KARA MURAT'IN YENİ SERÜVENİ

KRALIN GÖZDESİ

Bugün başladık

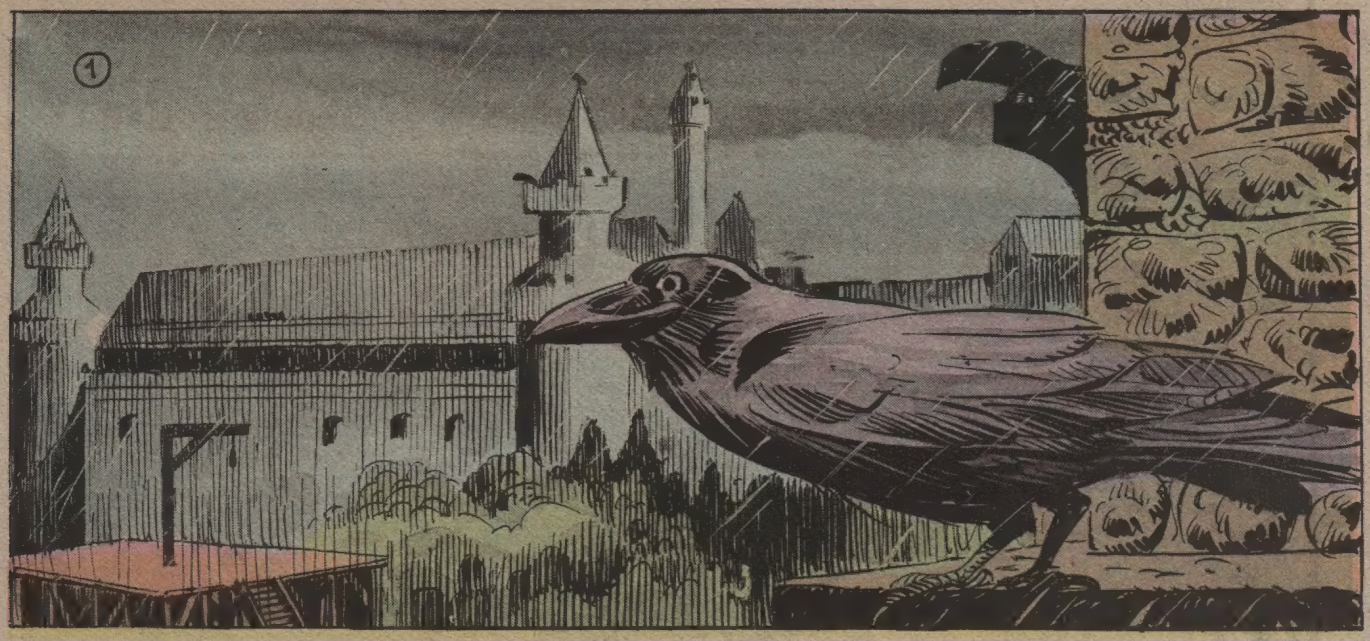

Paris'te gün ağarmak üzereydi...

Hava soğuktu...

Sulu kar yağıyordu...

Ölüm meydanını çevreleyen kulelerin tepesinde aç kargalar duruyordu...

Çirkin kuşların vahşi gözleri, darağacına asılacak bir insan bekliyor gibiydi...

Ceset rüzgarda hazin bir şekilde yavaş yavaş sallanırken,iğrenç karga sürüsü çığlık çığlığa boşluğa atılacak ve kurbanın gözlerini oyarak yemeye başlayacaktı.

Saat altı...

Darağacına giden yolda gıcırdayarak ilerleyen bir arabanın tekerlek gürültüleri duyuldu.

Ünlü Monfokon darağacı alaca karanlıkta tüyler ürpertici bir dehşet anıtı gibi yükseliyordu.

Araba tam ölüm yerinde durdu...

Kapı açıldı ve arabadan iri yarı bir adam çıktı.

Bu adam beraberinde genç bir kadını sürüklüyordu.

Genç,güzel ve solgun yüzlü kadının gözlerinde tarifsiz bir dehşet ifadesi vardı:

—İmdat!... Kurtarın!... Öldürüyorlar beni! diye haykırdı.

Umutsuz sesi, rüzgarın uğultuları arasında eridi.

Yardım beklemenin boş olduğunu anlayan kadın,içler acısı bir sesle hıçkırdı:

—Bağışla beni..Yalvarırım acı bana..

Kadın çok genç, güzel ve acınmaya değer bir yaratıktı.Ama cehennem zebanisine benzeyen adam, serbest olan yumruğunu gökyüzüne doğru kaldırdı, titreyerek haykırdı:

—Sana acımak mı? Sana acımak, öyle mi? Asla..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

6 OCAK 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 415 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: **Paris'te sabaha karşı meçhul bir adamın zorla darağacına astığı genç ve güzel bir kadını Kara Murat son anda yetişerek kurtarır. Kadın tek başına karanlık sokaklara dalar. Iki serseri onun yolunu keserler...**

Kadın yalvarıyor, inliyor, darağacına doğru gitmek istemiyordu.

Ama acımasız adam, dayanılmaz bir kuvvetle onu sürükleyerek uğursuz direklerin altına getirdi ve ipi boynuna geçirdi.

Acı dolu bir hıçkırık, genç kadının göğsünü yırttı:

—Bana nasıl kıyacaksın? Yalvarırım bağışla...

Adamın sesi, korkunç bir homurtu halinde çıktı:

—Bunu yapamam... Benim adaletim Tanrı'nın adaleti gibi sabırlı değildir...

Kadın, adama kapkara bir umutsuzluk içinde, canavarları bile insafa getirecek kadar perişan bir bakışla baktı ama onu etkileyemedi.

Korkunç adam, son anda duraklar gibi

oldu.

Acaba vicdanı mı sızlamıştı?

Bir dakika..İki, üç....

Adam aynı şekilde duruyor, sanki ıstırap duyuyordu.

Deli gibi bakan gözlerini kurbanına dikmişti!...

Soğuk havaya rağmen, iri ter damlaları alnından yüzüne doğru akıyordu...

Sonra birden kararını verdi.İnsan sesi ile ilgisi olmayan müthiş bir uluma koyuverdi.

Birkaç saniye sonra, zavallı kadın havada sallanıyordu.

Katil, geri geri gitti, sanki eserine bakmaya korkuyor gibi ansızın arkasını dönerek arabaya koştu...

Tekerleklerin gürültüsü, gecenin içinde uzaklaşırken genç kadının zarif vücudu darağacında sallanıyordu.

Rüzgârın uğultusu daha da artmıştı.

Ansızın alaca karanlıktan bir gölge hızla fırladı,olağanüstü bir çeviklikle direğe tırmanıp, elindeki hançerle ipi kesti.

Bütün bunların hepsi on saniye içinde, inanılmaz bir hızla, sanki bir rüya gibi yapıldı.

Meçhul gölge, kadının yanına diz çökerek elini göğsüne koydu:

—Kalbi çarpıyor..Yaşayacak..Tam zamanında yetişmişim...diye mırıldandı.

Sonra genç kadına daha yakından baktı.

Birden gördüğü eşsiz güzellik karşısında sarsıldı:

—Tanrım!..Yüzü sapsarı olduğu halde

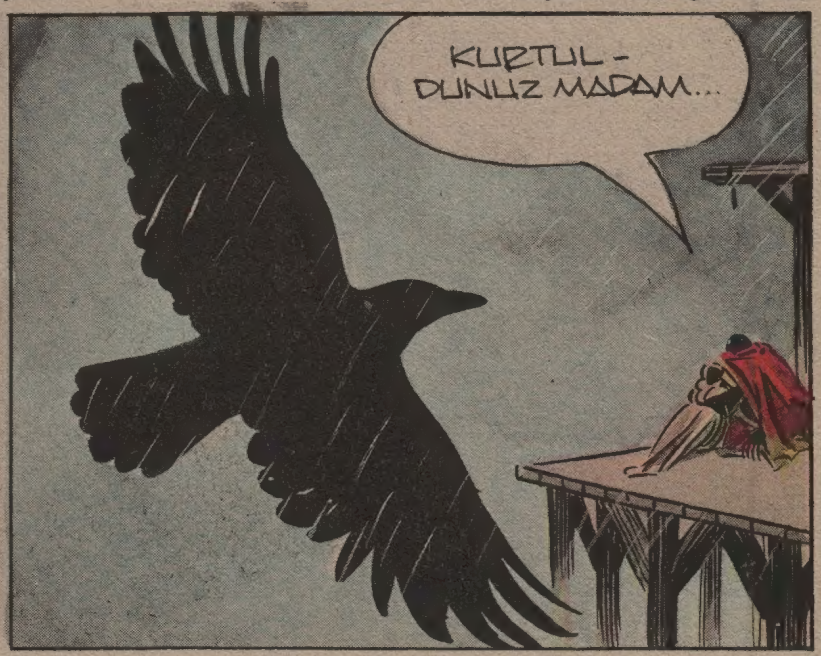

ne kadar güzel!...

Aradan birkaç dakika geçti...

Kadın yavaş yavaş kendine geliyordu..

Korku dolu gözlerini açarak çevresine şaşkınlıkla baktı.

Meçhul gölge:

—Kurtuldunuz madam! dedi.

Genç kadın güçlükle doğruldu, zayıf aydınlıkta karşısındaki adamın yüzüne bir an baktı...

Gözlerinde sonsuz bir umutsuzluk vardı. Bağıra bağıra ağlamamak için alt dudağını ısırıyordu. Boğuk bir sesle:

—Kurtuldum mu? diye mırıldandı.

Yavaş yavaş iyice kendisini toparladı, ayağa kalktı.

—Kurtuldum, öyle mi? Tanrım sana çok şükür! Beni bu hale getiren o alçaktan intikamımı almam için bana eşsiz bir fırsat verdin...

Gözlerinde derin bir kinin korkunç alevi parlıyordu:

—İntikamım öyle müthiş olacak ki, duyanların tüyleri diken diken olacak...

Az sonra genç kadın iyice toparlandı, kendisine sakin sakin bakan delikanlıyı tatlılıkla süzerek kadife gibi yumuşak bir sesle:

—Mösyö, dedi. Yaşadığım sürece size yalnız hayatımı değil, tüm varlığımı borçluyum...Adınız nedir?...

—Kara Murat madam...

—Kara Murat mı? Nasıl bir isim bu?

—Yabancıyım madam...

—Hangi millettensiniz?

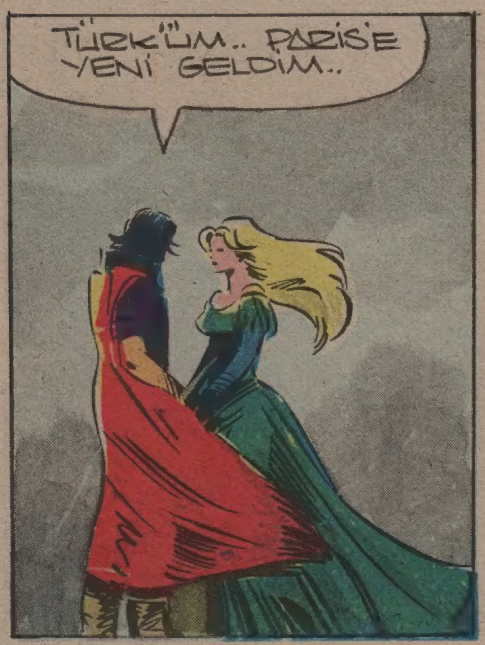

—Türk'üm...Paris'e yeni geldim...

Kadın zarif elini uzatarak delikanlının elini içtenlikle sıktı:

—Kara Murat..Bu adı hiç bir zaman unutmayacağım..Eğer başınız dara gelirse, bir haksızlığa uğrarsanız, yardıma ihtiyacınız olursa, dilediğiniz zaman, hangi saatte olursa olsun Sen Denis sokağındaki Çamlı Köşke gelerek adınızı söyleyiniz, yeter...

Güzel kadın bunları söyledikten sonra, delikanlıyı şaşkınlık içinde bırakıp alaca karanlıkta hızla gözden kayboldu.

Kara Murat başını sallayarak kendi kendine söylendi:

—Ne esrarengiz kadın!..Bu korkunç gecede kendisini evine götürmem için yardım bile istemedi...

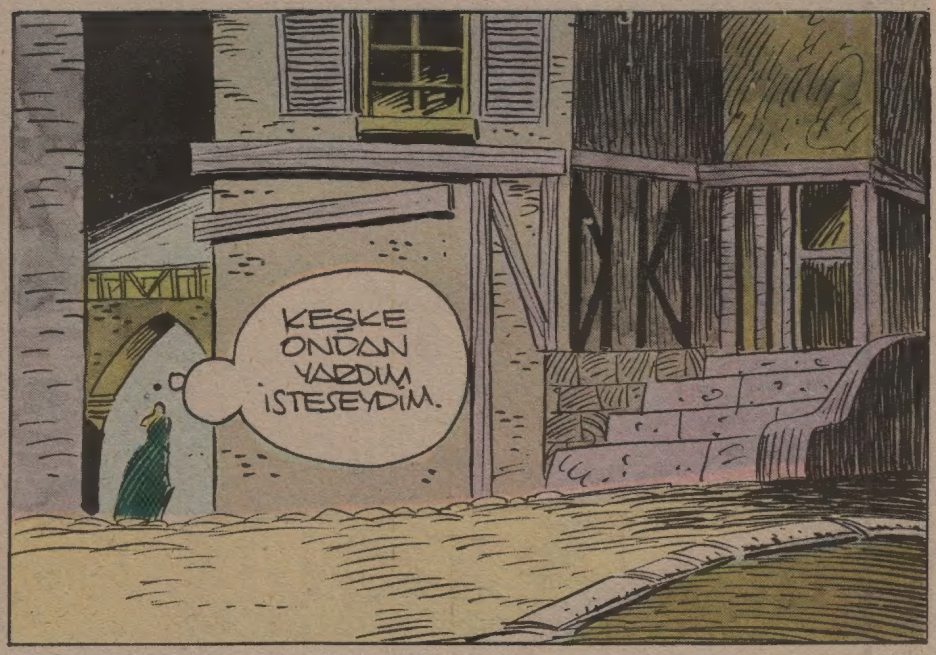

...Üstelik adını da söylemedi. Ama ne olursa olsun yeni bir tehlikeden korumak için onu izlemeliyim...

★ ★ ★

Paris'in karanlık ve tehlikeli sokaklarında hızlı hızlı yürüyen kadın korkak değildi.. Ama, devriyelerin bile sokulamadıkları bu ıssız sokaklarda bir kadının tek başına yürüyebilmesi için çok tedbirsiz olması gerekirdi.

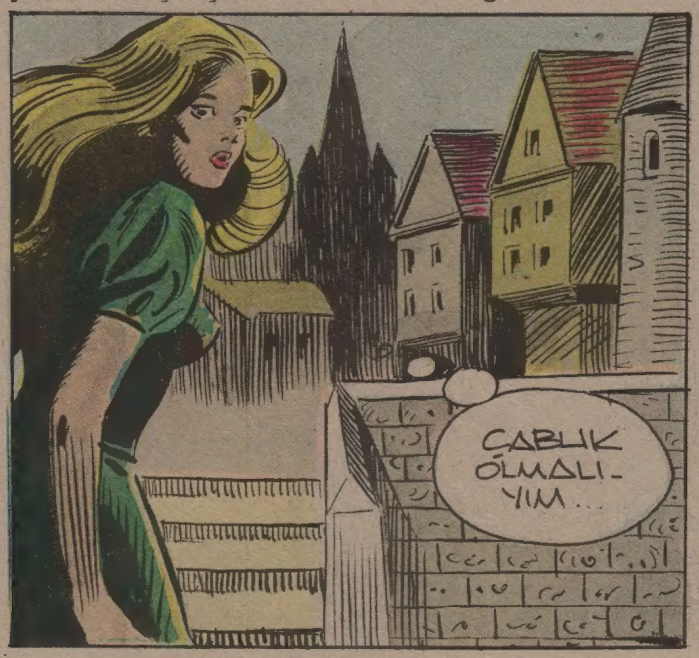

haçı boyladı..

Kalbinin çarpıntısı yatışmaya yüz tutunca büyük bir konağın önünden koşarcasına geçti.

Kulelerin gölgesi burada, sokağı bir kat daha karartıyordu...

Yine koşmaya başlayan genç kadın dar sokaklardan birine saptığı an bir elin etegini yakaladığını hissederek çığlığı bastı.

Genç kadın,sokaktaki evlerin dibinden gölge gibi geçerken, kendisini darağacından kurtaran cesur yabancıdan yardım istemediğine pişman oldu.

Dar ve dolambaçlı sokakların nispeten aydınlık olan orta kısımlarından dikkatle kaçınıyordu.

Trahovar meydanına gelince soluğunu tutarak bir hamlede alanın ortasındaki büyük

Karanlık bir kapı aralığından çıkan gölge çirkin bir gülüşle kadının beline sarılmıştı:

—Hah hah hah!...Hoh hoh ho!...

Korkudan kalbi durma derecesine gelen genç kadın, silkindi ve belini tutan ellerden kurtularak çılgınca koşmaya başladı...

Karanlık sokaklarda soluk soluğa koşarken meçhul gölge tarafından takip edildiğinin farkındaydı...

Arkasından, kunduralı ayakların taşlar üzerindeki sesini ve peşine düşen korkunç adamın kesik soluklarını duyuyordu.

O tarihte Paris pislik içindeydi...

Kirli suların, çöplerin ve çürümüş etlerin kokusu mide bulandırıyordu...

Evlerin önlerinde biriken çöpleri kaldırmak kimsenin aklına gelmiyordu. Domuzlarla başı boş sokak köpeklerinin bile istemedikleri sürpüntüler ancak koca tepeler haline geldikten sonra Sen Nehrine atılıyordu.

Bir kapının önünde birdenbire bir kıpırtı görünce genç kadın ikinci bir gölgenin daha peşine takıldığını fark etti...

Panik duygusunun etkisiyle koşarken,

ayaklarının nerelere bastığına dikkat bile etmiyordu.. Sonunda, bir çöp yığınına tosladı, düşmemek için ellerini ileri atınca, parmaklarının altında rutubetli bir duvarın yapışkan taşlarını hissederek soluk soluğa oraya abandı.

Arkasından koşanlar ona yetişmişlerdi bile...

Genç kadın, deminki ellerin yine hırsla beline sarıldığını hissetti. Sonra pis bir koku burnuna çarptı. Adam göğü kapadığına göre hayli uzun boylu olacaktı. Boğuk bir sesle:

—Bu kadar acelen ne güzelim? diye homurdandı. Yoksa sevgilinle buluşmaya mı gidiyorsun?

Genç kadın kendini biraz toparladı ve titrek bir sesle:

—Hayır, diye kekeledi. Evime gidiyorum

Adam kaba kaba güldü:

—Evin acelesi yok...Ama benim var.. Oh, ne güzel gençlik kokuyorsun..Pek de temizmişsin. Tenin ne kadar yumuşak...Kadife gibi tıpkı...

Korkudan titremeye başlayan genç kadın, dev adamın ellerinin göğsünü yokladığını, memelerini acıtacak şekilde sıktığını hissetti:

—Bırak beni haydut...

—Hah, hah ha!..Böyle bir avı, bir daha nerede bulacağım? Bu gece benimsin güzelim..Kaçamazsın!...

Adamın eli, genç kadının göğsünden yukarı doğru çıktı, beyaz boynunun üzerinde

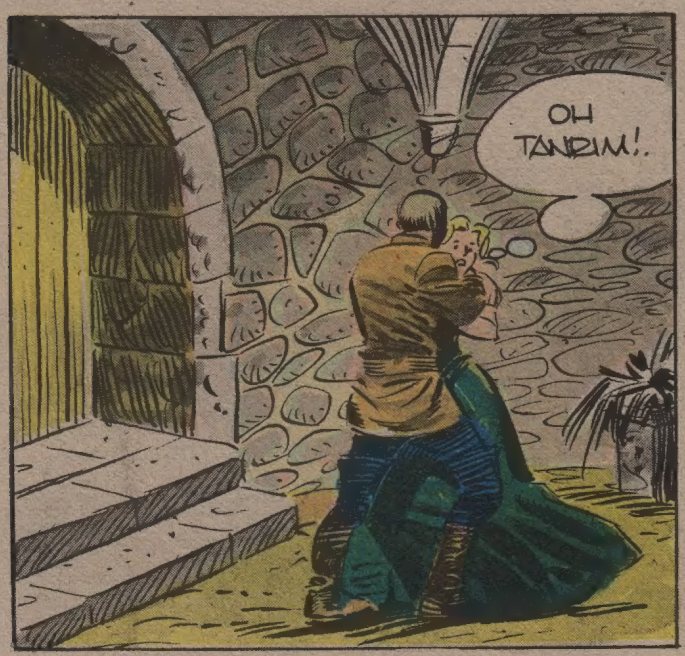

durdu...Bu el, kuru, sert ve kuvvetliydi...

Kadın, adamın elbisesini yukarıdan aşağıya yırtıp kendisini çırılçıplak bırakacağını anlayarak titredi...

Bu ne uğursuz geceydi böyle?

Önce bir idam mahkûmu gibi darağacına asılmış, mucize gibi oradan kurtulduktan sonra bu korkunç serserinin eline düşmüştü..

Dev adam, tam elbiseyi yırtmak üzereyken kaldırımda bir ses gürledi:

—Yavaş ol Marsel...Acele etme!...

Dev adam homurdanarak döndü:

—Kimsin sen?

—Boş ver kim olduğumu...Kadını ben de gördüm..Onu aramızda paylaşacağız...

Genç kadını kollarının arasına hapsetmiş olan dev adam, şaşkın ve kızgın bir halde karşısındaki gölgeye bakarak çirkin bir homurtu salıverdi:

—Bende elimdeki karıyı başkasına kaptıracak göz var mı teres..Yıkıl karşımdan...

Korku içinde kıpırdamadan duran genç kadın, dev adamın adalelerinin sertleştiğini, karşısındakine öldürücü bir yumruk savurmaya hazırlandığını hissetti...

Aynı anda ikinci gelen adam devam etti:

—Haydi haydi, kabadayılıktan vazgeç Marsel..Bilirsin ki, Yedibela Hardi kolay yutulur lokma değildir...

Dev serseri durakladı, karşısındakini yeni tanımış gibi:

—Sen miydin Hardi? dedi. Seninle dövüşmek istemem doğrusu..Haydi yoluna git.. Bu kadın sana göre değil...

İkinci serseri hiç aldırış etmeden yaklaştı, genç kadını dikkatle süzdü:

—Ay, ne dilber şeymiş bu!..Bir içim su!.. Vallahi bu parçayı sana bırakmam...En iyisi ikimizin de olsun...

—Olmaz!..Kadın benimdir..Defol!...

—Bak Marsel..Dövüşmenin gereği yok. Kadını şu bitişikteki evin kapısına götürür orada soyarız...İnat etme, haydi gel...

Bu sırada genç kadının öfkeli çığlığı sokağı inletti:

—Serseriler!.. Budala herifler!.. Bana dokunursanız ikiniz de darağacını boylarsınız...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

13 OCAK 1987 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 416 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Paris'te sabaha karşı meçhul bir adamın zorla darağacına astığı genç ve güzel bir kadını Kara Murat son anda yetişerek kurtarır. Kadın tek başına karanlık sokaklara dalar. İki serseri onun yolunu keserler..

İki adam kaba kaba güldü:

—Hah,hah,ha!... Ne hırçın şey bu? Yoksa bakire misin güzelim?...Bakire olmasan, bizim gibi iyi kalpli iki serseriyi biraz memnun etmek için bu kadar nazlanmazdın, değil mi?

Genç kız acı acı feryat etti, ayaklarıyla adamları tekmeledi ama kurtulamadı...

İki serseri onu, kuytu bir köşeye sürüklediler...

Boğuşma sırasında elbisesi yırtılmış, vücudunun güzellikleri ortaya çıkmıştı..

Serseriler iştahla yutkundular.. Aç bakışları genç kadının vücudunun çıplak yerlerinde ihtirasla dolaştı.

Marsel, onu saçlarından tutarak şehvetle öptü:

—Önce benim olacaksın.. Sonra Hardi'ye vereceğim seni.. Haydi nazlanma, bu gecenin tadını çıkaralım...

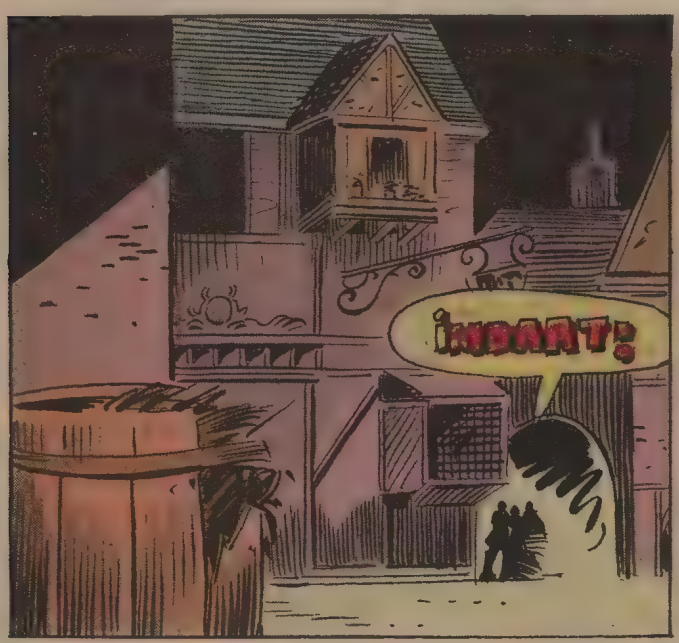

Genç kadın korkuyla haykırdı:

—Alçaklar!.. Bırakın beni!.. İmdaaat!.. İmdaaat!..

Adamların gülüşü korkunç bir alay şeklini aldı:

—Paris sokaklarında sabaha karşı hiç bir babayiğit senin imdadına koşamaz güzelim...

Serserilere cevap vermek istiyormuş gibi karanlıkta sert bir ses gürledi:

—Rezil herifler!..Bırakın o kadını!..

Marsel ile Yedibela Hardi bir an şaşırarak çevrelerine bakındılar...Marsel:

—Hey...Ne oluyor? Sen kimsin?.. diye homurdandı...

Yedibela Hardi kükredi:

—Ne demek oluyor bu? Bu ne küstahlık!..

Karanlıklar arasından ince bir gölge çıktı.. Bu Kara Murat'tı.. Delikanlı emreden bir sesle:

—Hemen defolup gitmezseniz, kafanızı kırarım! dedi.

Marsel ile Yedibela Hardi ilk şaşkınlıkları geçtikten sonra deli gibi kahkahalar atarak gülmeye başladılar:

—Çıldırmışsın sen.. Olur şey değil!.Paris'in en müthiş iki kabadayısına meydan okuduğunun farkında mısın?

—Size defolun dedim.. O kadın bana aittir...

İki serseri, karanlık ve uğursuz bakışlarını Kara Murat'a diktiler:

—Hadi canım sen de.. Bizde bu palavraları yutacak göz var mı? Bu ülkede hiç kimse, bizim elimizdeki karıyı alamaz...

—Ben alırım....

Dev yapılı Marsel, şaşkınlık içinde:

—Bu adam gerçekten aklını oynatmış! diye homurdandı.

Yedibela Hardi ansızın gülmesini kesti, bakışlarında zalim bir ışıltı parladı:

—Şu işe bak, dedi. Benim bölgemde, bu deli herif bana meydan okuyor. Ne gülünç değil mi?

Kara Murat, serserileri çileden çıkaran bir sakinlikle:

—Hiç de değil! dedi.

Yedibela Hardi kükredi:

—Daha fazla konuşamayacaksın köpek!

Aynı anda adamın elinde, karanlıkta pırıl pırıl parlayan bir hançer belirmişti. Bıçağı parmağının ucuna sürterek keskinliğini denedikten sonra Kara Murat'ın üzerine doğru yürüdü...

Delikanlı savunma durumu aldı. Kendine olan sonsuz güvenine rağmen, bu iki serseriyi küçümsememek gerektiğini biliyordu..

Silahına sarılmadan tetikte bekledi.

Yedibela Hardi ansızın çılgın gibi atıldı, hançerli kolu havada Azrail'in gözü gibi parladı:

—Geber...

Kara Murat, inanılmaz bir çeviklikle bıçak darbesinden sıyrılıp yumruğunu adamın suratının ortasına indirdi...

Yedibela Hardi sarsıldı, gözlerinde kı-

vılcımlar uçuştu, ağzı burnu kanlar içinde kalarak yere yuvarlandı...

Kara Murat acı acı gülümsedi:

—Demek beni kolayca öbür dünyaya göndereceğini sandın ha?..Ne büyük hata!.. Haydi bakalım, sıra sende dostum...

Dev yapılı Marsel, arkadaşını bir yumrukta yere seren yabancıya kuşkuyla baktı:

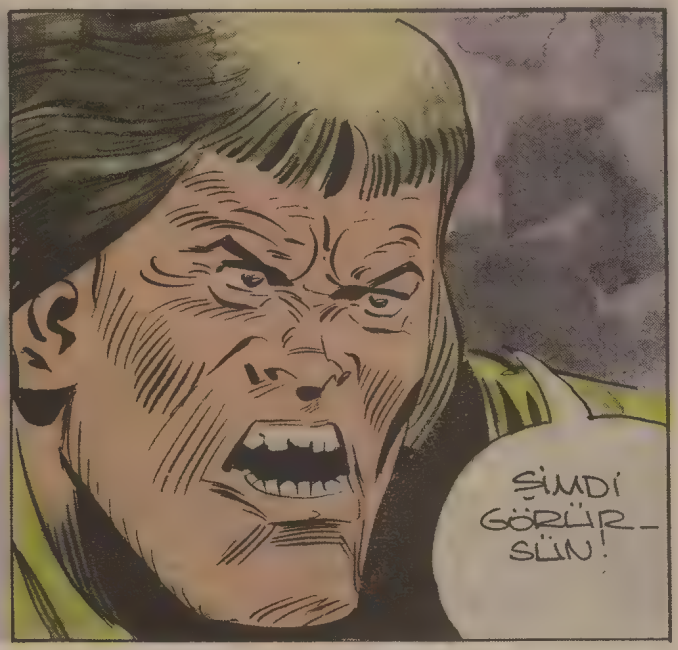

—Hımm.. Sandığımdan da sıkı çıktın.. Ama ben Hardi'ye benzemem..Benim elimden kurtulman imkânsız...

Acı kuvvetiyle Paris'in en belâlı adamlarından biri olarak ün yapan Marsel yüzünde vahşi ve acımasız bir ifadeyle Kara Murat'ın üzerine atıldı..

Yaman bir kavga olacaktı ama...

Aynı anda Marsel'in önüne bir sepet yuvarlandı, adam bu sepete takılarak dengesini kaybetti ve tepetaklak yere düştü:

—Bu da nesi? Allah kahretsin!...

Adamın küfürleri sokağı doldururken, Kara Murat'ın balyoz gibi yumruğu tepesine inerek onu baygın yere serdi.

Kara Murat, sepeti Marsel'in ayaklarının dibine yuvarlayıp onu yere düşüren genç kadına gülümseyerek baktı:

—Sağolun madam..Eğer yardımınız olmasaydı bu dev adamla uzun süre boğuşmam gerekecekti...

Korkusu geçen genç kadın, tatlı bir sesle:

—Bu gece size ikinci defa hayatımı borçlandım! diye fısıldadı.

Kara Murat, kurtarmış olduğu kadına

uzun uzun baktı. İçinden tekrar tekrar:

"—Ne kadar güzel!.." diye hayranlıkla mırıldandı...

Böyle eşsiz bir kadının hayatındaki esrar ne olabilirdi?

Kimdi?

Onu neden asmak istemişlerdi?

Genç kadın ilerledi, titreyen elleriyle Kara Murat'ın elini tuttu:

—Lütfen beni evime kadar götürünüz...

Kara Murat kibar bir şekilde eğildi:

—Madam..Korkmanıza gerek yok. Artık himayemdesiniz...

Güzel ve esrarengiz kadın, Kara Murat'ın koluna girerek yürümeye başladı.

Hiç konuşmuyorlardı...

Genç kadının artık korkusu kalmamıştı.

Bu delikanlının yanında güvenlik içinde olduğunu biliyor, her adımda ona biraz daha sokuluyordu...

Genç kadın, Kara Murat'a biraz daha sokuldu...

Üşüyor, titriyor gibiydi.

Kış sabahının derin sessizliğinde Paris Kulesi'nde hazin hazin çalan saat sesini dinledikten sonra delikanlıya sordu:

—Benim kim olduğumu öğrenmek istemez misiniz?

Kara Murat en samimi sesiyle:

—İsterim madam, diye cevap verdi.

Kadın, dudaklarında düğümlenen soluk

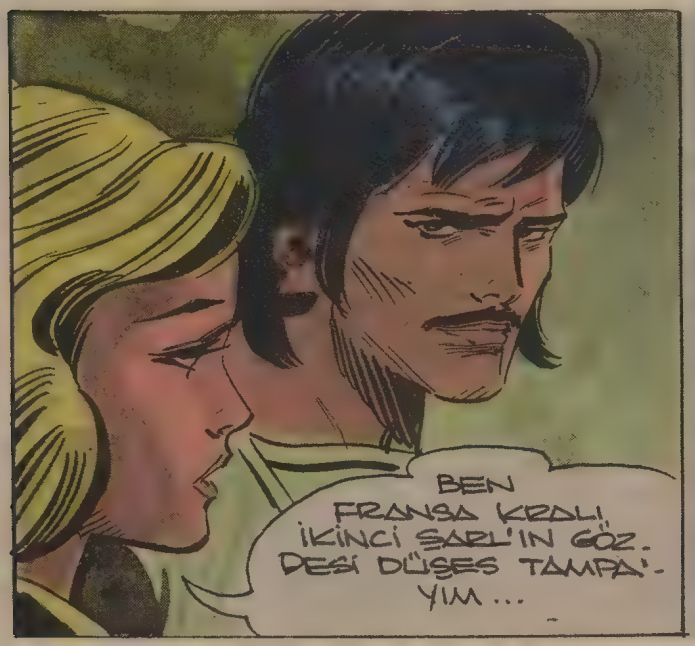

bir gülümsemeyle:

—Ben Fransa Kralı İkinci Şarl'ın Gözdesi Düşes Tampa'yım! dedi.

Kara Murat şaşkın bakışlarını genç kadının üzerinde dolaştırırken o garip garip gülümsedi:

—Evet mösyö...Şaşırmakta haklısınız. Ben düne kadar Fransa'nın en kudretli kadınıydım..Bugün ise, daha bir saat önce korkunç bir cani gibi asılırken hayatımı siz kurtardınız. Sonra sokak ortasında bir fahişe gibi iki serserinin tecavüzüne uğramak üzereyken yine siz yetiştiniz...

Düşes Tampa, bir melek gözü kadar temiz gözlerini kaldırarak hayran hayran mırıldandı:

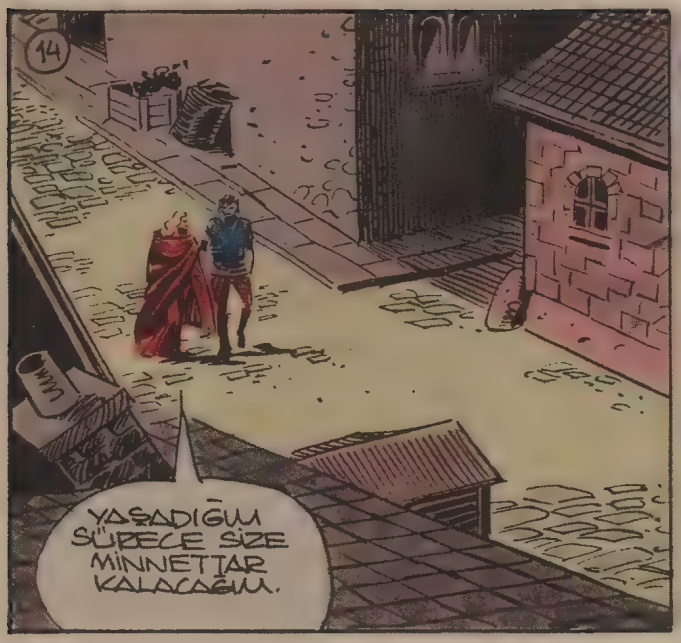

—Siz öteki erkeklere hiç benzemiyorsunuz. Eşsiz bir kuvvet ve cesaretiniz var. Yaşadığım sürece size minnettar kalacağım...

Kara Murat'ın yüzü hafifçe kızardı. Övülmekten hiç hoşlanmazdı. Utana sıkıla başını eğerek:

—Sadece görevimi yaptım madam!.. diye mırıldandı.

Düşes Tampa birden yumruklarını sıktı, dişlerini gıcırdattı, gözlerinden kıvılcımlar saçılarak bağırdı:

—Beni ölüme yollayan o alçağın vay haline!.. Vay haline senin Şarl!...Beni öldürterek aşkımdan kurtulmak istedin ama intikamımdan kurtulamayacaksın!..

Kara Murat ilgiyle sordu:

—Kimdir bahsettiğiniz o adam, madam?

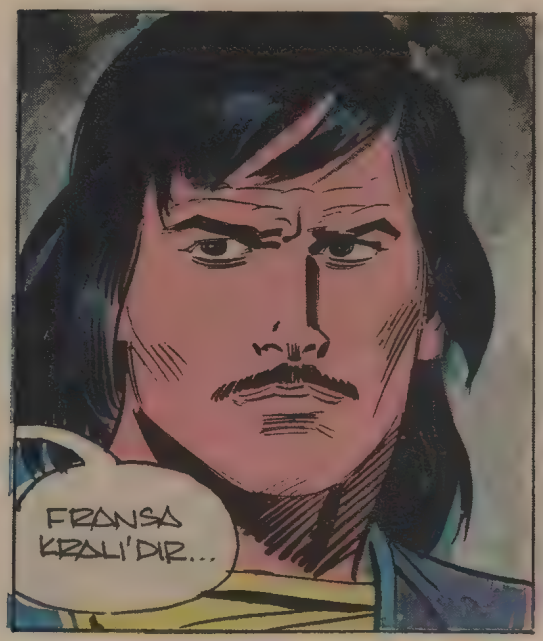

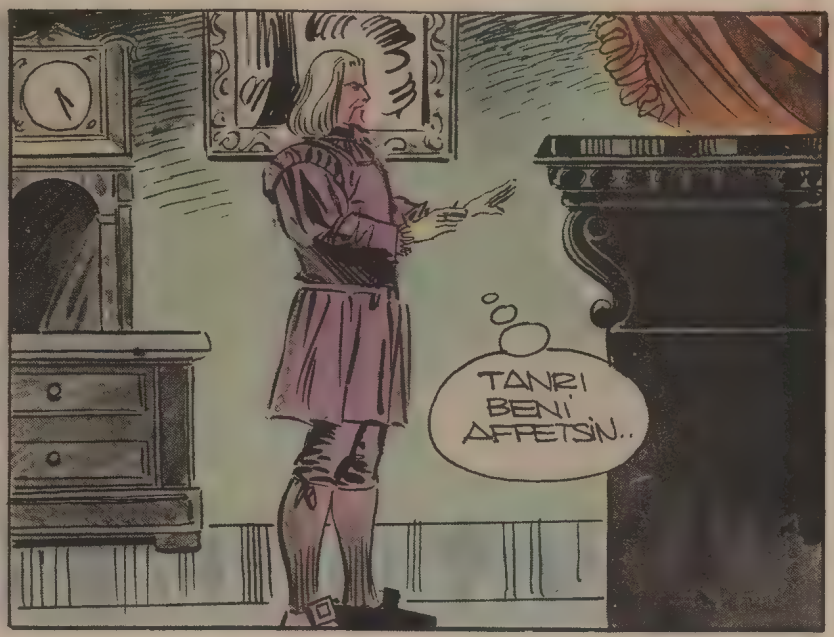

Düşesin sesi gök gibi gürledi:

—O alçak adam, o iğrenç yaratık, Fransa Kralı'dır....

★ ★ ★

Fransa Kralı İkinci Şarl o sabah kederli ve düşünceliydi...

Kral sabaha kadar yatmamış, hizmetçi ve uşaklar onun çok telaşlı olduğunu görmüşlerdi.

Sararmış yüzünde hiddet ve ıstırapla karışık bir şaşkınlık vardı. Kimsenin kendisini rahatsız etmemesini emrederek odasına çekilmişti...

Geniş ocakta çatırdayarak yanan ateşe yaklaştı, üşüyormuş gibi ellerini alevlere uzattı. Ara sıra derin bir ürperiş bütün vücudunu dolaşıyordu:

—Mutluluk...Aşk...Ah...Seviyorum... Katerin..O masum saflığı ile ne kadar güzel.. Henüz hayatının on yedinci baharında...İşte beni yakan, damarlarımda kan yerine ateş dolaştıran onun gençliğidir...

Kral derin bir nefes aldı, sonra tekrar gözlerini ateşe dikerek düşünceye daldı. Kendisinden geçmişti...

—Evet. beni baştan çıkaran, çıldırtan, çekip götüren, Katerin'in yüzündeki saflık, tazelik ve parlak bakışlarındaki bekarettir...

Kral İkinci Şarl'ın sevdiği bu genç kız kimdi?

Onun kalbini yakan, düşüncelerini durduran, ağzından bu aşk sözlerinin sel gibi akmasına sebep olan Katerin nasıl biriydi?

Kral İkinci Şarl, on yedi yaşındaki bu genç kızın aşkı uğruna, yıllardır sevdiği,

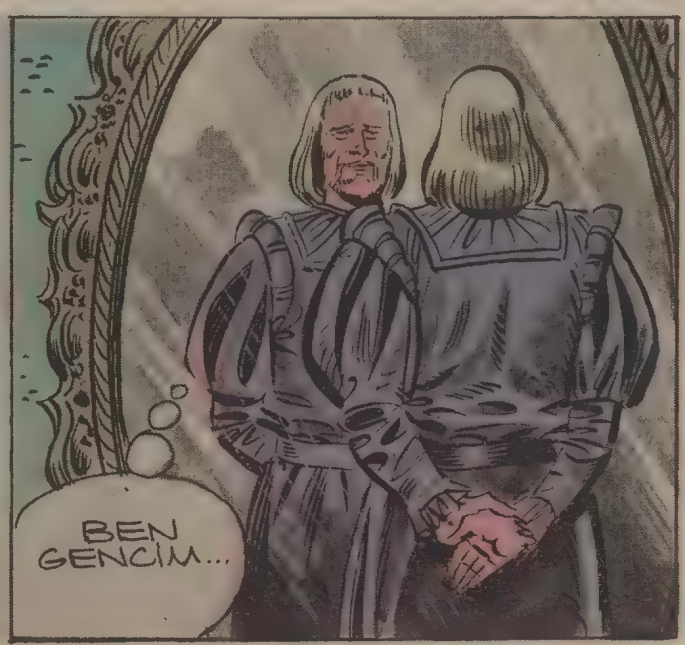

taptığı bir numaralı gözdesi Düşes Tampa'dan kurtulmak istemiş, gizlice onun öldürülmesini emretmişti..Bunu açıkca yapmaya cesaret edememişti...

Katerin'e giderken kalbinin bir kuş kadar hür olmasını istiyordu.

Ateşin karşısından kalktı, salondaki büyük ayna gözüne çarptı, dudaklarında acı bir gülümseme dolaştı:

—Hayır, elli beş yaşında yokum..Bir kral yaşlanır mı hiç? Ben gencim..Bunu kalbimin tatlı çarpıntısından anlıyorum. On yedi yaşında bir kızı seviyorum..Onun da beni sevmesini istiyorum...

Ölüme yolladığı Düşes Tampa aklına gelince yüzünü bir hüzün bulutu kapladı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

20 OCAK 1982 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 417 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Paris'te sabaha karşı meçhul bir adamın zorla darağacına astığı genç ve güzel bir kadını Kara Murat son anda yetişerek kurtarır. Kadın tek başına karanlık sokaklara dalar. İki serseri onun yolunu keserler..

—Düşes Tampa...Çok güzel bir kadındın...Ama artık beni sıkmaya başlamıştın.. Başımı ağrıtıyordun.. Bıkmıştım senden... Benim için bir pranga olmuştun...Bu prangadan kurtulmam lâzımdı. Gerekeni yaptım.. Tanrı beni affetsin...

★ ★ ★

Kral odasında, kalbi aşk duygularıyla sarsılarak dolaşırken bitişikteki bekleme odasına dev yapılı bir adam girdi. Adamın korkunç bir görünüşü vardı. Görevli subaya:

—Geldiğimi Krala haber ver! dedi.

—Kral kimseyi görmek istemiyor...

—Fakat beni görmek isteyecektir..Haydi çabuk ol...

Subay kararsız adımlarla Kralın odasına ilerlerken dev yapılı adam kendi kendine söylendi...

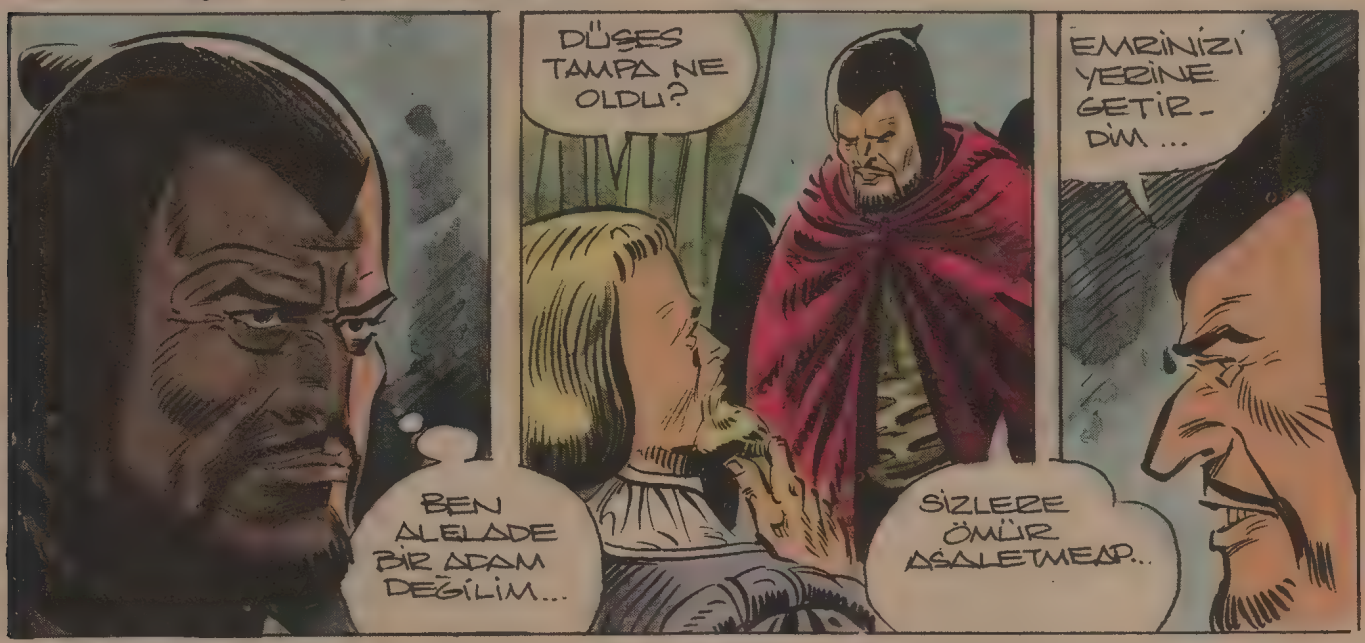

—Ben alelade bir adam değilim...Asaletmeapa daima beklediği haberleri getiren Kralın Celladı Kaboş Ustayım...

Gerçekten az sonra Cellat Kaboş, Kralın yanına giriyordu...

Kral, sabırsızlıktan doğan bir üzüntü içinde sordu:

—Eee..Söyle bakalım.. Düşes Tampa ne oldu?

—Sizlere ömür asaletmeap?...

Kral, bunu kendi emrettiği halde sarsıldı...O güzel kadını bir zamanlar çok sevmişti çünkü...

—Yaaa? Demek asıldı?

Cellat Kaboş, uğursuz bir sesle cevap verdi:

—Emrinizi yerine getirdim asaletmeap!...

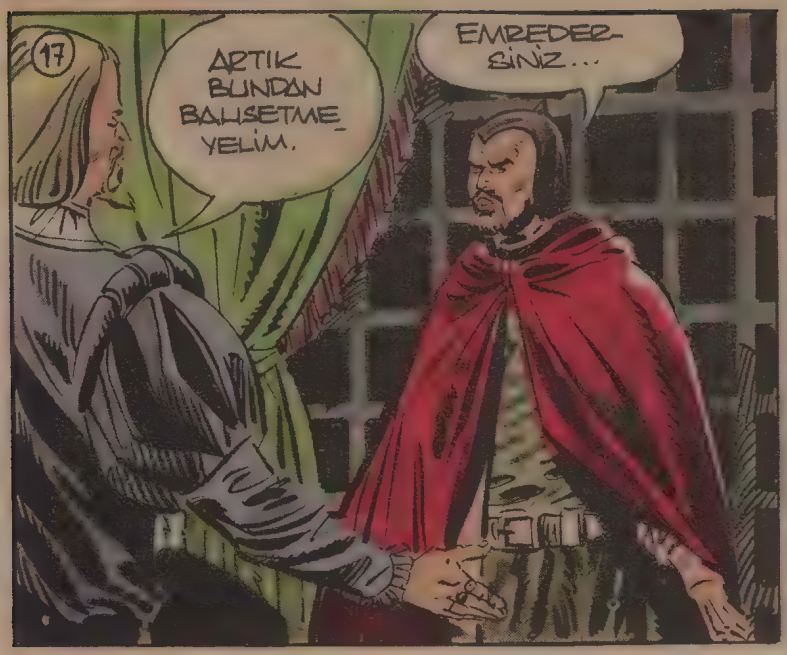

—Artık bundan bahsetmeyelim..Ayrıca kimsenin de haberi olmasın...

—Emredersiniz...

Cellat Kaboş sustu..Yüzü donuk ve ruhsuzdu. Sözleri ne acı,ne de sertti. Daima aynı tonda konuşur,öfkesi de heyecanı da belli olmazdı...Görünüşünde insanı titretecek bir dehşet vardı. En cesur şövalyeler bile ondan korkarlardı....

Cellat Kaboş salondan çıkarken Fransa Kralı İkinci Şarl kalbinde büyük bir ferahlık duydu....

Artık Düşes Tampa'nın aşkı yoktu... Yıllardır yüreğini saran prangadan kurtulmuştu...Şimdi güzel Katerin'e koşabilirdi...

Ama on yedi yaşındaki bakire, elli beş yaşında olan Krala kalbini açacak mıydı?

Fransa Kralı derin bir ıstırap içinde:

—Hayır, hayır!... Ben kırktan fazla göstermiyorum. Katerin beni sevecek, bütün saflığıyla bana teslim olacaktır!..diye söylendi.

★ ★ ★

Kral İkinci Şarl atını hızla Sen Antuvan sokağına doğru sürüyordu..Yüzünde aşk hülyaları vardı...

Arkasından tepeden tırnağa silahlı üç süvari geliyordu...Üçü de Fransa'nın en usta silahşörleriydi....

Sen Marten sokağına girerlerken, soğuk havaya rağmen ince giyinmiş, göğsü açık, saçları darmadağınık bir kadına rastladılar...

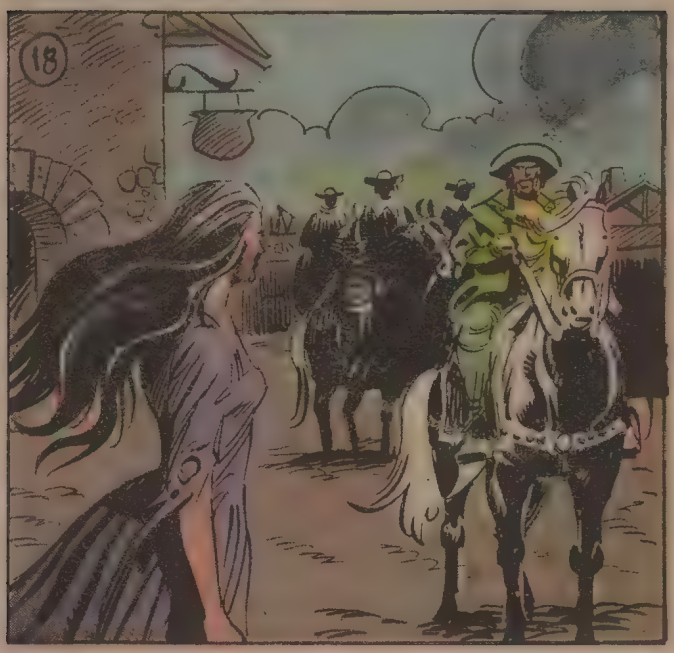

Kadın, kafileyi görünce birden çömeldiği yerden doğruldu. Kral, kadının alev gibi yanan gözleri karşısında titrediğini hissetti.

Atını durdurarak onu süzdü...

Bu, yaşı belli olmayan, ihtiyar, fakat dinç bir kadındı..Elbiseleri parça parçaydı..Saçları rüzgârda uçuyordu.

Yaşlı kadın, kralın karşısında gözlerini indirmedi. Bakışlarında ne yalvarış, ne korku, ne de küstahlık vardı.

Sadece bakıyordu.

Kral sordu:

—Benden bir şey mi istiyorsun?

—Hayır asaletmeap...

—Sen kimsin?

—Istırap çeken ve bekleyen bir kadın..

—Adın ne?

—Adım yok..Herkes beni Goşe ana diye çağırır...

—Seni tanıyor gibiyim...

—Buna sevindim asaletmeap....

Kral birden elini alnına vurdu:

—Tamam..Şimdi seni tanıdım..Bir gün astırdığım bir mahkûmu affetmem için gelip yalvarmıştın...

—Hafızanız çok güçlü asaletmeap...Bu olay on sekiz yıl önce olmuştu...

—Doğru... Hafızam kuvvetlidir... O günü dün gibi hatırlıyorum. Sen celladın üzerine atılarak onu dişlemiştin..Seni de cezalandırmam gerekiyordu ama affetmiştim...

Goşe ananın donuk yüzünde en ufak bir ifade bile yoktu.Aynı soğuk sesle:

—Bunları unutmuşum asaletmeap, dedi. Hafızanızın gücü beni hayrette bıraktı doğrusu...

Kral, yaşlı kadına dikkatle bakarak devam etti:

—Mahkûm asıldı!

Kadının sesi ilk defa titredi:

—O benim oğlumdu asaletmeap...

—Suçluydu...Şimdi benden ne istiyorsun?...

—Hiç bir şey...

—Geçerken neden birden ayağa kalkıp bana dikkatle baktın?

—Bu benim alışkanlığımdır..Başka bir sebep yok...

Kral ısrar etti:

—Haydi haydi, konuş..Bana söyleyecek bazı şeylerin olduğunu anladım...

Kadın kısa bir an tereddüt ettikten sonra acı acı gülümsedi:

—Çok zekisiniz majeste..Size, gittiğiniz yerde aradığınızı bulamayacağınızı, boşuna yorulmamanızı söyleyecektim...

—Bu da ne demek oluyor?

—O kız artık Marten sokağındaki evde değil....

Kral şaşırdı, yüreği hızlı hızlı çarptı.Bu deli kadın onun sırrını biliyor muydu? En yakın dostlarından bile gizlediği kalbindeki aşk alevlerini,bu cadı nereden öğrenmiş olabilirdi?

Sert bir sesle:

—Sen o kızı tanıyor musun? diye sordu.

Goşe ana başını salladı:

—Tanırım..Adı da Katerin'dir...

—O halde nerede olduğunu da biliyorsun demektir...

—Evet...Ama hayat çok pahalı majeste. Ben bu şehirde fal bakarak ve bilgi satarak yaşıyorum..Sizin gibi yüce bir kişi bilgilerime iyi değer biçer sanıyorum...

Kral sabırsız bir hareketle:

—Yeter! diye bağırdı. Bildiklerini hemen söylemezsen seni zindana attırırım. Al şu parayı, sabrımı taşırmadan konuş...

Goşe ana, Kralın tehditlerine aldırış etmeden kendisine atılan keseyi havada kapıp, koynuna yerleştirdi, sonra donuk bir sesle:

—Aradığınız kız, Düşes Tampa'nın konağındadır! dedi.

Kral birden sapsarı kesildi. Vücudunu garip bir titreme kapladı. Şaşkın şaşkın mı-

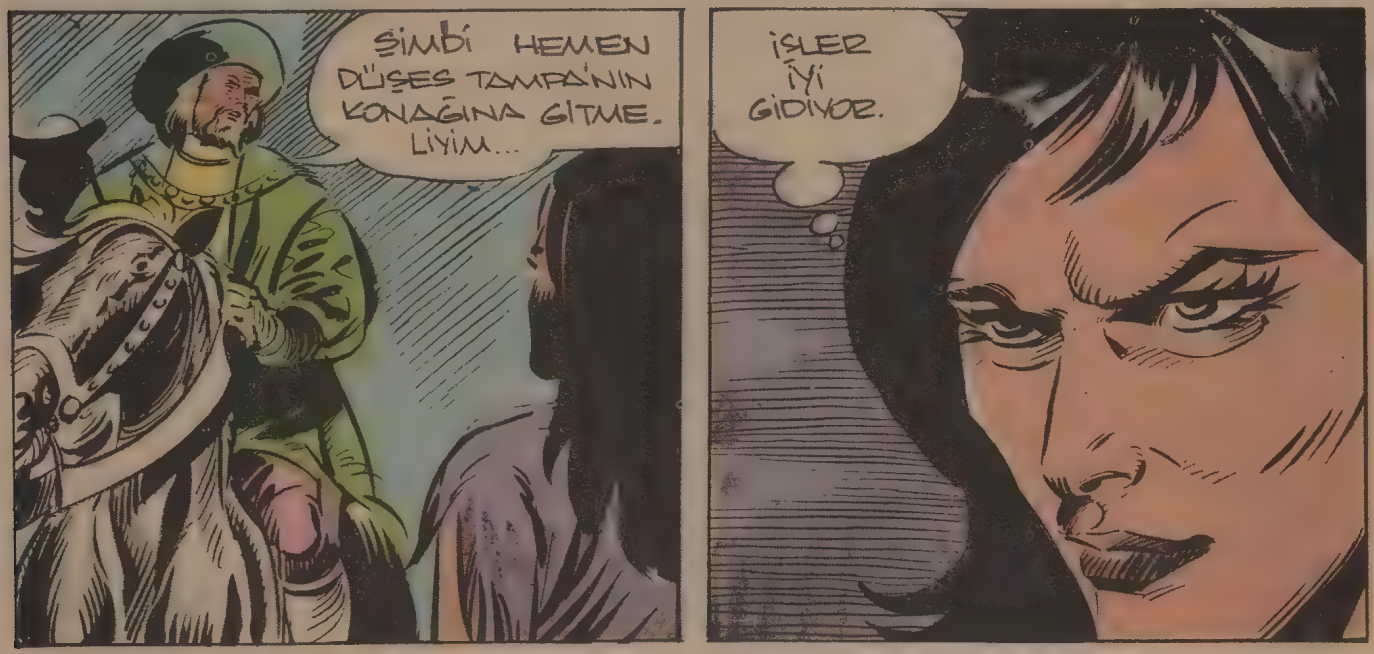

rıldandı:

—Düşes Tampa..Bu sabah astırdığım kadın..Katerin'in onun konağında ne işi var? Bu kahrolasıca cadı her şeyi nereden biliyor? Neyse, onunla sonra hesaplaşırım..Şimdi hemen Düşes Tampa'nın konağına gitmeliyim..

Kral İkinci Şarl, Goşe anaya tehdit dolu bir bakış fırlatarak:

—Eğer bana yalan söylüyorsan, ölümlerden ölüm beğen! diye bağırarak atını sürdü...

Fakat o anda geriye dönüp bakmış olsa yaşlı kadının kendisine diktiği kinli bakışların altında ezilir, titrerdi.

Goşe ana:

"İşler iyi gidiyor!" diye söylendi...

"Bu ahlaksız kraldan, intikamımı alacağım gün yaklaşıyor. Ona, benim çektiğim ıstıraptan daha büyük acılar çektireceğim. Âşık olduğu Katerin'in, kendi öz kızı olduğunu bilmiyor."

Kadın, nefret fışkıran gözlerini kralın gittiği yola dikerek vahşi bir sesle devam etti:

—Katerin'i, küçük bir bebekken şefkatli kucağıma aldım, özenle büyüttüm. Onu gerçekten sevdim mi? Bunu ben de bilmiyorum. Bildiğim tek şey onun beni hayata bağlayan biricik bağ olduğudur. Çünkü o, Fransa kralının kızıdır. Ve ben kendi kızını kralın koynuna sokacağım..Sonra karşısına geçip ona,öz kızının namusunu kirleten bir baba ol-

duğunu haykırdığım vakit nasıl yıldırım çarpmış gibi yıkılacağını şimdiden görür gibi oluyorum..

Goşe ana,alacağı korkunç öcün zevkiyle gözlerini yumdu..Yıllar boyunca hep o müthiş intikam anını düşünerek yaşamıştı..

Düşünceleri on sekiz yıl öncesine kaydı.

Oğlu tutuklanarak idama mahkûm edilmişti...

Bu cezaya neden çarptırıldığını öğrenememişti..Belki de bir sokak köşesinde evine geç kalan bir adamı soyarken yakalanmıştı..

Goşe ananın uğradığı acının büyüklüğünü anlatmak olanaksızdı...

Bunu ancak yavrusunu kaybeden bir ana bilir...

Gece gündüz hapishanenin çevresinde dolaştı,gardiyanlara yalvardı, çocuğunu kendisine teslim ettikleri takdirde hazineler vaat etti.

Bir gün,kralın yanına yaklaşmayı başararak umuda kapıldı. Kral isterse oğlunu bağışlayabilirdi.

İkinci Şarl,ayaklarına kapanarak hıçkırıklarla ağlayan bu talihsiz ananın yalvarmalarını dikkatle dinledi.

Cansız bir kaya parçasını bile merhamete getirebilecek kadar ağlayan kadın sözlerini bitirdiği zaman Kral ona cevap bile vermeden dönüp gitti.

Goşe ananın oğlu ertesi sabah asıldı.

Kadın,sonuna kadar ölüm meydanında kaldı.

Bayılmadı,ağlamadı bile...

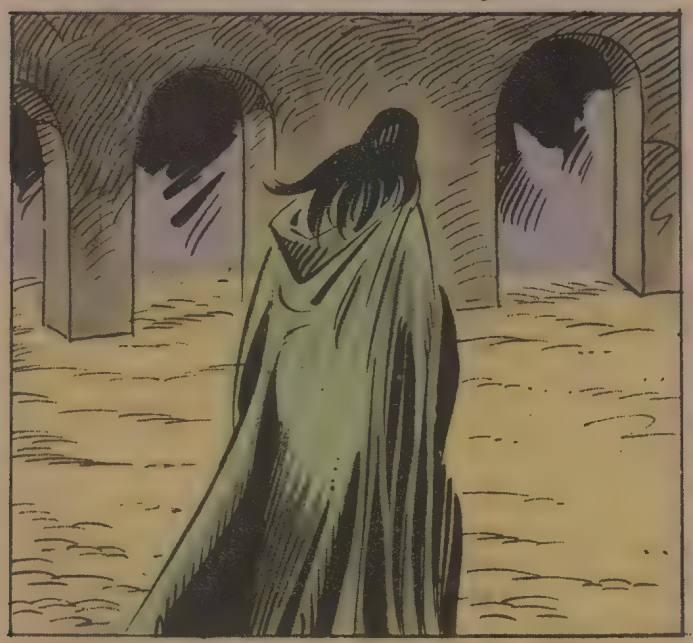

Artık gözyaşları kesilmişti...

Yalnız oğlunun ölüsünü kendisine vermelerini istedi. Ama bu gibi cezaya çarptırılanlar ailelerine verilmiyor,ayrı bir mezarlığa gömülüyordu.

Zavallı Goşe ana boynunu bükerek alandan çekildi.

Sonra her günkü işlerini yapmaya başladı. Bir süre sonra herkes onun bu korkunç olayı unuttuğunu sandı.

Aradan bir yıl kadar geçti.

Bir gün Goşe ananın kucağında bir bebek göründü.

Durmadan ağlayan bu bebek nereden çıkmıştı?

Herkes şaşırdı, ama kendisine bir şey soran olmadı. Goşe ana bu çocuğu çalmış,çalmamış...Kime ne?...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

27 OCAK 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 418 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te sabaha karşı meçhul bir adamın zorla darağacına astığı genç ve güzel bir kadını Kara Murat son anda yetişerek kurtarır. Kadın tek başına karanlık sokaklara dalar. Iki serseri onun yolunu keserler..

Bebek ilk günler çok ağladı. Goşe ana ona gerçek bir anne sevgisi gösterdi. Onun çocuğu kucağına aldığını, bağrına bastığını, gözlerinde derin bir şefkat ışıltısı dolaştığını görenler, onu bebeğin öz annesi sanırlardı.

Oysa Goşe ana küçük yavruyu muhteşem bir konağın bahçesinden kaçırmıştı..Çaldığı bu bebek Fransa Kralının metresi Kontes Provens'in, kraldan olan çocuğuydu..

Goşe ana, kral kızını binbir özenle büyüttü. Kafasındaki müthiş planı gerçekleştirmek için yılların geçmesini sabırla bekledi.

Şimdi hedefine çok yaklaşmıştı.

Kral bilmeden kendi öz kızına âşık olmuştu...Kadınlara düşkünlüğü bilinen İkinci Şarl, kızı Katerin'in namusunu kirletecekti..

Goşe ana:

—Ohh!..Mutlu an!...Çabuk gel!..diye haykırdı.

★ ★ ★

Atını dört nala süren kral ve üç muhafızı, birkaç dakika sonra geniş bir bahçe ile çevrili, sivri çatılı, büyük bir evin önünde durdu.

Kral:

—İşte burası! dedi.

Ateşli gözlerini kapalı pencerelere dikti, sonra ihtiraslı bir sesle:

—Eğer cadı yalan söylemediyse Katerin bu evde!..Ahh, Tanrım!...Ne kadar heyecanlıyım..diye mırıldandı...

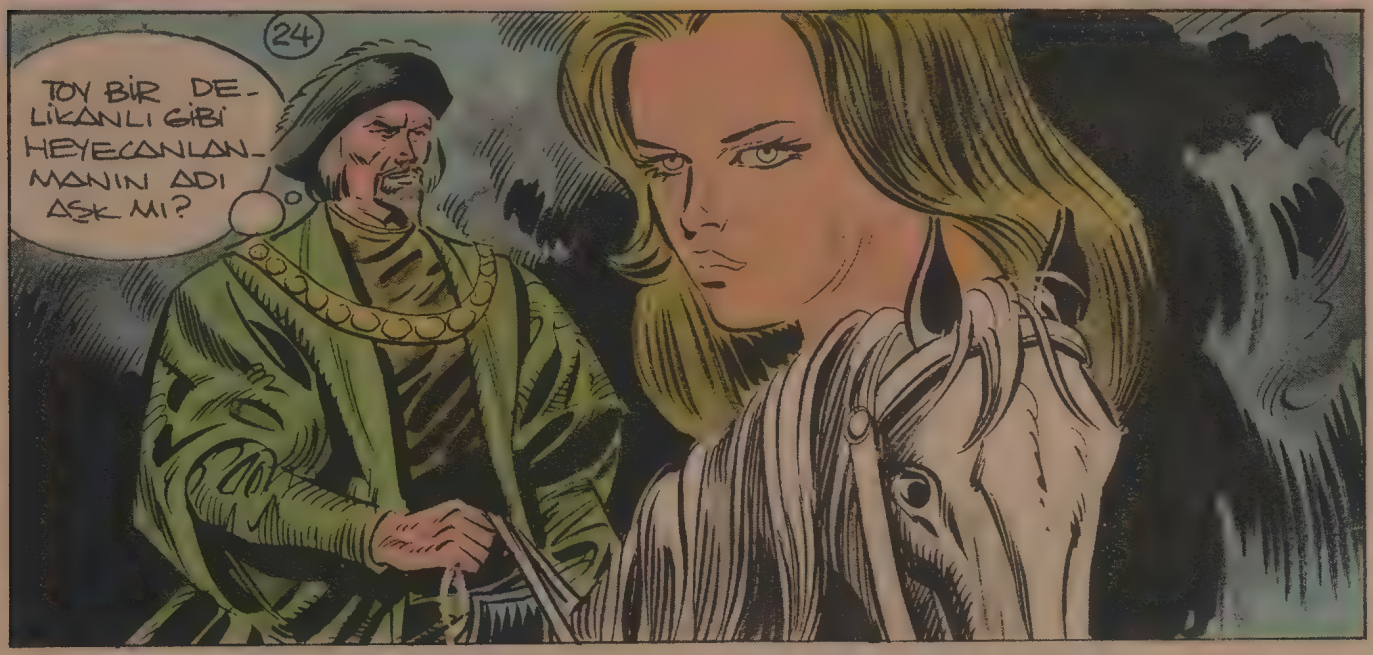

Birkaç saniye gözlerini kapadı, kalbinin çarpıntısının dinmesini bekledi:

—Kendimde dünyayı yerinden oynatacak kadar kuvvet hissediyorum. Gücümle dünyaya yeni bir yön verebilirim. Bir emrimle insanlar ölüme gider. Dilersem herkesi zindanlarda çürütebilirim..Fakat ne oluyor bana? Katerin'i düşündükçe kalbim yerinden fırlıyor sanki..Toy bir delikanlı gibi heyecanlanmanın adı aşk mı?

Kral ansızın kesin kararını verdi:

—Bugün her şey bitecek ve Katerin benim olacak...Benim her dileğim bir emir, her emrim bir kanundur. İstediğim her kadın benim olur...

Yüzünde derin aşk hülyaları bulunan

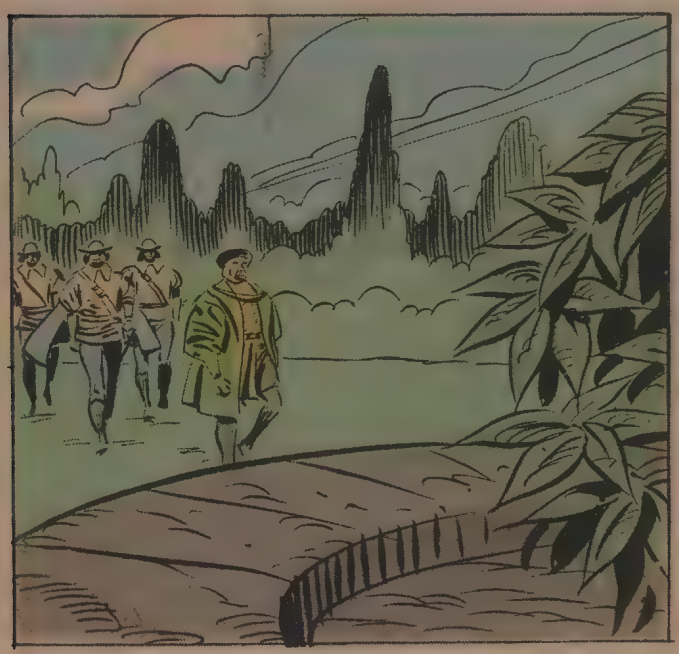

Kral atından indi ve hızlı adımlarla köşke ilerledi.

En sadık muhafızları olan üç silahşör de gölge gibi adım adım Kralı izliyor,onu bu rüyadan uyandırmıyorlardı.

Kralın ne derece zalim ve merhametsiz olduğunu biliyorlar ve genç kızın başına gelecekleri düşünerek ürperiyorlardı.

Ama Kralın isteklerine kim karşı gelebilirdi?

Onun her dileği bir kanundu.

Fransa toprakları içinde yüz binlerce insanın hayatı onun iki dudağı arasından çıkacak bir söze bağlıydı.

Acaba yaşlı cadı doğru mu söylemişti?

Güzel Katerin,bu evde miydi?

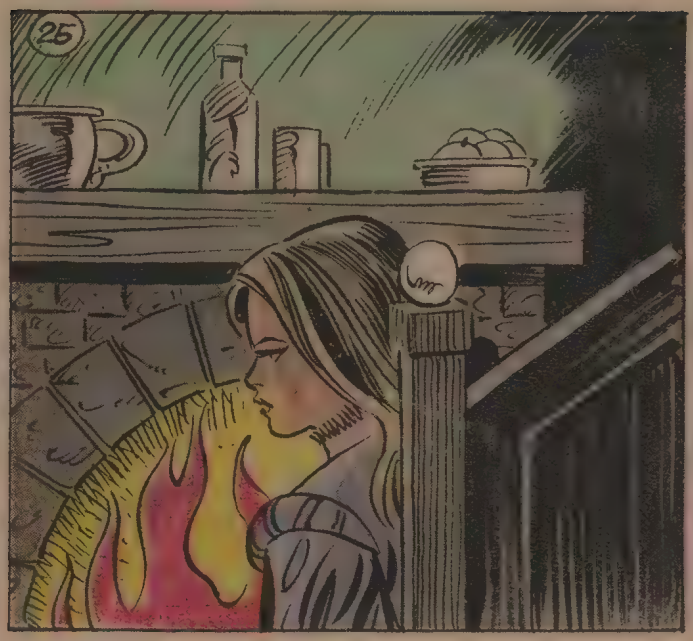

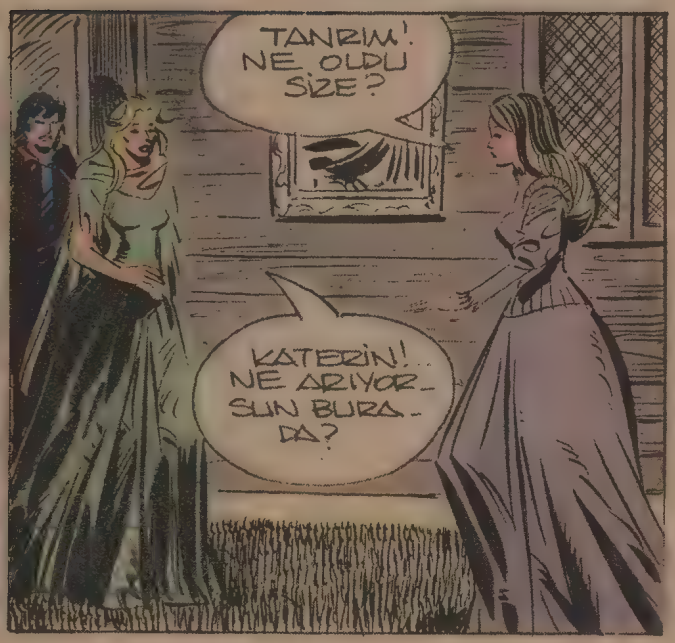

★ ★ ★

Sivri çatılı büyük binanın salonunda bir kaç odun parçasının yanarak bitmek üzere olduğu bir ocağın kenarında bir koltukta oturan genç bir kız, kapı açılır açılmaz yerinden fırladı.

İçeri, Düşes Tampa ile Kara Murat girmişti.

Yüzü sapsarı olan Düşesin yırtılan elbiselerine ve perişan haline bakan genç kız dehşet içinde haykırdı:

—Tanrım! Ne oldu size?

Düşes Tampa,genç kızı hüzünlü bir gülümsemeyle süzdü,bu kıza karşı içinde derin bir sevgi duyduğu seziliyordu. Tatlı bir sesle:

—Katerin, dedi. Ne arıyorsun burada?

—Beni Goşe ana yolladı efendim. Başınızın dertte olduğunu söyledi. Doğrusu çok korktum ve hemen koşup buraya geldim..

—İyi ettin Katerin..Gerçekten yardımına ihtiyacım var. Acaba Goşe ana başımın dertte olduğunu nasıl öğrendi?

—Bilmiyorum efendim...

Düşes Tampa,garip garip gülümseyerek vahşi bir tavırla söylendi:

—Goşe ananın her yerde kulağı vardır.. Dedikleri doğru..Bir saat önce,az daha ipin ucunda can veriyordum. Ama beni tanırsın. Ben Düşes Tampa'yım. Ne Allahtan korkarım, ne şeytandan..Ne ölümden ne mahvolmaktan. İşte beni güçlü yapan bunlardır. İntikamımı mutlaka alacağım...

Katerin'in güzel yüzü sarardı, hafifçe haykırdı:

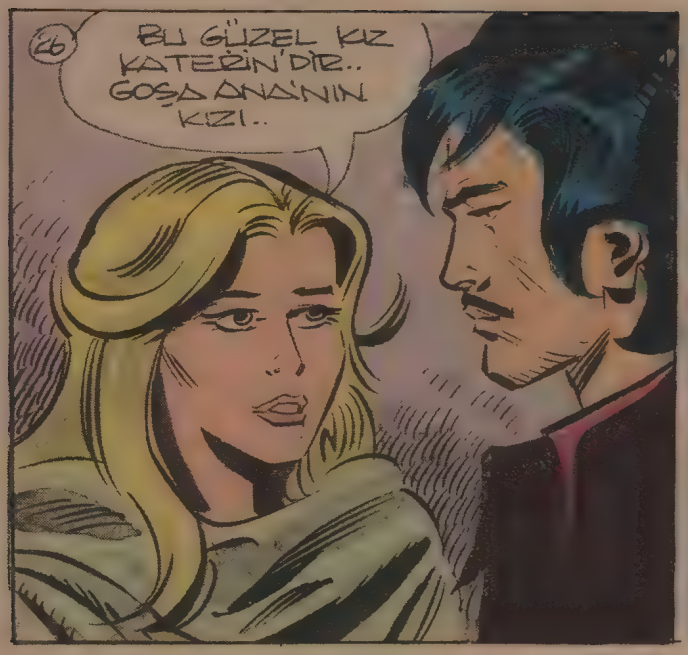

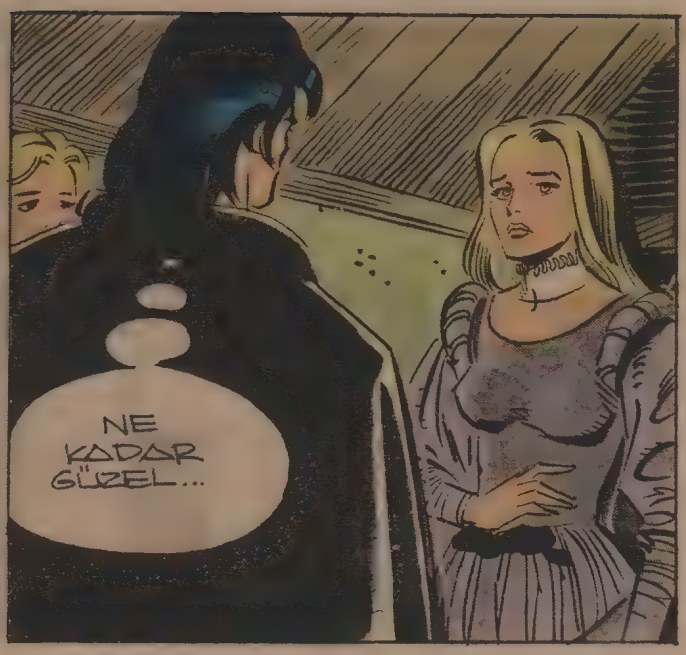

—Tanrım! Ne demek oluyor bunlar?

Solgun yüzünde kendine özgü bir kararlılık okunan Düşes Tampa, Kara Murat'a yandaki odanın kapısını göstererek:

—Siz içeride dinlenin, dedi. Ben de yukarı çıkıp şu perişan kılığımı değiştireyim.. Ha, sizi tanıştırayım..Bu güzel kız Katerin'dir. Goşa ananın kızı..Haftanın birkaç günü gelip bana yardım eder. Fakir,ama soylu ve gururlu bir kızdır.

Katerin,ilk defa Kara Murat'a baktı. Güzel gözlerinde sevimli bir ışık yandı.

Kara Murat da,ona hayranlıkla bakıyordu.

Genç kız bunu hissederek ürperdi, utangaç bir tavırla gözlerini yere indirdi.

Düşes Tampa,yorgun sesiyle devam etti:

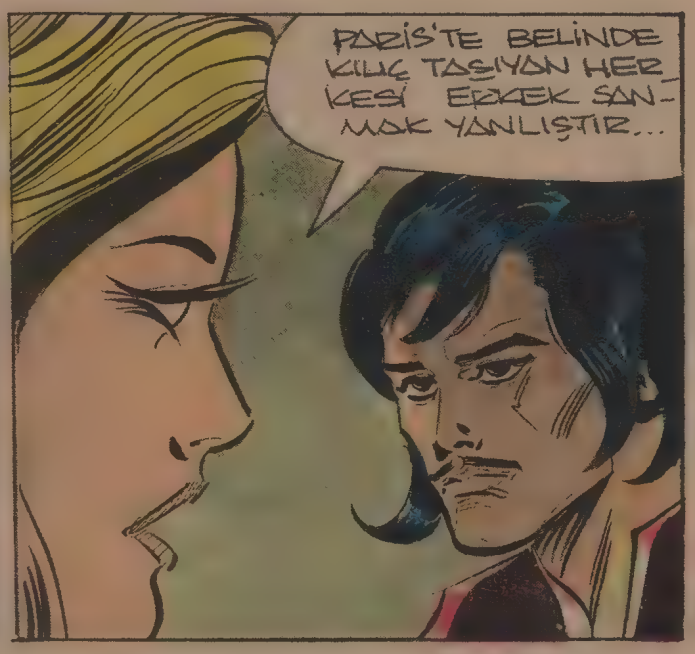

—Bu yabancı şövalye Kara Murat'tır. Hayatımı, namusumu ve her şeyimi ona borçluyum...

Övülmekten hiç hoşlanmayan Kara Murat, kıpkırmızı kesilerek başını öne eğdi:

—Beni utandırıyorsunuz madam. Yaptığım önemsiz bir yardımı, neden bu kadar büyütüyorsunuz? Kim olsa aynı şeyi yapardı.

Düşes Tampa, ölüm kadar soğuk bir sesle:

—Hayır, dedi. Paris'te belinde kılıç taşıyan herkesi erkek sanmak yanlıştır. Bu şehrin erkekleri gerçekte aşağılık yaratıklardır. Onlara karşı nefretten de öteye bir duygu besliyorum şimdi..Tek kelimeyle tiksiniyorum...

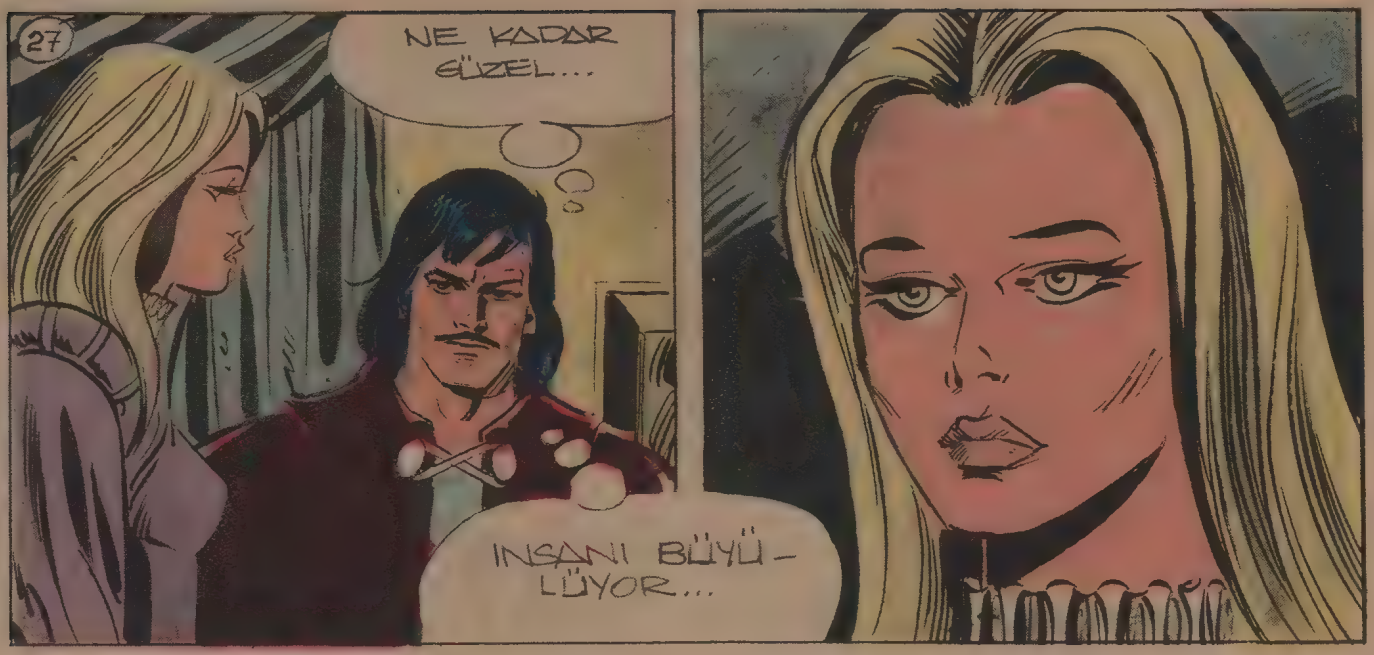

Genç kadının yüzü kül gibi olmuştu. Göğsünden hafif bir hıçkırık koptu ve usul usul kapıya doğru çekilerek dışarı çıktı.

Kara Murat'la Katerin,uzun uzun bakıştı.

Delikanlının bakışlarında gördüğü eşsiz güzelliğin yarattığı bir hayranlık vardı.

Kızın gözleri ise,kara bir elmas gibi ışıldıyordu. Yüzü muhteşem bir tablo kadar etkileyiciydi. Bu kız, erkeklere göz zevki vermek için yaratılmıştı sanki...

İkisi de konuşmadı..

Kara Murat, sessizce kendisine gösterilen odaya çekilip, kapıyı kapadı.

Şimdi Katerin salonda yalnız kalmıştı.

★ ★ ★

Düşes Tampa, salondan çıktıktan sonra

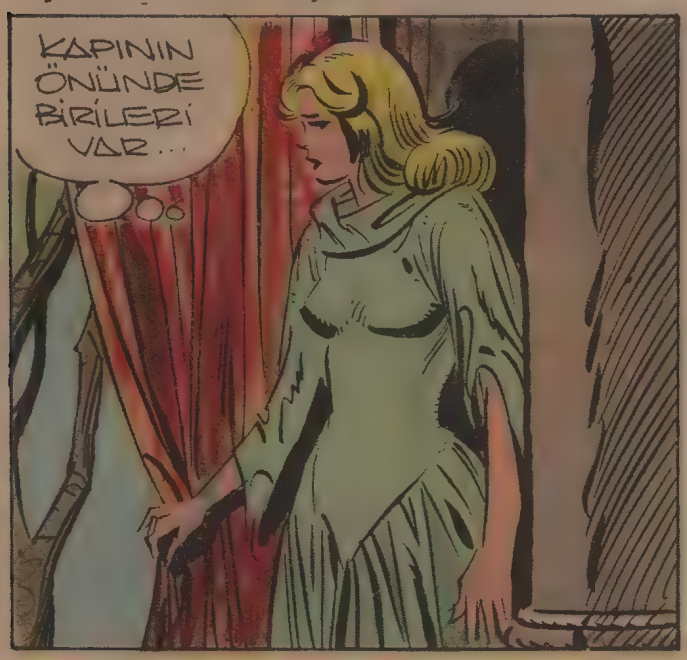

pencereden bahçeye baktı.

Yapraksız ağaçların ıslak dalları, sisin içinde duvarın üstüne kadar yükseliyordu. Gökyüzü burada her yerdekinden daha yeisli, daha çıplak, daha siyah gibi geliyordu ona...

Bahçe kapısı aralık kalmıştı.

Kapının önünde birkaç adam gördü ama bunların kimler olduğunu tanıyamadı..

Onlarla fazla ilgilenmedi bile...

Kralın geldiğini görse, herhalde dehşete kapılırdı...

Merdivenleri çıktı, gürültüsüzce yatak odasına girdi.

Bu odada hiç bir değişiklik yoktu.

Acaba kocası neredeydi?

Dişlerinin arasından mırıldandı:

—Alçak adam!...Kralla birlik olup beni ölüme yollayan o...Krala gücü yetmeyince, aşağılık ruhunu, benim ölümümle rahatlatmak istedi. Oysa yıllardır benim, Kralın metresi olduğumu biliyor, bundan faydalanmaya çalışıyordu...

Düşes Tampa bu sözleri söylerken aynanın karşısına geçmişti:

—Evet...Evet...Bu aynanın önünde soyunuyordum. Kralın yanından yeni dönmüştüm. Ne kadar mutluydum...

Genç kadın bu sözleri söylerken üzerini değiştirmek için soyunmaya başlamış, önce elbisesini, sonra iç çamaşırlarını birer birer çıkarıp çıplak kalmıştı...

Nefis bir vücudu vardı.. Soluk kesici güzellikteki göğüsleri, kadınlığının zafer bayrakları gibi hafif hafif sallanarak dimdik

yükseliyordu...

—O anı çok iyi hatırlıyorum. Aynanın içinde, kapının ağır ağır açıldığını ve Kralın celladı Kaboş ustanın korkunç yüzünün bir kâbus gibi göründüğünü fark ettim. Ah...O ne ıstırap dolu andı!...

Düşes Tampa, birdenbire aynaya korkuyla baktı:

—Oh!..Deli mi oluyorum acaba? İşte kapı açılıyor. Tıpkı onun gibi...Gelen kim? Giren kim? Yine cellat mı? Tanrım...Kocam bu...Dük Tampa...

Gerçekten kapı usul usul açılmıştı.

İçeri giren Dük Tampa, karısını aynanın karşısında çıplak ve sapasağlam görünce ansızın ürktü, tarifsiz bir dehşete kapıldı:

—Bir hayal bu!...Ölünün hayali!...

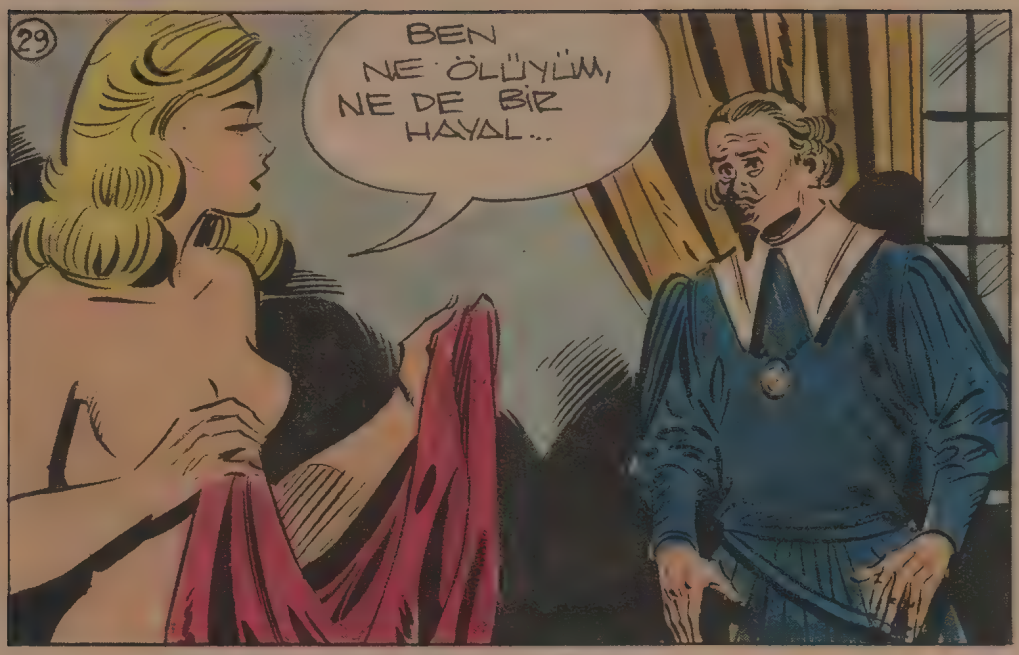

Düşes Tampa, sakin bir sesle:

—Günaydın Mösyö Tampa!...Ben ne ölüyüm ne de bir hayal..Sen de,o soysuz efendin, aşağılık Fransa Kralı Şarl da, beni öldürtmeyi başaramadınız..

Dük Tampa titreyerek, dişleri sıkılmış, saçları dimdik olmuş bir halde duruyordu. Beyni alt üst olmuş, aklını oynatacak dereceye gelmişti...

Genç kadın, adamı kendine getirmek için parmağının ucuyla göğsüne dokundu...

Dük Tampa bir sıçrayışta odanın köşesine fırladı. Kollarını, bir hayali kovmak ister gibi korkuyla uzattı, dehşet içinde söylendi:

—Sen kimsin? Onun hayalisin değil mi? Ben nasıl intikam aldıysam, sen de ölüy-

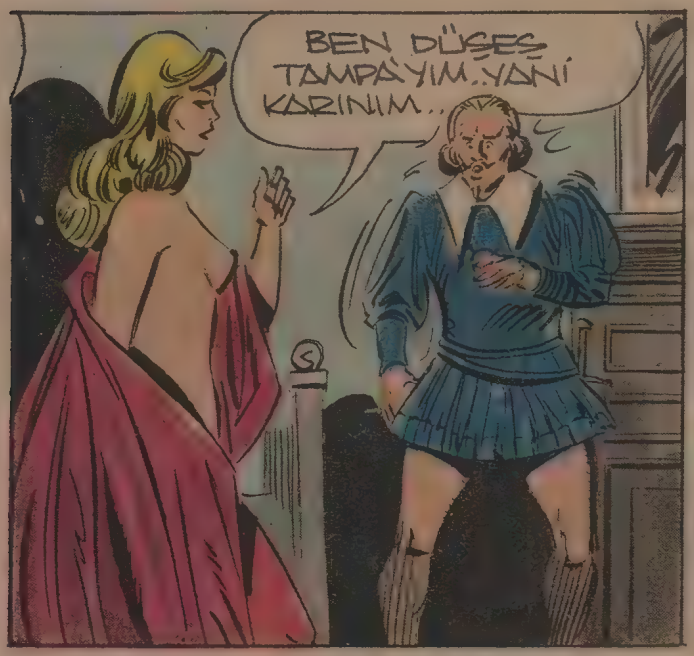

ken, benden intikam almaya mı geldin?

Düşes Tampa dudaklarını bükerek, omuz silkti. Sonra tehdit dolu bir sesle:

—Sana acıyorum Mösyö , dedi. Karşında duran bir hayal değil..O kadar korkak olma..Ben Düşes Tampa'yım. Yani karınım... Kralın ve senin celladın görevini iyi yapamadı.İpten kurtuldum. Hepsi bu kadar basit..

Adam haykırdı:

—Sağsın öyle mi? Demek ölmedin...

Birden atıldı,inanmak istiyormuş gibi kadının elini tuttu, şiddetle silkeledi:

—Evet evet..Sen bir hayal değilsin.. Sağsın..Bilemediğim, anlayamadığım bir şekilde ölümden kurtularak buraya geldin. Bu ne cesaret?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

9 ŞUBAT 1982 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 419 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

Düşes Tampa buz gibi bir sesle cevap verdi:

—Burası benim evim...

—Yaa? Evin ha? Sefil... Burada kralı mı bulacağını sanıyordun? Kendini yine onun kollarına mı atacaktın? Sağsın ha? Gerçekten sağ...Ah, ah... Şimdi görürüz bakalım.. Celladın elinden kurtulduğun gibi benim elimden de kurtulabilecek misin?

Adam öfkeyle kapıya koşarak kilitledi.. Kaçmasına engel olmak için Düşes Tampa ile pencerenin arasına girdi:

Genç kadın onun bu çılgın hareketlerine aldırış etmeden sakin bir tavırla:

—Sözlerin deli saçması! dedi..Ben buraya seninle anlaşmaya geldim..

—Anlaşmak mı?

—Evet...Benimle birkaç dakika konuş-

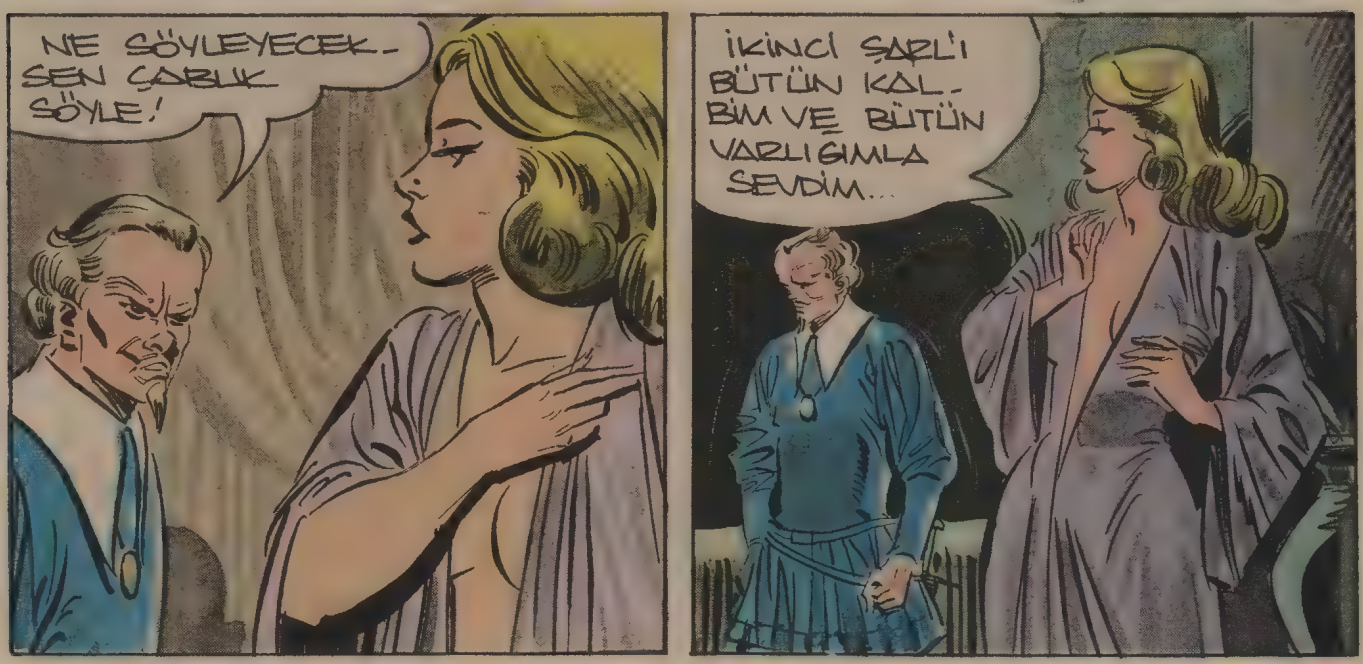

mak istemez misin?

—Söyle! Ne söyleyeceksen çabuk söyle.. Çünkü dakikaların sayılıdır...

Genç kadın acı acı gülümsedi:

—Masum olduğumu iddia edecek değilim..Seni sevmiyordum. Fransa Kralı İkinci Şarl'ı sevdim ve kendimi ona verdim. Bu durumdan sen de haberdardın. Emin ol haline acıyorum. Çünkü bir koca için, bir erkek için bundan daha aşağılık daha rezil bir şey düşünülemez..Görüyorsun ya, her şeyi açıkca söylüyorum. İkinci Şarl'ı bütün kalbim ve bütün varlığımla sevdim...

Adam haykırdı:

—Bunu bana söylemeye cesaret ediyorsun ha?..Ahlaksızlığınla övünüyorsun...

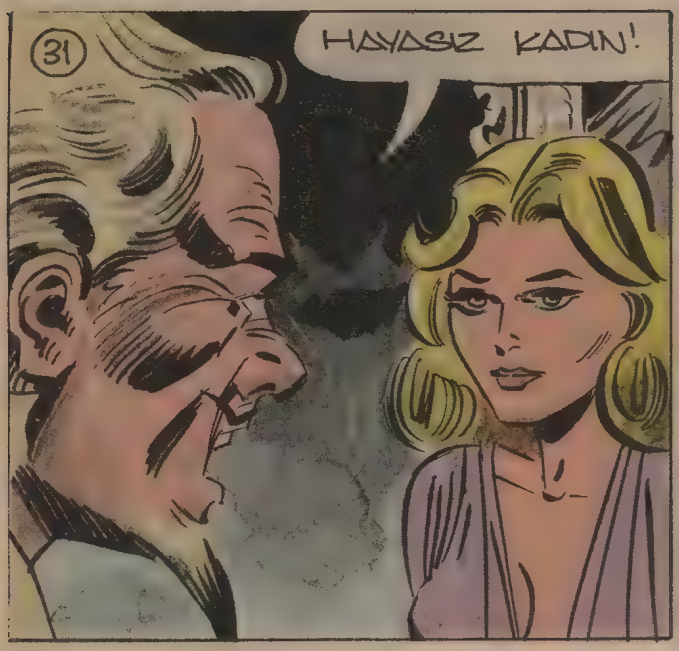

—Hayır, övünmüyorum. Ama bu ahlaksızlıkta senin de payın var. Bunu anlatmak istiyor ve dürüstçe konuşuyorum...

—Rezil...Hayasız kadın...

—Diyelim ki öyle.. Ama şimdi lütfen beni dinle...

Dük korkunç bir homurtu koyuverdi:

—Buradan sağ çıkamayacaksın!.. Şimdi dilediğin gibi konuş..Nasıl olsa birkaç dakika sonra seni öldüreceğim...

Adam derin bir acı içinde sustu...Onun ıstırabını büsbütün artıran şey, karısının yalan söylememesi ve her şeyi açıkça itiraf etmesiydi.

Bir an, pişman olan kadını kollarının arasında sıktığını düşündü..Çünkü bu zavallı, bu güzel yaratığı şimdi eskisinden daha çok sevdiğini anlıyordu.

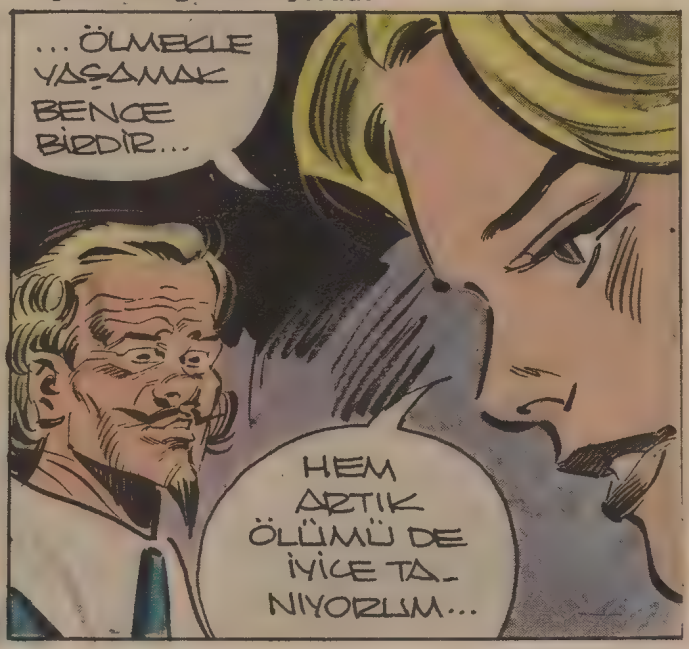

Düşes Tampa, soğuk bir sesle devam etti:

—Mösyö!.. Beni az önce hayal sanmıştın. Bunda bir bakıma doğruluk payı var. Ben artık bir kadın değilim. Ben Düşes Tampa değilim..Sana söylemek istediğim şeyden başka kendimde hiç bir insani duygu kalmadı. Beni öldüreceğini söyledin ama ben zaten artık yaşamıyorum ki..Hayatla hiç bir ilgim yok!.. Ölmekle yaşamak bence birdir.. Hem artık ölümü de iyice tanıyorum...

Genç kadın, bu son sözü garip bir sesle ve acı bir gülümsemeyle söylemişti.

Kocası onu ayakta donmuş kalmış gibi hayret ve dehşetle dinliyordu.

Düşes Tampa aynı soğuk bir sesle konuşmasını sürdürdü:

—Beni öldürmek istiyorsun. Buna razıyım. Ama biraz geç olmalı!.. Önce beraber olup, düşündüğüm bir işi bitirmem gerek...

—Hangi işi?..

—Sen yalnız benden intikam almayı düşündün değil mi? Evet, bir kadını öldürmek çok kolaydır..Ama bir kralı öldürmeyi düşünmek bile zor...

—İçin rahat etsin..Senden sonra o soysuz kralın da sırası gelecektir...

Düşes Tampa hayretle bağırdı:

—Doğru mu söylüyorsun? Fransa Kralına karşı intikam alabilecek kadar kin ve düşmanlık duyuyor musun?

—Söyledim ya...Önce sen, sonra o...

Düşes Tampa rahat bir soluk aldı:

—O halde seninle anlaşabileceğiz..Çünkü bende duygu diye bir şey kaldıysa,o da

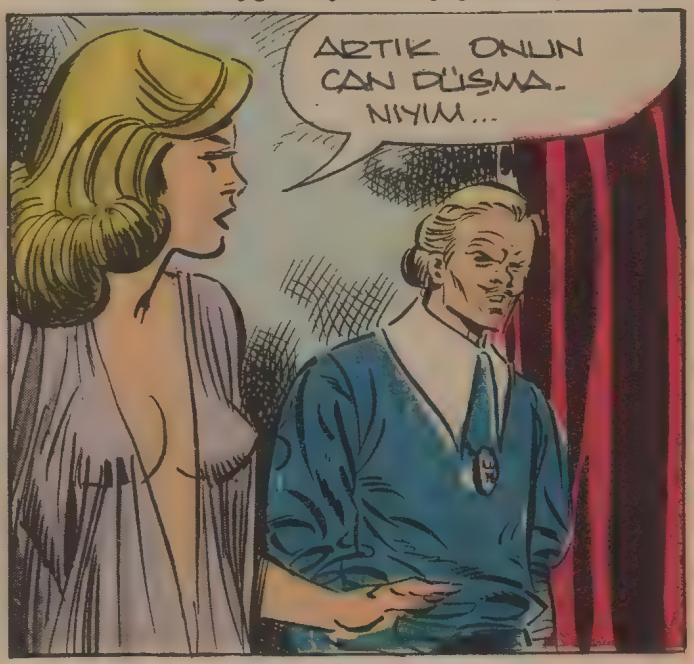

Kraldan intikam almak isteğidir...

Adam hıçkırdı, yumruklarını sıkarak:

—Sefil! diye haykırdı...

Düşes gayet sakindi:

—Daha ne istiyorsun? Söylediğim şeyin seni memnun etmesi gerekir...

—Rezil kadın! Kendi kin ve nefretinden söz ediyorsun. Bu bende daha çok ıstırap ve öfke yaratıyor...

—Beni yanlış anladın. Ben Fransa Kralından beni terk ettiği için intikam almak istemiyorum. Ben aşkı, hemen kin şekline dönen metreslerden değilim. Benim kinim, kendisini mert, kahraman, yiğit bir kişi sanırken onun alçağın biri olduğunu anlamamdandır. Artık onun can düşmanıyım...

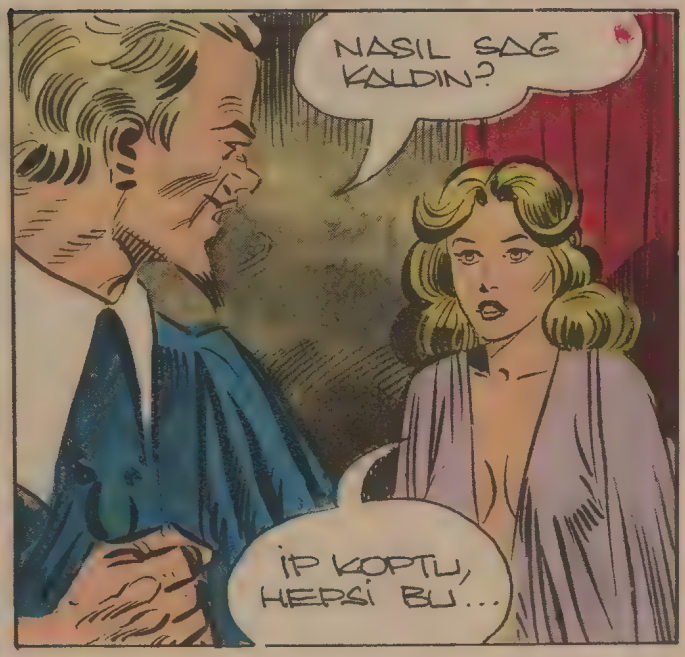

—Çünkü kalbimde sakladığım en ince bir şeyi kırdı, gönlümü harabeye çevirdi. Eğer üzüntünü ve kinini benimki ile birleştirirsen, ikimiz birlikte çalışırsak onu yeneriz...

Genç kadın içtenlikle konuşuyor ama kocası onu dinlemiyordu bile...

Gözleri kan çanağına dönmüş, dişleri kenetlenmiş, adaleleri gerilmişti:

—Nasıl? Nasıl sağ kaldın? diye tekrarladı.

Düşes Tampa sabrı tükenmiş bir halde cevap verdi:

—İp koptu, hepsi bu..Şimdi bana cevap ver. Düşes Tampa'yı ölmüş say!.. Karşında duranı canlı bir intikam aracı farzet..Sana yardım için elimi uzatıyorum. Kabul ediyor musun?

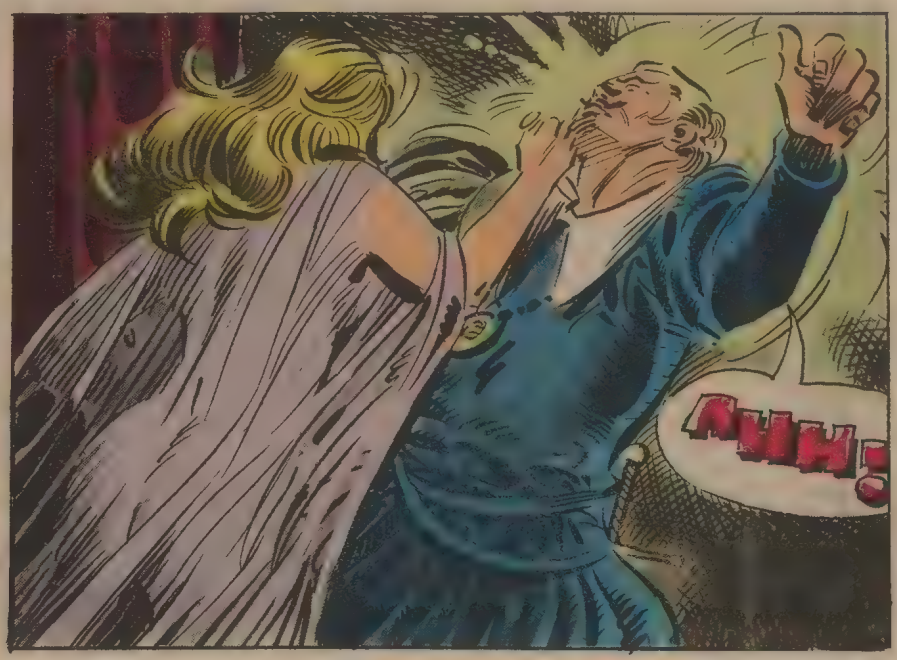

Dük, deli gibi haykırdı:

—Cellat beceremezmiş ama seni şimdi ben geberteceğim. Parça parça edeceğim seni kaltak!..

Adam birden çılgın bir öfke ile kadının üzerine atıldı..Yırtıcı bir hayvan gibiydi..

Ama ansızın boğuk bir hırıltıyla olduğu yere çöktü..

Genç kadın gözle görülmeyecek kadar çabuk bir hareketle masanın üzerinden kaptığı hançeri adamın boğazına saplamıştı..

Gürültüyle yere yuvarlanan Dük, hâlâ karısını yakalamak ister gibi ellerini uzatıyor, ağzından kanla birlikte kaba küfürler fırlıyordu.

Düşes Tampa onun üzerine eğildi.

Bıçaklı kolu kalktı ve tekrar indi.

Bu defa hançer tam kalbe saplanmıştı.

Adam son bir kez debelendikten sonra hareketsiz kaldı.

Genç kadın ayağa kalkarak müthiş bir soğukkanlılıkla:

—Öldü! dedi.

★ ★ ★

Katerin salonda yalnız kaldıktan az sonra dışarıda birtakım tıkırtılar duydu. Birkaç kişinin fısıltıyla konuştuklarını duyar gibi oldu. Usul usul, sessizce köşke yaklaşanlar her halde dost olamazdı:

—Bahçede birileri geziyor galiba! diye mırıldandı.

Sözünü bitirir bitirmez kapı sanki yıkılıyormuş gibi şiddetle açıldı ve içeriye dört ki-

şi girdi.

Katerin hafif bir çığlık atarak geri çekildi. Güzel yüzü sapsarı kesilmişti. Fakat kısa bir an sonra kendisini toparlayarak metin bir tavırla durdu, hafifçe titreyen sesiyle:

—Baylar, dedi. Bellerinizdeki kılıçlardan, silahşör olduğunuzu anlıyorum... Ama böyle namuslu bir eve haydutlar gibi girmeniz alçaklıktır. Derhal çıkınız!..

Genç kız,emreden bir tavırla parmağını uzatmış, kapıyı gösteriyordu.

Kral İkinci Şarl hayran bir sesle:

—Tanrım, bu hali ile ne kadar güzel, ne kadar soylu! diye mırıldandı..

Sonra şapkasını eline alarak ona doğru ilerledi:

—Güzel kız...Seni öfkelendirmek büyük bir cinayet ve affedilmeyecek bir suçtur.. Ama seni nasıl bir adamın sevdiğini ve aşkını ne kadar değerli saydığını öğrenince bu kaba hareketimizi bağışlayacağını sanıyorum..

Katerin öfkesinden titreyerek bağırdı:

—Bayım..Derhal buradan çıkın!..

—Çıkayım mı?..Elbette çıkacağım. Ama seninle beraber..Ah,güzel kız..Bilsen seni ne kadar seviyorum..Damarlarım taze bir aşkın yakıcı aleviyle tutuşuyor. Zengin olmak ister misin? Şan, şeref, şöhret sahibi olmak ister misin? Gel...Gel...Benimle gel...Sana söz veriyorum bir kraliçe olacaksın...

—Alçak..Rezil...İmdaaat!..

Kral İkinci Şarl, ansızın kızı kollarından

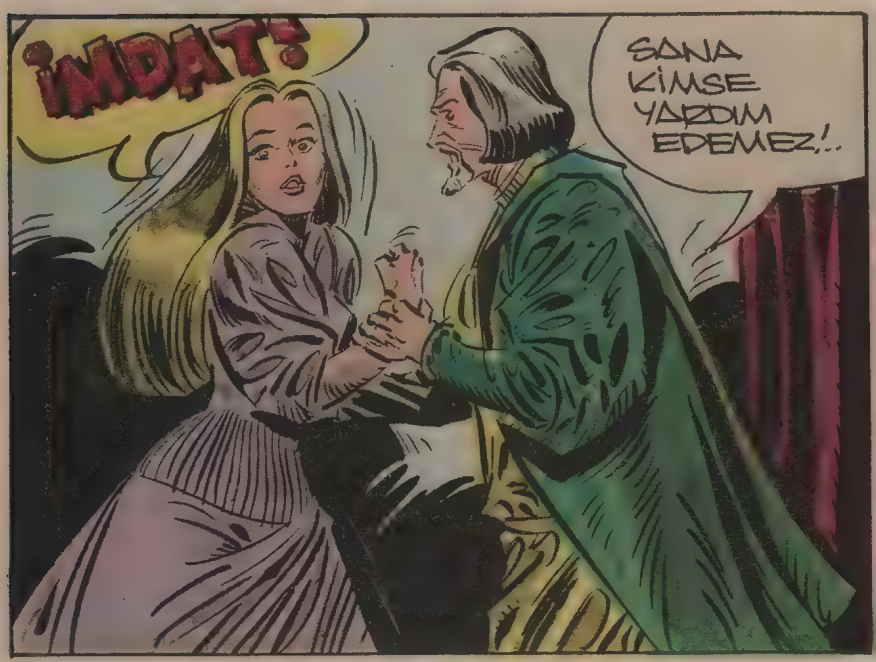

yakaladı, Katerin korku ile bağırarak ondan kurtulmak istedi. Ama adam çok kuvvetliydi. Onu dayanılmaz bir güçle kapıya doğru sürükledi:

Katerin:

—İmdat!.. İmdat!.. diye haykırdı.

Kral öfkeyle:

—Sana kimse yardım edemez güzelim, dedi. Hele biri buna cesaret etsin bakalım...

Birdenbire, Krala cevap vermek istermiş gibi sert ve gür bir ses salonda top gibi patladı:

—Heeey..Serseriler..Bırakın kızı...

Salonun kapısı açılmış, yüzü hiddetle gerilen Kara Murat eşikte görünmüştü.

Kralın muhafızlarından Ligua haykırdı:

KRALIN GÖZDESİ

—Yaklaşma, gebertirim!..

Kara Murat hakaret dolu bir sesle:

—Sizin gibi kadın hırsızlarını tepelemek benim için zevktir! diye söylendi.

Kral İkinci Şarl, bu mağrur yüzlü, cesur bakışlı, dik bıyıklı, hakaret ve alay dolu bir ifadeyle kendilerine bakan genci öfkeyle süzdü.

Katerin, Kara Murat'a sevgi dolu bir hayranlıkla baktı..Çok cesur ve yakışıklıydı..

Kral, adamlarına emretti:

—Şu küstah herife haddini bildirin...

Kara Murat:

—Ben de size hak ettiğiniz dersi vermek istiyorum, dedi. Bu ülkede kadın hırsızlarına ne yaparlar? Hapse mi atarlar, cellada mı yollarlar?

Kralın üç silahşörü kılıçlarını çekerek

Kara Murat'ın karşısına geçti.

Ligua gürledi:

—Gebermek istemiyorsan defol buradan sersem...

Şövalye Trey ekledi:

—Vuruşmaya değmeyecek kadar pis bir serseri!

Üçüncü silahşör Kapya itiraz etti:

—Hayır!. Ona öyle bir ceza verelim ki, bir daha boyundan büyük laflar etmesin!..

Kara Murat'ın uzun kılıcı bir anda havada parladı:

—Doğrusu çok cömertsiniz baylar. Bana güzel şeyler vaat ettiniz..Ama ben bütün bu söylediklerinizi size hemen iade edeceğim. Çünkü borcumu çok iyi ödeyenlerdenim...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

10 ŞUBAT 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 420 FİYATI 10 LİRA

Armağan kazanan talihli okurlarımız belli oldu

Son sayfada

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

Dört kılıç havada çatıştı...

Salonda şimşek çakmış gibi parıltılar dalgalandı.

Sert, kısa kılıç şakırtıları, derin soluk alışlar ve kaba küfürler birbirini izledi.

Kralın üç silahşörü, Kara Murat'ı önden, arkadan, yandan sarmak ve bu şekilde alçakça delik deşik etmek istiyordu.

Ama onun son derece çevik ve bir yılan gibi kıvrak kılıcı, havada cehennemi daireler çizerek aynı anda hepsine birden yetişiyor, hiçbirine öldürücü darbe fırsatı vermiyordu.

Kısa fakat çetin vuruşmanın sonunda Kara Murat kükredi:

—Şimdi siz kendinizi koruyun mösyöler... İşte borcumu ödemeye başlıyorum.Al bakalım!.. Bu az önceki terbiyesizliğin için...

Kara Murat yay gibi eğildi ve kılıcı

Şövalye Trey'in omuzunu bir boydan bir boya delip geçti.

Adam inleyerek geri çekildi, kılıcı elinden düştü, yüzünü şaşkın bir ifade kapladı. Böyle bir yenilgiyi hiç ummamıştı.

Diğer iki silahşör çılgın bir öfkeye kapılarak kudurmuşçasına Kara Murat'ın üzerine saldırdılar.

Kılıçların soğuk şakırtısı yine salonu doldurdu.

Kara Murat'ın kılıcı yine ışıltılar çizerek vınlıyor, bütün saldırıları geri püskürtüyordu.

Bir ara, buz gibi soğuk ve ürpertici bir sesle:

—Şimdi sıra sana olan borcumda, ahbap, dedi...

Aynı anda Şövalye Kapya'nın ağzından boğuk bir feryat fırladı. Kılıç sağ kolunu parçalamış ve derin bir yara açmıştı.

Kara Murat hiç durmadan dönüp Ligua'ya saldırdı.

Kral dehşet içinde:

—Kendini iyi kolla Ligua! diye haykırdı.

Ligua çevik ve kurnaz bir silahşördü.. Ustaca bir hareketle Kara Murat'ın hücumundan sıyrılmasını bildi.

Şimdi teke tek ve karşı karşıya idiler..

Çarpışma çok şiddetli oldu...

Ligua adım adım geriledi.

Kara Murat'ın kılıcını bütün çabasına rağmen durduramıyordu.

Gözlerinin önünde parlak zikzaklar çizen kılıç, onu büyülüyor, ne yapacağını

şaşırtıyordu.

Kara Murat, dövüşü son derece heyecanla seyreden, Fransa Kralı İkinci Şarl'a dönerek:

—Hiç merak etme mösyö, dedi. Bunun da hakkını vereceğim. Dedim ya ben borçlu kalmayı hiç sevmem, daima öderim..Bakın, sağlı sollu iki aldatıcı darbe ile adamınızın savunması dağıldı..Al bakalım...Bu iş de tamam...

Sol omuzundan vurulan Şövalye Ligua boğuk bir inilti ile yere yuvarlandı.

Kralın gözleri dehşetle açılmıştı.

Bu inanılmaz bir şeydi...Yabancı genç, her dediğini anında yapıyordu.

Kara Murat sakin bir tavırla Kralın üzerine yürüdü, tehdit edici bir sesle:

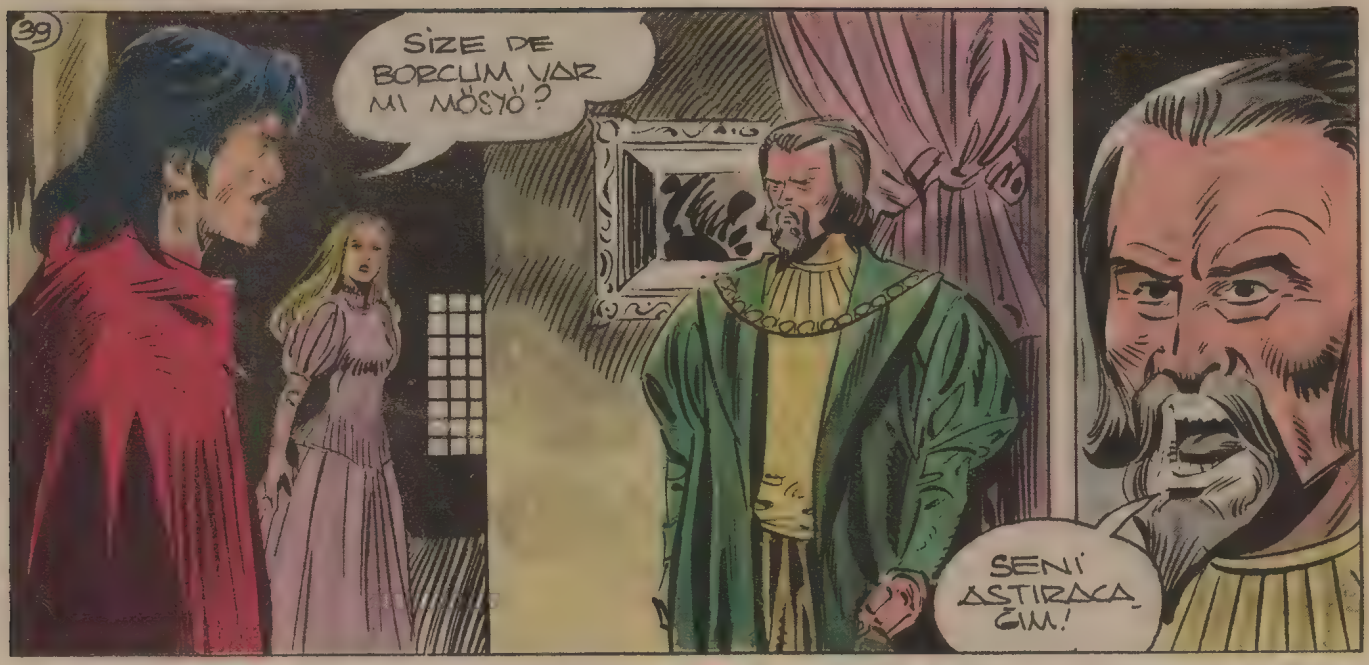

—Size de borcum var mı mösyö? diye sordu.

Kral İkinci Şarl'ın yüzü sapsarıydı. En güvendiği üç silahşörünü yere seren bu adam kimdi? Birden delice bir öfkeye kapılarak haykırdı:

—Sefil!... Rezil serseri!...Benim kim olduğumu biliyor musun?

Kara Murat omuz silkti:

—Kim olursan ol..Bence sen bir haydut gibi zorla evlere giren aşağılık bir namus hırsızısın...

Kral öfkeyle ayağını yere vurdu:

—Bu sözlerin sana çok pahalıya mal olacak. Seni astıracağım...

Kara Murat alaylı alaylı güldü:

—Eğer az sonra seni şu duvara çivilemezsem tabii...

Koca Fransa Kralı çıldıracak gibiydi:

—Benim kim olduğumu bilsen böyle ahmakça konuşamazdın... Adımı söyleyerek seni mahvetmemi mi istiyorsun?

—Demek o kadar müthiş, o kadar korkunç bir adın var? Doğrusu merak ettim...

Kral kükredi:

—Evet, şimdi benim kim olduğumu öğreneceksin...Ama bu senin ölümüne sebep olacak. Diz çök sefil, diz çök!... Karşındaki Fransa Kralıdır!...

Kara Murat hiç şaşırmadı, karşısındakinin bir kaçık olduğunu sanarak gülümsedi:

—Sen Fransa Kralıysan, ben de Osmanlı İmparatoruyum Mösyö...Sanırım bu durumda daha iyi anlaşabileceğiz...

Kral, sevdiği kızın önünde düştüğü çaresiz durum yüzünden delirecek gibi olmuştu... Üç adamı kanlar içinde yerde yatıyordu. Bu belalı yabancıyla teke tek vuruşmayı göze alamazdı.

Kara Murat:

—Sen nasıl Fransa Kralı değilsen, ben de Osmanlı İmparatoru değilim tabii, diye devam etti. Adım Kara Murat'tır. Türk'üm... Paris'e yeni geldim...

Kral kinle homurdandı:

—Bir serseri...

—Bir insan mösyö...

Kral sakinleşmeye çalıştı:

—Ben de boş yere öfkelenmişim... Seni düşmanlarımdan birinin adamı sandım... Sağlam bir kılıcın var... Benim hizmetime girer, benim için çalışır mısın?

—Ben yalnız kendime çalışırım bayım...Senin gibi kadın hırsızlarıyla işbirliği yapacak kadar aşağılık olamam...

Bu sözler havayı birdenbire yine gerginleştirdi. Konuşma gittikçe sertleşiyor, salonda acı acı çınlıyordu. Kara Murat gibi bir serüven adamı ile, dünyanın en müthiş hükümdarlarından biri olan Fransa Kralı'nın arasında hayret verici bir söz düellosu geçiyordu.

Kral İkinci Şarl, karşısındakinin bir deli olduğuna karar verdiğinden birden sakinleşti, alaylı bir tavırla:

—Artık bu tatsız konuşmaya bir son verelim, dedi.

Kara Murat başını salladı:

—Madem barış teklif ediyorsun, kabul ediyorum...Kılıçları bırakalım...

Kral karşısındakini küçük görür bir tavırla mırıldandı:

—Çabuk buradan git..Olanları unutalım..Seni affediyorum...

Kara Murat kızdı:

—Affetmek mi? Demek hâlâ akıllanmadın? Hemen kılıcını çek mösyö...Kılıcını çek, kimin kimi affedeceği belli olsun..

Kral sapsarı kesildi:

—Dinle..Son defa olarak söylüyorum.. Yoluna git. Sana hayatını bağışlıyorum..

Kara Murat'ın tepesi iyice atmıştı:

—Sen de son defa olarak şunu dinle mösyö...

Delikanlı iki adım attı, kolunu uzattı, parmağının ucu, Kral İkinci Şarl'ın göğsüne dokundu:

—Birkaç saniye sonra, kılıcımın sivri u-

cu, parmağımın dokunduğu bu yeri delecektir. Kızı bırak ve derhal buradan defol...

Parmak, bir demirin ucu gibi Kral'ın göğsünü acıtmıştı.

İkisinin de yüzleri gerilmiş, morarmış, ürkütücü bir hal almıştı.

Kral İkinci Şarl, kısa bir an ateş saçan gözlerini Kara Murat'ın gözlerine dikti. Bu gözlerde delice bir cesaret,çılgınca bir azim gördü...

Fransa Kralı korktu...Ölümün soğuk ürpertisi ensesinde geziniyor sandı.

Sapsarı kesilerek, sendeleye sendeleye birkaç adım geri çekildi.

Sonra adım adım geriledi...

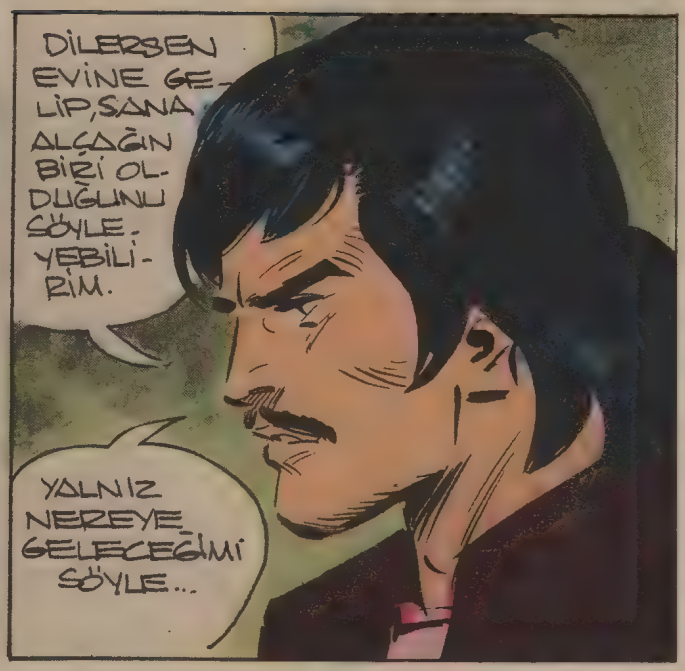

Kara Murat soğukkanlılıkla:

—Defol! diye tekrarladı... Birkaç saniye daha burada kalırsan sabrım taşacak...

Kral boğuk bir sesle mırıldandı:

—Serseri!..Şimdilik sen kazandın. Mutlaka diğer odalar adamlarınla doludur..Onlara güveniyorsun...

—Yanılıyorsun..Burada benden başka kimse yok..Sen benim karşımda bir hiçsin..

Dilersen evine gelip, kendi adamlarının içinde bile sana alçağın biri olduğunu söyleyebilirim..

Kral haykırdı:

—Gelemezsin!...

—Gelirim..Yalnız nereye geleceğimi söyle!

Kral korkunç bir kinle:

—O halde seni Luvr Sarayında bekliyorum! dedi.

—Geleceğim, diyen Kara Murat artık onunla meşgul olmaya gerek görmeden, titreyerek kendilerini seyretmekte olan Katerin'e döndü, tatlı bir sesle:

—Artık korkacak bir şey kalmadı güzel kız, dedi.

Katerin sevgi dolu bakışlarını ona dikti:

—Siz burada bulundukça hiç bir şeyden korkmam...Ama, yüzlerce muhafızın koruduğu Luvr Sarayına nasıl gireceğini çok merak ettim doğrusu...

Bu sırada Kral İkinci Şarl, yaralı üç adamını toplamış ve sessizce evden çıkıp gitmişti...

Kalbinde kin ve intikam fırtınaları esiyordu...Yumruklarını sıkıp dişlerini gıcırdatarak:

—Bu serseriyi Grev Meydanında diri diri yaktırmazsam bana da Fransa Kralı demesinler! diye haykırdı...

★ ★ ★

Düşes Tampa kocasının ölüsüne uzun uzun baktıktan sonra:

—O ölümü hak etmişti! diye mırıldandı

Hançer, Dükün kalbine saplı kalmıştı..

Kanlar usul usul bıçağın kenarından sızıyor, yerde küçük bir kan gölü oluşturuyordu.

Düşes Tampa birden,alt salondan gelen gürültüleri duyarak titredi:

—Tanrım!...Kılıç sesleri!...Ne oluyor

acaba?

Bir rüyadan uyanıyormuşcasına silkinerek kendine geldi ve koşarak odadan çıktı.

Merdivenleri uçarcasına inip salona girdiği vakit her yerin karmakarışık ve yerlerin kan içinde olduğunu görerek ürperdi. Soğukkanlılığını toplamaya çalışarak:

—Ne oldu burada? diye sordu.

Katerin, az önce tanık olduğu müthiş kavganın etkisiyle buz gibi donup kalmıştı sanki..Düşes'e cevap verirken sesi titriyordu:

—Dört kişi içeriye zorla girdi madam.. Bana saldırmak istediler..Ama Kara Murat tek başına onlara hak ettikleri dersi verdi.. Kaçtılar!

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 ŞUBAT 1987 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 421 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

Kalbi heyecanla çarpmaya başlayan Düşes Tampa sordu:

—Saldıranlar kimlerdi?

Katerin aynı titreyen sesle:

—Bilmiyorum madam, dedi.

Kara Murat henüz sakinleşmemişti.. Gözünde şimşekler çakarak söylendi:

—Sahtekâr ve rezil haydutlardı!..İçlerinden biri "Ben Fransa Kralıyım" diye tutturdu...Kralmış!..Bir Kral böyle aşağılık bir haydut gibi baskın yapar mı?

Düşes Tampa ruhuna kadar titredi.. Rengi solmuş,güzel yüzünde derin bir acı ve korku ifadesi belirmişti:

—Artık burada daha fazla kalamayız! diye mırıldandı..Geliniz...Kanet Sokağında kimsenin bilmediği küçük bir evim var..Bir süre orada saklanmak zorundayız...

Kara Murat,garip bir bakışla onu baştan aşağıya süzdü:

—Niçin korkuyorsunuz?

Düşes Tampa bulanık gözlerini ona çevirdi:

—Siz burada oldukça hiç bir şeyden korkmam..Ama az önce saldıranlar gerçekten müthiş haydutlardır. Gereksiz yere tehlikeye atılmanın hiçbir anlamı yok...

—Öyleyse sizi,gideceğinizi bahsettiğiniz eve kadar götüreyim..Sonra yapmam gereken bir işim var...

—Ne gibi bir iş?

Kara Murat gururla başını kaldırdı, ince bir gülümsemeyle:

—Biliyorsunuz, ben Türk'üm!.. dedi. Fransa Kralı'na Osmanlı Padişahı'ndan bir mesaj getirdim...

...Öğleden sonra Luvr Sarayına gidip bu mesajı Fransa Kralı'na vermem gerekiyor. Ama az önceki gibi sahtesine değil, hakikisine...

Düşes Tampa o anda geçirdiği şaşkınlıktan neredeyse düşüp bayılacaktı..Yarım saat önce vuruştuğu adamın gerçek Fransa Kralı olduğunu Kara Murat'a söylemek istedi, ama söyleyemedi..Dili tutulmuştu sanki...

Kara Murat genç kadının şaşkınlığını başka türlü yorumladı:

—Görevim, gizli bir görev olmadığı için size söylemekte bir sakınca görmedim madam...Yoksa ben öyle sandığınız kadar geveze bir insan değilim..Haydi, hazırsanız gidelim...

Kara Murat iki genç kadını Kanet Sokağındaki eve bıraktıktan sonra onlardan ayrılırken Düşes Tampa boğuk bir sesle:

—Luvr Sarayına sakın gitme yabancı! dedi..Orası senin için bir ölüm yeri olacaktır!.. Orada karşılaşacağın adam...

Kara Murat kadının sözlerinin devamını dinlemeden uzaklaşarak Sen Denis Sokağına daldı...İçinden:

—Zavallı kadın..Onu ipten kurtardığım andan beri korku içinde..Saplandığı bunalımdan bir türlü kurtulamıyor!..diye mırıldandı.

★ ★ ★

Kral İkinci Şarl, yaralı adamlarıyla sokağa çıktıktan sonra ne yapacağını şaşırmış bir halde çevresine bakındı.

Az önce hakaretlere uğradığı eve korkunç bir bakış fırlatarak:

—İntikamım müthiş olacak serseri! diye homurdandı...

Birdenbire tüyleri ürpererek kulak kabarttı...

Gürültülü bir insan topluluğu hızla bulundukları sokağa doğru yaklaşıyordu.

Bir kapının girintisine saklanarak bekledi...

Ne oluyordu?

Kral çok evhamlı bir insandı.

Bir isyan mıydı acaba bu? Serseriler her zamanki gibi Paris'i kana mı bulamaya kalkışmışlardı?

Elini kılıcının kabzasına götürdü...

O sırada bir sürü adam ortaya çıktı.. Kalabalık insan topluluğu büyük bir düzen içinde yürüyordu...

Kral derin bir sevinçle titredi:

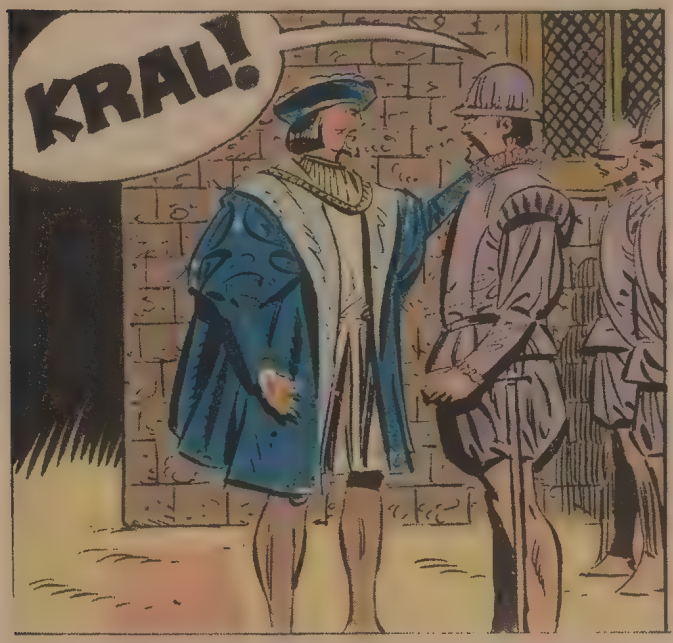

Bu bir isyan değildi...

Bunlar serseri değillerdi..

Bu, Paris'in devriye koluydu...

Kral hızla ortaya fırladı ve sevincinden derin derin soluk alarak elini en önde yürüyen subayın omuzuna koydu.

Muhafız Kıtasının Komutanı Albay Balue:

—Kral!..diye bağırarak devriye kolunu durdurdu. Sonra karşısında perişan bir halde duran İkinci Şarl'a derin bir hayretle bakarak sordu:

—Asaletmeap!.. Bu ne tedbirsizlik?

—Sus Balue!..Beni dinle...Bu civarda bir serseri var..Yabancı bir serseri..Az önce şu binadaydı...

—Evet asaletmeap...

—Bana onun kellesini getir!..

—Emredersiniz asaletmeap...Bütün sokakları devriyelerle doldurur, gerekirse bütün evleri bir bir ararım..Artık onu elimden kimse kurtaramaz!..

Kral, bütün kin ve öfkesini yansıtan bir sesle:

—Bahsettiğim ev şurada, elli adım kadar ötededir...Bu adamı yakalayın..Mutlaka ölmeli!.. Anlıyor musunuz..Bu andan tezi yok gebermeli..Emrediyorum..Çabuk ol...

Albay Balue derhal harekete geçti. Köşkü sardı, kapıyı kırıp içeri girdi, ama az sonra askerler kucaklarında sadece Dük Tampa'nın kalbine bıçak saplanmış cesediyle dışarı çıktılar...

—Haydut kaçmış efendimiz..Kaçarken Dük Tampa'yı da öldürmüş!..

Kral titredi, sarardı, dişlerini sıktı, gözleri büyülenmiş gibi Dük'ün kalbindeki bıçağa saplandı kaldı:

"—Oh...Tanrım..Yanlış mı görüyorum? Bu bıçak!.. Bu bıçak Düşes Tampa'nın altın kabzalı bıçağı...Ona ben armağan etmiştim.. Düşes ölmedi mi? Yoksa Düşes'in hayali mi gelip intikam aldı?"

Kral İkinci Şarl birden kendini toparladı, dişleri sıkılmış, yüzü amansız bir inatla gerilmiş bir halde emretti:

—Her taraf aransın!.. Bana da saldıran o katili mutlaka istiyorum!..

★ ★ ★

Kara Murat koşmadan hızlı hızlı yürüyordu...

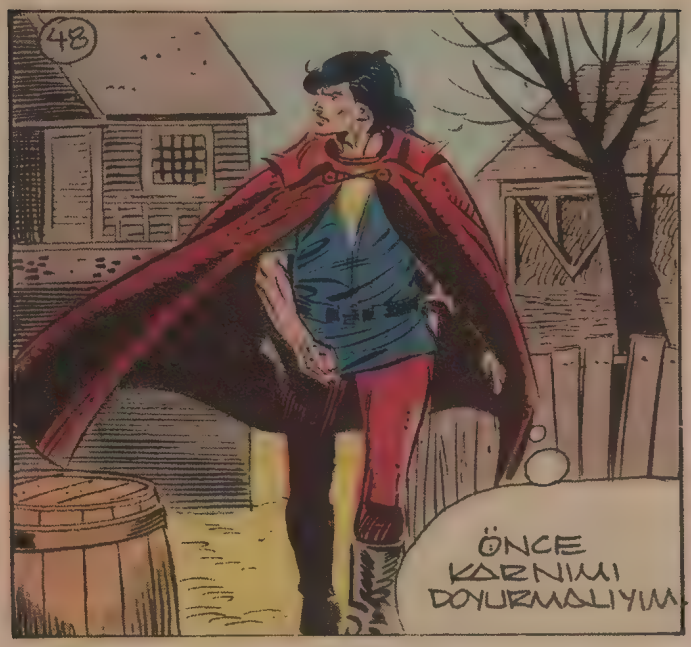

Niyeti önce bir lokantada karnını doyurmak, sonra da Luvr Sarayına giderek Kral'la görüşmekti...

"Fatih Sultan Mehmet" adının kendisine bütün kapıları açacağından emindi.

Bir sokağa sapmak isterken, ansızın durdu...

İleride mızraklar parıldıyordu...

Döndü,öbür sokağa girmek istedi..

İkinci sokak da tutulmuştu...

Yarım saat kadar önce dövüştüğü adam ve muhafızları demek ki, gerçekten önemli kişiydiler..Şimdi her yerde kendisini arıyorlardı...

Üçüncü, dördüncü sokaklar da kapatılmıştı...

Kara Murat:

—Oh ne âlâ.. dedi. Bana büyük değer

veriyorlar doğrusu...Bütün Paris halkı, yolumda silah çatmış bekliyor...

Birdenbire arkasından bir muhafız kıtasının koşmakta olduğunu gördü...

Önünde Sen Marten kapısı vardı...Ama bu saatte kapalıydı..Sağda ve soldaki yollar da tutulmuştu..

Devriyeler hızla yaklaşıyordu...

Kapana kısılmıştı..

Kaçacak hiçbir yer yoktu...

Artık yakalanmak ve ölmek üzere olduğunu anlıyordu...

"Acaba onlara Kral'la görüşmek istediğimi söylesem, bu bir fayda sağlar mı?" diye düşündü...

Hafif bir kederle dudaklarını büzdü:

—Bu öfkeli adamların hiç bir şey dinleyecek halleri yok..Yine iş bizim kılıca kaldı.. Birkaçını tepelemeden postu deldirmem...

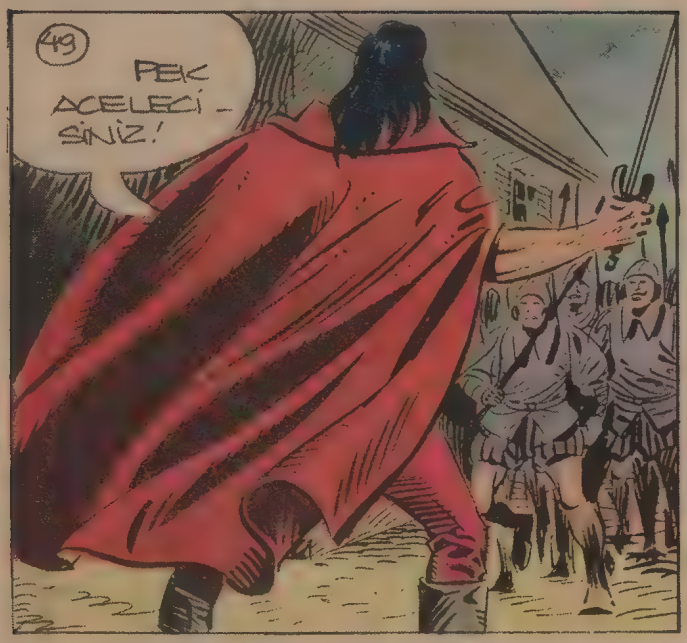

Kara Murat,o zamanın en büyük kahramanlarına bile parmak ısırtacak bir sakinlikle uzun kılıcını sıyırdı, kendisini savunmaya hazırlandı...

Albay Balue'nin sesi duyuldu:

—İşte yabancı orada...Tutun!.. Yakalıyoruz!..

Kara Murat bağırdı:

—Pek acelecisiniz dostum..Henüz yakalamadınız...

Kılıcını kaldırdı...

Ama karşısında otuz mızrak vardı.

Her biri onun kılıcından üç misli uzun otuz mızrak!..

Kara Murat hiç bir şey yapamadan öleceğini anladı...

Albay Balue haykırdı:

—Teslim ol sersem!...

Teslim olmak!...

İşte onun yapamayacağı şey...

Baş eğmektense, baş vermeyi seçerdi.

Uzun kılıcı havada şimşek gibi parlak bir daire çizdi...Çılgın bir cesaretle ileri atıldı:

—Savulun reziller!...

Birkaç saniye, mızraklarla kılıcın çatışmasından doğan madeni sesler kulaklarda derin yankılar yarattı...

Askerlerin arasından bağrışmalar, gürültüler yükseldi..

Kara Murat önüne geleni devirerek kalabalığı yardı geçti...

Sokak boyunca koşarak uzaklaşmaya çalıştı...

Ama yine karşısına bir devriye grubu çıktı...

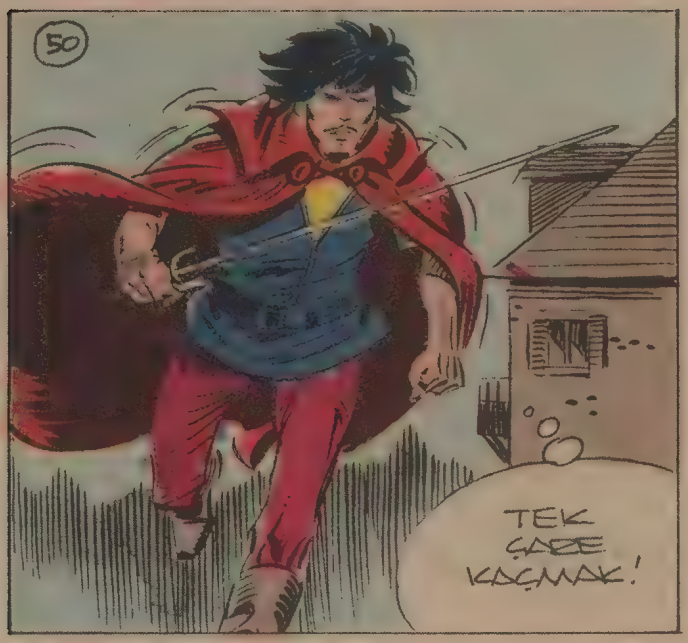

Kara Murat üzerine atılan bir muhafızı kılıcının kabzasıyla yere serdi, bir çavuşu tepeleyerek kaldırıma fırlattı.

Hızla koşmaya devam etti..

Birden,o sabah alaca karanlıkta, Düşes Tampa'yı ipten kurtarmış olduğu Monfokon darağacının bulunduğu alana geldiğini görerek şaşırdı...

Kendisini kovalayan askerler bir hayli geride kalmışlardı...

Kara Murat, darağacının tabanına yaslandı...

Yorulmuş, soluk soluğa kalmıştı..

Kimbilir, belki de askerler kendisini görmeden geçerlerdi?

Darağacının tabanı, mahzen şeklinde ve oyuktu...

Yan tarafta demir bir kapı görülüyordu...

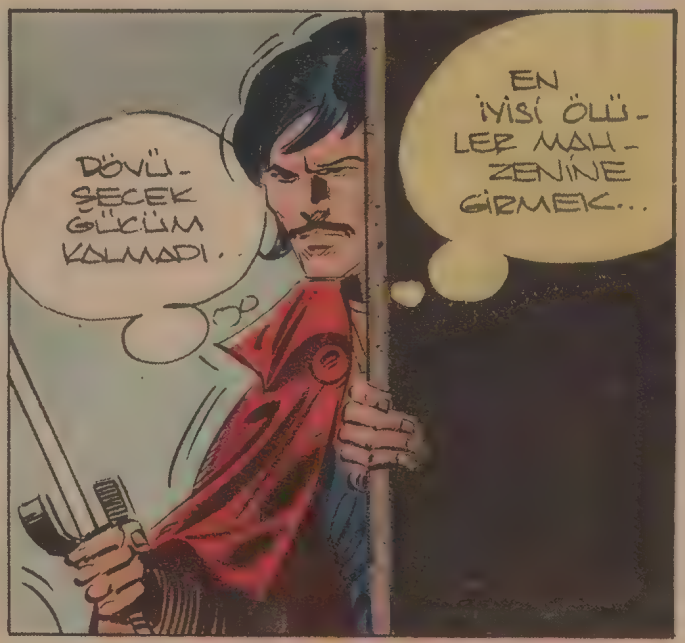

Monfokon darağacında asılan mahkûmların cesetleri bu müthiş zindana,bu ölüler mahzenine, idam edilmiş insanların son durağına atılıyordu...

İşte, böyle korkunç bir mezardı burası..

Kara Murat duvara dayanınca sırtını demir kapıya yaslamış olduğunu anladı..

Askerlerin uzak seslerinden iyice yaklaştıkları anlaşılıyordu...

Kara Murat biraz itince kapı açıldı.

Delikanlı bir an durakladı.

Ama çok yorulmuştu..Dışarı çıkıp askerlerle dövüşecek gücünün kalmadığını hissetti..

Sıkıntıdan alnı terlemiş bir halde içeri,ölüler mahzenine girdi....

DEVAM! HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

24 ŞUBAT 1982 ÇARŞAMBA ✠ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✠ SAYI: 422 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

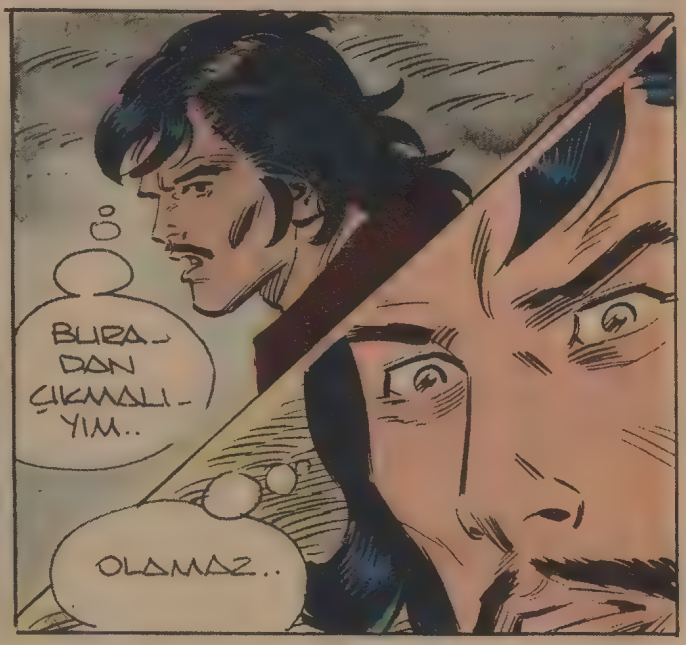

Ayaklarının altında çatırtılar duydu.

Bunlar ezdiği iskeletlerdi.

Kalbi, yanında uzanan etsiz kolların, çukur gözleriyle kendisine bakan kuru kafaların yarattığı garip bir korkuyla eziliyordu.

Bu korku bir ara o kadar şiddetlendi ki, ansızın demir kapıya doğru atıldı.

Boğuluyordu sanki...

Soluk alamıyordu...

Her ne pahasına olursa olsun ölüler mahzeninden çıkmayı düşündü.

Burada bir dakika daha durmaktansa yüz kişiyle vuruşmayı tercih ederdi.

Dışarıya çıkıp, temiz havayı derin derin ciğerlerine doldurmak istedi.

Aynı anda, kapının önünde bir hayaletin belirdiğini gördü.

Bir el uzandı...

Kapı şiddetle kapandı...

Kara Murat taş gibi donmuş, saçları dimdik olmuş, büyük bir korkuya kapılmış bir halde, sert bir sesin şu emri verdiğini duydu:

—Bu kapıyı gece ve gündüz korumak için bir müfreze ayrılsın. Ancak onuncu gün, yani yabancı serseri öldükten sonra açılacak.

Anlaşıldı mı?

Bu uğursuz ses, Albay Balue'ye aitti.

★ ★ ★

Ortalık sessizleşince Kara Murat acı acı söylendi:

—Her yanım iskelet dolu... Pis, iğrenç bir yer burası... İnsanların düşünebileceği en müthiş bir şekilde öleceğim. Açlıktan ve susuzluktan yavaş yavaş mahvolacağım...

...Fakat buna izin veremem.. Böyle acıklı bir duruma düşmektense kendi kendimi öldürürüm..

Kılıcı ve hançeri üzerindeydi.

Memnun ve kararlı bir şekilde:

—Evet... Gerekirse kendimi öldürürüm! diye tekrarladı.

Bu düşünce onu biraz rahatlattı.

★ ★ ★

mahzende beş dakika kadar kaldım. Az kalsın boğuluyordum...

—Daha emin olmak için dün dediğim gibi mahzeni en az bir hafta açmayalım.. Yeni bir müfreze yarım saat sonra sizden nöbeti devralacak... Dikkatli olun, serseri kaçarsa Kral hepinizi darağacına yollar...

—İmkansız efendim.. Mahkûmun buradan kaçabilmesi için köstebek olması lazım

Albay Balue ertesi gün Monfokon'a geldi. Nöbetçi bıraktığı askerler, demir kapının önünde dimdik duruyorlardı.

Balue, Muhafız Kıtasının Komutanı olan Çavuşa sordu:

—Herif ne yapıyor?

—Hiç kımıldamıyor efendim.

—Yoksa öldü mü?

—Herhalde efendim... Ben bir gün bu

Albay Balue donuk bir bakışla, arkasında iskeletler bulunan demir kapıya baktı. Mahzenin bu kapıdan başka çıkış yeri yoktu. Sonra birtakım emirler daha vererek saraya döndü...

★ ★ ★

Ölüler mahzeninde, hayatının en korkunç dakikalarını yaşayan Kara Murat dışarıda konuşulanları duymuştu...

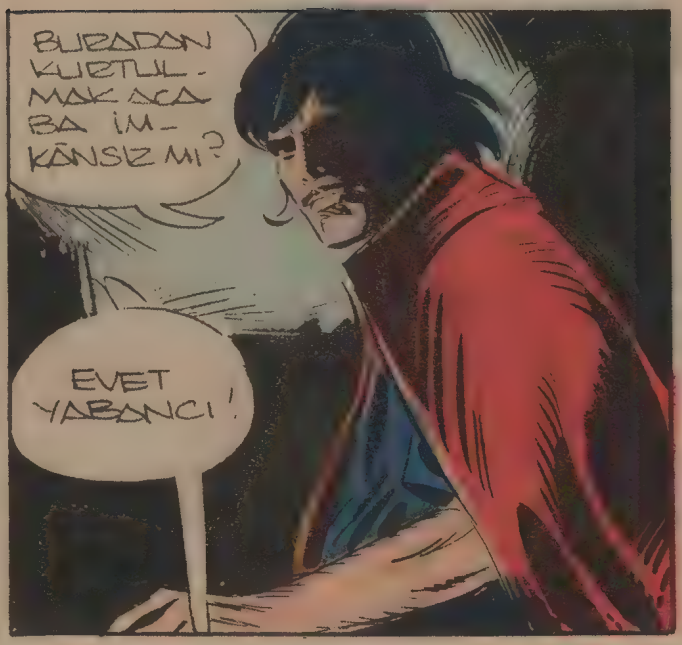

—Kapı bir hafta daha açılmayacak öyle mi? diye mırıldandı... Bu süre çok... Çünkü o kadar yaşayacağımı sanmıyorum.

Delikanlı acı acı gülümseyerek kendi kendine konuşmaya devam etti:

—Yapmam gereken bir görev ve içimde yaşamak için büyük bir istek varken ölmek gerçekten acı. Buradan kurtulmak acaba imkânsız mı?

Mahzende ansızın derinden gelen bir ses Kara Murat'ı iliklerine kadar titretti:

—Evet yabancı... Ölüler evinden kurtulmak imkânsızdır...

Kara Murat elini kılıcına atarak hızla sesin geldiği yana döndü...

Demir kapının kenarlarından içeriye sızan zayıf ve solgun ışıkta, iri bir gölgenin, yerlerdeki insan kemiklerinin üzerlerinden

atlaya atlaya kendisine yaklaştığını gördü.

Bu bir hayalet miydi?

Bir ruh mu? Şeytan mı?

Yoksa kendisi gibi bir insan mı?

Ölüler evinde ne işi vardı?

Kara Murat kendisini toparlamaya çalışarak:

—Sen kimsin? diye sordu.

Meçhul gölge:

—Seninle beraber içeriye hapsedilen bir talihsiz... diye cevap verdi.. Sonra metin bir sesle ekledi:

—Burada ikimiz beraber öleceğiz arkadaş!..

—Öyle mi? Ama buraya kapatıldığımda sen yoktun...

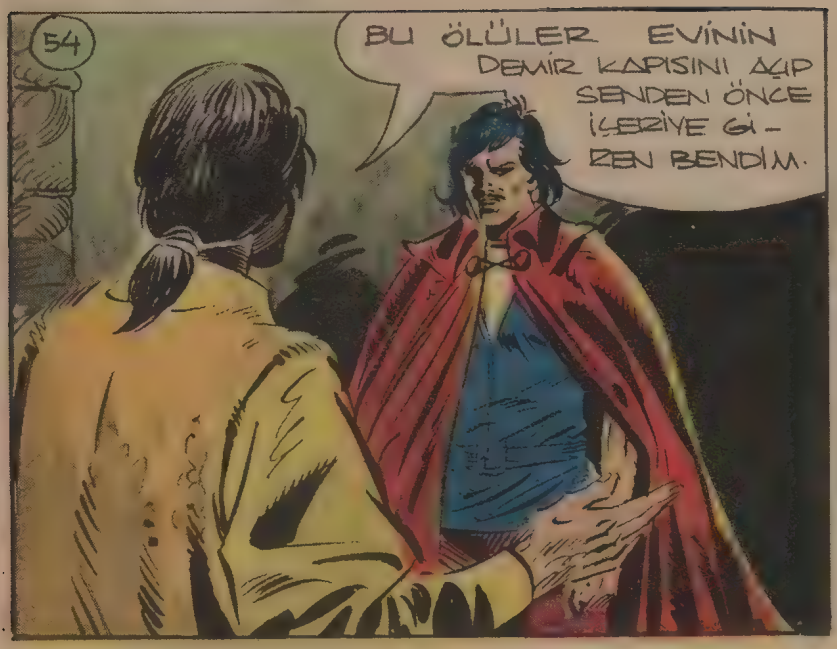

—Hayır vardım... Bu ölüler evinin demir kapısını açıp senden önce içeriye giren bendim... Sonra sen geldin, açık olduğunu görünce saklanmak için içeri girdin, arkandan askerler bastırdı ve kapı üzerimize kapandı... Artık bizim için ölmekten başka kurtuluş yok...

Meçhul gölge, kapıdan sızan ışığın yakınına gelmişti. Şimdi yüzü görülüyordu. Gençti... Azimli yüz hatları ve cesur bi. görüntüsü vardı...

Kara Murat sordu:

—Peki sen ne arıyordun burada?

—İdam edilip bu mahzene atılanların üzerinden bazen değerli şeyler çıkıyor da... Üzerlerini yokluyordum...

—Haa... Şimdi anladım... Sen bir ölü soyguncususun...

—Eh... Bir bakıma öyle sayılır... Ama bu, dirileri öldürüp soymaktan daha iyidir sanırım...

—Belki öyle... Ama korkunç bir iş... Sağlam sinirlerin var doğrusu...

Genç adam, çevresindeki iskeletlere sakin sakin baktı, önündeki bir kurukafayı ayakkabısının burnuyla biraz öteye itti:

—İnsan zamanla en korkunç şeylere bile aşılıyor, dedi. Önceleri bu cesetleri gördükçe tüylerim diken diken olurdu... Şimdi bana hiçbir şey ifade etmiyorlar... Mesela şu kurukafanın ağzındaki altın dişleri sökerken terden sırılsıklam olduğumu çok iyi hatırlıyorum... Ama şimdi çocuk oyuncağı kadar basit bir iş gibi geliyor bana...

—Çok cesur bir insansın... Her zamanki gibi soyacak bir ölü ararken benimle beraber hapsedildin demek ki... Ama dışarıdakiler bunu bilmiyor...

—Evet...

—Öyleyse haber verelim, seni çıkarsınlar...

—Fark etmez... Ellerine geçersem zaten beni asarlar...

—Yaaaa? Neden?

—Ben, Serseriler Yatağı'nın liderlerinden biriyim.. Paris'te, Fransa Kralı'na kafa tutabilen tek grup, serserilerdir... Bizim ayrı bir bölgemiz vardır.. Bağımsız yaşarız.. Serseriler Yatağı'na asker de, polis de giremez. Girmeye çalışırlarsa çok kanlı olaylar çıkar... Serseriler Yatağı, her türlü saldırıya ve muhasaraya dayanabilecek haldedir.

—İlginç bir şey doğrusu...

—Evet... Sokaklar barikatlarla kapalıdır. Nöbetçilerimiz vardır... Ama Kralın adamları bizi yalnız ele geçirdi mi hemen ipi boylarız...

—Benim adım Kara Murat... Ya senin ki?

—Benim doğru dürüst bir adım yok.. Serseriler Yatağı'nda bana "Enişte" derler. Sadece "Enişte" o kadar... Aslında Fransız değilim... Ailem Paris'e, Balkan ülkelerinin birinden gelmiş...

Kara Murat:

—Ben de Balkanlardan, Osmanlı ülkesinden geliyorum, diye gülümsedi. Komşu ya da hemşeri sayılırız...

—Evet... Kaderlerimiz aynı... Bu mezarda beraber öleceğiz...

—Hiç kurtuluş umudu yok mu?

—Yok...

O ana kadar sakin görünen Enişte birden öfkelendi:

—Allah belasını versin, bu yere batasıca zindanın! diye haykırarak demir kapıyı tekmelemeye başladı...

Kapıya inen darbeler, ölüler mahzeninde boğuk yankılar yaptı...

Dışarıdaki askerlerin komutanı olan Çavuş yaklaştı, aralıktan içeriyi görmeye çalışarak homurdandı:

—Sen daha gebermedin mi şeytanın piçi! Senin yüzünden bu ayazda titreyerek nöbet tuttuğumuz yetmiyormuş gibi, bir de gürültünü mü dinleyeceğiz?

Enişte sakinleşti:

—Dostum... Bir söz... Yalnız bir söz

söylememe izin ver... İyice yaklaş ve dinle... Sen bu askerlerin komutanı mısın?

—Evet...

—Beş bin Frank kazanmak ister misin? Bu bir servettir...

—Haydi oradan serseri!.. İstersen on bin Frank ver... Asılmaya hiç niyetim yok benim... Yıkıl karşımdan...

Namuslu Çavuş, homurdana homurdana uzaklaştı:

—Allah Allah!.. Bak şu herife... Rüşvetle beni kandırmak istiyor... Ulan rüşvet yiyecek adam mıyım ben?

Sonra kendi kendine sordu:

—Acaba üzerinde o kadar para var mı? Kimbilir, belki vardır... Eğer varsa öldükten sonra alırım... Adam sende... Kim bilecek?

Çavuşun homurtuları ve ayak sesleri duyulmaz oldu...

Kara Murat'la Enişte bu yönden de umudu kesince derin bir kedere gömüldü.

Artık kesinlikle mahvolduklarını anlamışlardı...

Ölülerin çürümesiyle zehirlenen ve kapıdaki delikten pek az hava alan bu zindanda fazla yaşayamayacaklarını biliyorlardı.

Derin bir acı içinde:

—Kader! diye mırıldandılar...

Genç yaşta, korkunç bir ölümle can vereceklerdi...

★ ★ ★

Katerin'in yerini Kral'a söyleyen, fakat Kral'ın onu ele geçiremediğini gören Goşe Ana, planının boşa gittiğini anlayınca öfkeden deliye dönmüştü:

—Aptal adam!.. Bir de Kral olmuş! Kuşu yine avucundan kaçırdı... diye homurdanarak uzun süre sabırla bekledi.

Düşes Tampa'nın, Katerin ve Kara Murat'la beraber köşkten çıkıp, Kanet Sokağındaki küçük eve girdiklerini, daha sonra Kara Murat'ın onlardan ayrıldığını görünce memnun memnun ellerini ovuşturarak gülümsedi:

—Katerin'in yerini budala Kral'a yeniden haber vermem gerekiyor...

Goşa Ana doğruca Luvr Sarayı'na gitti.

Perişan kılıklı kadını gören muhafızlar öfkeyle homurdandılar:

—Yaklaşma! Defol!.. Buraya senin gibiler giremez...

Goşe Ana emreden bir tavırla:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

3 MART 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 423 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

—Ben girerim! dedi ve elindeki bir kağıdı muhafıza uzattı:

—Bunu derhal Kral'a götürün... Beni mutlaka kabul edecektir... Yoksa cezanız çok ağır olur!..

Adam, inanılmaz bir tavırla kağıdı aldı ve askerlerden birine uzatarak komutana götürmesini söyledi...

Verilen emir gereği, kim getirirse getirsin, bütün mesajlar saray komutanına iletilirdi.

On dakika sonra bir habercinin koşarak telaşla geldiğini gören muhafızlar şaşırıp kaldılar...

Ne demek oluyordu bu?

Haberci:

—Bırakın geçsin! diye bağırdı. Kral bu kadını bekliyor...

Goşe Ana, muhafızların şaşkın bakışları arasında muhteşem saraya girerken, çevresinde uyandırdığı ilgiden gurur duydu:

—Ben, sizin sır dediklerinizi satın alır ve bu sırları satarım... İyi bir alışveriştir! Kral vereceğim habere çok sevinecek! dedi.

Goşe Ana'yı, geniş ve süslü bir salona soktular. Kadın, bu zengin sarayda, fakir elbiseleriyle tam bir tezat yaratıyordu.

Kral salondaydı. Sabırsız ve sinirli bir tavırla, bir ayağını yere vurup duruyordu. İçeri giren Goşe Ana'ya:

—Nerede? diye bağırdı.

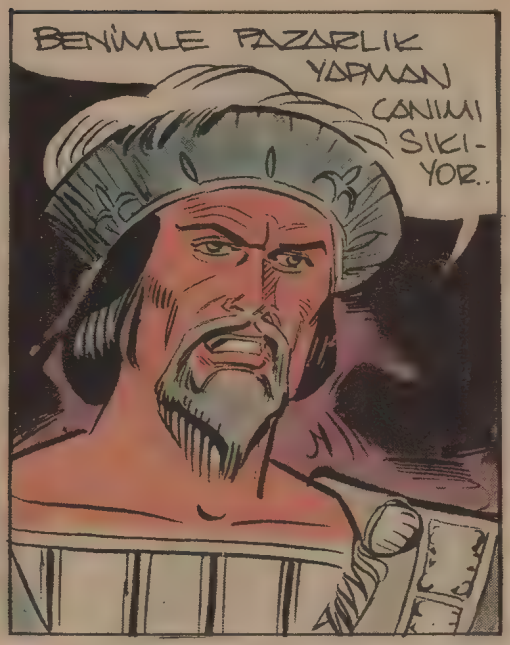

Kadın cevabını geciktirince Kral İkinci Şarl, onun korkmuş olacağını düşünerek muhafızlara çekilmelerini işaret etti, sonra sakinleşmeye çalışarak yumuşak bir sesle:

—Nerede o? diye sordu.

Goşe Ana sinsice gülümseyerek:

—Önce para! dedi... Ben bu şehirde bilgi satarak geçinirim...

İkinci Şarl kızdı:

—Benimle pazarlık yapman canımı sıkıyor... Seni zindana attırmamdan, ya da cellata vermemden korkmuyor musun?

Goşe Ana başını salladı, kendinden emin bir tavırla cevap verdi:

—O zaman Katerin'in nerede olduğunu asla öğrenemezsiniz, asaletmeap!

Kral İkinci Şarl sabırsızlıkla:

—Konuş! diye emretti. O kızın yerini söyle, seni ödüllendireyim...

Goşe Ana bu işi sadece para için yaptığına Kral'ı iyice inandırmak istiyordu. Onun en ufak bir kuşkuya kapılması her şeyi berbat edebilirdi... Bunun için diretti:

—Parayı almadan kızın yerini söylersem bu benim için çok kötü bir alışveriş olur. Önce para...

Kral İkinci Şarl içinden "Bu kadını cellata yollamam gerek ama getirdiği haberler işime yarıyor... Bundan sonra da ondan faydalanabilirim" diye düşündü. Masanın çekmecesinden aldığı içi dolu bir keseyi, Goşe Ana'ya fırlatarak emretti:

—Al ve konuş!

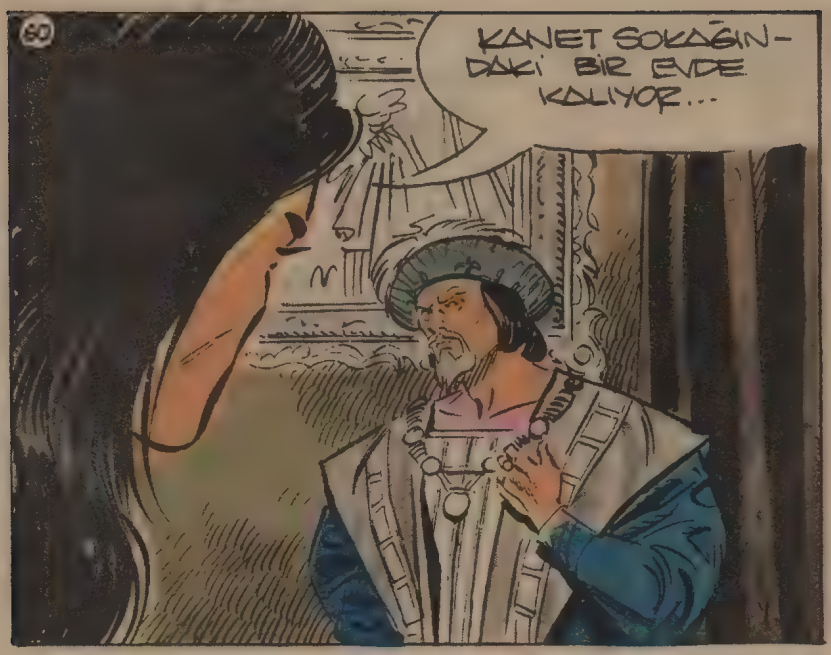

Kadının gözleri parladı, para kesesini havada tutup koynuna yerleştirerek:

—Kanet Sokağındaki bir evde kalıyor, dedi. Pencereleri mavi boyalı, küçük bir ev...

Kral, yıldırım gibi salondan çıkıp, peşine bir muhafız kıtası takarak saraydan uzaklaşırken Goşe Ana'nın gözleri kinle parladı:

—Bu sefer kızı elinden kaçırmasına imkân yok... Kendi öz kızı olduğunu bilmeden Katerin'i bu gece koynuna alıp tecüvüz edecek... Yarın ona gerçeği bildirdiğim vakit ne hale düşeceğini şimdiden görür gibi oluyorum... Oh... Tanrım!... Bu benim için ne büyük mutluluk!..

★ ★ ★

Düşes Tampa, Kanet Sokağındaki evde fazla kalmamış ve eve bakmakla görevli

olan sadık hizmetkârı Mösyö Gerar'a:

—Katerin benim kardeşim gibidir. Ona iyi bak... Ben birkaç gün için Paris'ten ayrılıyorum, demişti.

Mösyö Gerar hanımına şu cevabı verdi:

—Namusum üzerine söz veriyorum, kimse onun kılına dokunamaz! Bana güvenebilirsiniz madam...

—Öyleyse şimdi hemen kapıyı kapa... Yakında görüşürüz...

Düşes Tampa evden ayrıldıktan yarım saat kadar sonra kapının tokmağı şiddetle çalındı...

Katerin ölü gibi sarardı.

Mösyö Gerar sarsılan kapıya ıstırap dolu gözlerle baktı.

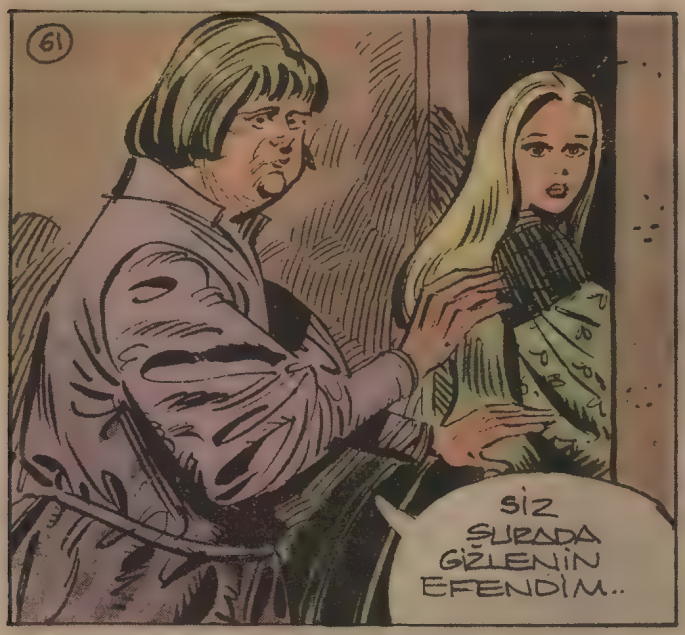

Kim gelmiş olabilirdi? Katerin'i hemen içerideki gizli odaya sakladı.

Kapı ikinci defa şiddetli bir şekilde sarsıldı.

Üçüncüsünde kırılacağı şüphesizdi.

Mösyö Gerar ne yapacağını düşünürken, kapı açıldı, silahlı bir sürü adam içeri girdi.

Mösyö Gerar sesinin titrevisini belli etmemeye çalışarak bağırdı:

—Bu ne demek oluyor efendiler? Paris'in ortasında, namuslu bir adamın evine nasıl oluyor da böyle zorla girilliyor? Aklınızı başınıza alınız.. Sizi Kral'a şikâyet edeceğim...

Sakin bir ses:

—Mösyö, dedi. Adamlarım buraya benim emrimle girdiler...

—Siz kimsiniz?

—Kral!

Mösyö Gerar şaşırdı, sarardı, kekeledi:

—Asaletmeap!.. Evimi şereflendirdiniz!.. Adamlarınız "Kral adına" diye seslenselerdi kapıyı hemen açardım...

—Doğru... Bunu unuttular.. Neyse, önemli değil... Şimdi söyle bakalım. Birkaç saat önce bir serseri bu eve genç bir kız getirdi mi?

—Evet asaletmeap...

—O serseri şimdi Monfokon mahzeninin cezasını çekiyor... Yani ölüyor... Kız evde mi?

—Evet asaletmeap...

—Onu hemen buraya getir...

—Olamaz asaletmeap...

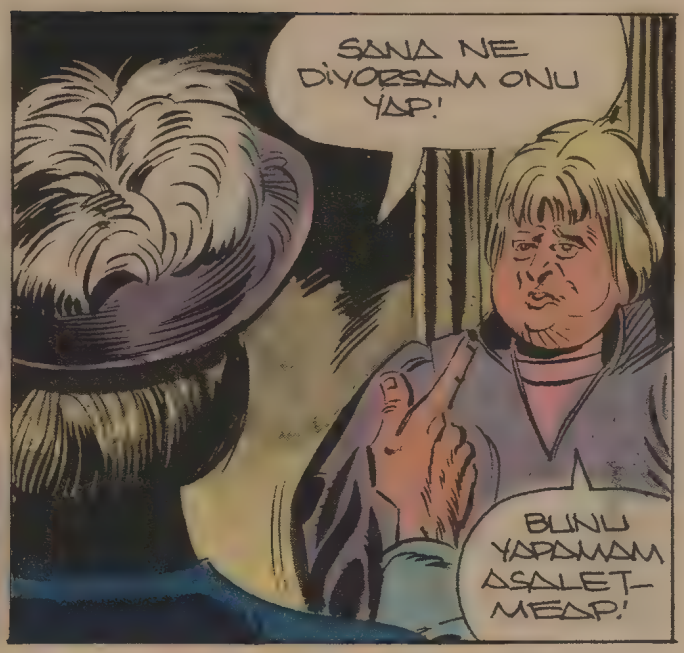

—Ne demek olamaz? Emrime karşı mı geliyorsun?

—Hayır efendimiz... Emrinize karşı gelip sizi kızdırmaktansa ölmeyi tercih ederim... Ama asaletmeap, genç kızın bu evden çıkmayacağına dair söz verdim. Sadık kullarından biri, verdiği sözden dönerse Kral onun hakkında ne düşünür?

Kral İkinci Şarl, bir an durakladı.

Karşısındaki adam haklıydı... Kendisinin yaptığı hareket zorbalıktı ve bir Kral'a asla yakışmazdı... Bunları düşündü ama yine de öfkelendi:

—Sersem herif!.. Sana ne diyorsam onu yap!.. Çabuk kızı getir!..

Mösyö Gerar kararlı bir şekilde başını salladı:

—Bunu yapamam asaletmeap...

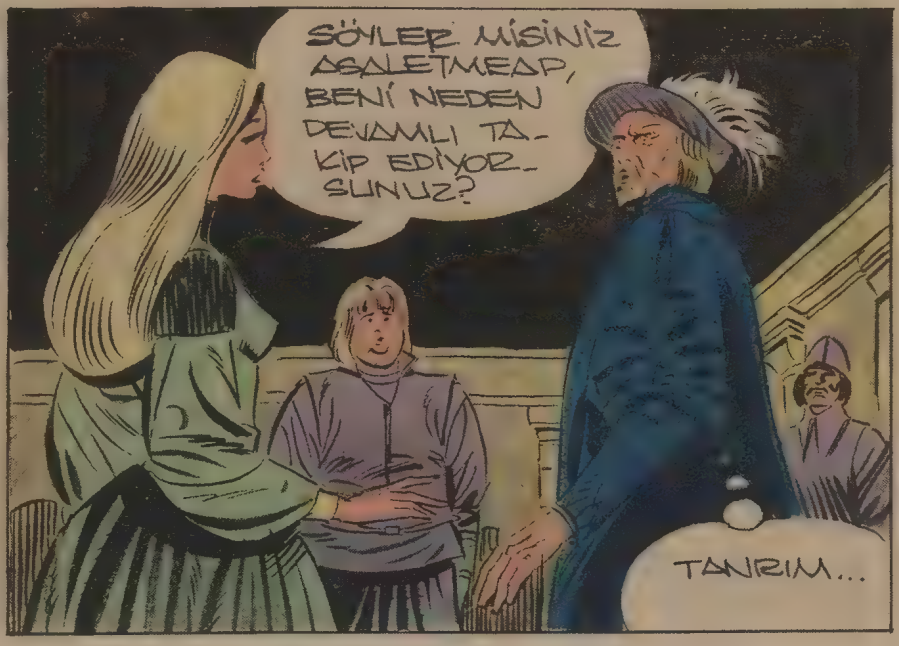

Kral ayağını yere vurdu:

—O halde ev aransın ve bu adam cellata yollansın...

Askerler Kral'ın emrini yerine getirmek için eve dağılırlarken, gizli odanın kapısı açıldı, Katerin sararmış bir halde dışarı çıkıp Kral'a doğru ilerledi...

İkinci Şarl, genç kızı birdenbire karşısında görünce ürperdi. Yüreği yeniden aşk alevleriyle kavruldu:

—Katerin, metin bir sesle:

—Daha önce de Kral olduğunuzu söylemiştiniz ama size inanmamıştım. Şimdi bunun doğru olduğunu görüyorum... Söyler misiniz asaletmeap beni neden devamlı takip ediyorsunuz?

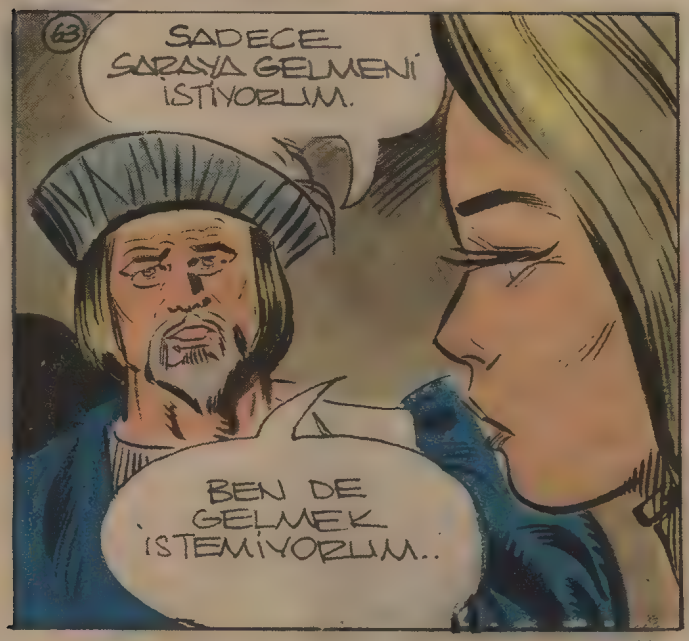

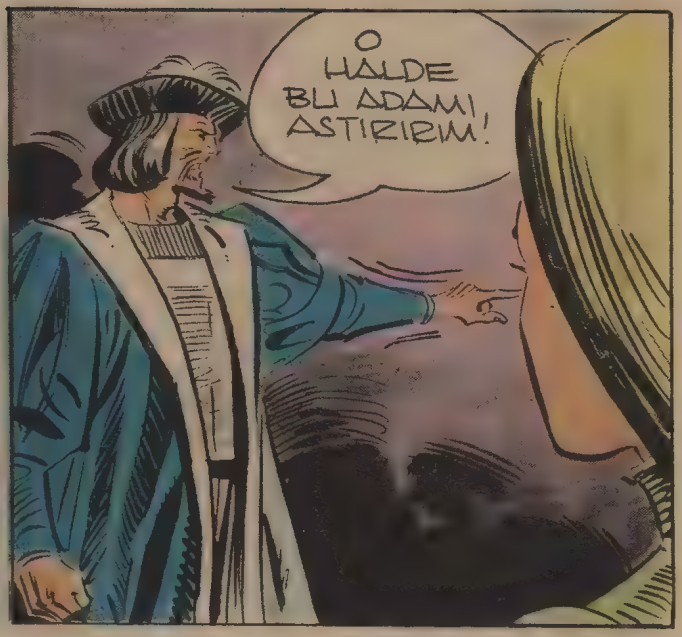

Salonda kısa bir sessizlik oldu...

Kral önce sarardı, sonra kızardı. Askerlerin ve subayların önünde ona ne cevap verebilirdi? Sonunda:

—Yavrum, dedi. Sana takip edildiğini kim söyledi? Sadece saraya gelmeni istiyorum!..

—Ben de gelmek istemiyorum!..

Kral acı acı gülümsedi:

—O halde bu adamı astırırım... Ya sen saraya gelirsin, ya da bu adam ölür...

Katerin çaresizlik içinde durakladı... İyi kalpli Gerar'ın öldürülmesine razı olamazdı...

Mösyö Gerar bağırdı:

—Asaletmeap, asaletmeap!.. Bu yavrunun yüksek kalpliliğini kötüye kullanıyorsunuz...

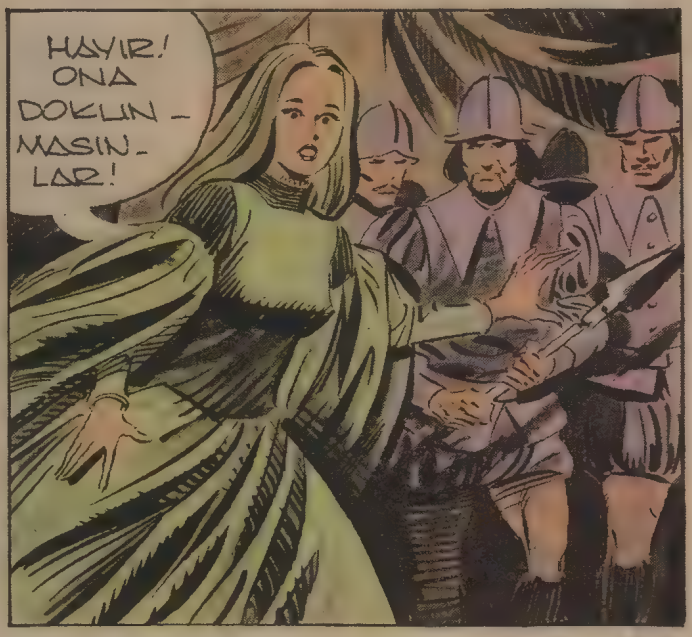

—Sus sersem?.. Yoksa son dakikan geldi demektir. Sabrım tükendi artık... Cellatın baltası sana bakıyor...

—Asaletmeap... Tarih de size bakıyor. Herhalde bu sizin için, benim ölümümden daha müthiştir...

—Çok konuştun... Askerler... Bu adamı Bastil zindanına götürün...

Katerin askerlerin önüne geçerek Kral'a seslendi:

—Hayır... Ona dokunmasınlar... Beni korumaya çalışan bu cesur ve sadık adamı serbest bırakırsanız sizinle gelirim.

Kral sevinçle titredi...

İstediği olmuştu...

Çünkü bu kızı saraya zor kullanarak götürmek istemiyordu...

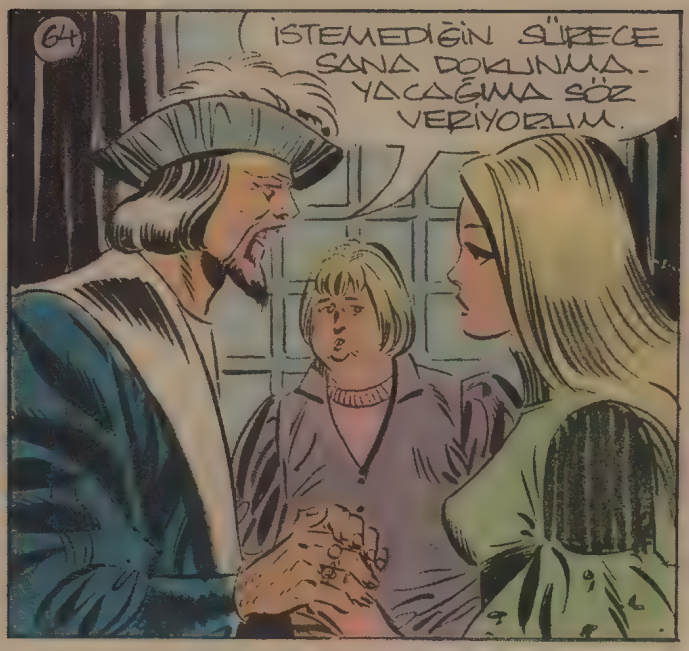

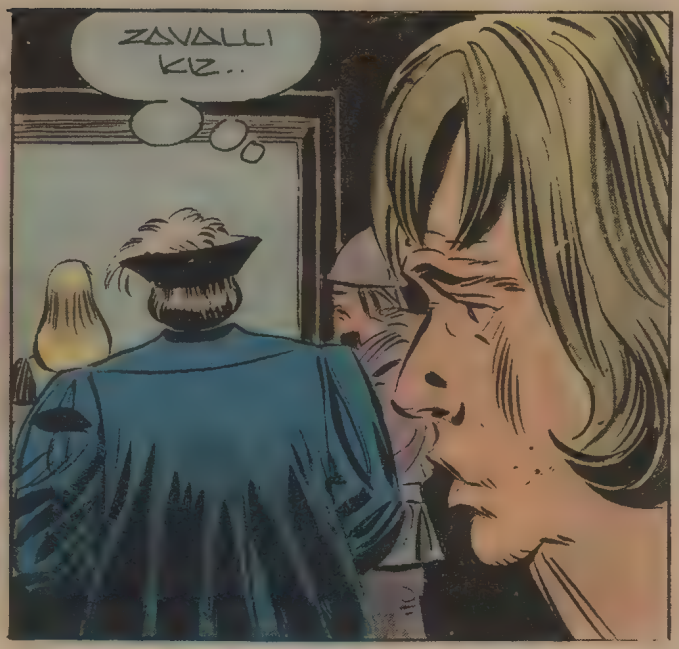

Verdiği bir işaret üzerine askerler geri çekildiler...

Kral İkinci Şarl, Katerin'e doğru yürüyerek elini tuttu. Genç kız titredi, irkilerek geri çekildi.

İkinci Şarl ona güven vermek için gülümsedi:

—Seni korkutuyor muyum?

Sonra kimsenin duymayacağı bir şekilde fısıldadı:

—Çekinme... İstemediğin sürece sana dokunmayacağıma söz veriyorum...

—Sözünüz benim için yeterli bir güvencedir asaletmeap. Sizi takip ediyorum...

Katerin odadan çıkarken, Mösyö Gerar'a minnet dolu bir bakış fırlattı. Adam derin bir üzüntü içinde:

—Zavallı kız! diye mırıldandı.

Çok güzel bir kızın, Kral tarafından Luvr'a getirilişi sarayda hemen duyulmuştu.

Kızın emrine hizmetçiler verilmiş, sarayın en güzel dairesi onun için hazırlanmıştı.

Herkes, Kraliçenin bu konuda ne düşüneceğini birbirine soruyor, salonlar dedikodu sesiyle çalkalanıyordu.

Kimsenin kendisini rahatsız etmemesini emrederek odasına kapanan Kralın çok şaşkın ve telaşlı bir durumda olduğu ağızdan ağıza dolaşmaktaydı.

Kral düşünüyordu.

Ara sıra gergin dudakları aralanıyor, anlaşılmaz kelimeler mırıldanıyor, odada sinirli sinirli dolaştıktan sonra durarak söyleniyordu:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

10 MART 1982 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 424 FİYATI 10 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

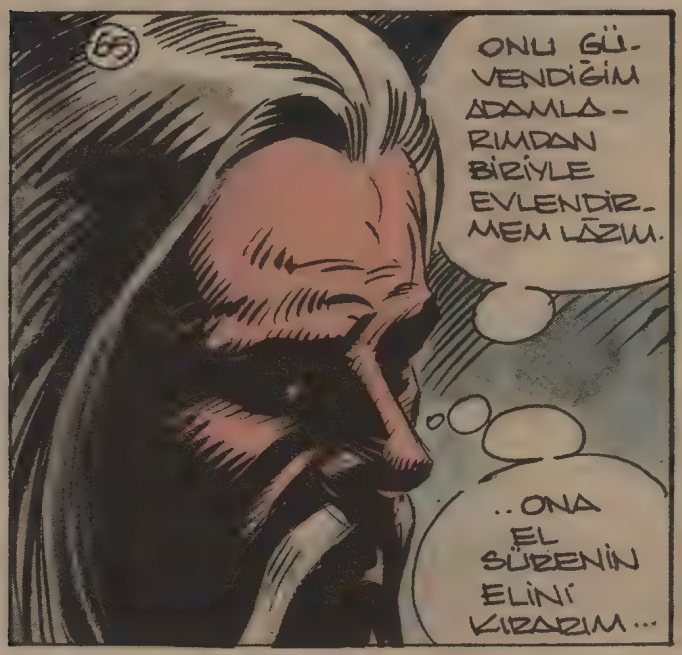

—Dedikoduları önlemek için Katerin'e bir unvan verip, onu güvendiğim adamlarımdan biriyle evlendirmem lazım...

Geniş ocakta çatırdayarak yanan ateşe yaklaştı, çok üşüyormuş gibi ellerini uzattı. Kederli ve düşünceliydi:

—Elbette bu evlilik sadece görünüşte olacak... Yoksa Katerin benden başka kimsenin olamaz... Ona el sürenin elini kırarım, ona kötü gözle bakanı ateşte yakarım.. Yanına yaklaşanı ezerim, mahvederim...

Az sonra Kral İkinci Şarl, mühürdarını çağırarak ona sordu:

—Bugün saraya genç bir kız getirdiğimi duydun mu?

—Evet asaletmeap...

—Gördün mü?

—Evet asaletmeap...

—Nasıl buldun?

—Eşsiz güzellikte bir kız asaletmeap...

—Pekala... Şimdi yaz öyleyse... Bu kıza "Düşes" unvanı veriyorum ve Modon'daki malikhanemi ona bağışlıyorum.

Mühürdar ansızın şaşırdı , gözleri iri iri açıldı, yutkundu, fakat bir şey diyemedi.

Bu çok büyük bir bağıştı.

Hasisliğiyle tanınan İkinci Şarl'dan böyle bir cömertlik beklenemezdi.

Acaba genç kız, Kralı büyülemiş miydi?

Mühürdar bir şey söylemeden yerlere kadar eğilerek salondan çıktı.

İkinci Şarl, derin bir nefes aldı. Rahatlamış gibiydi.

Kral, kendisine Dük Artura'yı çağırmalarını emretti.

Birkaç dakika sonra salona, genç bir asilzade girdi...

İkinci Şarl, acı ve sert bir sesle konuştu:

—Bana yardım etmeni istiyorum Artura! Çok önemli bir yardım bu...

Genç adam başını eğdi:

—Asaletmeap için canımı seve seve veririm...

Kral yine aynı soğuk sesle:

—Canın senin olsun! dedi.. Ben sadece evlenmeni istiyorum...

Dük Artura şaşırdı, yanakları kızardı, soran bakışlarını Krala dikti:

—Kiminle evleneceğim asaletmeap?

—Bugün saraya getirdiğim kızla... O-

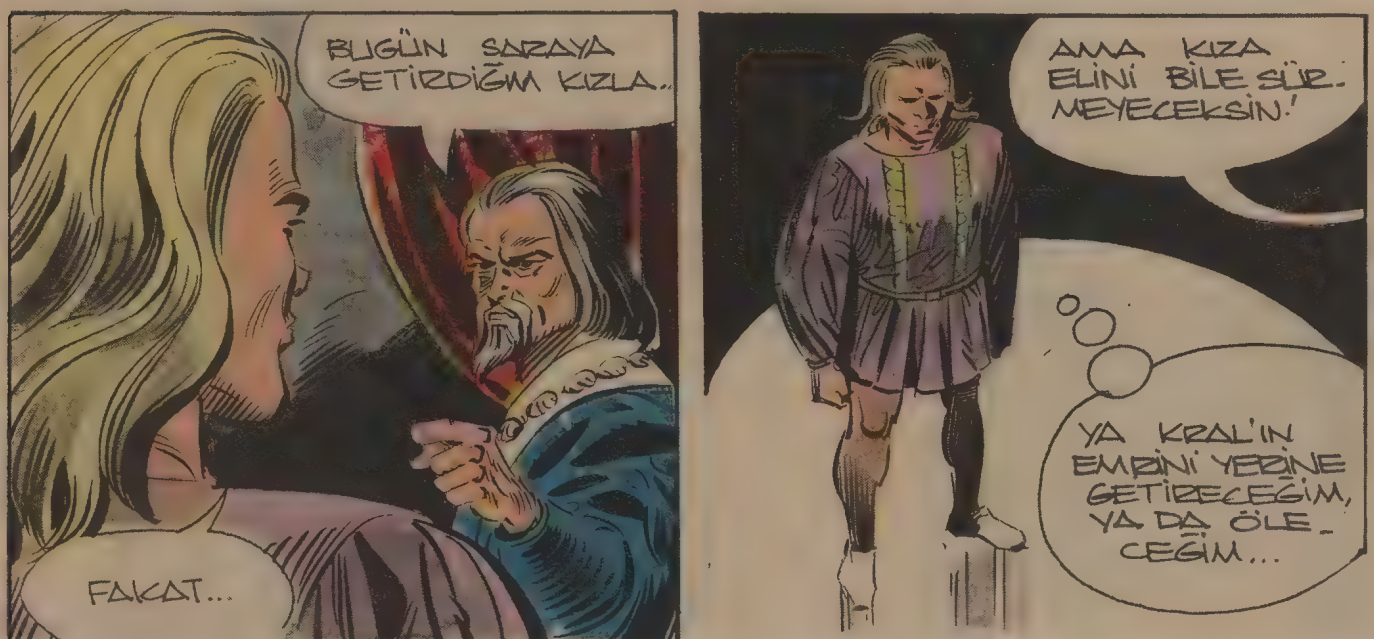

na Düşes unvanı verdim... Yarın sarayda büyük bir eğlence düzenliyorum. Saray halkına yeni düşesi takdim ederken senin onunla nişanlandığını açıklayacağım...

—Fakat...

Kral İkinci Şarl, gözlerinden ateş saçarak karşısındaki adamın sözünü kesti:

—Dinle beni... Sözüm bitmedi... Onunla evleneceksin!.. Ama kıza elini bile sürmeyeceksin,anladın mı? Ona benden başka kimse dokunmayacak...

Dük Artura sapsarı kesilmişti. Kralın emri, genç adamın canını sıkmıştı ama reddetmesi mümkün değildi... Bir an, cellatın satırını ensesinde hissetti... Ya Kralın emrini yerine getirecek, ya da ölecekti.. Başka seçeneği yoktu...

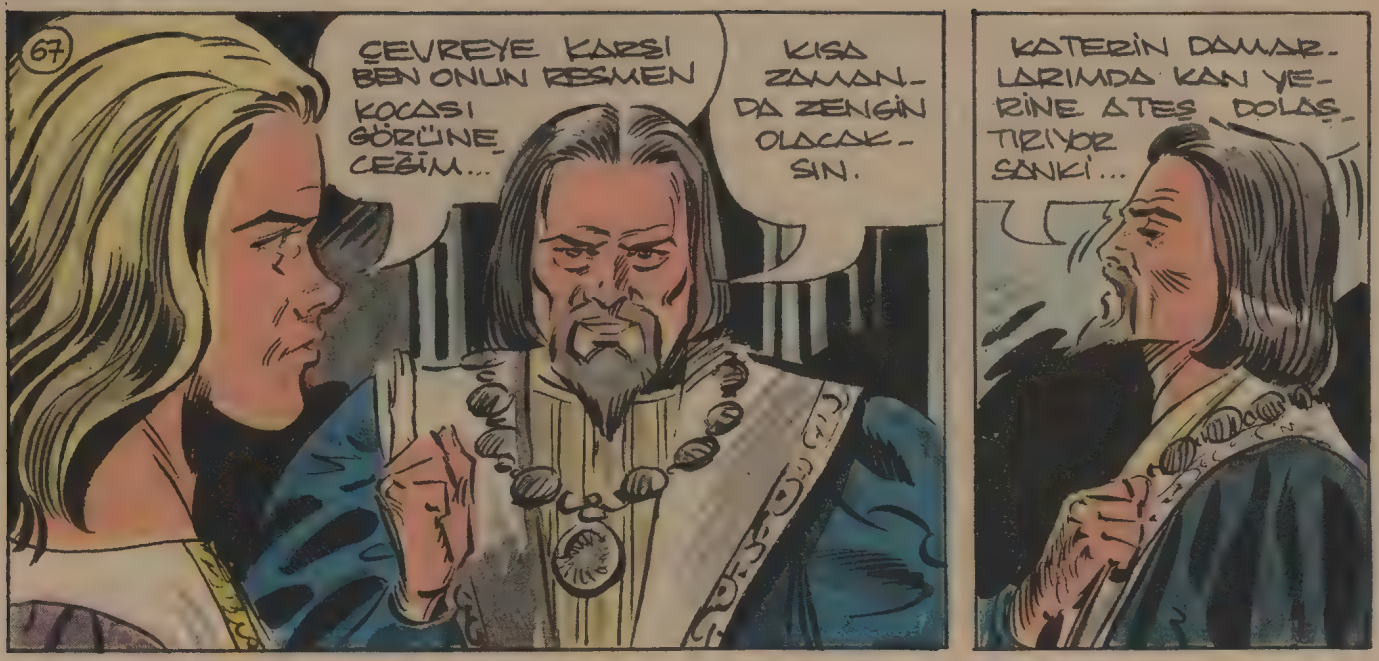

Acı bir sesle:

—Anladım asaletmeap, dedi. Çevreye karşı ben onun resmen kocası görüneceğim, ama o sizin metresiniz olacak. Böylece Kraliçe, kızın sarayda kalmasına itiraz edemeyecek...

—Evet... Bu hizmetin için seni ödüllendireceğim Dük Artura... Kısa zamanda zengin olacaksın... Yapacağın tek şey şu: Gündüzleri her yerde karınla görüneceksin. Geceleri onu koynuma ben alacağım.. Bilsen Katerin, masum saflığı ile ne kadar güzel bir kız... Aşk ve mutluluk... Her şey onda... Katerin benim damarlarımda kan yerine ateş dolaştırıyor sanki...

Dük Artura son bir kurtuluş umudu aradı:

—Ya o benimle evlenmek istemezse?

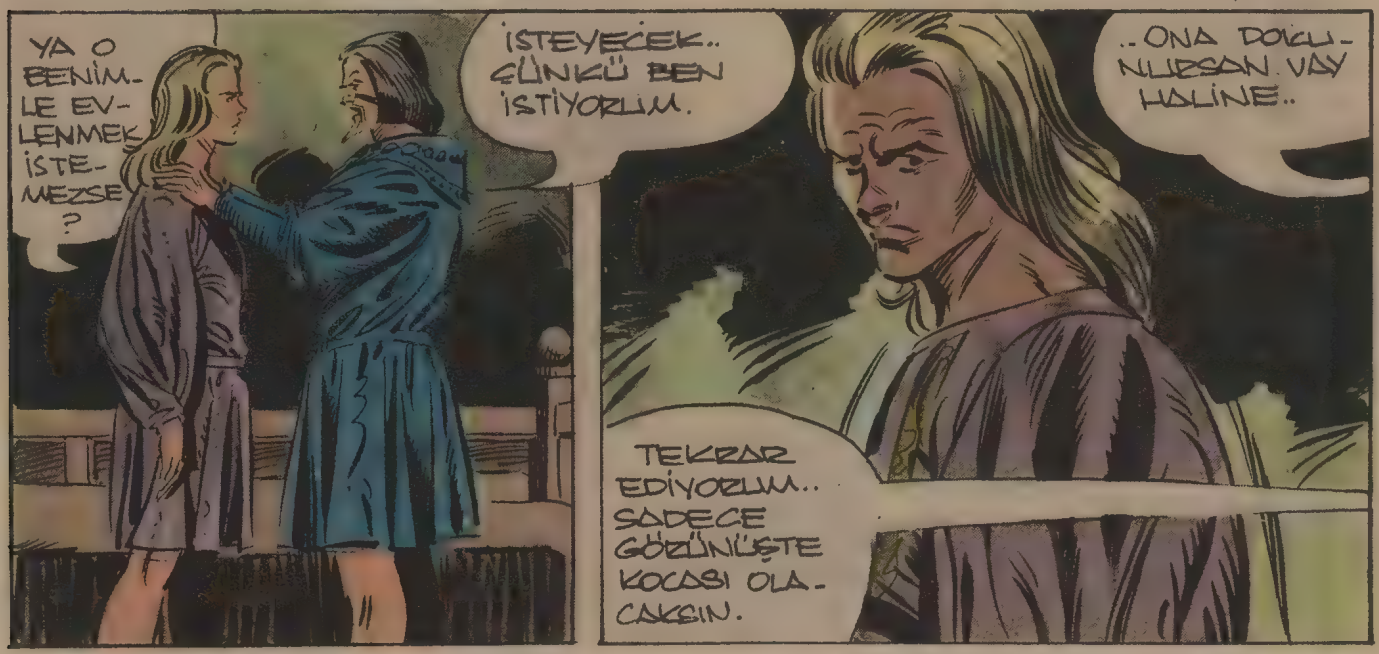

—İsteyecek... Çünkü ben istiyorum.. Sayın dostum... Kralın sevgilisi ile evleneceksin... Bu senin için büyük bir şeref... Hem terfi edecek, hem zengin olacaksın...

Dük Artura salondan çıkarken Kral İkinci Şarl, onu bir defa daha uyardı:

—Tekrar ediyorum, sadece görünüşte kocası olacaksın. Ona dokunursan vay haline? Ne o? Üzgün görünüyorsun... Aldırma canım... Gençsin, cesursun, yakışıklısın.. Saraydaki güzel kadınlardan birini seçer, boynuzlu bir koca olmanın ıstırabını onunla avunarak unutursun...

★ ★ ★

Geniş salon, bine yakın mumun ışığıyla gündüz gibi aydınlanmıştı.

Orkestra, el ele tutuşarak zarif bir şekilde dönen çiftlere dans müziği çalıyordu.

Dışarıda hafif hafif serpiştiren karın altında, sarayın önünde toplanan halk, aydınlık pencereleri hayranlıkla seyrediyor, gıpta ile göğüs geçiriyordu.

Müzik ve güzel kokularla baş döndürücü bir havaya bürünen salona giren Kral İkinci Şarl, set üstündeki tahtına oturdu. Dört bir yanında, ellerinde kılıçlar bulunan askerler yer almıştı.

Kral gelince müzik sustu, salonun gürültüsü bir an içinde kesildi, dans eden çiftler, Kralın önünde saygı ile yerlere kadar eğildiler...

İkinci Şarl, eğlencenin devamı için işaret etti.

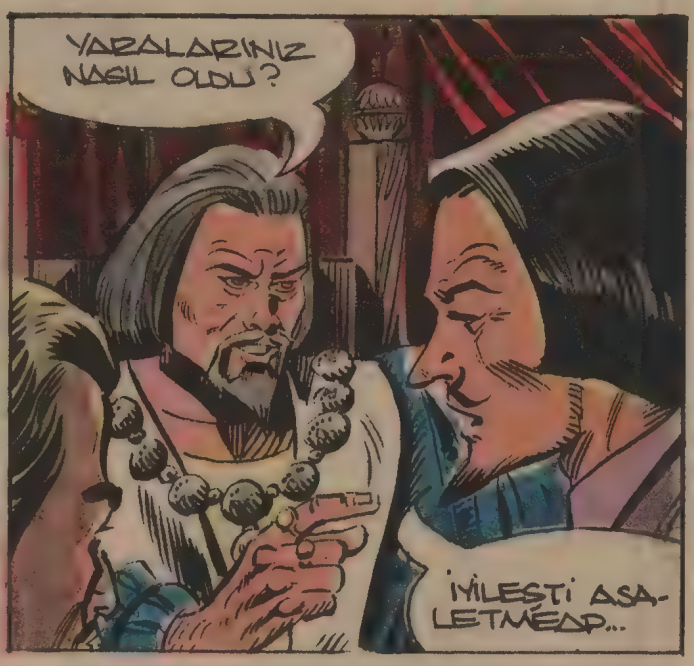

Aynı anda orkestra yeniden çalmaya, çiftler dans etmeye, herkes gülüp konuşmaya başladı.

Kral:

—Ne zevkli, ne eğlenceli bir gece! diye mırıldandı. Bu nefis kokuları koklamakla, ışıkların altında parlayan bu ipek elbiseli, güzel kadınları seyretmekle, insanın içi ferahlıyor... Fakat benim gerçek sevincimi kimse anlayamaz... Bu gece Katerin benim olacak...

Kral birden, Katerin'i aradıkları gün meçhul serserinin yaraladığı üç şövalyeyi gördü. Bir işaretle onları yanına çağırdı:

—Eee.. Söyleyin bakalım... Yaralarınız nasıl oldu?

—İyileşti asaletmeap...

—Yabancı serseri yaman bir haydutmuş doğrusu... Üçünüzü de ustaca vuruşlarla yere serdi...

—Onu bir şeye benzetememiştik asaletmeap... Bu yüzden bizi gafil avladı...

—Biliyorum... O cani, az daha beni de yaralayacaktı... Bir Krala saldırmanın cezasının ne kadar büyük olduğunu bilmiyor galiba?

Gerçekten o devirdeki Fransız yasalarına göre, bir Kralı yaralayan kim olursa olsun, korkunç işkencelerle öldürülürdü.

Onuncu Lui'yi bıçakla yaralayan Daimens adında bir şövalyeye müthiş işkenceler yapılmış, önce bıçağı tutan sağ eli yakılmış, yaralarına eritilmiş kurşun ve kaynar zeytinyağı dökülmüştü. Daha sonra, kralları öldürmeye kalkanlara karşı uygulanan ceza uyarın-

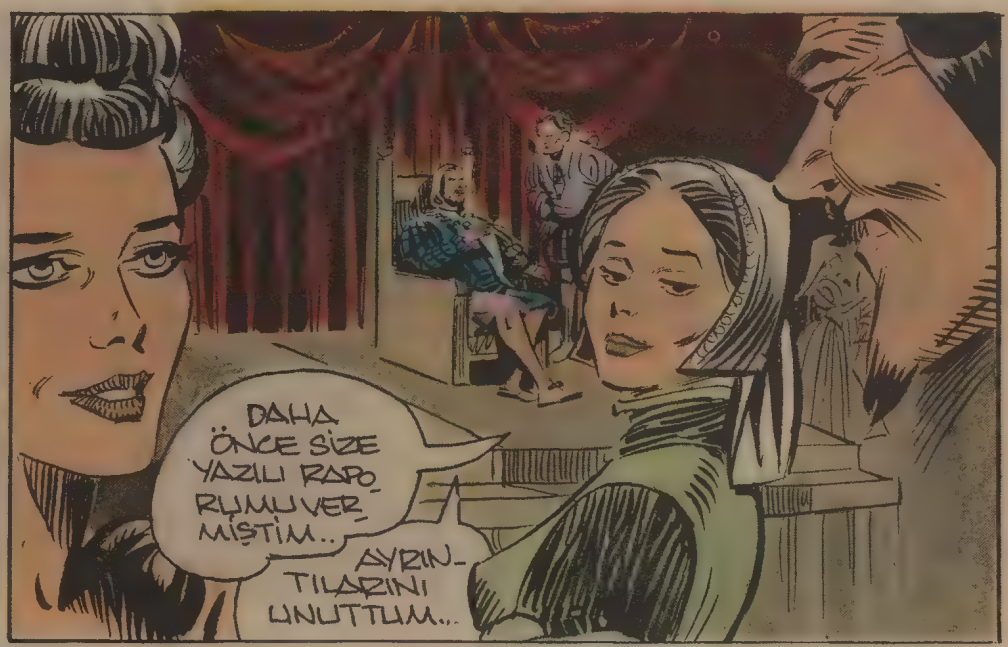

ca kol ve bacakları atlara çektirilerek koparılmış, bu akıl almaz işkence tam dört saat sürmüştü.

Kral İkinci Şarl, yanına yaklaşan Albay Balue'ye sordu:

—İyi aklıma geldi Balue... Şu serseri ne oldu?

—Hangi serseri asaletmeap?

—Bize saldıran haydut...

—Onun sonunu biliyordunuz sanıyorum asaletmeap... Daha önce size yazılı raporumu vermiştim...

—Okudum ama, ayrıntılarını unuttum. Haydi bir daha anlat... Hem dostlarımız durumu bilmiyorlar. O kabadayı taslağı gelip beni Luvr Sarayında bulacağını söylemiş ve bunun için sanırım utanmadan yemin de etmişti...

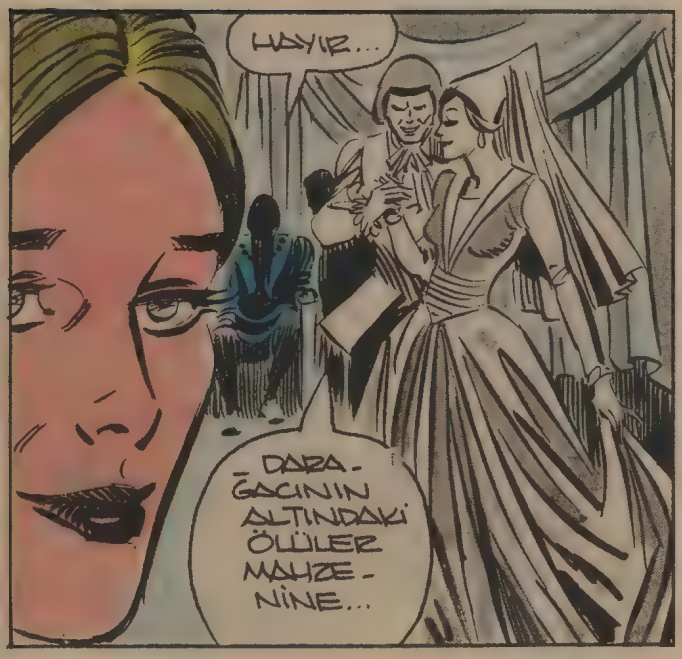

...Haydi anlat bakalım... Seni dinliyoruz Balue...

Albay Balue hafifçe öksürdü, gururla göğsünü şişirerek konuştu:

—Serseriyi uzun süre kovaladım asaletmeap... Durmadan kaçıyordu... Bu arada önüne çıkan askerlerimizden bazılarını yaraladı. Ele avuca sığmaz bir caniydi. Sonunda nereye sığındı biliyor musunuz?

—Hayır...

—Monfokon darağacının altındaki ölüler mahzenine...

—Nee? Ölüler mahzeni mi? Tam yerini bulmuş doğrusu... Sonra ne oldu?

—Çevresinin sarıldığını ve yakalanacağını anlayınca mahzene girmekten başka çare bulamadı. O zaman ben de hemen demir kapıyı üzerine kapadım...

Kral İkinci Şarl:

—Bravo!.. Çok iyi bir ceza doğrusu! diye bağırırken, çevrede bulunan herkes dehşetle titredi.

Ölüler mahzenine kapanmak, ölümden de beterdi...

İskeletler arasında, vahşi, ürpertici, korkunç bir ölümdü bu...

İkinci Şarl sordu:

—Haydutun, ölüler mahzenine kapatılışının üzerinden kaç gün geçti?

—Bir hafta oldu asaletmeap... Alçak herif herhalde artık geberip gitmiştir...

Kral:

—Haklısın... Mutlaka ölmüştür! derken birden irkildi, gözleri dehşetle açıldı.

Ne vardı? Ne olmuştu?

Gördüğü şeye inanamıyor gibiydi. Yüzü sararmış, dudakları gerilmişti... Bakışlarında dehşetten de öte bir ifade vardı...

Albay Balue, Kral'ın bakışlarını takip edince, o da ölü gibi sarardı, yüreğine amansız bir korkunun pençesi saplandı:

—Tanrım!.. Bu da ne?

Kral buz gibi soğuk ve tehdit edici bir sesle:

—Albay Balue! dedi. Öldürdüğünü söylediğin adam dirilmiş!.. Bak, bize doğru geliyor... Acaba hayal mi dersin?

İnce yapılı, uzun boylu bir adam, dans eden çiftlerin arasından kendisine yol açarak Krala doğru yürüyordu...

Bu genç adam Kara Murat'tı...

Kara Murat ölüler mahzeninden nasıl kurtulmuştu?

O korkunç zindandan nasıl çıkmış ve buraya nasıl gelmişti?

Akıl almaz gibi görünen bu olay, şöyle gelişti:

Kara Murat, "Enişte" adlı kader arkadaşının:

—Biz artık ölüme mahkûmuz ahbap. Hiçbir umut yok! demesi üzerine hançerini çekti ve baş parmağının ucuyla keskin tarafını yoklayarak mırıldandı:

—Bu bıçak, ikimizi de rezil bir ölümden kurtarır!..

Kara Murat'ın göğsü kabarmış, gözleri hafifçe yaşarmıştı...

O an sadece şerefli bir şekilde ölmeyi düşünüyordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 MART 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 425 FİYATI 10 LİRA

ÖZET : Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

Bu sırada mahzenin tavanındaki bir delikten içeriye gün ışığı sızdığını fark etti...

O delik, kolayca bir insanın geçebileceği büyüklükteydi.

Ama oraya nasıl yetişecekti?

Bu imkânsız gibi görünüyordu.

Tavanın yüksekliği en az dört adam boyundaydı çünkü....

Enişte, Kara Murat'ın düşüncesini anlamış gibi acı acı başını salladı:

—Yalnız deliği görmek yeterli değil dostum.. Oraya yetişmek lâzım.. Buna da imkân yok!.. Çok yüksek...

Beraberce düşündüler.

Tavana nasıl yetişebilirlerdi?

Oraya kadar çıkmak için yapabilecekleri

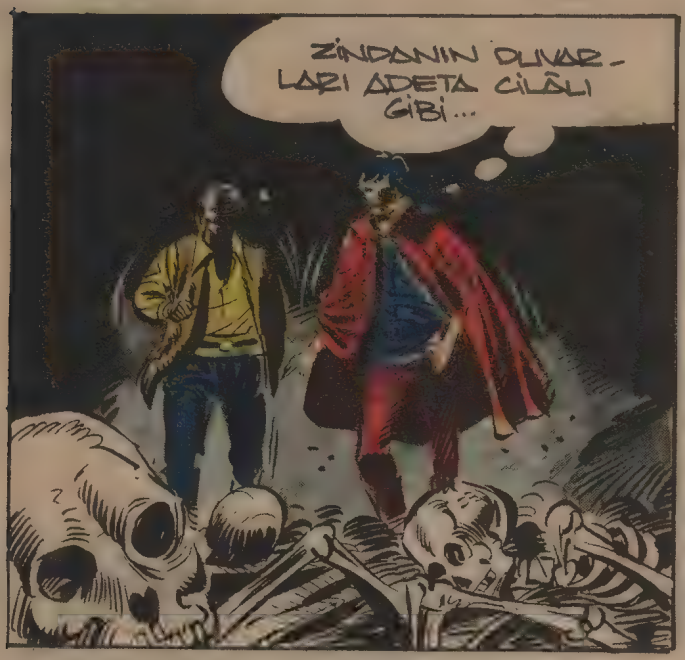

hiç bir şey olmadığını anladılar... Bu olanaksızdı...

Umutsuz bir girişimle uğursuz mezarı dolaşmaya başladılar...

Zindanın duvarları adeta cilalı gibiydi... Hiç bir çıkıntı yoktu.. Duvarda basamaklar açarak deliğe tırmanmak düşüncesi de uygulanacak gibi değildi....

Bu iş günlerce sürer, daha duvarın yarısına ulaşamadan açlıktan ölürlerdi....

Mahzendeki kısa gezinti sırasında, ikisi de ayaklarına takılan iskeletler yüzünden birkaç defa sendeledi... Gözlerinin önündeki manzara gerçekten tüyler ürperticiydi...

Ezilen insan kemiklerinin çıkardığı sesler, kulaklarında uğultular yaratıyordu.

Kara Murat başını havaya kaldırmış, gözleri ışıklı noktaya dikilmiş bir halde uzun uzun deliği seyrettikten sonra yumruğunu bütün şiddetiyle kapıya vurdu, öfkeyle tekmeledi, tekmeledi...

Bir yandan da:

—Lanet olsun!.. Burada kapana kısılmış fareler gibi geberip gideceğiz! diye bağırıyordu.

Dışarıdan ayak sesleri duyuldu, nöbetçilerin komutanı olan çavuş hiddetle yaklaşarak haykırdı:

—Sana gürültü etme demedim mi it oğlu it... İğrenç sesin kulaklarımı rahatsız ediyor!...

O an Kara Murat'ın karanlık düşünceleri arasında bir şimşek çaktı sanki...

Bu bir ışıktı, kurtuluş umuduydu...

Çok iyi kullanılması gereken bir fırsattı.

Bitkin bir ifadeyle:

—Daha fazla dayanamayacağım çavuş! diye inledi.. Allah rızası için bir lokma ekmek ver... Ölüyorum!...

Kapının arkasından, çavuşun acımasız kahkahaları duyuldu:

—Ben de senin gebermeni bekliyorum zaten...

—Bana bir parça ekmek ver, bütün altınlarım senin olsun!....

—Altın mı? Nerede altınların?

—Bak... İşte burada...

Kara Murat, çıkardığı kadife kesedeki altınları, zindanın aydınlık bölümüne döktü...

Kapının deliğinden bakan çavuşun aç gözleri altın hırsıyla parladı, kısık bir sesle:

—Herif doğru söylüyor be! diye homurdandı. Yanında gerçekten çok altın var...

Sonra Kara Murat'a seslendi:

—Pekâlâ... Sana ekmek vereceğiz. Altınları oraya bırak ve zindanın öbür köşesine çekil.. İyice uzaklaş ki, kapıyı açayım. Yiyecekleri bırakıp altınları alırken üzerime saldırmanı göze alamam doğrusu...

Kara Murat'ın içini birden sonsuz bir sevinç kapladı.

Şimdi kalbi heyecanla çarpıyordu. Telaşla:

—Peki, peki! dedi. İşte zindanın öbür ucuna gidiyorum. Sana saldırmam imkânsız..

Bak iyice uzaklaştım...

Çavuş, delikten dikkatle baktı...

Gerçekten mahkûm çok ötelere gitmişti.

Artık kapıyı açabilir ve yakında olan altınları alarak ,mahkûmun kendisine yetişmesine fırsat vermeden tekrar dışarı çıkabilirdi.

Askerlerden biri:

—Ne yapıyorsun çavuş? Adama ekmek verirsek bizi ipe çekerler! diye onu uyardı.

Çavuş uğursuz bir şekilde güldü:

—Ne aptal adamsınız yahu!.. Altınları alacağım ama, oraya ekmek filan bırakacak değilim.. Enayiyi aldattım...

Demir kapının sürgüsünü çekip, zindana girdi...

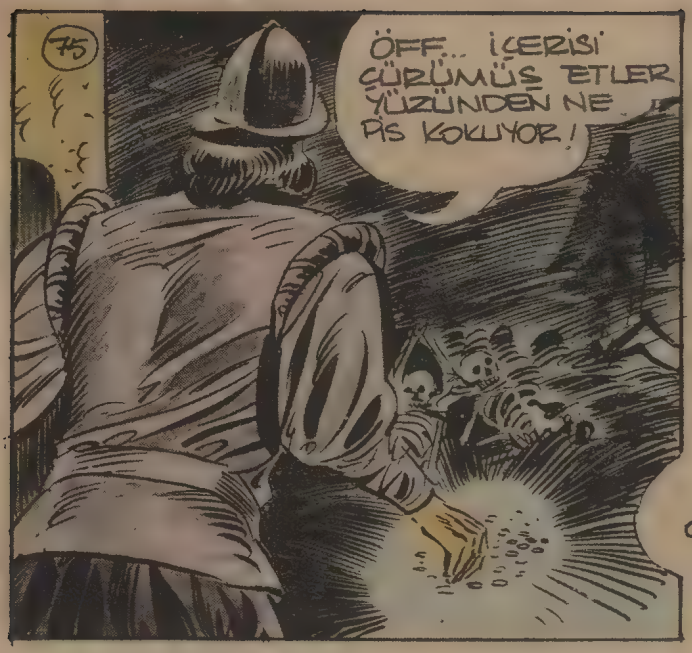

Birkaç metre ötede duran altınların parlaklığı gözlerini kamaştırıyordu.

—Öffff!.. İçerisi çürümüş etler yüzünden ne pis kokuyor? diye söylendi.

Mahkûm zindanın öbür ucunda kımıldamadan duruyordu..

İşte, altınlar oradaydı... İki adım sonra onlara ulaşacaktı. Bu, bir servetti...

"—Zengin olacağım!.. Zengin olacağım!" diye düşünen çavuş, ne çare ki zindanda iki kişinin bulunduğunu bilmiyordu.

Gözlerini Kara Murat'tan ayırmadan, elinde ekmekle, altınlara doğru ilerlerken, birden kafasına inen darbeyle sarsıldı, gözleri kararadı, karanlıkta beyninde kıvılcımlar uçuştu sanki.. Kulakları şiddetle uğuldadı ve baygın vere düştü...

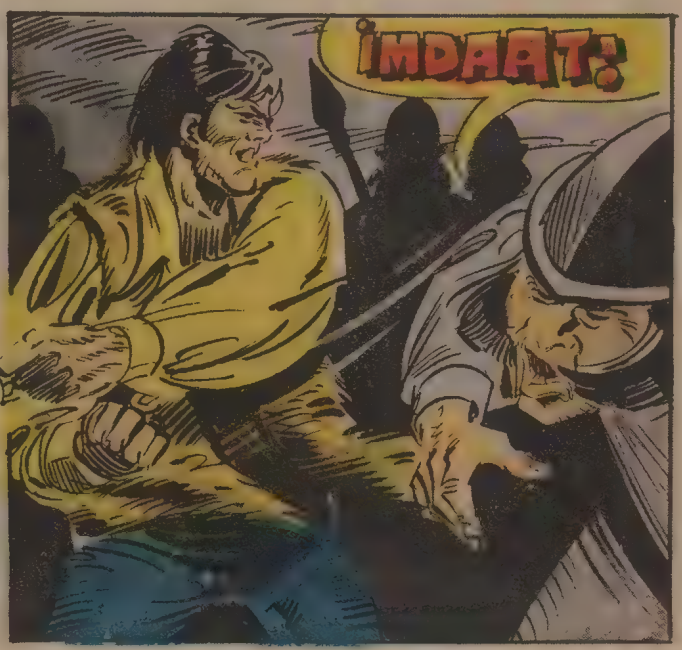

Kapının arkasına saklanan Enişte'nin balyoz gibi yumruğu adamı yere sermişti...

Enişte, gürültüyü duyup, telaşla demir kapıyı kapamak isteyen askere fırsat vermeden zindandan dışarı fırladı...

Genç adam, Paris batakhanelerinde yetişmiş yaman bir dövüşçüydü...

Asker yediği yumrukla devrilirken:

—İmdat! diye haykırdı...

Diğer askerler küfür ederek, bağrışarak atıldılar...

—Tutun!...

—Yakalayın!...

—Mahkûm kaçıyor!...

—Vurun!.. Gebertin!...

Fakat birden hayret ve korku ile durdular.

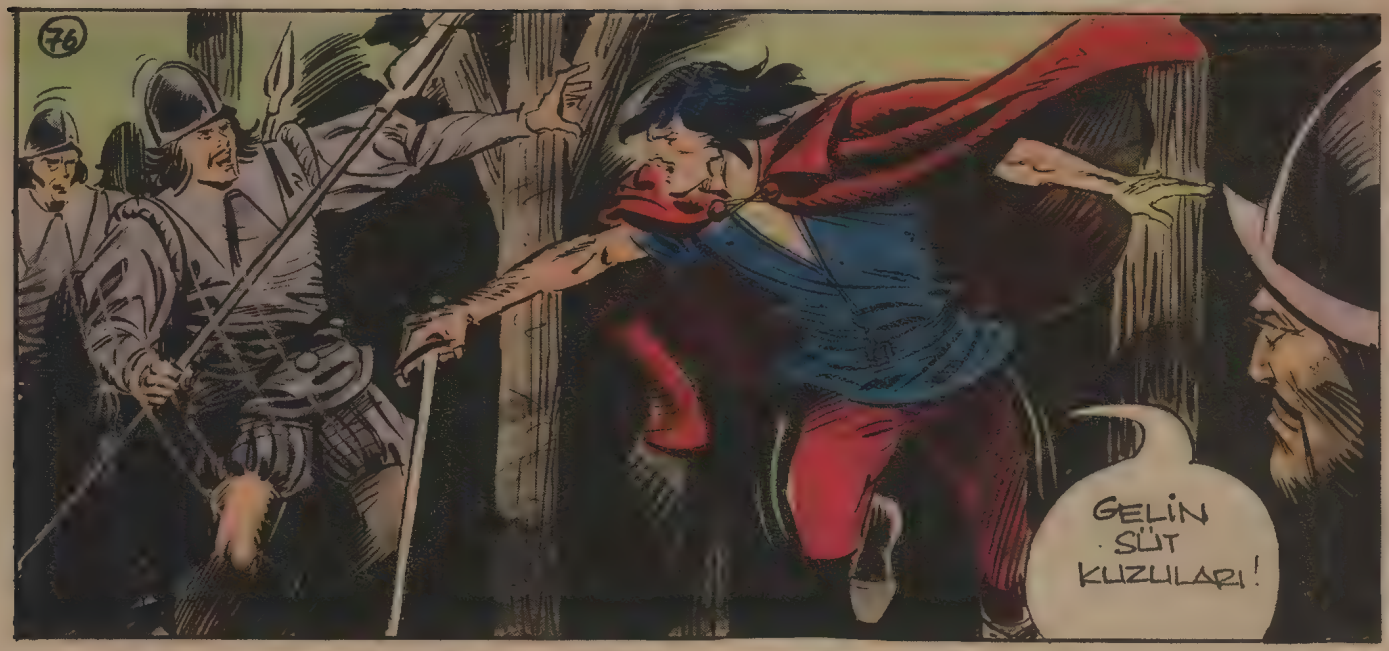

Bu da ne?

Zindandan ikinci bir adam daha çıkmıştı...

Bu adamın elinde uzun ve parlak bir kılıç vardı... Az sonra yaman bir vuruşma başladı...

Kara Murat'la Enişte'nin şimşek gibi çakan kılıçları askerleri bir anda dağıttı:

İki adamın da müthiş görünüşleri vardı.

Kara Murat, ölüler mahzeninden kurtulmanın sevinciyle:

—Gelin süt kuzuları!.. diye bağırıyordu... Hepiniz birden gelin.. On kişi, yirmi kişi gelin...

Askerler, iki çılgın adamın karşısında korkuyla gerilerken Enişte Kara Murat'a:

—Hemen kaçalım buradan! dedi.

Kara Murat başını salladı:

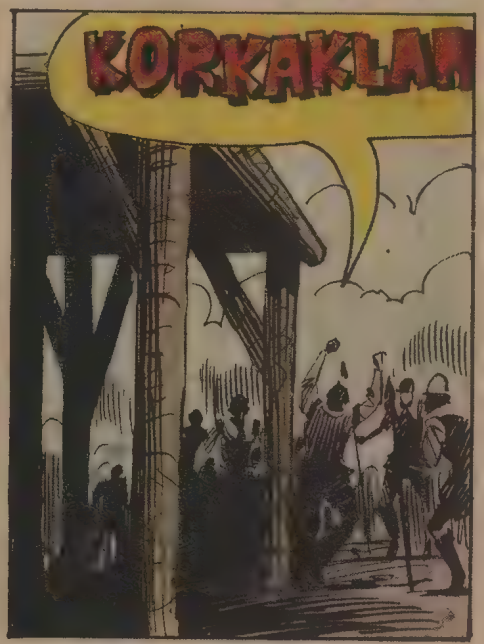

—Kaçmak mı? Hayır!.. Bu maskara tavşanlardan kaçılmaz.. Sadece gideceğiz! Arkamızdan gelecek cesaretleri yok zaten...

Kara Murat'la Enişte, gözlerini askerlerden ayırmadan yürüyüp, sokağın köşesinde gözden kayboldular.

Korkudan oldukları yerde kalan adamlar, onlar gittikten sonra, ağız dolusu küfürler savurarak mahzenin kapısında toplandı.

Bu sırada çavuş da kendine gelmiş ve sendeleye sendeleye zindandan dışarı çıkmıştı...

Mahkûmun kaçtığını öğrenince çılgına döndü:

—Korkaklar!.. Alçaklar!.. Namussuz herifler!..

Askerler, kızmalarına rağmen, korkudan seslerini çıkarmadılar... Çavuş gürlemeye devam etti:

—Bu suçun cezası asılmaktır!.. Anlıyor musunuz sersem herifler? En ucuz ceza asılmak!.. Belki de kollarınız, bacaklarınız koparılacak, işkence çarkına bağlanarak öldürüleceksiniz...

Askerlerin nihayet tepesi attı:

—Tabii sen de beraber çavuş!.. dediler.. Sen de bizimle beraber öleceksin!. Çünkü kapıyı açan sensin!.

Çavuş birden mosmor kesildi, yutkundu, söylenilenleri duymamış gibi devam etti. Şimdi sesi yumuşamıştı:

—Tabii siz iyi arkadaşlarsınız. Birlikte çok işler yaptık. Omuz omuza dövüştük.. Onun için sizin ölmenize razı olamam. Din-

leyin.. Ben bir şey söylemeyeceğim.. Siz de bir şey söylemezseniz Albay Balue, mahkûmun mahzende geberip gittiğini zanneder. İçeri bakmaya lüzum bile görmez.

Askerler:

—Asılmamak için susmaktan başka çare yok! diyerek olayı kimseye söylemeyeceklerine dair yemin ettiler.

O akşam, Albay Balue teftişe geldiği vakit, nöbetçileri kapalı kapının önünde dikkatle bekler halde buldu ve memnun bir şekilde gülümseyerek sarayın yolunu tuttu...

★ ★ ★

Ölüler mahzeninden kurtulduktan sonra Enişte, Kara Murat'ın elini tutarak samimi bir sesle:

—Bak dostum, dedi. Şimdi yapacağın iki şey var. Ya benimle beraber Serseriler Yatağı'na gelir ve ortalık yatışıncaya kadar saklanırsın, ya da bir saniye bile kaybetmeden Paris'ten çok uzaklara gidersin.

Kara Murat başını sallayarak:

—Hayır! diye cevap verdi. İkisini de yapmayacağım. Çünkü burada önemli bir işim var...

—Bir düello mu?

—Hayır...

—Bir gönül meselesi mi?

—Hayır...

—O halde ne yapacaksın?

—Luvr Sarayı'na gideceğim!..

Enişte birden yerinden sıçradı, gözlerini iri iri açarak:

—Nee? Luvr Sarayı mı? diye haykırdı.

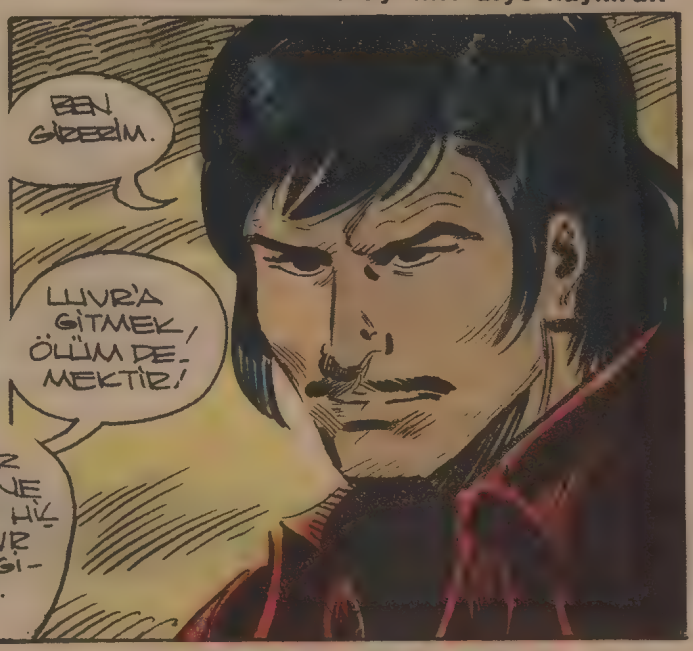

Sen deli mi oldun?

—Hayır... Aklım yerinde... Fransa Kralı'na vermem gereken bir mesaj var.. Paris'e bunun için geldim...

—Öyleyse beni dinle... Ölmek istemiyorsan oraya gitmekten vazgeç.. Çünkü Ölüler Mahzenine kapatılan hiç kimse Luvr Sarayı'na giremez...

—Ben girerim...

—Girsen de sağ çıkamazsın... Luvr'a gitmek, ölmek demektir. Albay Balue av köpeği gibi senin kokunu alır ve gördüğü yerde öldürtür...

Enişte, Kara Murat'ı tepeden tırnağa dikkatle süzerek devam etti:

—Bana iyi bak dostum... Sen cesur bir gençsin...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

24 MART 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 426 FİYATI 10 LİRA

Kara Murat'ın okurlarına ilkbahar armağanı

(Ayrıntılı bilgi son sayfamızda)

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

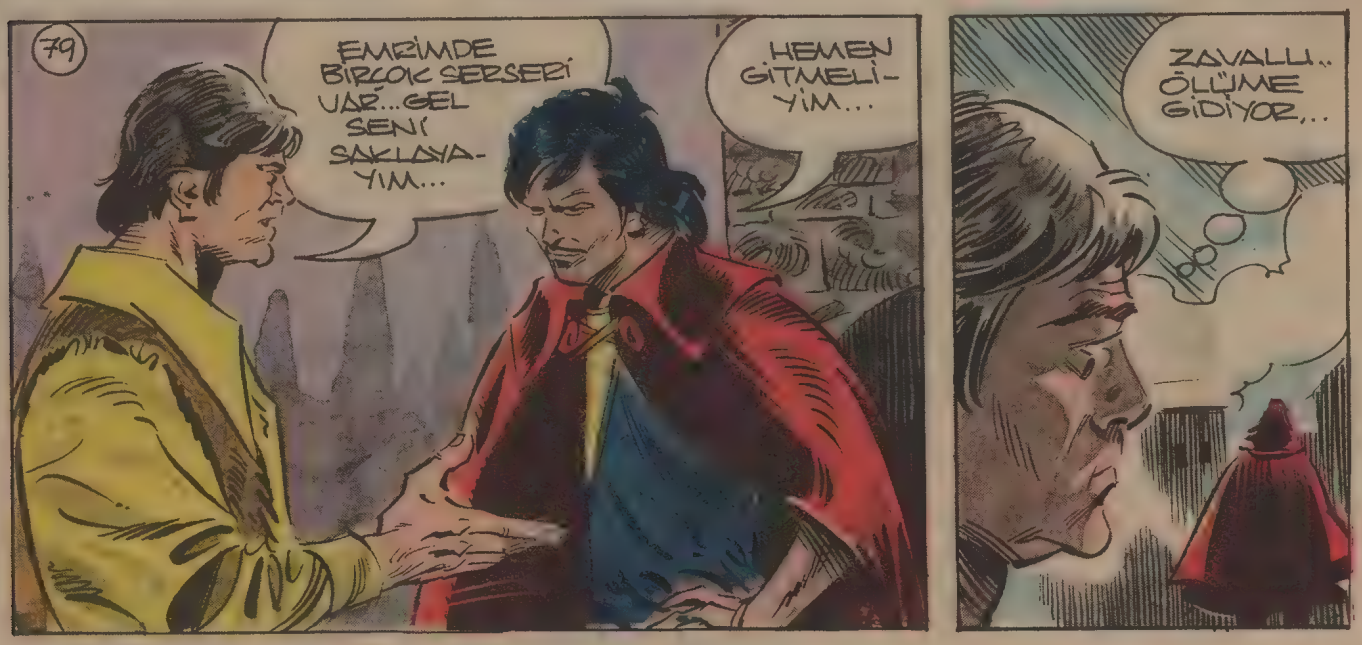

...Seni sevdim..Ben Paris'te sokakların kralı, devriyelerin korkusu, kibar/mösyölerin belası,Albay Balue'nin kâbusu olan bir serseriyim..Kadınlar tarafından sevildim,kocaların nefretine uğradım.Ama kılıcımın karşısında herkes boyun eğdi.Emrimde birçok serseri var.Gel seni saklayayım..Güven içinde yaşa..Bir fırsatını bulursan daha sonra Luvr'a gidersin...

—Hayır...Hemen gitmeliyim...

Enişte başını eğdi.Kolları umutsuz bir tavırla yanına düştü...

Birkaç saniye sonra başını kaldırdığı zaman,Kara Murat'ın sokakta yavaş yavaş uzaklaştığını gördü.Istırap dolu bir sesle:

—Zavallı...Ölüme gidiyor! diye mırıldandı...

★★★

Hava kararmıştı...

Karla karışık bir yağmur yağıyordu.Buna rağmen sokaklar insanla doluydu..

Saraya doğru yaklaştıkça kalabalığın ve gürültünün arttığını fark etti.

İşte Luvr Sarayı'na gelmişti...Fakat içeriye nasıl girecekti?

Askerlerin kat kat kordonunu aşması mümkün müydü?

Sarayın önünde toplanan Paris halkı aydınlık pencereleri seyrediyordu.

İçerideki bol ışıklı salonlarda asilzadeler ve saray kadınları ağır ağır dolaşıyordu.

Kara Murat saraya nasıl gireceğini düşünürken kendini birdenbire dalgalanan kalabalık bir grupla beraber ılık bir salonda buldu.

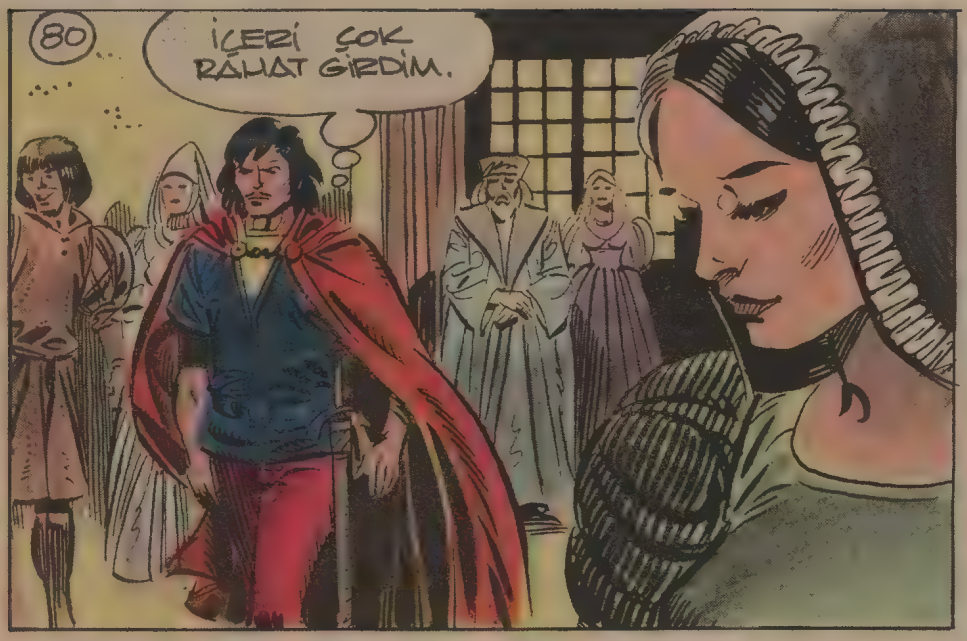

Bu işe kendisi de şaştı kaldı..Askerler neden ona engel olmamışlardı? Bağıra bağıra konuşan davetli grubunun arasına sürüklenerek saraya girerken belki de onu eğlenceye davetli yabancı bir konuk sanmışlardı!...Çünkü yürüyüşünde soylu bir tavır,yüzünde büyük bir incelik ve sırtında değerli bir pelerin vardı...

Kara Murat büyük salona girer girmez Kral İkinci Şarl'ı görerek ürperdi:

—Aaaa!... O adam!... Geçen gün dövüştüğüm rezil herif!.. Demek gerçekten Kralmış! diye mırıldandı...

Kısa bir an kararsızlık içinde durdu.

En akıllıca işin derhal buradan uzaklaşmak olduğunu düşünürken Kral ansızın onu gördü,aptallaştı,şaşırdı.Neredeyse küçük dilini yutacaktı...

Kara Murat artık dönüşü olmayan bir yola girdiğini düşünerek:

"—Hapı yuttuk!." diye mırıldandı.

Çünkü Fransa'nın en kudretli adamına daha birkaç gün önce "Küstah, ahlaksız, alçak!"diye hitap etmişti.

Kendi kendine:

"—Mahvoldum!"diye söylenirken birden başını gururla dikti, şimdi bakışlarında azim dolu bir ışıltı belirmişti:

—Neden mahvolacakmışım?...Bu herifin yaptığı haydutluktan başka neydi? Mademki masum bir kızı kaçırmak istedi,eşkiyadan ne farkı var? Kralsa kral...Ne olacak sanki? İnsan bir kere ölür...Ölümden korkmadığımı,onun gibi eşkiyalara önem vermediğimi göstermem gerekiyor...

Kara Murat bunları düşündükten sonra, insanüstü bir soğukkanlılıkla Kral'a doğru yürüdü...

Boğuşmaktan, dövüşmekten çekindiği yoktu..Hele ölmekten hiç korkmuyordu artık.. Fakat daha önce kendisine verilen bir görevi yerine getirmek istiyordu.

Kral İkinci Şarl,taş gibi donarak Kara Murat'a bakarken Albay Balue soğukkanlılığını toparlayarak bir subayı yanına çağırıp kulağına bir şeyler fısıldadı.

Bu sırada Kara Murat Kral'ın oturduğu koltuğun önüne kadar gelmişti.

İkinci Şarl zeki bir adamdı...

Kara Murat'ın koyu siyah gözlerinde şimşeklenen ışıklardan,yüzünün hatlarından, burun deliklerinin açılıp kapanışından,dudak-

larının bükülüşünden onun nasıl bir adam olduğunu anladı.

İçinden:

"Bu adam,saf görünmekle beraber çok kurnaz, aynı zamanda küstah ve alaycı bir adam.Delilik derecesinde cesur..Bu kadar kişi arasında bana hakaret edecek.Onu hemen cellata teslim ederim ama hakarete uğradıktan sonra ne faydası var?"diye düşündü.

Gerçekten kral tahmininde yanılmamıştı

Kara Murat azametli bir tavırla ve yüksek bir sesle:

—Size Osmanlı ülkesinden bir mesaj getirdim,dedi.Ama bu mesajı vermeden önce bir vaadimi yerine getirmem gerekiyor...

Kral sapsarı kesildi.Hakarete uğrayacağını anlamıştı.O anda,bu deli genci susturmak için her fedakarlığı yapabilirdi.

Kara Murat buz gibi soğuk bir sesle devam etti:

—Asaletmeap...Size birkaç gün önce genç bir kızı zorla kaçırmaya kalkışan bir insanın alçak olduğunu söylemiş ve bunu sarayınıza gelip,muhafızlarınızın arasında tekrarlayacağıma söz vermiştim.İşte bu sözümü tutuyorum...

O anda deprem olsa,tavan çökse,saray yıkılsa hiç kimse bu kadar şaşırmazdı.

Krala karşı söylenen bu ağır sözler, Albay Balue'ye kadar herkesi titretti.

Büyük bir hayret dalgası salonu kapladı, derin bir uğultu perde perde yükseldi.

Kralın mosmor kesilen yüzünden ne düşündüğü anlaşılamıyordu.

Albay Balue,az önce yanına çağırdığı subaya:

—Ne duruyorsunuz? Tutun şu rezil herifi! diye bağırdı.

Askerler,mızraklarını doğrultarak Kara Murat'a doğru atılmak üzereyken Kral elinin bir hareketiyle onları durdurdu:

—Durun!...Ben emir vermeden kimse kımıldamasın!...Bu küstah adamla biraz konuşmak istiyorum..Onu cellata vermeden önce kim olduğunu öğrenelim..

Sonra gözlerini ağır ağır Kara Murat'a çevirerek çevresindekileri titreten korkunç bir sesle sordu:

—Söyleyeceklerin bu kadar mı?

—Hayır...Bir de mesajım var...

—Ne mesajı?

—Az önce dediğim gibi ben Osmanlı ülkesinden geliyorum.Adım Kara Murat.. Sadrazam Mahmut Paşa,ulu hünkarımız adına size şu mesajı yolladı...

Kara Murat'ın uzattığı kâğıdı,subaylardan biri alarak Albay Balue'ye verdi...

Kral emretti...

—Oku!...

Albay Balue kağıdı açıp,satırlara hızla göz gezdirdi...

Okudukça şaşkınlığı artıyor gibiydi.

Kral sordu:

—Ne yazıyor?

—Osmanlı Sadrazamı,Bastil hapishanesinde tutuklu bulunan bir mahkûmun affedilmesini istiyor...

—Kimmiş bu tutuklu?

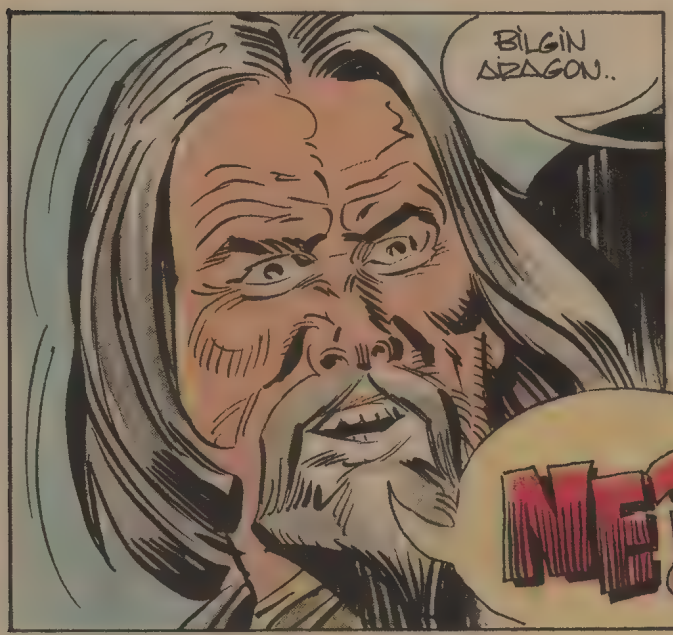

—Bilgin Aragon...

Kral koltuğundan sıçradı:

—Neee? Bilgin Aragon mu? Paris'in göbeğinde Müslümanlığın,Hıristiyanlıktan daha ileri bir din olduğunu iddia eden deli mi?

—Evet efendimiz...

—Mahkeme onu ölüme mahkûm etmemiş miydi?

—Evet efendimiz.. Grev meydanında her dinsiz gibi yakılarak idam edilecek...

—Osmanlı Sultanı bunu nasıl haber almış?

—Bilgin Aragon İstanbul'a gizlice mektup yollamış galiba efendimiz... Sadrazam Mahmut Paşa bir Müslüman'ın idam edilmesinin iki ülke arasında soğukluk yaratacağını belirterek kararın yeniden gözden geçirilmesini istiyor.

—Yaa? Demek öyle?

Kral kısa bir süre düşünceli bir tavırla durdu.

Gözlerinde delilik ışıkları parlıyordu.

Az sonra öfkeyle başını dikerek bağırdı:

—Pekala... Durumu gözden geçirdim ve Bilgin Aragon'la beraber bana hakaret eden şu küstah serserinin de halkın önünde yakılmasına karar verdim. Osmanlı Sultanına da bir mektup yazarak, kararımı bildirin ve bir daha işlerime burnunu sokmamasını söyleyin.

Kral İkinci Şarl kanlı bakışlarını Kara Murat'a çevirerek sordu:

—Bir diyeceğin var mı?

Kara Murat başını salladı:

—Evet, var!.. Size birkaç gün önce alçak olduğunuzu söylemekle yanıldığımı anladım...

—Ah, ah! Demek korktun öyle mi?

Kara Murat, omuzlarını silkti:

—Korktuğumu değil, sadece yanıldığımı söyledim.. Evet yanılmışım.. Siz sadece bir alçak olamazsınız.. Aynı zamanda rezil, aşağılık, utanmaz bir ırz düşmanısınız.. Üstelik yakarak adam öldürme kararınız sadist bir deli olduğunuzu gösteriyor... Siz kral değil, büyük bir ihtimalle tımarhane kaçkını olmalısınız?

Kral İkinci Şarl, peş peşe tokat gibi inen hakaretlerin ağırlığı altında ezildi sanki.. Öfkesinden kudurma derecelerine gelerek çılgın gibi haykırdı:

—Yakalayın şu herifi! Gebertin! Parça parça edin!

Salondaki yüzden fazla silahşör, kılıçlarını çekerek Kara Murat'ın üzerine saldırdı...

Askerler ve silahşörler birbirlerini iterek hücum ederken:

—Öldürelim! Gebertelim haydutu! Derisini yüzüp, ciğerlerini sökelim! diye bağırışıyorlardı.

Kara Murat, kılıcını sıyırarak:

—Geri basın cellatın uşakları!.. diye haykırdı.

Delikanlının şimşek çakan kılıcı havada müthiş bir daire çizdi.

Önündeki kalabalık duraklar gibi oldu..

Fakat ne yaparsa yapsın üzerine bir kasırga gibi gelen bu gözü dönmüş insanlardan kurtulamayacağı muhakkaktı.

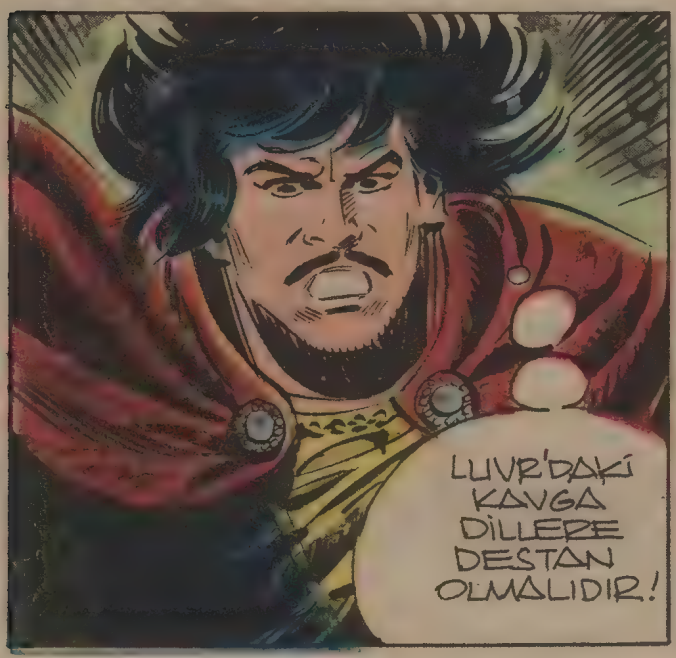

"—Ölmeden önce ben de birçok Fransız asilzadesini öldürüp, kendime büyük bir cenaze alayı tertip ettiririm. Yarın bütün Paris bu haberle çalkalanır.Luvr'daki kavga, dillere destan olmalıdır!" diye düşündü.

Bundan sonra müthiş bir kargaşalık başladı.

Bütün kılıçlar, Kara Murat'a doğru uzandı.

Fırsattan faydalanarak herkes kendisini Kral'a göstermek istiyordu.

Tek kişinin karşısında, kahraman kesilmişlerdi...

Kadınlar salonda çığlık çığlığa bağırışarak kaçıyor, öfkeden kudurma derecesine gelen Kral İkinci Şarl tepinip duruyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

31 MART 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 427 FİYATI 15 LİRA

Sevgili okurlarımız

Hükümetin kağıt fiyatlarına yaptığı son zam ve artan diğer maliyetler nedeniyle derginiz KARA MURAT, bu sayıdan itibaren 15 liraya satılacaktır. Elimizde olmayan bu fiyat artışını hoşgörü ile karşılayacağınızı umuyoruz.

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır : Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

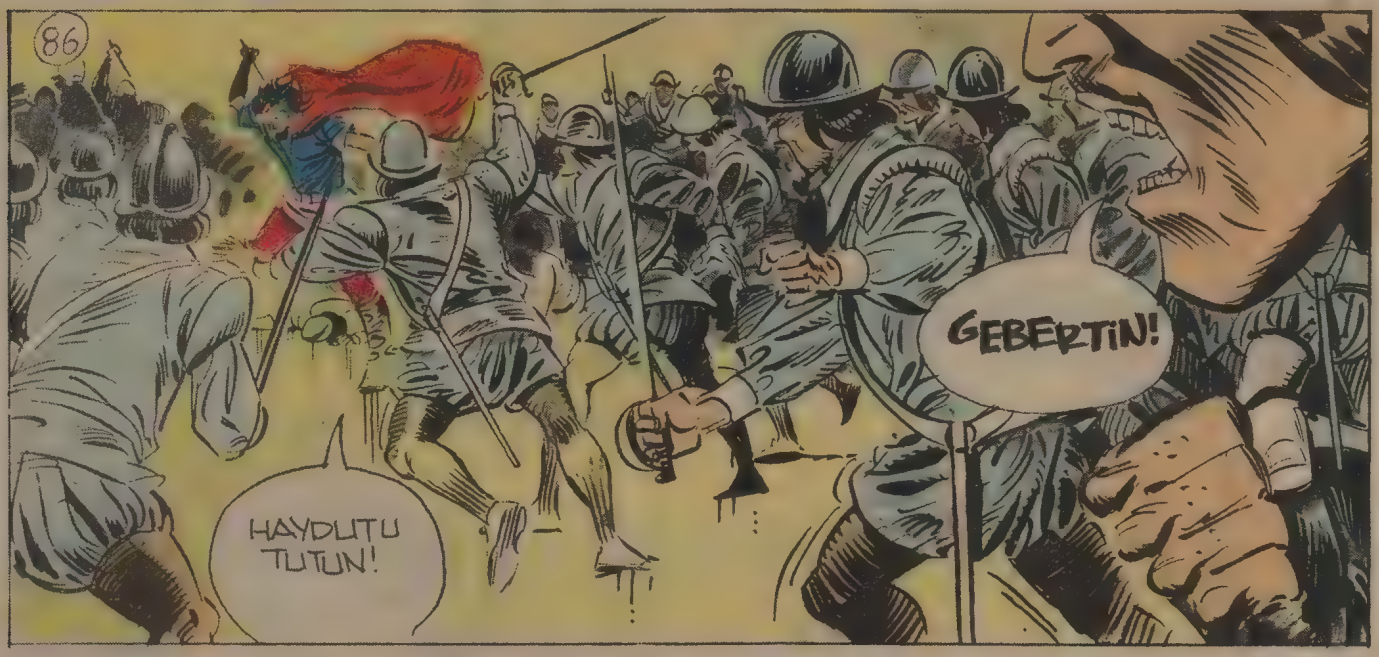

—Haydutu tutun!..Gebertin!...Öldürün onu!...

Kılıçların uçları, salonun bol ışıkları altında parlıyordu. Üst üste hücum eden şövalyeler vahşi naralar koparıyor, çarpışan çeliklerin sesleri kulaklarda tüyler ürpertici yankılar bırakıyordu.

Kara Murat'ın kılıcı, akıl almaz bir çeviklikle aynı anda birkaç yere birden ulaşıyor, kanlar akıyor, kaba küfürler salonu dolduruyordu.

Bir süre sonra, Kara Murat umutsuzca çarpışarak geri çekilmeye başladı. Kolundan ve omuzundan yaralanmıştı.Yaraları hafifti ama ona acı veriyordu..

Birkaç şövalye daha göğüsleri delinerek kavga dışı kaldı.

Şimdi her taraftan kılıçlar, Kara Murat'ın üzerine yağıyor, bütün salon bir çelik ormanı gibi dalgalanıyordu.

Saçları darmadağınık, gözleri parlak ve çeneleri birbirine kenetlenmiş olan Kara Murat:

—Sonum geldi! diye düşündü.

Durumu gerçekten umutsuzdu. Ayakta sallanıyordu. Şövalyelerin ağzından korkunç bir zafer çığlığı yükseldi.

Göğsünden bir yara daha alan Kara Murat sendelemiş ve diz üstü yere çökmüştü.

Kralın silahşörleri sevinçle haykırdılar:

—Vuruldu!..

—Artık işi bitti haydutun..

—Bacağından tutup pencereden atalım...

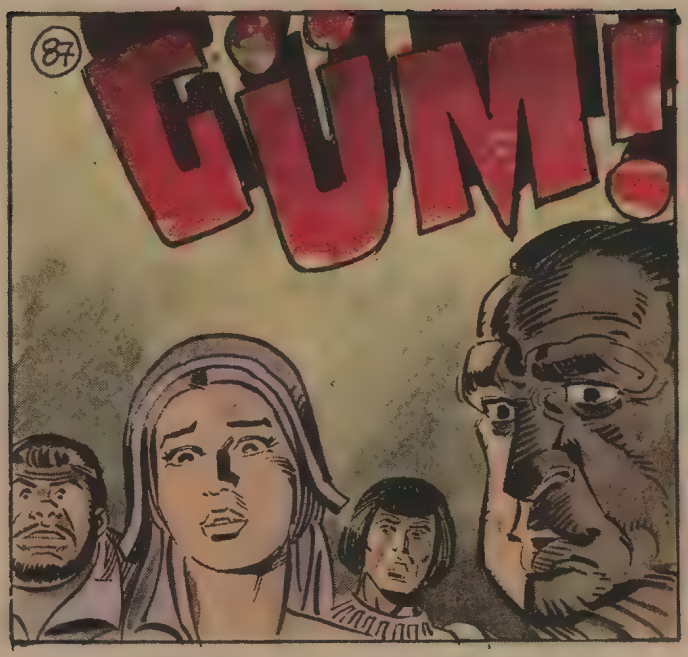

—Hayır, burada parça parça edelim..

—Olmaz!..Salonu onun leşiyle kirletmeyelim...

Kralın silahşörleri, Kara Murat'a son darbeyi indirmeye hazırlanıyorlardı.

O sırada garip bir şey oldu.

Koca saray bir gök gürlemesiyle sarsıldı sanki..

Dışarıda korkunç bir gürültü koptu...

Eğlence salonunu,patlayan tüfeklerden çıkan dumanlar kapladı. Çığlıklar ve küfürler ortalığı sarstı.

Akıl almaz bir karışıklık sarayda fırtına gibi esti.

Kalabalık bir insan topluluğunun, mızraklı askerleri çığ gibi ezerek eğlence salonuna girdikleri görüldü.

Halk. Luvr Sarayı'nı zaptetmişti.

Sel gibi akan insan yığını, önüne gelen her şeyi itip kakıyor, yıkıp deviriyordu.

Fransa tarihinde ilk defa halk, Kralın sarayına giriyor ve eline geçen her şeyi yağma ediyordu.

Bu insan kasırgasını durdurmak olanaksızdı.

Sokakta, sulu kar altındaki halk, sarayda-

ki eğlenceyi izlemeye çalışan kalabalık, birden içerideki kargaşayı görünce meraklanıp bahçeye girmiş,daha sonra Luvr Sarayı'nın kapıları bu insan selinin önünde parça parça olmuştu.

Önce merak sonucu başlayan hareket, göz kamaştırıcı zenginlikler karşısında kısa sürede korkunç bir yağmaya dönüşmüştü.

Şimdi halk, eline geçen her şeyi koparıyor, alıyor, parçalıyor, yağma ediyordu.

Eğlence salonunu korumakla görevli olan yüz asker,bu insan selinin karşısında saman çöpü gibi dağılıp kaçtı. Karşı koymak isteyenler itildi, yıkıldı ezildi.

Bayılan soylu kadınların çığlıkları, devrilen eşyaların gürültüsü, tüfek patlamaları, tehditler, küfürler, iniltiler, can çekişenlerin hırıltıları, salona bir cehennem görüntüsü veriyordu.

Kara Murat yere yuvarlanmak üzereydi.

Salonda başlayan panik onu yeniden canlandırdı.

Atıldı,önüne çıkan iki şövalyeyi kanlar içinde yere sererek,en yakın kapıdan çıkıp bir koridora daldı...

Herkes can derdine düştüğünden artık onunla kimse ilgilenmiyordu.

Koridorda telaşla koşarken kapılardan biri hızla açıldı,uzanan iki el,onu kollarından tutarak içeri çekti.

Kara Murat'ın kılıcı,elinden düşmüştü. Çok kan kaybettiği için çevresini rüyada gibi görüyordu.

Kulağının dibinde tatlı bir ses:

—Geliniz! Kurtulacaksınız! dedi.

★ ★ ★

Yarım saat sonra saraydaki insan dalgası çekildi.

Kasırga dindi.

Büyük kalabalık geldiği gibi hızla dağıldı ve koca sarayı ölü bir sessizlik kapladı.

Halkın baskını ansızın olmuş, saray yağmalanmış ve koca insan seli yine karanlığın içine dalıp kaybolmuştu.

Hepsi bu kadar...

Fransa Krallığının tarihinde böyle bir olay, ilk defa oluyordu.

Saray Komutanı büyük bir acıyla dövünüyor:

—Kılıcımın namusu mahvoldu. Artık benim için ölmekten başka çare yok! diye inliyordu.

Silahşörler, kana bulanmış kılıçlarını siliyorlardı.

Bir kısmı yaralıydı.

Yerde cesetler yatıyordu.

Halktan da çok sayıda ölü vardı.

Kral İkinci Şarl odasına çekilerek Albay Balue'yi çağırdı.

Kafese kapatılmış yırtıcı bir panter gibi öfkeyle geziniyor, sesi gök gürlemesi gibi patlıyordu:

—Bu ne hal? Bu ne kepazelik? Rezil bir Türk, sarayıma kadar girip bana hakaret ediyor. Budala adamların ne yapıyor? Hiç..Sen ne yapıyorsun komutan..Hiç!..Halk bir eşkiya sürüsü gibi sarayımı zaptediyor? Askerlerim engel olamıyor. Söyle Albay Balue..Nasıl olur bu? Yoksa sende mi bütün bu serserilerle işbirliği içindesin?

Mosmor kesilen ve gözlerinde derin bir ıstırap bulunan Albay Balue, başını eğerek, acı bir sesle:

—Asaletmeap, dedi. Sarayı basan normal halk değildir. Onların arasına giren,onları yağma için kışkırtan, Paris'in serseri takımıdır...

...Serseriler yatağını temelinden yıkmak için sizden kaç defa izin istedim. Bu serserileri kılıçtan geçirmek ve barındıkları yerleri yıkmak için yalvardım. Ama siz Paris'te bir karışıklık çıkmasın diye bunu reddettiniz..

Kral İkinci Şarl,bir vuruşla masanın üzerindeki kristal vazoyu parça parça etti, sert bir tekmeyle masanın ayağını kırdı:

—Çıldırmak işten değil!..Böyle bir olay hiç bir kralın başına gelmemiştir. Yakalanan kaç kişi varsa hepsini astıracağım. Yarın Paris'in bütün meydanları ipte sallanan cesetlerle dolacak.. Sen ne diyordun Albay Balue?

—Paris'i, Serseriler Yatağından kurtarmak gerek diyordum asaletmeap...Kanun tanımayan bütün haşaratı öldürmeli, inlerini yakıp yıkmalı,bu akşamki yağmalara misilleme olmak üzere bir tanesini bile sağ bırakma-

malı..Hatta karılarını ve çocuklarını da asmalı...

—Çocuklarını da mı?

—Evet...Damarlarında akrep gibi zehirli kan taşıyan o çocuklar sağ bırakılırsa, babalarını asmak neye yarar?

Kral biraz sakinleşmişti. Kısa bir an düşündü sonra:

—Serseriler Yatağını basmak zor iş, dedi. Çok kan akıtmak gerekir...

—Hayır asaletmeap.. Kolay olacak... Çünkü aralarında casuslarım var...

—Casus mu?...

—Evet...Yankesicilerin şefi Loyse benim adamımdır. Serserileri gafil avlayacağım...Onun vereceği bir işaret, Paris'teki bütün yasa dışı insanların sonu olacak...

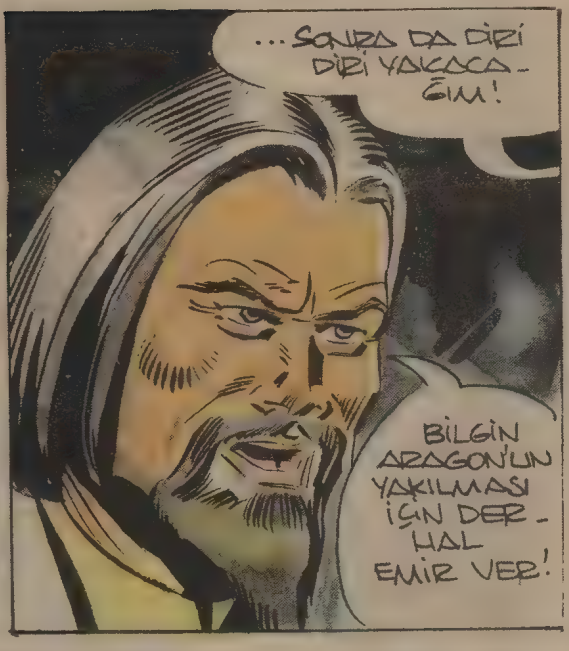

Albay Balue, Krala uzun uzun serserileri imha planını anlattı ve sordu:

—Bana bu konuda yetki veriyor musunuz asaletmeap?..

—Paris'i sana teslim ediyorum..Acımasız ol Balue...En önemlisi, bana sarayımda hakaret eden o rezil herifi bir an önce yakalayıp, karşımda diz çökmesini sağla...

—Paris'in bütün kapıları tutuldu Asaletmeap? Türk'ün kaçmasına imkân yok.. Onu önce yakalayıp ayaklarınızın dibine sereceğim, sonra da Grev meydanında diri diri yakacağım...

—Yakmak dedin de aklıma geldi. Türk'ün kurtarmak istediği Bilgin Aragon'un yakılması için derhal emir ver. Hazırlıklara hemen başlansın...

—Emredersiniz...

—Küstah Osmanlı Sadrazamına da sonucu bildiren bir mektup yazmayı unutma.. Türkler bir daha bizim işlerimize burunlarını sokmasınlar...

—Emredersiniz Asaletmeap!...

Kral İkinci Şarl kaşlarını çattı. Bir an öylece durdu. Sonra,içinde kabaran öfkeyi bastırmaya çalışarak homurdandı...

—Ta İstanbul'dan buraya, bir dinsizi affetmem için adam yollayan Osmanlı Sadrazamı herhalde delinin biri olmalı. Kara Murat denilen o küstah adamının kafasını bir sepete koyup cevap olarak Osmanlı Sadrazamına geri göndereceğim...

Bu sırada bir subay telaşla salona girdi:

—Asaletmeap, Asaletmeap...

KRALIN GÖZDESİ

Kral kükredi:

—Yine ne var?

—Asaletmeap...Saray muhafızlarının komutanı....

—Eeee ne olmuş komutana?

—Kendisini öldürdü?

—Yaa? Demek bu utanca daha fazla dayanamadı...

Albay Balue söze karıştı:

—Bu iyi oldu asaletmeap...O intihar etmese ben onu cellata verecektim zaten... Kralını koruyamayan bir komutanın yaşamaya hakkı yoktur.

Albay Balue gittikten sonra, Kral İkinci Şarl, odasında sinirli sinirli dolaşmaya devam etti.

O gece gözüne uyku girmeyeceğini anlıyordu.

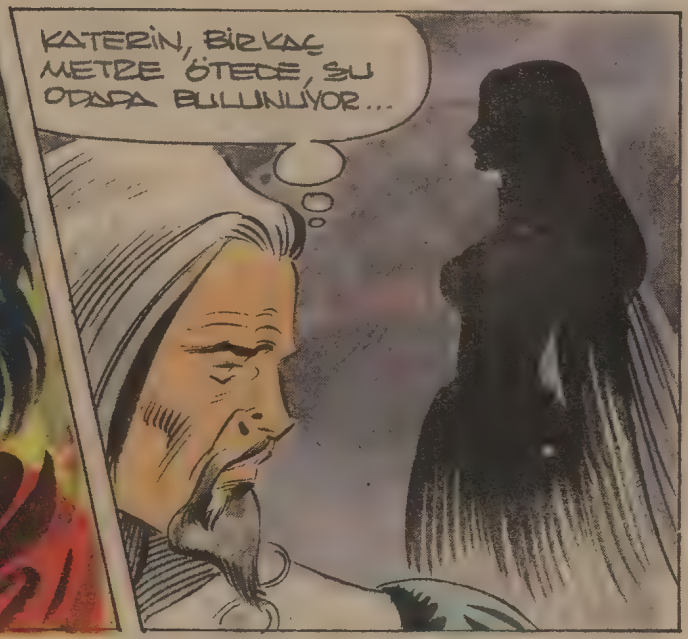

Düşünceleri iki nokta üzerinde toplanıyordu.

Birincisi Kara Murat'tı...

O serseriyi yakalayarak diri diri işkence çarkına bağlamak, halkın önünde vücudunu parçalamak, bu suretle bir ibret dersi vermek gerekiyordu.

Ama Kara Murat'ın ölümünün, kalbinde açılan yarayı iyileştirmeyeceğini biliyordu. Çünkü uğradığı hakaret gerçekten çok büyüktü..

Aklını kurcalayan ikinci konu Katerin'di..

Katerin, kendinden birkaç metre ötede, şu odada bulunuyordu.

Olanca güzelliğiyle ve yapayalnız uyuyordu. Ama Kral,onun yanına gitmeye cesaret edemiyordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

(NİSAN 198) ÇARŞAMBA ★ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ★ SAYI: 428 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır : Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

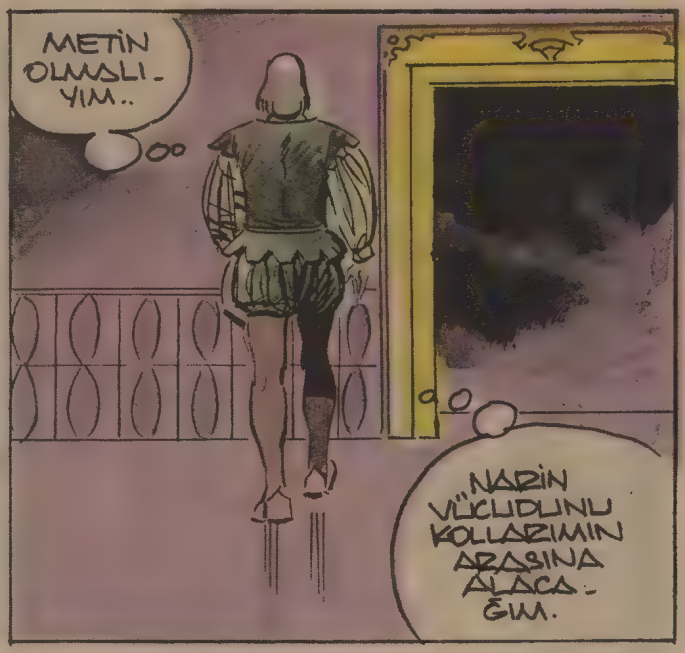

Çünkü genç kız, kendisini sevmediğini yüzüne karşı haykırmıştı.

Bu acı gerçek, Krala büyük bir ıstırap veriyordu.

Kendisi, Fransa'nın en kudretli adamı olduğu halde Katerin onun aşkına önem vermemişti.

O güne kadar her şeyi elde edebileceğine inanan Kral için bu ağır bir darbe olmuştu.

İkinci Şarl, gece vakit iyice ilerledikten sonra kesin kararını verdi, sert adımlarla Katerin'in kaldığı odanın kapısına doğru yürüdü.

Metin olmaya çalışıyor, ama kalbinin çarpıntısına engel olamıyordu.

Güzel Katerin'in narin vücudunu kollarının arasına alacak, gül pembesi dudaklarını öpüp,onu cırılcıplak soyarak doyasıya seve-

cekti...

Derin bir ihtirasla:

—Bu gece ona sahip olacağım. Bu gece Katerin benim olacak! Ona erkekliğimin bütün gücünü göstereceğim! diye söylendi.

Şimdi damarlarındaki kan daha hızlı akıyor ve bütün vücudu aşk alevleriyle tutuşuyordu.

Katerin'in odasına girdiği vakit birden irkildi, şaşırdı, kekeledi:

—Katerin...

Âşık kralın uyuduğunu sandığı genç kız ayakta dimdik duruyor,iri siyah gözleriyle ona bakıyordu.

Kral kendisini toparlayarak sordu:

—Gecenin bu vaktinde hâlâ yatmadın mı Katerin?

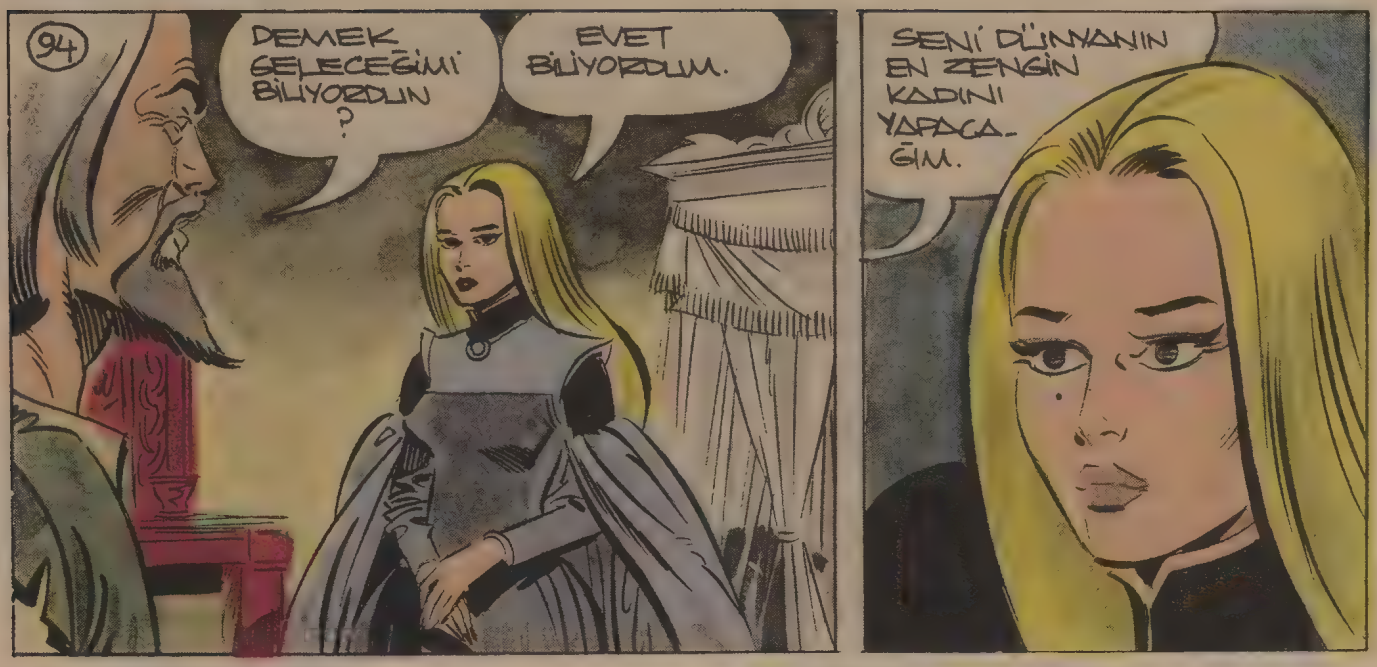

Kız soğuk bir sesle:

—Hayır asaletmeap, dedi. Sizi bekliyordum...

Kralın kalbi heyecanla çarptı:

—Beni mi bekliyordun? Demek geleceğimi biliyordun?

—Evet biliyordum...

—Tanrım...Bu ne mutluluk!..Güzel Katerin, nihayet kendisini sevdiğimi anladı.. Seni dünyanın en zengin kadını yapacağım.. Şan,şöhret,zenginlik, her şey senin olacak...

Bu sözler, zavallı kızın kalbinde derin bir acı yaratmaktan başka etki yapmadı..Çünkü o, zenginlik ve şöhret uğruna kendisini krala satmayacak kadar soylu bir ruha sahipti. Titreyen sesiyle:

—Asaletmeap, dedi. Buraya, bana dokunmayacağınıza dair verdiğiniz söze güvenerek geldim. Krallar sözlerinden dönmez. Sizin gücünüz ve kudretiniz karşısında o kadar aciz,o kadar zavallıyım ki,beni karanlık bir sefalet çukuruna itmemeniz için yalvarıyorum...

Katerin'in titrek bir ses ve yalvaran bir ifadeyle söylediği bu sözler bir cellatı bile merhamete getirirdi.

Ama kral, cellat değildi...

Kalbinde kopan aşk fırtınalarının tutsağı olan bir âşıktı. Bu yüzden merhamete gelmedi. Genç kızın bileklerinden tuttu ve onu hızla kendisine doğru çekerek:

—Sus!.. dedi. Sana sefaletin değil, saltanatın kapılarını açacağımı anlamıyor musun?

Katerin korkarak boş yere kendisini kurtarmaya çalışıp:

—Asaletmeap, bana acıyınız! diye yalvardı.

Karşısındakinin kendi öz kızı olduğunu bilmeyen kral, damarları şehvet aleviyle tutuşarak onu öpmeye çalıştı:

—Seni seviyorum...Beni nasıl büyüledin? Güzel gözlerinde gördüğüm hakarete rağmen seni seviyorum...

Bilekleri, kralın güçlü ellerinin içinde kırılacakmış gibi olan Katerin inledi:

—Of...Canımı acıtıyorsunuz...

Kral onun sözlerini duymadı bile..Delicesine devam etti:

—Evet..Şu anda bana karşı duyduğun nefreti bile seviyorum..Senin de beni biraz sevmeni istiyorum...

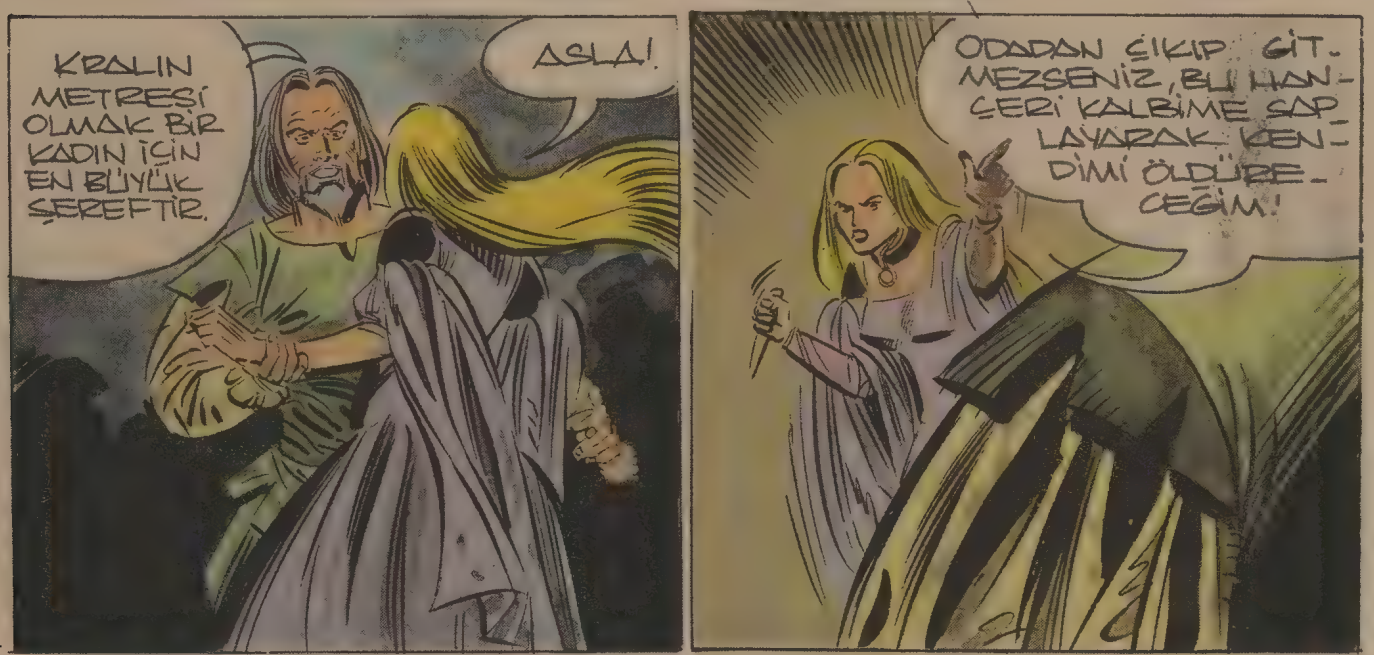

—Siz bir canavarsınız..İmdat...İmdat...

—Boş yere bağırma..Hiç kimse senin yardımına gelemez..Bu gece benim olacaksın Katerin...Kralın metresi olmak bir kadın için en büyük şereftir...

Katerin haykırdı:

—Asla!.. Asla namusumu feda edemem!..

Genç kız umutsuz bir çırpınışla kurtularak geri sıçradı. Kral,aynı anda onun elinde küçük bir hançerin belirdiğini görerek ürperdi...

Katerin geri geri,duvara kadar çekildi. Yüzü sapsarıydı ve ince vücudu hafifçe titriyordu..Kararlı bir sesle konuştu:

—Odadan derhal çıkıp gitmezseniz yemin ederim ki,bu hançeri kalbime saplayarak kendimi öldüreceğim...

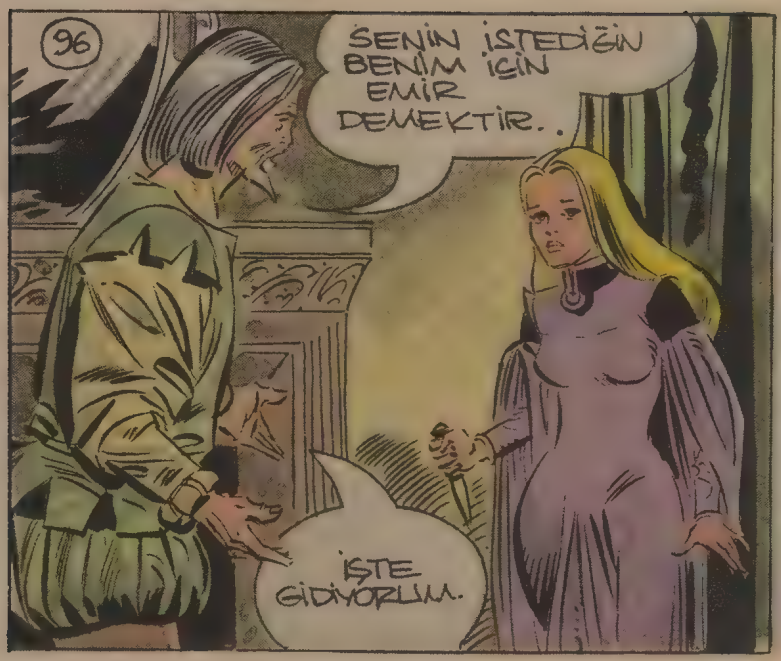

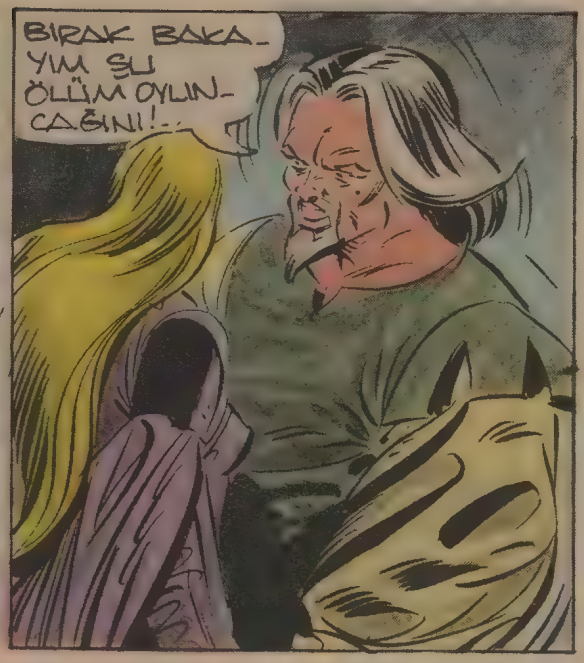

İkinci Şarl elini terleyen alnına götürerek:

—Bu harekete ne gerek var? diye mırıldandı. Senin isteğin benim için bir emir demektir. İndir hançerini..İşte gidiyorum..

Kralın yırtıcı tavrı birden değişmiş, yüzünü sakin, sesini yumuşak bir ifade kaplamıştı. Rol yapma yeteneği mükemmeldi..

Katerin onun bu haline aldandı ve kolunu yavaşça indirdi. Aynı anda İkinci Şarl bir panter gibi atılarak kızın bileğini tutup hançeri onun elinden aldı:

—Böyle zarif ele silah yakışmıyor doğrusu..Bırak bakayım şu ölüm oyuncağını...

Âşık kral,genç kızı göğsünden sıkarak ihtirasla soludu:

—Hiç bir kadın beni bu kadar uğraştırmadı...Boşuna direnme...Artık benim olacaksın...

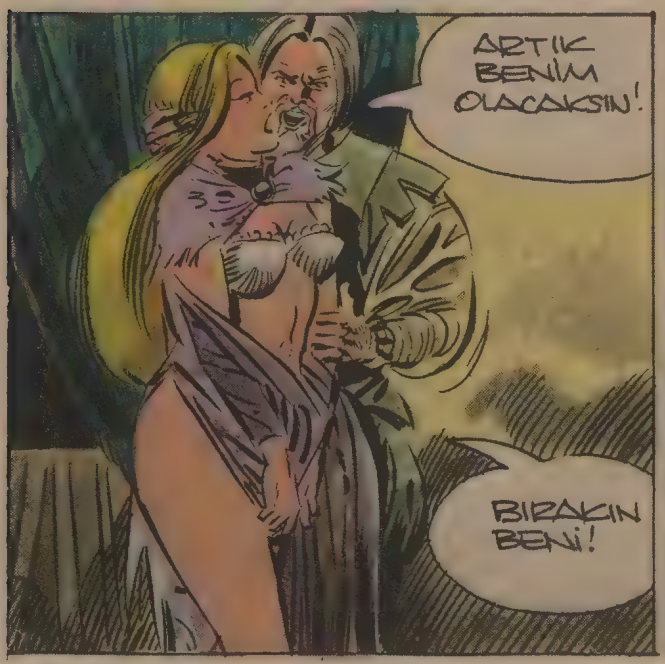

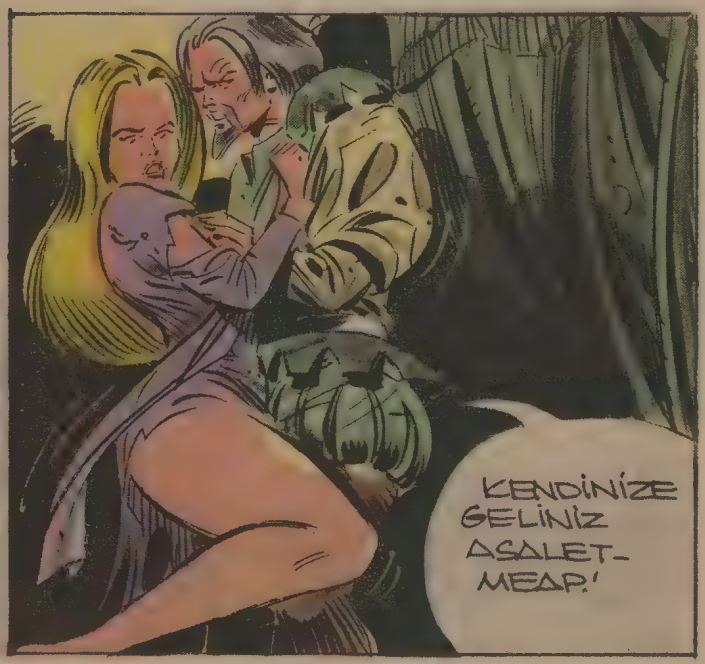

Katerin olanca gücüyle çırpındı:

—Hayır...Asla..Bırakın beni...

Krai, şehvetten kendisini kaybetmiş bir halde, Katerin'in elbisesini boydan boya yırttı, ihtirastan titreyen dudaklarını onun boynuna yapıştırdı. Kesik kesik soluyor, anlaşılmaz aşk sözleri mırıldanıyordu.

Dehşet içinde kalan genç kız, elbisesi yırtıldıktan sonra çıplak kalan vücudunu vahşice sıkan İkinci Şarl'ı itmeye çalıştı:

—Kendinize geliniz asaletmeap!.. Yalvarırım bırakın beni!..

Kızın sözleri, Kral'ın şehvet hırıltıları arasında kayboldu...

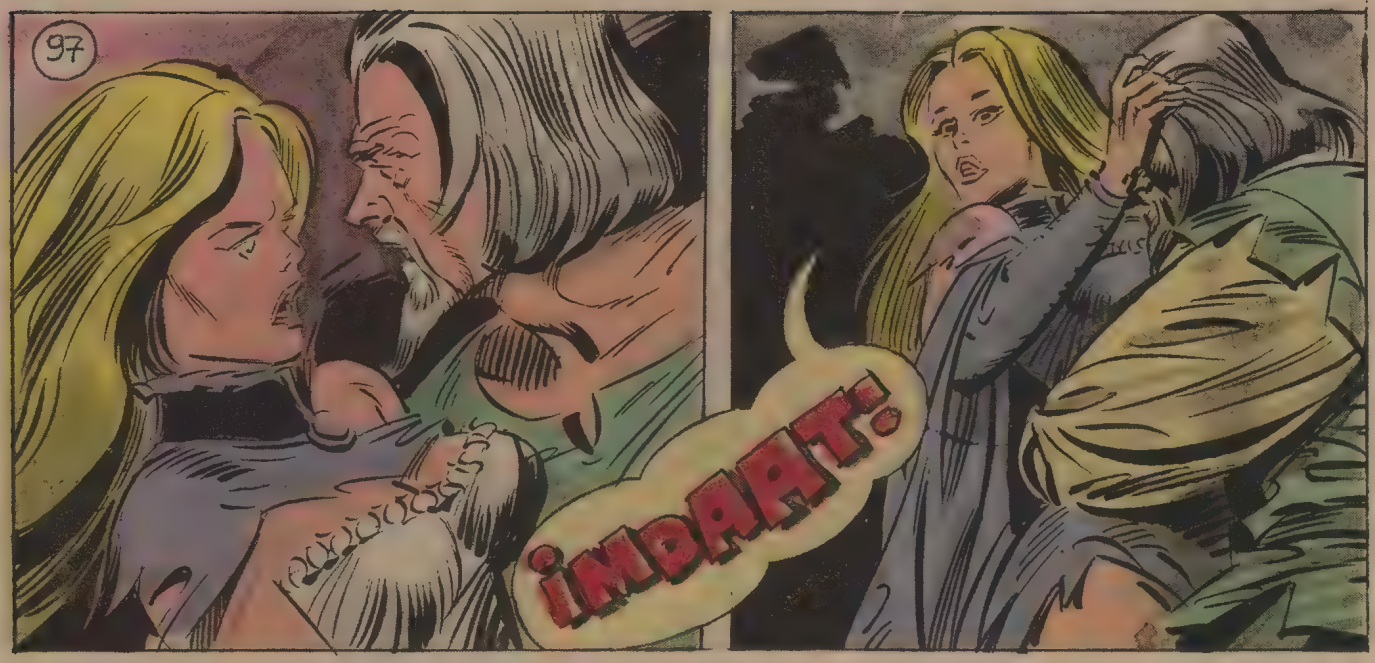

Şimdi çırpınıyor, direniyor, tırnaklarını adamın vücuduna rastgele saplıyor, tekmeliyor, ısırmaya çalışıyordu.

Ama aşktan deliye dönen kralı durdurmak mümkün değildi..Adamın hoyrat elleri, kızın çıplak kalan güzel vücudunun her yanında ihtirastan titreyerek dolaşıyordu...

Katerin bu çılgın saldırıya karşı koyamayacağını anlayarak haykırdı:

—İmdat...İmdat...

—Hah,hah,ha..İmdat,öyle mi?

Kralın bakışları kanlı ve korkunç bir hal aldı:

—Boş yere bağırma...Sesini kimse duymaz. Duyan olsa bile duyamayacağı kadar uzak bir yere kaçar..Söyle bakalım benim sarayımda senin imdadına kim koşabilir?

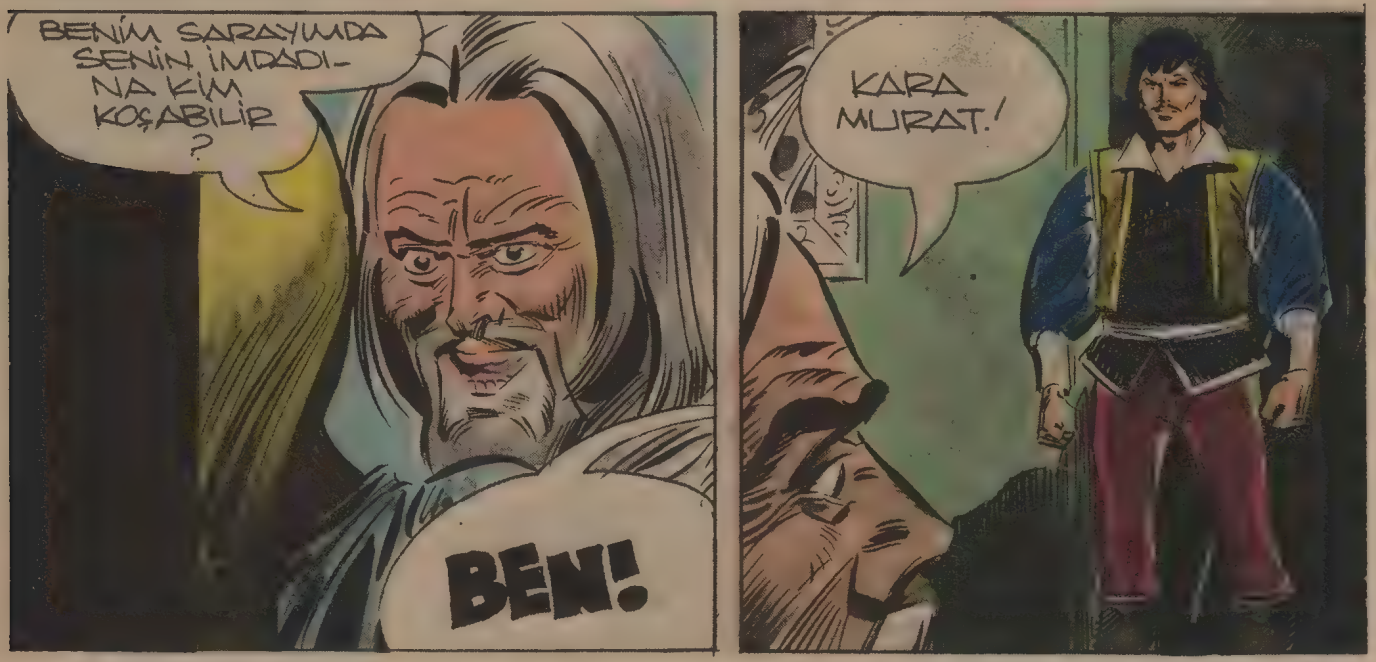

Keskin bir ses:

—Ben! dedi.

Kral öfkesinden tir tir titreyerek sesin geldiği yana döndü ve camları sarsan bir şiddetle kükredi:

—Sen kimsin?

Aynı keskin bir ses cevap verdi:

—Ne çabuk unuttun canım?...Ben ölüme yollamak istediğin adamım...

Kral İkinci Şarl, gözlerine inanamıyor gibiydi...

Kapıda,çatık kaşları ve şimşekler fışkıran gözleriyle ayaklarını gererek dimdik duran gence ürpererek baktı:

—Kara Murat!..

Delikanlının dudakları alayla kıvrıldı:

—Evet, bendenizim asaletmeap...Şu anda bir kralın, hayduttan daha aşağılık bir yaratık olabileceğini görmenin utancı içindeyim...

İkinci Şarl yüzüne şamar gibi inen hakaretin ağırlığıyla sarsıldı, sonra olanca gücüyle bağırdı:

—Cellaaaat!...

Katerin derin bir acı içinde:

—Tanrım...Kara Murat benim yüzümden ölecek..Keşke imdat istemeseydim!.. Şimdi içeriye askerler dolacak ve onu öldürecekler! diye inledi...

Genç kız uçurumun kenarından dönmenin sevincini tadamadan kederinden ağlayacak hale gelmişti..Delikanlıya dikilen ıslak gözleri, derin bir sevgi ve acıma ifadesiyle

doluydu...

★ ★ ★

Şimdi,Kara Murat'ın oraya nasıl geldiğini anlayabilmek için biraz geriye dönelim..

Kara Murat büyük salondan vuruşa vuruşa çıkıp saray koridorlarında telaşla koşarken kapılardan biri açılmış ve uzanan iki el onu tutarak hızla içeriye çekmişti...

Çok kan kaybettiği için çevresini rüyada gibi görüyordu.

Kulağının dibinde tatlı bir ses:

—Geliniz, kurtulacaksınız! diye fısıldamıştı...

Delikanlının girdiği oda karanlıktı.

Genç bir kız onu elinden tutarak yürüdü.

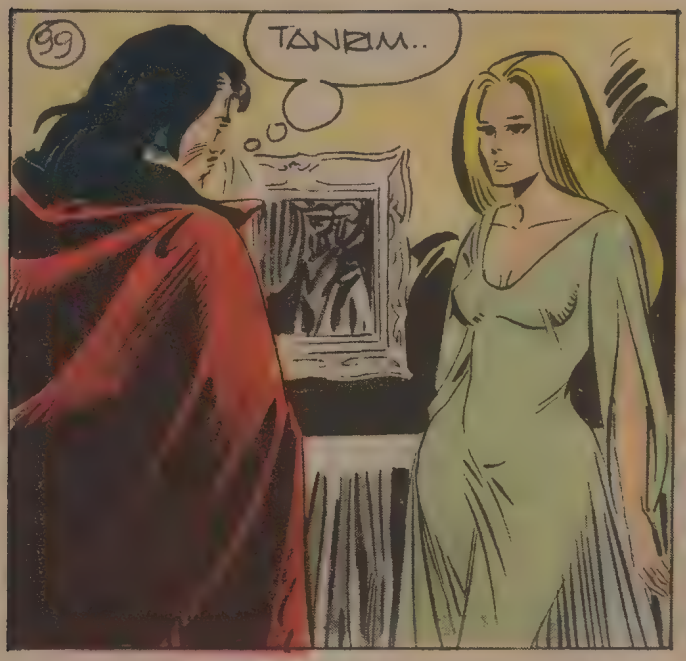

Kara Murat, çevresini göremediği halde arka arkaya iki odadan geçtiğini anladı.

Girdikleri üçüncü oda gündüz gibi aydınlıktı..

Parlak ışıklar altında bir an şaşkın kalan Kara Murat, Katerin'i ayakta, beyaz elbiseler giymiş bir melek gibi gördü..

Genç kız ona ilk tanıştıkları yer olan Düşes Tampa'nın konağında olduğu gibi gülümsüyordu:

—Kara Murat!..

Katerin bu adı o kadar büyük bir sevinç le söylemişti ki, delikanlı kalbinde ılık bir duygunun belirdiğini hissetti:

—Katerin..Rüya görmüyorum değil mi? Seni görüyorum, seni seyrediyorum..Söyle bana, burada ne arıyorsun?

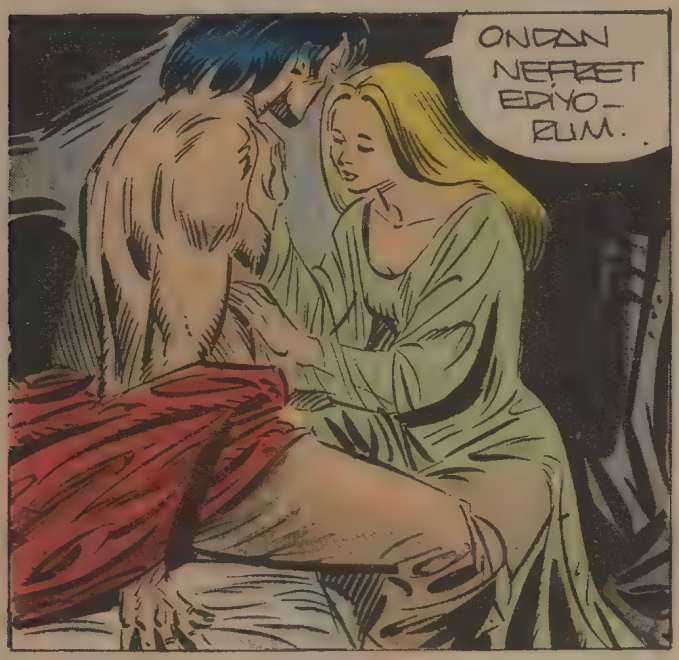

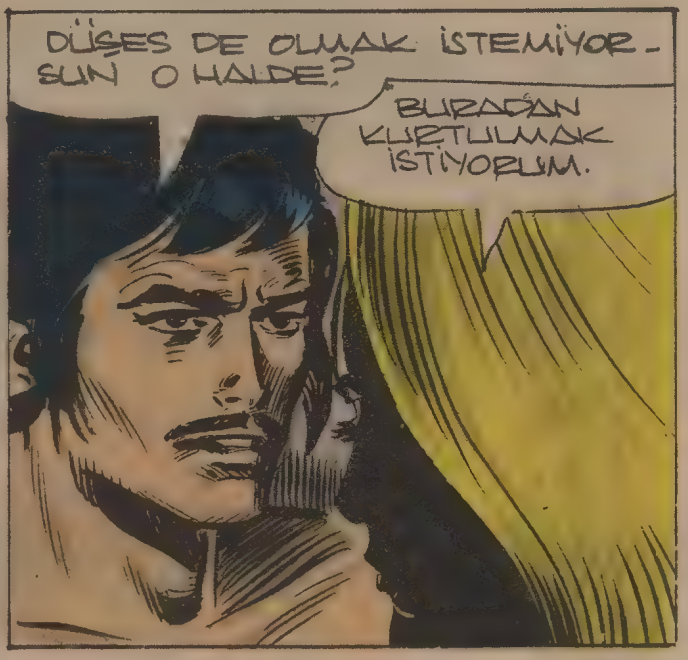

Genç kız, Kral'ın kendisini saraya zorla getirdiğini,üç odalı bu geniş daireye kapattığını ve kendisine karşı kibar davranmasına rağmen ondan nefret ettiğini bir solukta anlattı...

Kara Murat başını sallayarak:

—Seni anlıyorum, dedi.

Katerin devam etti:

—Bu yaldızlı kafeste ıstırap çekiyor, boğuluyorum...Kral beni ürkütüyor...Ondan korkuyorum...

—Demek burada kalmak istemiyorsun?

—Oh, hayır..Hayır...

—Düşes de olmak istemiyorsun o halde..

—Hayır...Sadece buradan kurtulmak istiyorum...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

14 NİSAN 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 429 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

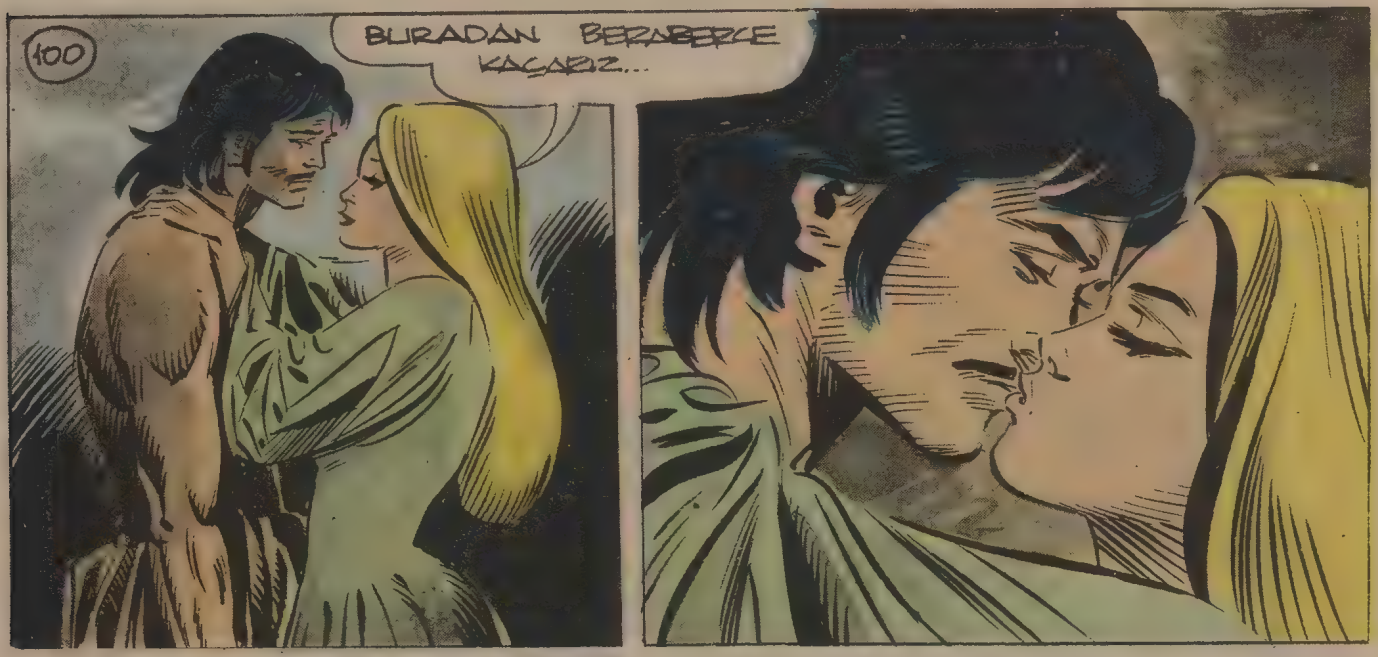

—Benim için kendini neden tehlikeye attın? Ben şimdi kralın her yerde arattığı can düşmanıyım...

Katerin ılık bir sesle fısıldadı:

—Ben de kralın can düşmanıyım.Buradan beraberce kaçarız..Gel şimdi yaralarını temizleyip sarayım..

Genç kız kollarını Kara Murat'ın boynuna doladı ve ayak parmaklarının ucunda yükselerek onu hafifçe öptü...

Bu öpüş Kara Murat'ı ruhuna kadar titretti...

Fransa Kralını peşinden koşturan bu güzel kız, krala vermediği sevgisini ona veriyor, kalbinin kapılarını ona açıyordu.

Kara Murat bundan gurur duydu.

Katerin, becerikli elleriyle yaraları sardıktan sonra Kara Murat'ı içerideki oda-

ya götürüp yatırdı.

Burası, kralın emriyle kendisine ayrılan özel bir daire olduğu için çağrılmadan içeriye hiç kimse giremezdi.

Kara Murat çok yorgundu. Yattı ve uyudu. Uzun saatler geçti. Birden "İmdat" diye bağıran bir kadın sesiyle uyandı. Katerin öteki odada birisiyle boğuşuyordu.

Derhal fırlayıp kılıcını kuşandı ve kapıyı açarak içeri girdi.

Şimdi Fransa Kralı'nın karşısında bir heykel gibi dimdik duruyor ve meydan okurcasına ona bakıyordu.

Kral İkinci Şarl öfkeden kudururcasına:

—Cellaaat!.. diye tekrar bağırınca Kara Murat hafif bir kahkaha attı:

—Boş yere soluğunu tüketiyorsun! Buradan sesini kimse duymaz. Az önce sen söyledin.. Duvarlar ses geçirmiyor..Tecavüz ettiğin masum kızların çığlıklarının duyulmaması için özel olarak yaptırdığın bu salondan dışarıya ses çıkmayacağını ne çabuk unuttun?

Kral birden kendine geldi.

Bu adam doğru söylüyordu.

Bağırmasının bir yararı yoktu.

Sesi ancak bu daireye bağlı olan yandaki iki boş odadan duyulabilir, koridora çıkmazdı.

Kral İkinci Şarl dişlerini gıcırdattı, gözlerinde delicesine bir nefret ışığı parladı:

—Ah rezil!..Aşağılık haydut!..Seni tek başıma da haklamasını bilirim! Koru kendini! Şimdi o sefil vücudunu duvara mıhlayacağım...

İkinci Şarl az önce Katerin'in elinden aldığı hançeri hızla Kara Murat'a fırlattı.

Delikanlı olağanüstü bir çeviklikle yana sıçradı...

Bıçak, başının yakınından vınlayarak geçip arkadaki kapıya saplandı..Kara Murat:

—Doğrusu iyi bıçak kullanıyorsun.. Ama şimdi ne yapacağını çok merak ediyorum. Çünkü silahsız kaldın!..dedi.

Kral İkinci Şarl hızla kılıcına davrandı ama eli boşa gitti. O zaman kılıcını yanına almadığını acı bir şekilde hatırladı. Kendisine ait sarayda bir kızla sevişirken kılıca gerek olmadığını düşünmüştü.

Şimdi Kara Murat'ın karşısında silahsız ve savunmasız bir durumdaydı...

Büyük bir umutsuzluk içinde:

—Ah,şeytan! diye söylendi.

Kara Murat soğuk bir sesle:

—Gördün mü, yenilgiyi sen de kabul ettin, dedi. Kılıcın olsa bile benimle vuruşamayacağını pekala biliyorsun.

Kral İkinci Şarl, Kara Murat'ın alay eden bakışları karşısında bir an düşünceli kaldı. Sonra başını kaldırdı ve karşısındaki gencin gözlerinin içine bakarak sordu:

—Benden ne istiyorsun?

—Saraydan serbestçe çıkıp gidebilmem için küçük bir izin belgesi yazmanı...

—Ya kabul etmezsem?

—O zaman seni zevkle öldürürüm...

Kara Murat yavaşça kılıcını sıyırdı.

İkinci Şarl son derece soğukkanlı ve kendine hakim bir insan olmasına rağmen titredi.

Delikanlının bu sözleri söyleyişindeki kesinlik, dünyada hiç bir kuvvetin onu verdiği karardan döndüremeyeceğini gösteriyordu.

Kara Murat havada birkaç defa vınlattığı kılıcının sivri ucunu Kral'ın kalbine dayadı.

Heyecandan soluk bile alamaz duruma gelen İkinci Şarl, sırtını duvara dayayarak çaresizlik içinde durdu.

Kara Murat aynı soğuk tavırla devam etti:

—Koca Fransa Kralı, üzerine almış olduğu birçok görevi yarım yamalak bırakıp pisi pisine ölmeyi her halde istemez. Kararını çabuk ver, süre doluyor...

Kralın alnında iri iri terler birikmişti. Gözlerinden nefret fışkırıyor içinden:

"—Son gülen iyi güler. Nasıl olsa seni elime geçireceğim. O zaman derini yüzdürüp vücudunu beygirlere çektirerek parçalatacağım hergele!" diye düşünüyordu.

Durumu korkunçtu..Sevdiği kızın önünde,bu serserinin elinde bir oyuncak olmuştu. Bir işaretiyle mahvedebileceğini sandığı bu serüvenci Türk, şimdi kendisine emrediyordu...

Nasıl olmuştu da roller böyle değişmiş ve kendisinden aman dileyeceğini umduğu adam,onu birdenbire eline geçirerek hayatıyla beraber, temsil ettiği şan ve şerefi, iktidarı, zenginlik ve ihtişamı tehlikeye düşürmüştü?

Nasıl olmuştu bu iş?

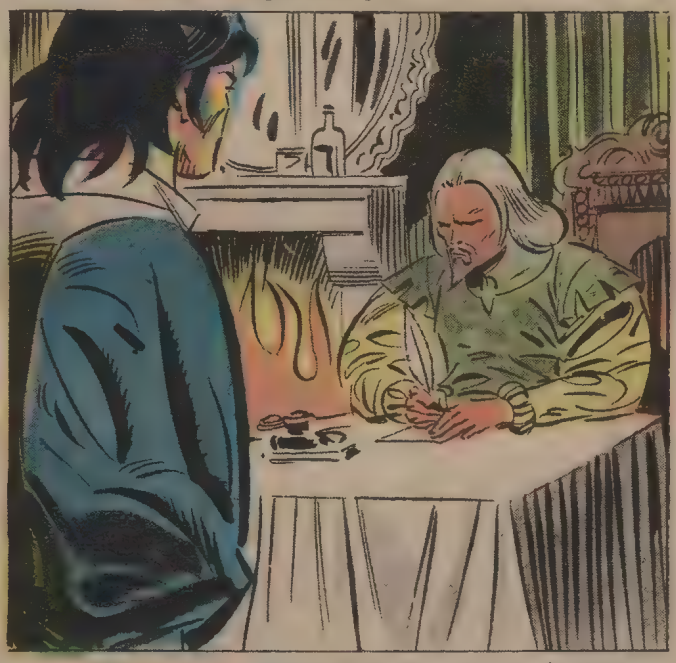

Kralı deli eden nokta buydu.

Dudaklarını kanatıncaya kadar ısırarak homurdandı:

—Pekâlâ..İstediğin izin belgesini vereceğim...

Kral, köşedeki yazı masasına doğru yürürken, içinden birdenbire delikanlının üzerine saldırıp, kılıcını elinden almak düşüncesi geçti. Fakat Kara Murat gibi bir adama bu işin kolay kolay yapılamayacağını akıl etmekte de gecikmedi.

Bu çılgınlığı göze alamayacağını düşündü...

Masanın başında kısa bir an durdu,tüylü kalemi aldı, hokkaya batırdı, kağıdın üzerine o günün tarihini atarak Kara Murat'a sordu:

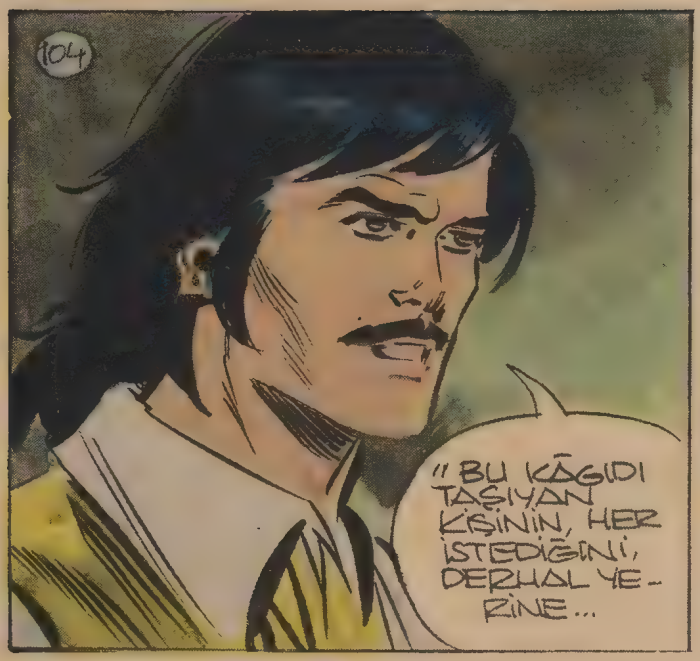

—Söyle, ne yazmamı istiyorsun?

Kara Murat, sesindeki sevinci belli etmemeye çalışarak şunları yazdırdı:

—"Görevli subaylara, muhafızlara ve devriyelere..Bu kağıdı taşıyan kişinin, her isteğini, hiç bir soru sormadan derhal yerine getirmenizi emrediyorum... Fransa Kralı İkinci Şarl.."

Kral kağıdın altını imzalarken kısa bir tereddüt anı geçirdi. Durdu, bir şeyler söyleyecek oldu...

Kara Murat sert bir sesle:

—İtiraz yok...İmzalayın mösyö! dedi.

İkinci Şarl, Kara Murat'a baktı...

Delikanlı, kılıcının kabzasıyla sabırsız bir şekilde oynuyordu.

Kral çaresizlik içinde, öfkesinden kudurma derecelerine gelerek kağıdın altını

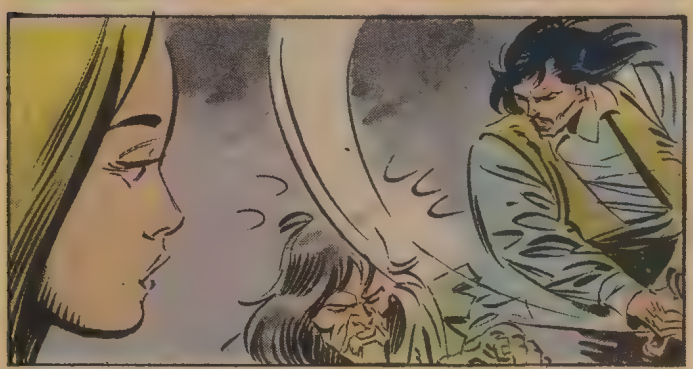

imzaladı.

Kara Murat, kâğıdı dikkatle okuduktan sonra bükerek:

—Bu tamam..Ama işimiz henüz bitmedi...

Kara Murat birden ok gibi atıldı ve kılıcının kabzasıyla vurarak Kralı bayılttı.

Birkaç dakika sonra İkinci Şarl, perdelerin kordonlarıyla sımsıkı bağlanmış ve ağzı koca bir tıkaçla kapanmıştı.

Kara Murat'ı iri iri açılan gözleriyle büyük bir merak içinde izleyen Katerin:

—Müthiş birşey!...diye mırıldandı.

Genç kız gözlerine inanamıyor, kendini rüyada sanıyordu.

Kara Murat:

—Artık gidebiliriz! dedi.

Katerin titreyerek sordu:

—Saraydan kolayca çıkabileceğimize gerçekten inanıyor musun?

Kara Murat güldü:

—Elbette..Elimizde Kral'ın emirnamesi var...

—Ya dinlemezlerse?

—Kralın emrini dinlemeyen asılır..

—Ama emir tehditle yazdırıldı.

—Bunu kimse bilemez ki...Olayın gürültüsü, biz kaçtıktan sonra kopar...Haydi gidelim...

Beraberce birkaç salonu geçip, koridora çıktılar. Kara Murat çok soğukkanlı görünüyor, heyecandan tir tir titreyen Katerin'e sık sık sakin olmasını söylüyordu.

Bir salonun önünden geçerken delikanlı ansızın durdu...Katerin ürkek bakışlarını

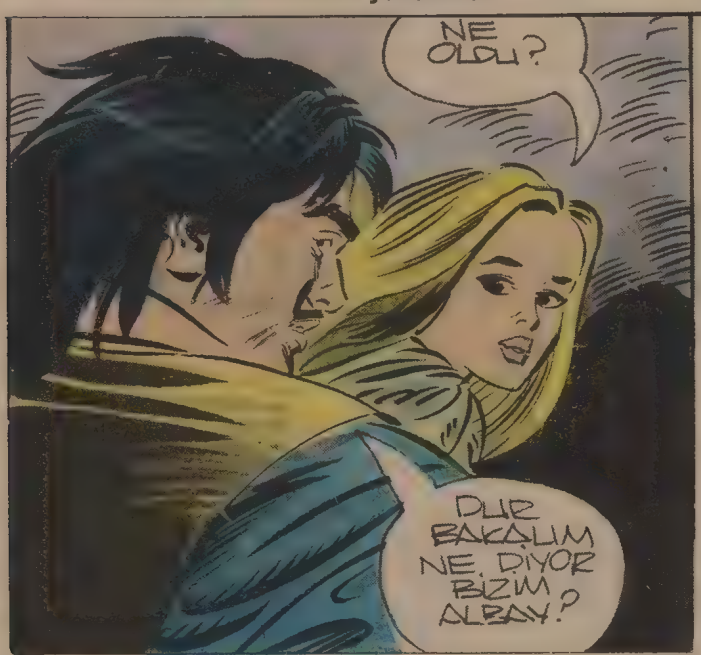

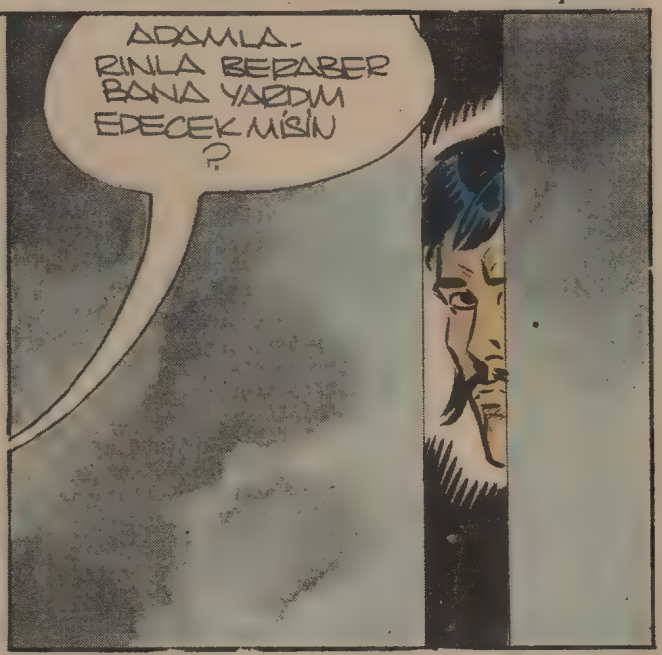

onun yüzüne dikerek endişe dolu bir sesle fısıldadı:

—Ne oldu? Bir tehlike mi var?

—Hayır...İçeriden tanıdık bir ses duydum..Galiba Albay Balue'nin sesi...Birileriyle konuşuyor..Dur bakalım ne diyor bizim Albay?

Katerin inledi:

—Albaydan bize ne canım!..Haydi gidelim...

Kara Murat, genç kıza susmasını işaret ederek içeriye kulak verdi...Aralık kapıdan, Albay Balue'nin iri yarı serseri kılıklı bir adamla konuştuğunu gördü. Albay Balue şöyle diyordu:

—Söyle bakalım yankesiciler Kralı Loyse! Adamlarınla beraber bana yardım edecek misin?

—Evet efendimiz..Ben ve arkadaşlarım "Enişte" adı verilen serseriler kralından nefret ediyoruz. O ve adamları ortadan kalkarsa Paris'in hakimi biz oluruz...

Albay Balue'nin gözlerinde, karanlık yüzünü aydınlatan bir sevinç ışığı dalgalandı:

—İki gece sonra serseriler yatağını basarak haydutların inini mahvedeceğim!...Sen onları içinden vuracaksın..Vereceğin işaretle bütün birliklerim her yandan saldırıya geçecek...Bir tek serseriyi sağ bırakmayacağım...

Kara Murat konuşmaları bir süre daha dinledikten sonra Katerin'e dönerek:

—Haydi gidelim, burada durdukça midem bulanıyor! dedi.

Genç kız sordu:

—Ne var? Ne oldu?

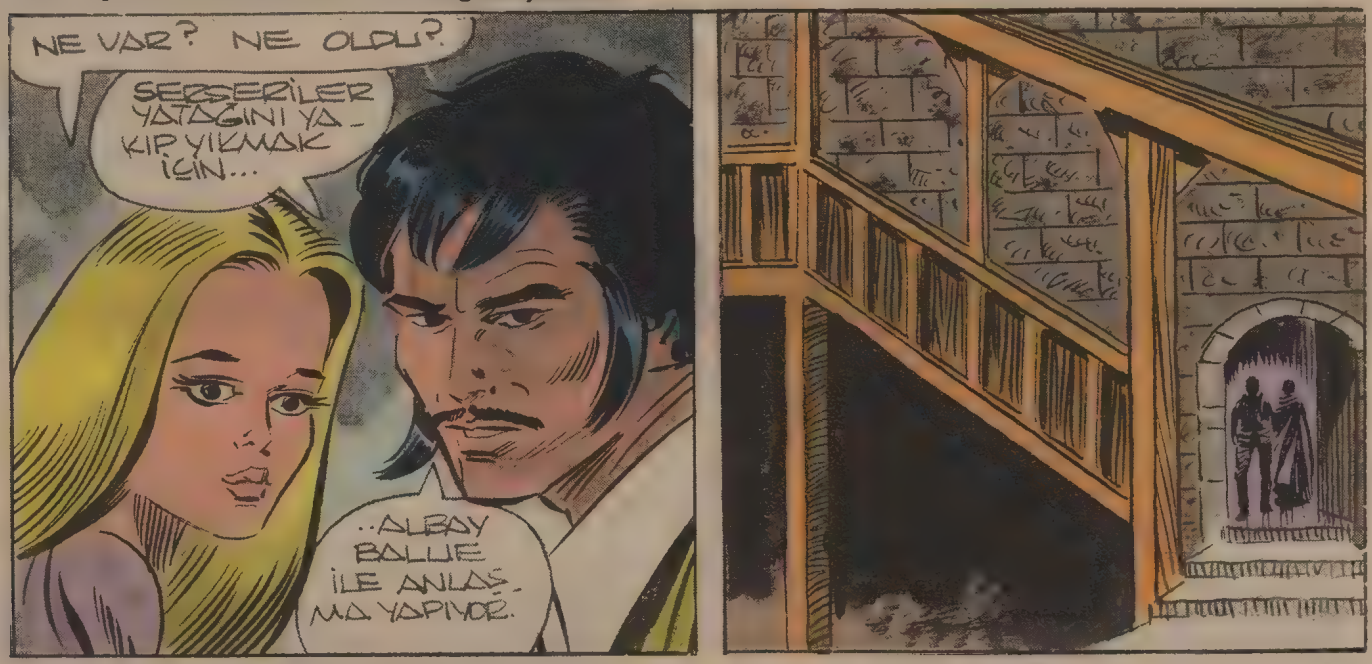

—İçeride ahlâksız bir herif var. Serserilerin reislerinden biri olduğu halde, serserilere ihanet eden rezil ve namussuz biri... Serseriler yatağını yakıp yıkmak için Albay Balue ile anlaşma yapıyor..İğrenç suratlı bir cani...

—Fakat bize ne bundan? Bir an önce buradan kurtulmaya baksak daha iyi olur sanırım...

—Haklısın..Gidelim..Bakalım, dışarıya çıkacak yolu nasıl bulacağız?

—Evet, saray çok büyük..İnşallah koridorlarda kaybolmayız..

Geniş mermer merdivenlerden iki kat aşağıya indiler. Şimdi zemin katına gelmişlerdi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

21 NİSAN 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 430 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

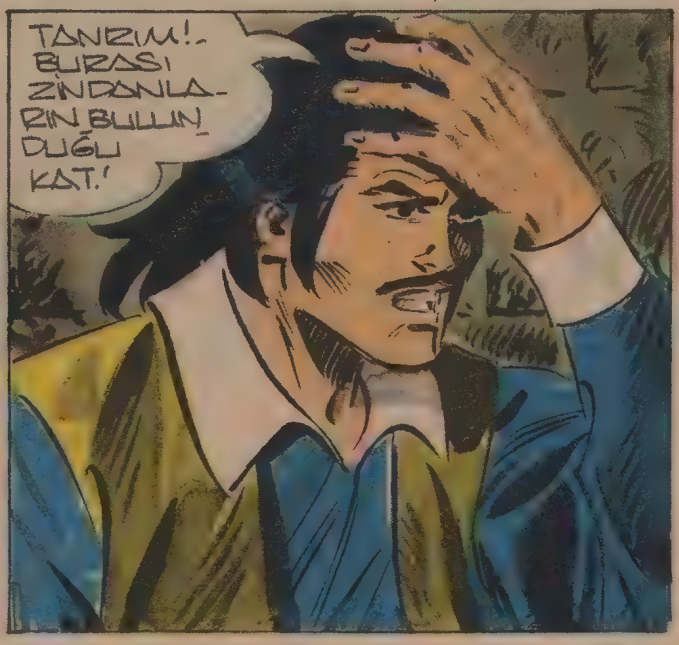

Biraz yürüyüp, sağa sapsalar, çıkış kapısını göreceklerdi. Ama, sarayın yapısını bilmedikleri için merdivenlerden inmeye devam ettiler.

İndikçe hava seriniliyor, rutubet artıyordu...

Sarayın zindanlarına doğru ilerlediklerini bilmeyen Kara Murat:

—Allah Allah! dedi. Duvarlar ıslak ve yosunlu.. Hava da ne kadar soğudu böyle?

Katerin titreyerek:

—Üşüyorum! dedi...

Kara Murat birden elini alnına vurdu:

—Tanrım! Ne kadar aptalım!. Biz yerin dibine iniyoruz.. Burası zindanların bulunduğu kat...

Merdivenlerin bittiği yerde şaşkın şaşkın durdular. Uzun bir koridor boyunca zindanın hücreleri sıralanıyor, içeriden bir kısım talihsiz insanların yürek parçalayıcı iniltileri geliyordu.

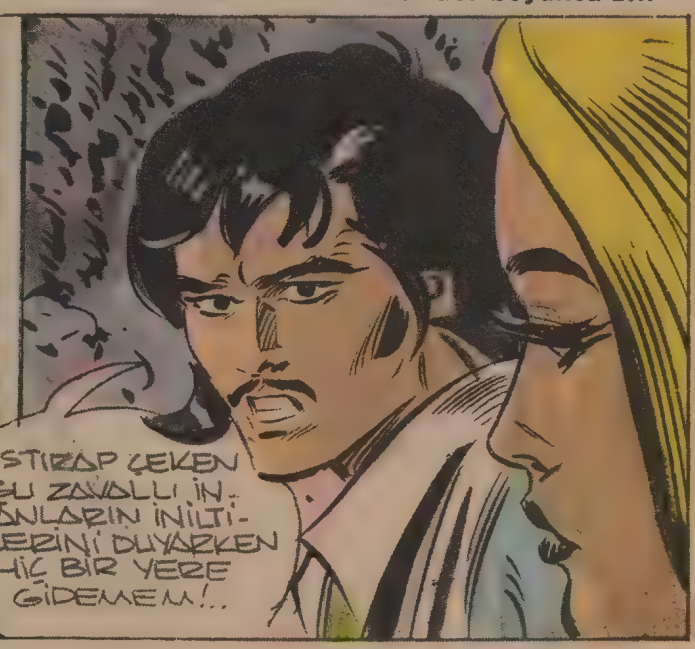

Katerin ,korku içinde:

—Gidelim buradan! diye fısıldadı.

Kara Murat, garip bir şekilde gülümsedi:

—Bir dakika Katerin.. Elimize hazır fırsat geçmişken Kralın şu zindanını iyice gezelim istersen...

Gözleri iri iri açılan genç kız:

"Acaba aklını mı oynattı?" dercesine Kara Murat'a baktı.

Kara Murat:

—Istırap çeken şu zavallı insanların iniltilerini duyarken hiç bir yere gidemem Katerin, diye mırıldandı.

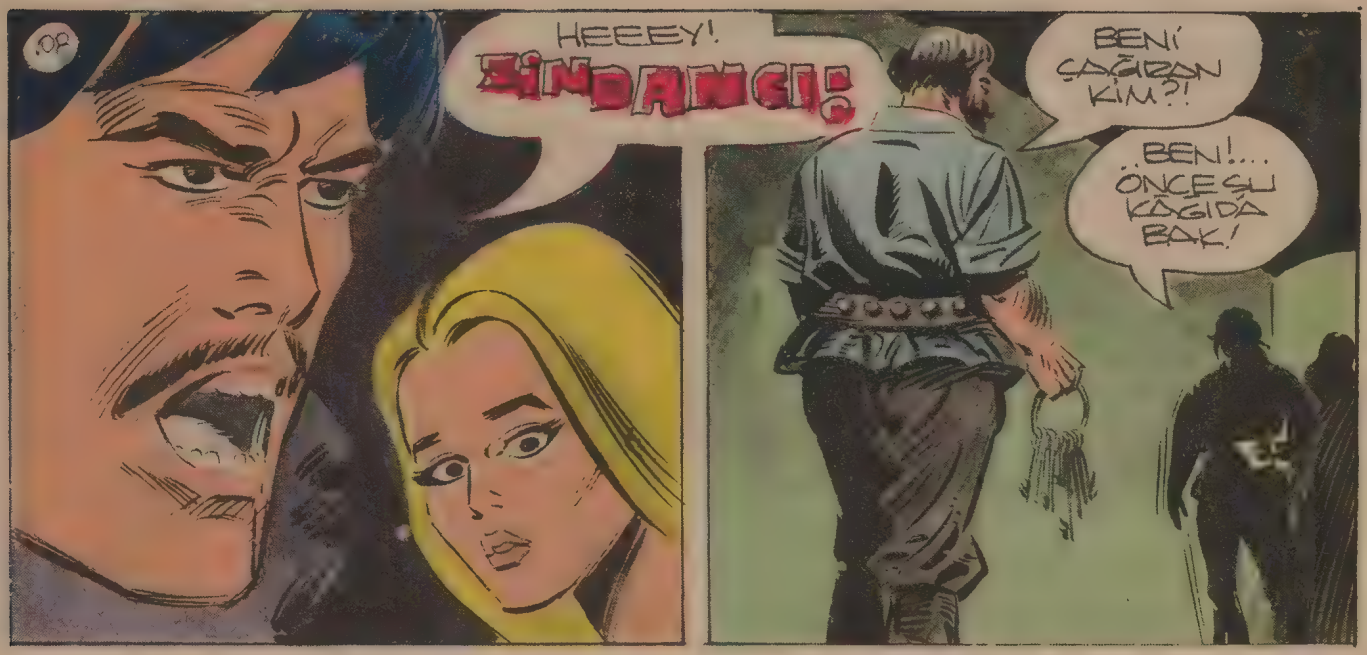

Genç kızın şaşkınlığı iyice arttı:

—Ne yapmayı düşünüyorsun?

—Onları kurtarmayı!..

—Tanrım!.. Çıldırdın mı sen?

—Bazen böyle çılgınlıklar yaparım...

Kara Murat çevresine bakınarak seslendi:

—Heeeey!.. Zindancı!... Neredesin?

İri yarı bir adam, sallana sallana koridorun köşesinde göründü. Gür ve siyah sakallarından yüzü görünmüyordu. Elinde büyük bir anahtar destesi vardı. Vahşi bakışlarını merdivenin bittiği yere dikerek homurdandı:

—Nedir bu patırtı be? Niye bağırıyorsunuz? Beni çağıran kim?

Kara Murat:

—Ben! dedi. Sonra emretti:

—Yaklaş!.. Önce şu kâğıda bak!..

Zindancı ilerledi, Kara Murat'ın uzattığı emirnameyi aldı, okudu ve şaşkınlıktan ağzı bir karış açılarak:

—Kralın emirnamesi!.. diye kekeledi.

Kara Murat soğuk bir sesle:

—Evet! dedi. Kral'ın emirnamesi bu! Dinlemeyenin cezasının ne olduğunu benden iyi bilirsin...

—Evet asilzadem.. Emrinizi bekliyorum. Neyi görmek istiyorsunuz?

—Mahpusları!..

Zindancı korkusundan titredi:

—Mahpusları mı? Fakat, Kral'ın kesin emri var...

—Bu da Kral'ın emri sersem.. Yürü diyorum.. Yoksa gebertirim.. Zindanda kaç tutuklu var?

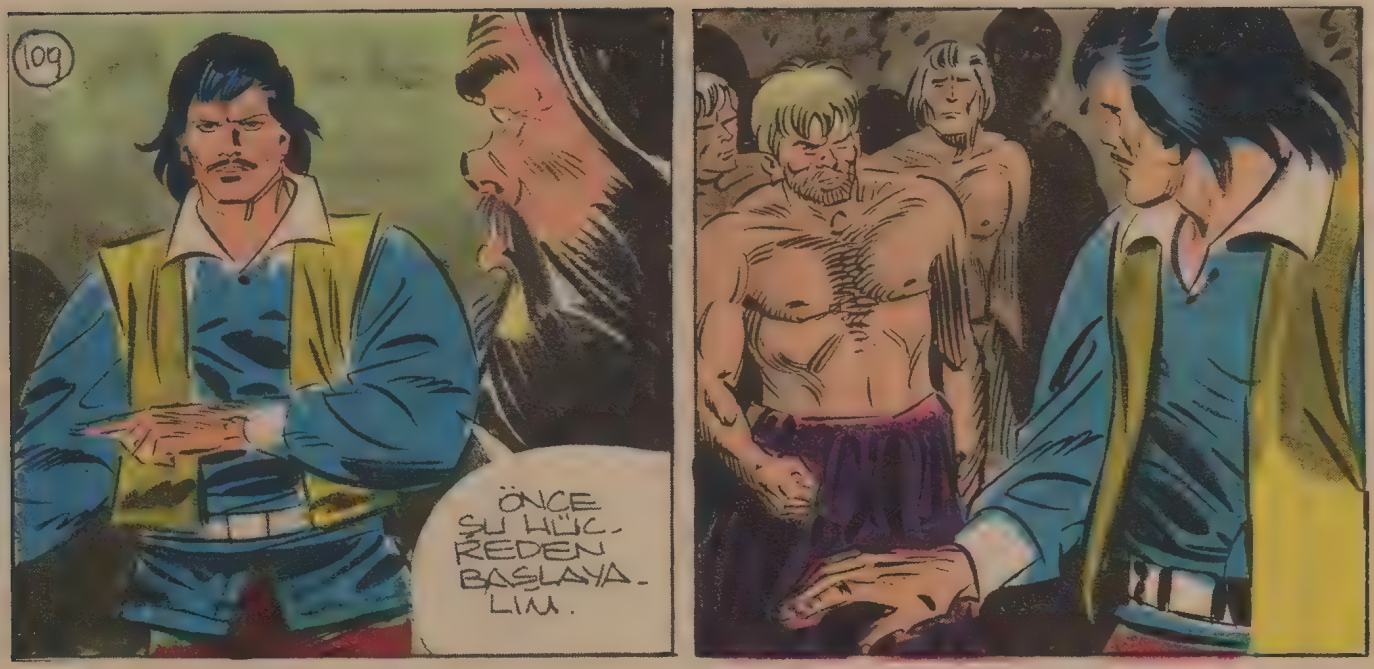

—Yirmi yedi... Hepsini görecek misiniz?

—Evet.. Önce şu hücreden başlayalım.

Zindancı, umutsuzluk içinde çevresine bakındı. Kara Murat'ın sert bakışları karşısında titreyerek ilk hücrenin kapısını açmaktan başka çare bulamadı.

İçeride üç genç adam yatıyordu.. Üçü de, kapının gürültüsüyle yerlerinden fırladı.

Kara Murat:

—Baylar, dedi. Hemen giyinip arkamdan gelin.

Genç mahkûmlardan biri sararak sordu:

—Vakit geldi mi?

İkincisi boğuk bir sesle mırıldandı:

—Celladı mı ziyaret edeceğiz?

Üçüncüsü umursamaz bir şekilde omuz silkerek, Kara Murat'a şöyle dedi:

—Vallahi siz, cellat yamağından çok soylu bir şövalyeye benziyorsunuz.. Sakın bizi kurtarmak için gelmiş olmayın?

Kara Murat cesur gence şefkatle baktı:

—Tam üstüne bastın delikanlı... Sizi kurtarmaya geldim. Haydi, hemen giyinin gidiyoruz!..

Tutukluların üçü de ölüm saatinin yaklaştığını bilen mahkûmlar gibi solgun ve şaşkındı. En soğukkanlı görünen üçüncüsü duyduklarına inanmayarak Kara Murat'a yaklaştı:

—Efendim.. Yanlış mı duyuyorum? Bizimle alay etmiyorsunuz değil mi?

—Hayır.. Duyduklarınız doğrudur..Kurtuluyorsunuz!..

—İnanamıyorum..Bakınız şu genç Viktor'dur.. Yirmi bir yaşındadır. Öteki yirmi üç yaşındadır ve adı Pol'dur. Ben de yirmi iki yaşındayım ve adım Jak Martin. Kral tarafından idama mahkûm edildik. Ölümü beklediğimiz şu anda bizimle alay etmenin sırası değil.. Bizi nereye götürüyorsunuz söyleyin!..

Kara Murat üç gence acımıştı. Onlara gülümseyerek baktı:

—Zindandan kurtulacaksınız, dedim ya! Neden inanmıyorsunuz?

—Af mı edildik mösyö? Kim affetti bizi? Kral mı? Albay Balue mi? Söyleyin kim?

—Hayır affedilmediniz.. Sizi ben serbest bırakıyorum...

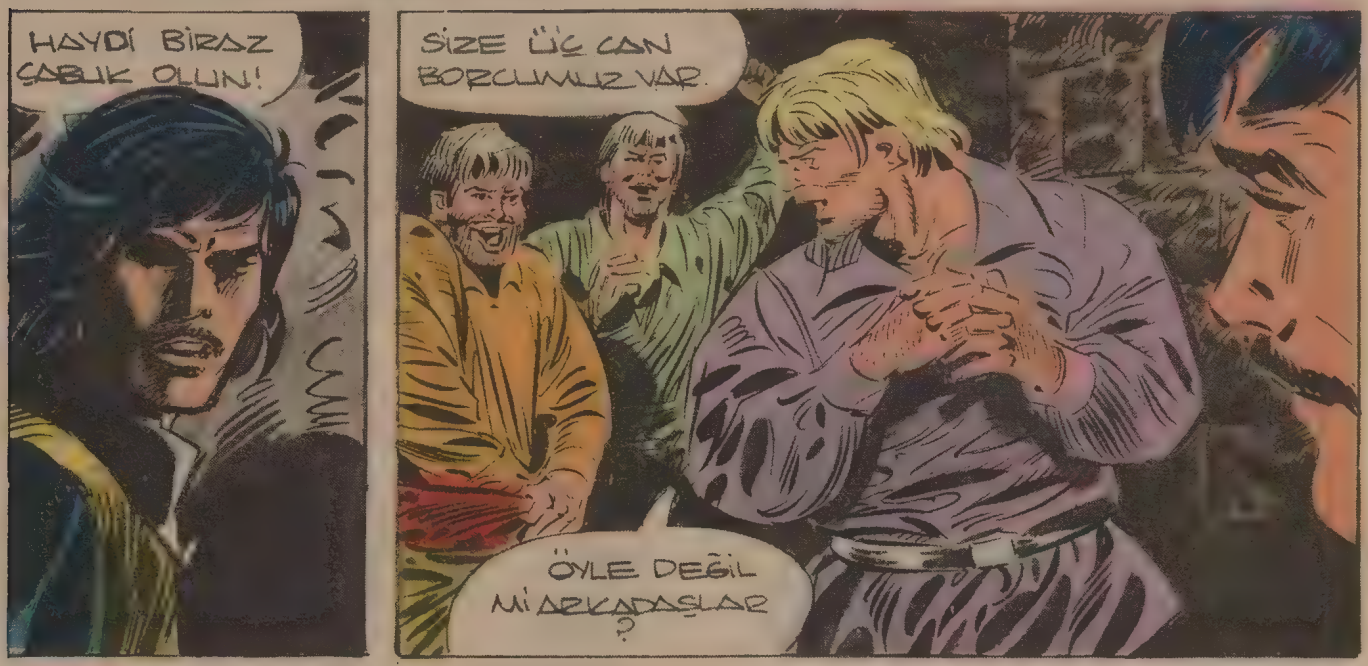

—Siz mi? Siz kimsiniz? Adınız? Adınız ne?

—Ben Kara Murat'ım.. Haydi biraz çabuk olun daha çok işimiz var...

Üç delikanlı hızla giyindiler. Jak Martin adındaki genç:

—Bayım, dedi. Size üç can borcumuz var. Ne zaman dilerseniz gelip bizden bu alacağınızı isteyebilirsiniz? Üçümüz de canımızı vererek borcumuzu öderiz.Öyle değil mi arkadaşlar?

Gençler:

—Evet, evet!.. Hemen o anda canımızı verip borcumuzu öderiz! diye bağırdılar...

Kara Murat, tutukluların coşkunluğunu hafifçe gülümseyerek karşıladı.

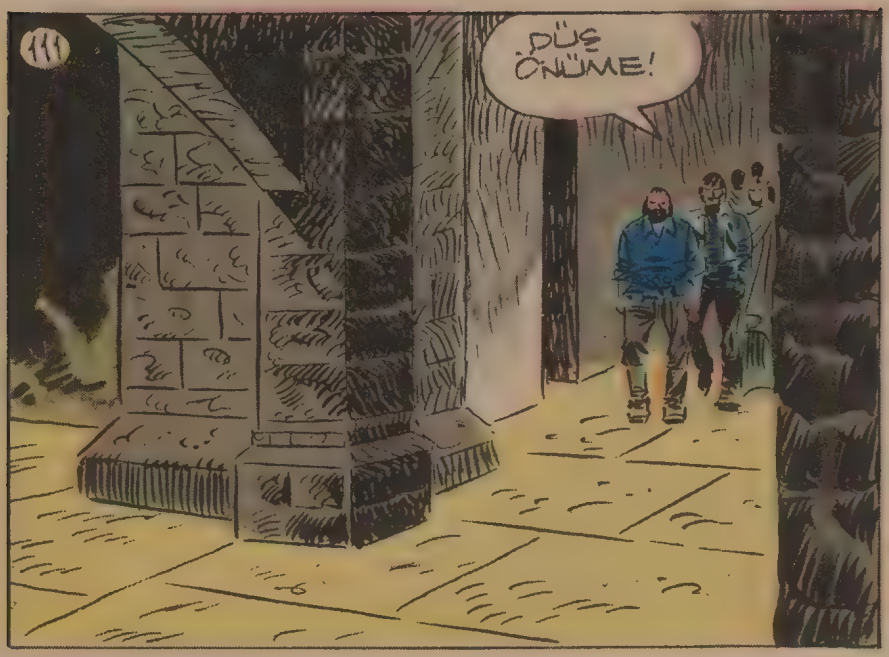

Onların Krala karşı halkı ayaklandırmaya çalışan, gözüpek üç asilzade olduğunu bilmiyordu...

Kara Murat, zindancıya dönerek emretti:

—Düş önüme!

Olanlardan hiç bir şey anlamayan adamcağız, birtakım garip sözler mırıldanarak koridorda ilerlemeye başladı.

Katerin, hiç ses çıkarmadan, Kara Murat'ın yanı sıra yürüyor, delikanlının ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordu.

Kara Murat sanki onun içinden geçenleri okuyormuş gibi:

—Ne yapayım Katerin, benim huyum bu!.. diye mırıldandı.

Genç kızın şaşkınlığı daha da arttı...

Zindancı, başka bir hücrenin kapısı önünde durmuştu.

Ötekiler dışarıda beklerken Kara Murat içeri girdi.

Zindanda, saçı sakalına karışmış, ince yüzünde gözleri çılgın bir ışıltıyla yanan, yaşlı bir adam vardı.

Kara Murat sordu:

—Kimsiniz?

Adamın bakışları daha da alevli bir hal aldı:

—Yirmi iki numara.. Adım yirmi iki numaradır.. Başka bir adım var mı hatırlamıyorum...

—Uzun süredir buradasınız galiba?

—Evet.. Belki onbeş yıldır bu pis hücredeyim. Kral İkinci Şarl, tahta çıktığı günlerde, hoşuna gitmeyen fıkralar anlattığım için beni yakalatıp buraya attırmıştı.

—Tamam, üzüntülü günler bitti artık... Serbestsin...

Mahkûm bir an duyduklarına inanamadı. Sonra ağlamaya başladı. Derken katıla katıla güldü.. Kara Murat'ın hâlâ şaka yaptığını sanıyordu:

—Sağol!.. Sağol evlat.. İnanmasam da peşinden geleceğim. Yalan mı, değil mi, yakında anlarız...

Birer birer hücreleri dolaşmaya başladılar. Kafile gittikçe kalabalıklaşıyordu. Zindancı huzursuz olmuştu.. Bütün tutukluların zindandan çıkarılıp serbest bırakılması ona çok mantıksız geliyordu. Derin bir acı içinde:

"Ne yapabilirim? Herifin elinde Kral'ın emirnamesi var!" diye söylendi.

Ansızın karanlık düşüncelerini bir şimşek aydınlattı sanki.. Zalim bir kuşku yüreğine saplandı:

"—Sakın bu adam sahtekârın biri olmasın?"

Kararsızlık içinde bocaladı. Eğer bu adam gerçekten sahtekarsa zindancının ölümlerden ölüm beğenmesi gerekirdi. Birden umutsuzluğa kapıldı ama iyice kalabalıklaşan kafilenin içinde çaresiz bir şekilde yutkunmaktan başka bir şey yapamadı.

Bütün hücreler açılmış, artık kurtarılacak kimse kalmamıştı.

Hızlı adımlarla zindanın merdivenlerinden çıkmaya başladılar.

Zemin katına vardıkları sırada karşıdan sallana sallana gelen bir fenerin ışığını gördüler...

Mahkûmların başında yürüyen Kara Murat hemen durdu. Soluk bile almadan beklemeye başladılar.

Koridordan on kişilik bir devriye geçiyordu. Adamlar yürüyüp gideceklerdi ama zindancı ansızın:

—İmdaaaat!. diye haykırınca işler karıştı.

Kara Murat:

mun çok kritik olduğunu anlamışlardı.

Kara Murat titreşen mahkûmlara:

—Vuruşarak ölmek mi istersiniz, yoksa hücrelerinize dönmek mi? diye sordu.

Hepsi birden:

—Ölmek! dediler...

Kara Murat haykırdı:

—Öyleyse hücum!..

Mahkûmlar, çığlıklar atarak fırladılar.

—Allah kahretsin! diye bağırıp şimşek gibi geriye döndü ve balyoz gibi yumruğuyla zindancıyı yere serdi.

Ama devriyeler adamın sesini duymuşlardı...

Askerlerin başındaki subay:

—Ne var!? Bize seslenen kim? diye bağırdı.

Kara Murat ve arkasındakiler duru-

Aynı anda tüfekler patladı...

Vurulanların haykırışları koridoru doldurdu..

Mahkûmlar çılgın gibi saldırıyordu.

Neye uğradıklarını şaşıran devriyeler kısa sürede yere serildi...

Kara Murat muhafızların silahlarını mahkûmlara göstererek:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

28 NİSAN 1982 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 431 FİYATI 15 LİRA

İlkbahar çekilişi talihlilerimiz 15'inci sayfada

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

—İşte sizlere bol bol silah...Artık bizi kimse durduramaz! dedi.

Askerlerin cesetlerinin üzerinden atlayarak koridorda ilerlemeye başladılar.

Saray öylesine büyüktü ki, bir köşedeki gürültü öbür köşeden, alt kattaki gürültü üst kattan duyulmuyordu.

Hızla yürüdüler.. Koridorun köşesini dönerken nöbetçilerden biri:

—Kim o? diye seslendi. Sonra cevap alamayınca haykırmaya başladı:

—Silah başına!..Silah başına!..

Kara Murat buna cevap olarak:

—Hücum! emrini verdi.

En önde kendisi saldırdı ve nöbetçilerin başındaki subayı yakalayarak hançerini adamın boğazına dayadı:

—Teslim olun, yoksa gebertirim!..

Askerler, subayın emriyle silahlarını atarken büyük bir şanssızlık oldu ve başka bir devriye kolu köşeyi dönüverdi:

—Rap, rap, rap!..Kıta dur!..

Kara Murat:

—Şimdi hapı yuttuk! diye söylendi.

Devriyelerin başındaki komutan akıl almaz sahneyi görünce bir an şaşkınlıkla durakladı sonra çılgın gibi haykırdı:

—İsyan var!..İsyan var!..Ateeeeş!..

Silahlar korkunç bir gürültüyle patladı.

Kurşunlar havada vızıldadı.

Ne var ki,o devrin silahları ağızdan dolan ve sadece tek kurşun atabilen çakmaklı tüfeklerdi. İlk ateşten sonra tüfeği yeniden doldurmak en az iki üç dakika sürerdi. Oysa buna zaman yoktu.

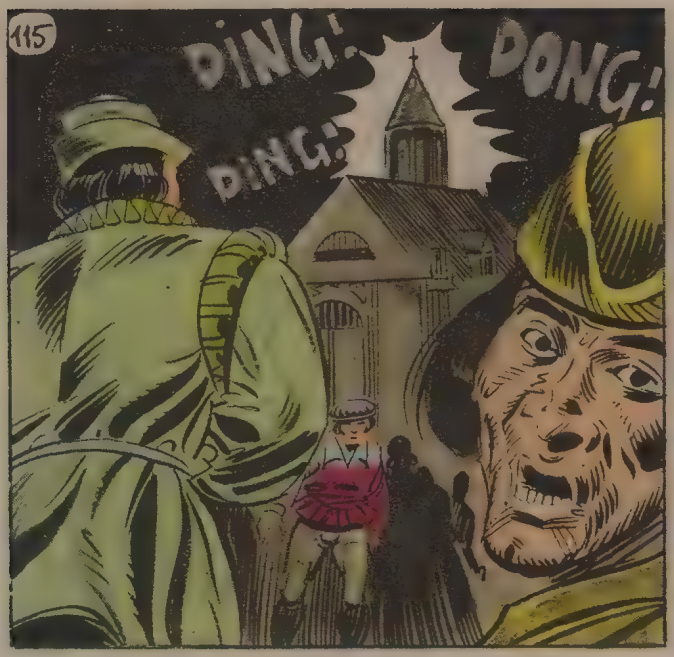

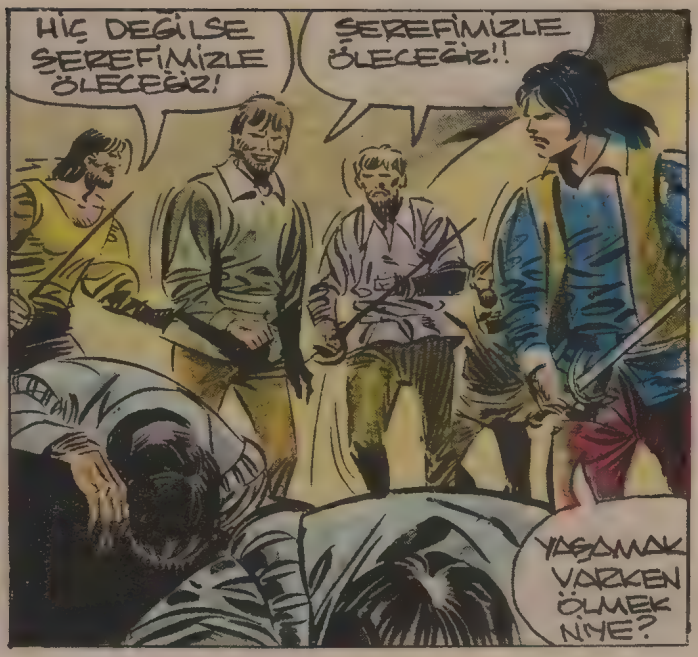

Bu yüzden mahkûmların askerleri yere sermeleri çok zor olmadı.

Birden sarayın alarm çanları çalmaya başladı, kısa sürede Paris'in bütün kiliseleri bu çan seslerine cevap verince koca şehri büyük bir uğultu kapladı.

Kimse ne olduğunu anlayamıyor, saraydakiler bu amansız saldırının nasılsa Luvr'a sokulan Kral düşmanları tarafından düzenlendiğini sanıyordu.

Jak Martin büyük bir sevinç içinde:

—Her yeri ayağa kaldırdık!.. Hiç değilse şerefimizle öleceğiz!.. dedi.

Pol ve Viktor da:

—Şerefimizle öleceğiz! diye tekrarladılar.

Kara Murat yüzünü buruşturdu.

—Garip şey!..Yaşamak varken ölmek

niye?

Üç genç mahkûm şaşırdı:

—Nasıl? Bu cehennemden kurtulacağınızı mı sanıyorsunuz mösyö?

—Sanmıyorum, eminim...

Bu sırada çıkış kulesinin önüne gelmişlerdi.

İçeride çok sayıda asker vardı.

Bu engeli aşmaları imkansızdı.

Kara Murat askerlerin başındaki çavuşa:

—Kral adına! diye seslendi.

Muhafızlar:

—Yaşasın Kral! diye bağırırken Kara Murat kağıdı subayın burnuna doğru uzattı:

—Kralın emri!..Derhal silahlarınızı indirin ve kapıyı açın!..

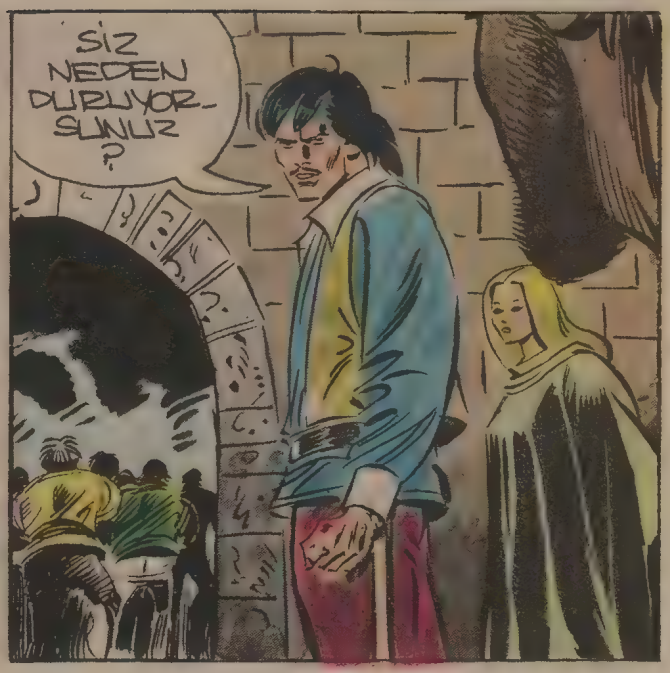

Çavuş, Kral İkinci Şarl'ın mühürü ile imzasını taşıyan emirnameyi görünce çaresizlik içinde itaat etmek zorunda kaldı:

—Bu adam doğru söylüyor...Kralın emri!..Açın kapıyı!..

Sarayı şehire bağlayan demir kapı açıldı ve asma köprü indi.

Kara Murat mahkûmlara:

—Haydi gidin! dedi.

—Ya siz mösyö?

—Bana bakmayın siz hemen sıvışın buradan!..

Mahkûmlar sevinç içinde çığlıklar atarak özgürlüğe koşarken Kara Murat üç delikanlının yerlerinden kıpırdamadıklarını hayretle gördü:

—Siz neden duruyorsunuz?

Pol, Viktor ve Jak Martin gururla başlarını diktiler:

—Sizi bırakıp hiç bir yere gitmeyiz mösyö!..

—Ölmek mi istiyorsunuz?

—Beraber ölürüz...

—Pekâlâ, bekleyin öyleyse...

Katerin büyük bir şaşkınlık içinde Kara Murat'ın neden hâlâ kaçmadığını düşünürken delikanlı kule komutanına döndü:

—Kral'ın emrini yapmazsan,cezanın ölüm olduğunu biliyorsun değil mi?

—Evet efendim..

—Öyleyse, Kral adına emrediyorum. Sarayın büyük kapısını kapatıp bundan sonra kimsenin dışarı çıkmasına izin verme...

Çavuş fırlayıp verilen emri yerine getirmeye koşarken Kara Murat ve arkadaşları köprüyü geçip karanlık sokağa doğru yürüdüler.

Büyük kapıyı kapatan çavuş koşarak geri döndü:

—Emriniz yerine getirildi komutanım!

Kara Murat alaylı bir kahkaha atarak sordu:

—Komutanım diye bana mı sesleniyorsun?

—Siz yeni komutan değil misiniz?

—Hayır!..

—Ama elinizde Kral'ın emri var..

—O emirnamede komutan olduğum yazılı değil sanıyorum.

Çavuş iyice afalladı...

Kafası allak bullak olmuştu..Şaşkın bir

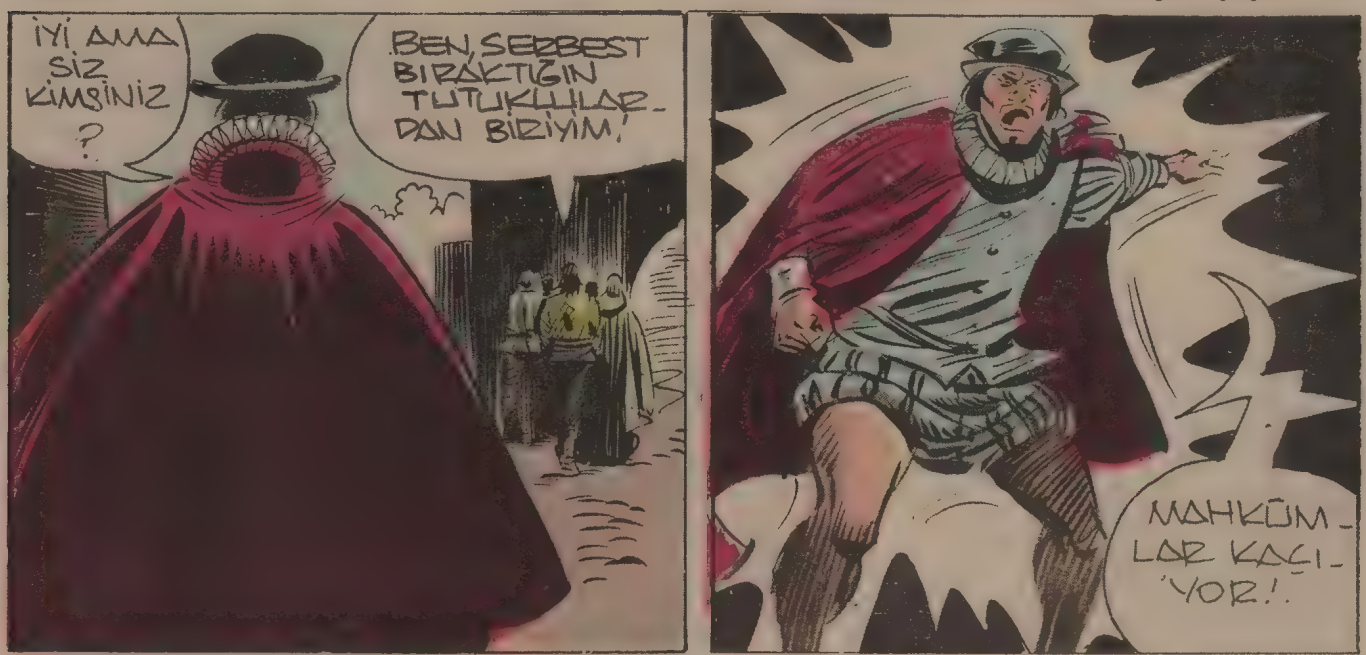

sesle:

—İyi ama siz kimsiniz? diye sordu.

Kara Murat güldü:

—Kim miyim? Bu da sorulur mu dostum? Ben serbest bıraktığın tutuklulardan biriyim...

Çavuş biraz daha aptallaştı..Kulaklarına inanamadı. Sonra işin korkunçluğunu anlayarak çığlık çığlığa haykırmaya başladı:

—Silah başına!.. Silah başına..Mahkûmlar kaçıyor!..

Ama artık çok geçti.

Mahkûmlar sokaklara dalıp karanlıkta gözden kaybolmuşlardı.

Saray halkı büyük bir telaş içindeydi.

Tehlike çanları sürekli çalıyor herkes birbirine:

—Ne var? Ne oluyor? diye soruyordu.

Sabah olmak üzereydi...

Uğursuz gece bitiyordu.

★ ★ ★

Kara Murat'ın Fransa Kralını kin ve hiddet içinde bıraktığı gece, sarayı çevreleyen zifiri karanlık bahçede iki karaltı yürüyordu.

Bahçenin bir köşesinde Müneccim Barnebe için devrin mimari tarzına göre, sivri kuleli bir bina yaptırılmıştı.

İki karaltı bu binaya doğru gidiyordu.

Bunlardan biri Düşes Tampa, öteki de Fransa'nın ünlü bilgini Müneccim Barnebe idi. İkisi de siyahlar giyinmişti ve bahçenin karanlığında birer hayalete benziyorlardı.

Düşes Tampa ile Müneccim Barnebe binanın kapısında durdu. Adam koynundan bir anahtar çıkararak kapıyı açtı.

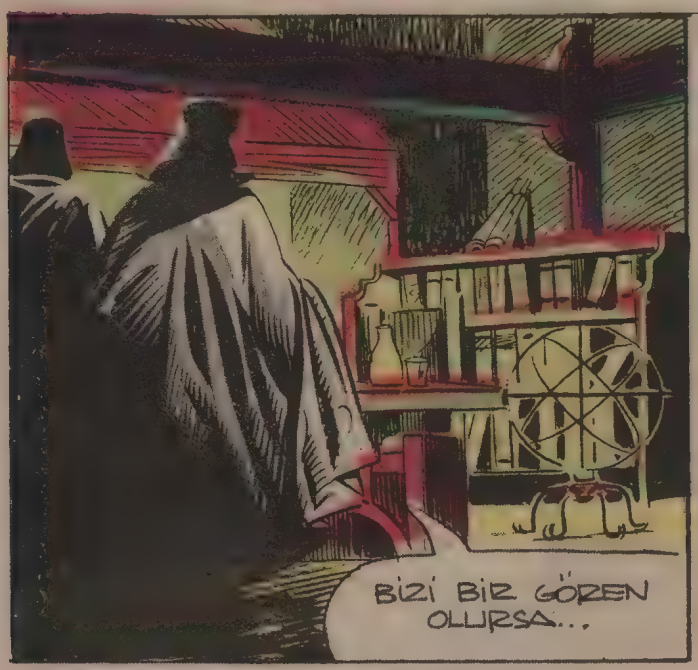

İçerisi çeşitli aletler, dürbünler, renkli kavanozlar ve ciltli kitaplarla doluydu.

Yüzü hafif sararmış olan Müneccim Barnebe boğuk boğuk mırıldandı:

—Bizi bir gören olursa, mahvolduk düşes...

Genç kadın müneccimi daha da sarartan tehditkar bir eda ile:

—Sus! dedi. İtiraz istemiyorum. İstediğimi vermezsen başına neler geleceğini bilirsin. Sana bu iş için bir servet veriyorum...

Müneccim Barnebe titredi ve yüzündeki kansızlık daha soluk göründü:

—Sizi iyi tanırım Madam. Öfkenize hedef olmak istemem. Düşmanınızın kim olduğunu bilmiyorum. Ama ölüme mahkum olduğunu biliyorum. Her kimse varsın,ölsün. Bu beni ilgilendirmiyor. İşimizi hemen bitirip buradan gitmemiz lazım..

Düşes Tampa, sakin fakat emreden bir sesle:

—Öyleyse hemen laboratuvara gidelim, dedi.

Müneccim titreyerek itaat etti.

Çok korktuğu belliydi..

Çünkü bu binaya, Kral'dan izinsiz kim girerse girsin, cezasının idam olduğunu biliyordu.

Geniş bir sofayı geçtiler. Barnebe, demir çubuklarla ve iki kilitle sağlamlaştırılmış bir kapıyı anahtarla birkaç dakika uğraştıktan sonra güçlükle açtı.

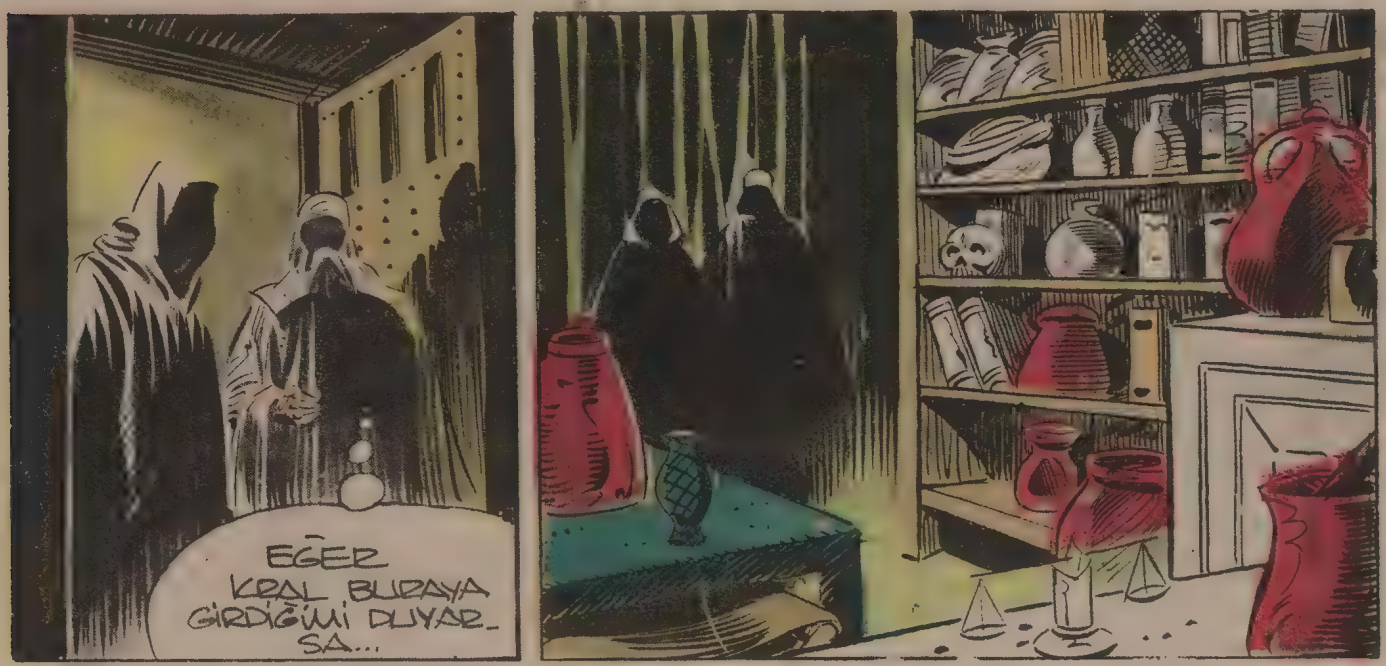

Pencereleri demir parmaklıklarla çevrilen bina çok iyi korunuyor, kalın perdeler içeriyi kimsenin görmemesini sağlıyordu.

Müneccim mumları yaktı ve salon aydınlandı.

Ötede beride bulunan masaların üzerinde ve duvarlarındaki raflarda her boydan tüpler, şişeler, imbikler ve sürahiler görülüyordu.

Bir dolabın içindeki kavanozlarda çeşitli tozlar ve ayrı renklerde sıvılar vardı. Raflardan birinde kurutulmuş bitkiler, garip şekilli aletler ve ne işe yaradığı belli olmayan eşyalar bulunuyordu.

Düşes Tampa, bir camekanın içindeki iğneyi göstererek sordu:

—Barnebe, bu zarif iğne ne?

Müneccim camekâna doğru eğildi ve mırıldandı:

—Bu iğne mi madam? Altından yapılmıştır. Görünüşte güzel bir süs eşyası gibidir. Ama bir meyve koparınız ve bu iğneyi onun lezzetli etine batırınız. Bakın,iğne o kadar ince ki, batmış olduğunu, meyvenin üzerinde açtığı deliği görmeye imkan yoktur. O meyveyi yiyecek olan kimse, ertesi günü iç bulantısı ve baş dönmesi hisseder ve akşama ölür.

—Yok canım..Ne kadar güzel!.. Ya şu şişedeki sıvı nedir?

—Yağdır madam..Mesela gece kandil yakılacağı sırada, kandilin yağına bu yağdan

beş on damla karıştırılırsa, odada bulunan kimse, hiç bir sıkıntı ve ağırlık hissetmeden uyur. Yalnız her zamankinden biraz daha çabuk uyur ve bir daha uyanmaz.

—Müthiş bir şey!..Ya şu küçük şişelerde ne var?

—Sadece esans...Gül, karanfil ve menekşe...Mesela sevmediğiniz birine bir demet gül yolluyorsunuz... Yollamadan önce güllerin üzerine bu esanstan serpiyorsunuz. Sevmediğiniz o kişi gülü kokluyor..Artık o ölmüş bir insandır madam...Kurtulmasına imkan yoktur..

—Mükemmel!.. Ya şunlar ne oluyor?

—Bunlar da her kadının kullandığı süs malzemesi ama...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

5 MAYIS 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 432 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

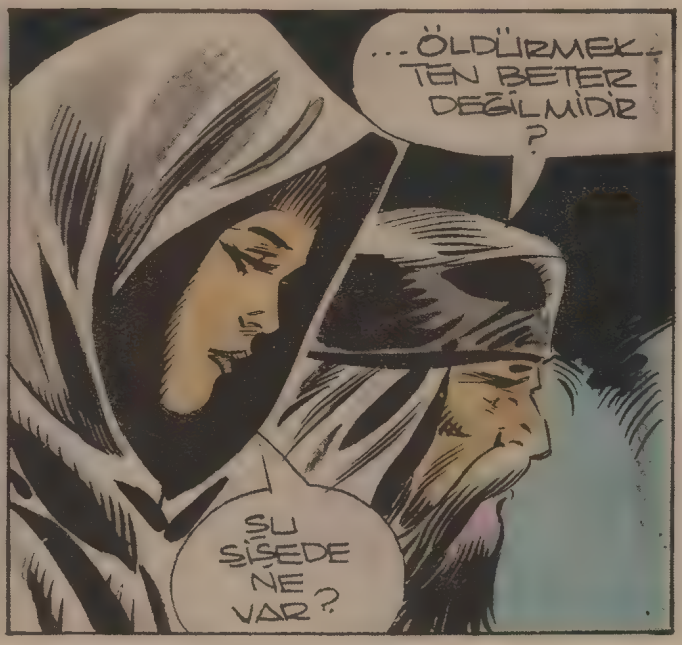

.....Mesela şurada kirpikleri ve kaşları boyamakta kullanılan siyah kozmetik, onun yanında dudakları renklendiren kırmızı kozmetik, solda yüze sürülen çeşitli kremler var. Ancak bunları kullanan kadının yüzünde birkaç gün sonra şiddetli kaşıntılar belirir ve bir hafta içinde derin yaralar açılarak o güzelim yüzü yangın yerine çevirir...

—Öldürmez mi?

—Hayır.. Ama bir kadının güzelliğini yok etmek, onu öldürmekten beter değil midir?

Düşes Tampa, kısa bir süre düşündü, sonra mırıldandı:

—Haklısın...Bundan bana lazım olacak. Lütfen ayır... Güzel bir yüzü mahvetmek isteyebilirim.. Ama asıl aradığım şey başka.. Şu şişede ne var?

—Sadece su efendim.. Saf su... Lezzetsiz, tatsız, kokusuz... Suya veya içkiye katıldığı vakit asla farkına varılmaz. Bu bir şaheserdir madam...

—Nasıl etki yapıyor?

Müneccim ilk defa garip bir gururla göğsünü şişirdi:

—Bu benim bir şaheserimdir madam. Öteki zehirlerin hepsi çabuk etki yapar. Oysa bazı olaylarda çok tedbirli davranmak gerekir. Bu su, berrak ve tertemizdir. Onu içen insanda hiç bir iz bırakmaz. Bu insan, eğer sofranızda davetli bulunmak şerefine erdi ve şarabına da bu sudan katıldıysa, evine sağlık ve neşe içinde döner. Ancak bir ay sonra tarifsiz bir rahatsızlık duymaya başlar ve yavaş yavaş yemekten kesilir, her geçen gün erir, iki ay sonra da cenaze töreni yapılır.

Düşes Tampa:

—Bu da çok güzel ama, aradığım sanırım daha başka bir şey...

—Öyleyse, nasıl bir şey istediğinizi siz söyleyin madam. Farzedelim ki, yarın canınızı sıkan erkek veya kadınla görüşeceksiniz. Bu sıkıntının ne kadar zamanda ve nasıl ortadan kalkmasını istiyorsunuz?

Düşes Tampa kısa bir süre düşündü:

—Süresi uzun olmalı... Her tarafında yaralar açılmalı ve büyük azap çekmeli... Onu bu hastalıktan yeryüzünde hiç kimse kurtaramamalı.. Hatta sen bile...

—Bu mümkün madam... Size şu raftaki broşu vereyim...

—Nasıl bir şey?

—Fevkalade bir mücevher.. Ne yazık ki ucunda sivri bir iğne var.. Bakınız...

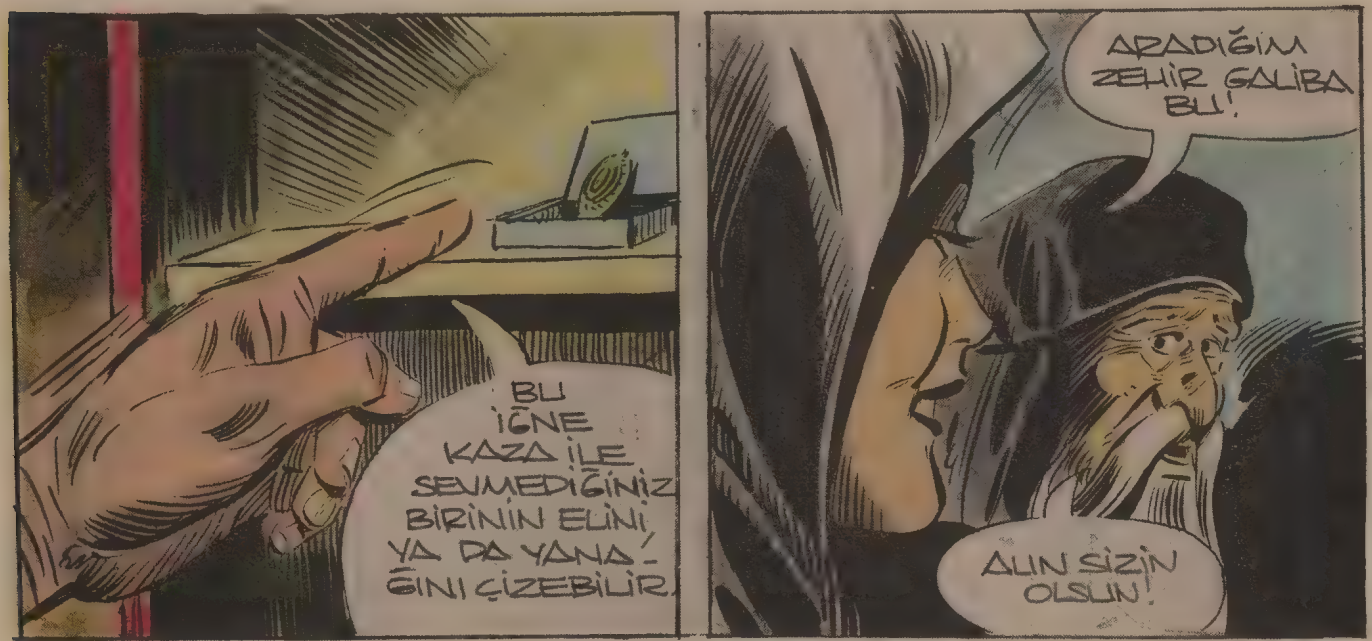

—Görüyorum.. Devam et...

—Bu iğne kaza ile sevmediğiniz birinin elini, ya da yanağını çizebilir...

—Eyy.. Sonra...

—Gayet önemsiz görünecek bu çizik, birkaç hafta içinde müthiş ve korkunç bir hastalığa dönüşür.. Kana karışan mikrop, kurbanınızın vücudunda iğrenç yaralar açar, sonra onu derin acılar içinde öldürür.. Tıpkı frengi hastalığı gibi...

—Güzel.. Aradığım zehir galiba bu.. Gerçek bir şaheser...

Müneccim Barnebe'nin gözleri gururla ışıldadı:

—Evet benim şaheserim.. Bu zehiri bulabilmek için yıllarca uğraştım. İğnenin ucuna korkunç bir ölümü sakladım.. Alın, sizin olsun...

—Peki, bunun tedavisi mümkün mü?

—Hayır... Asla mümkün değildir madam! Bundan emin olabilirsiniz!

—Öyleyse alıyorum...

Düşes Tampa, broşu kutusuyla beraber aldı, gözlerinin hizasına kadar kaldırarak mırıldandı:

—Kraldan intikamımı bununla alacağım.

Müneccim Barnebe bir an duyduklarına inanamadı, gözleri iri iri açılarak haykırdı:

—Ne dediniz madam? Kral mı?

Genç kadın, gayet soğukkanlı mırıldandı:

—Evet, Kral...

Müneccim, derin bir acı içinde inledi:

—Tanrım! Mahvoldum!..

Düşes Tampa, kutuyu dikkatle kapadı, sonra adama döndü:

—Hayır Barnebe.. Ağzını sıkı tutarsan mahvolmazsın.. Bunu ikimizden başka kimse bilmeyecek.. Eğer çeneni tutmazsan seni ben öldürtürüm.Çok korkuyorsan Paris'i terk et.. Çünkü sana bu zehir için bir servet verdim...

—Siz, müthiş bir kadınsınız!..

—Hayır!.. Ben artık bir kadın değilim. Bir intikam heykeliyim...

Düşes Tampa'nın bu sözleri doğruydu...

Darağacından kurtulduktan sonra, dünyada her şeyden soğumuştu. Yalnız, aklından çıkmayan, onu her an kin ve hiddetten kudurma derecelerine getiren bir şey vardı:

Kral İkinci Şarl'dan intikam almak...

Müthiş bir cinayet tasarlayan kadının kararlı halini gören Müneccim Barnebe korkudan sesini çıkaramadı, dolapları özenle kapattıktan sonra onunla beraber laboratuvardan çıktı...

Luvr'da büyük bir sessizlik hüküm sürüyordu...

Düşes Tampa ile Müneccim Barnebe bahçeyi çeviren yüksek duvarlar arasındaki gizli kapıdan dışarı çıktılar...

Gözleri fırıl fırıl dönen Müneccim:

—Şimdi ne yapacaksınız madam! diye sordu.

—Evime gideceğim...

—Gecenin bu vaktinde, yapayalnız mı?

—Evet...

—Madam.. Bu büyük bir tedbirsizliktir.

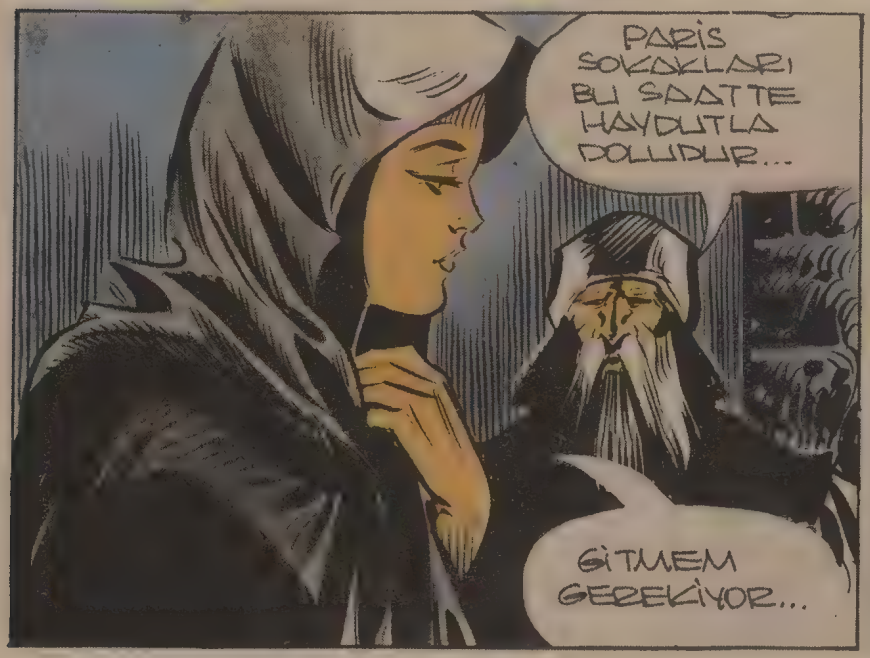

—Korkuyor musunuz?

—Kendinizi böyle tehlikeye attığınızı görüp de nasıl korkmam? Paris sokakları bu saatte haydutla doludur!

—Gitmem gerekiyor.. Hoşça kal Müneccim...

Barnebe, Düşes Tampa'nın uzaklaşan silüetine bakarak başını salladı:

—Bu kadın, gerçekten çılgın.. Ona korkunç zehiri benim verdiğim ortaya çıkarsa mahvolurum. O halde geri almalıyım.. Mutlaka geri almam lazım...

Müneccim Barnebe, aldığı büyük paraya rağmen, yaptığına pişman olmuştu.. Soğuk hava bile onun sıkıntıdan terlemesine engel olamıyordu.

Ansızın kararını verdi ve iki parmağını ağzına götürerek, bir ıslık çaldı...

Karanlıklar arasından çıkan bir gölge, hızla yaklaşıp Müneccim Barnebe'nin karşısında saygıyla durdu.

Adam, savaşa gider gibi silahlıydı...

....Gözleri fırıl fırıl dönüyor, efendisinin emriyle avını parçalamaya hazır bir çoban köpeğine benziyordu.

Müneccim:

—Bir kadının hesabını görmek için ne istersin? dedi.

—On altın yeter efendimiz...

—Güzel.. Al şu parayı, şimdi iyi dinle.. Az önce buradan uzaklaşan kadını izle.. Ama sarayın yakınında öldürme ha! Bırak uzaklaşsın...

—Âlâ .. Yaparım...

—Ama iyi dinle!.. İşini yarım yaparsan kadın sonradan kendine gelirse, asılırsın!

—Hadi canım sizde.. İşimi bana mı öğreteceksiniz?

—İşinin ehli olduğunu bilirim.. Karıyı öldürürsen bu on altını almakla kalmayacaksın. Kadının yanında daha yüzlerce altın var..

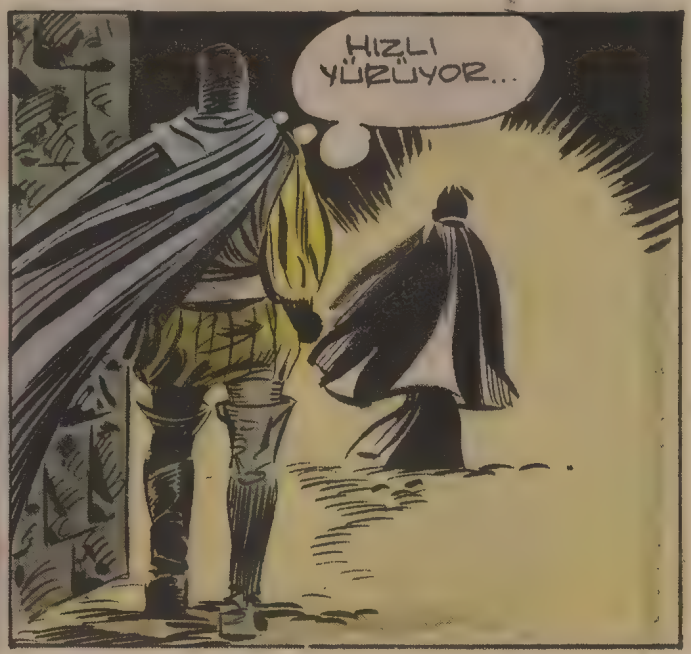

Ayrıca üzerinde bir şişe ile küçük bir kutu bulacaksın.. Paralar senin olsun, onları bana getir...

İri yarı,korkunç yüzlü adam:

—Emredersiniz, diyerek vakit kaybetmeden karanlık sokağa daldı...

Birkaç dakika sonra avına yetişmişti..

Kadın hızlı hızlı yürüyordu.

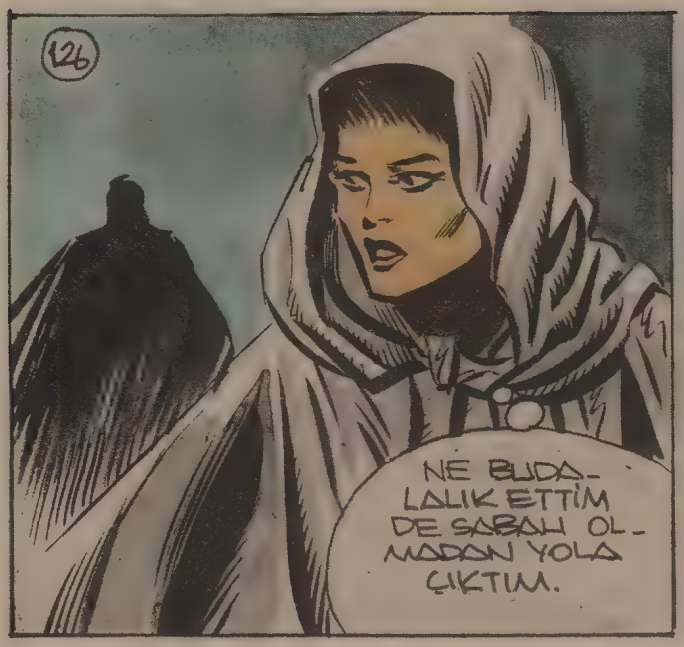

Karanlıklardan sıyrılan bir gölgenin kendisini takip ettiğini anlamıştı.

Bu yüzden korkuyordu.

Geceleri serserilerin soyup soğana çevirdikleri yolcular hakkında neler duymuşsa aklına geliyor, kendi kendine:

—Ne budalalık ettim de sabah olmadan yola çıktım, diyordu.

Bir ara, dar bir sokakta durdu.

Pancurlarından ışık sızan bir yapı görmüştü.

Kadın durunca, peşindeki adam da birkaç adım gerisinde duruverdi.

Kadın, dişleri dehşet ve heyecandan kenetlenmiş bir halde kendi kendine:

—İnşallah burası bir handır! diye mırıldandı.

Bir şimşeğin parıltısı, karanlığı yırtarak

sokağı aydınlattı:

Kadın, bu ışıkta, binanın kapısının üzerine asılı, rüzgârda gıcırtıyla sallanan bir tabela gördü:

—Tanrı'ya şükür, burası bir hanmış! diye mırıldandı.

Hızla kapıya doğru atılırken, kuvvetli iki kol tarafından kıskıvrak yakalandığını hissetti.

Kuvvetli bir el ağzını kapatarak bağırmasını önledi.

Kadın da güçlüydü. Umutsuzluk içinde direnmeye çalıştı.

Boğuk ve kaba bir ses:

—Vay canına!.. Karıya bak!..Zorluk çıkaracak be!.. diye homurdandı.

Kadın, ağzını kapatan eli bütün gücüyle ısırınca el acıyla geri çekildi ve kadın can havliyle haykırmaya başladı.

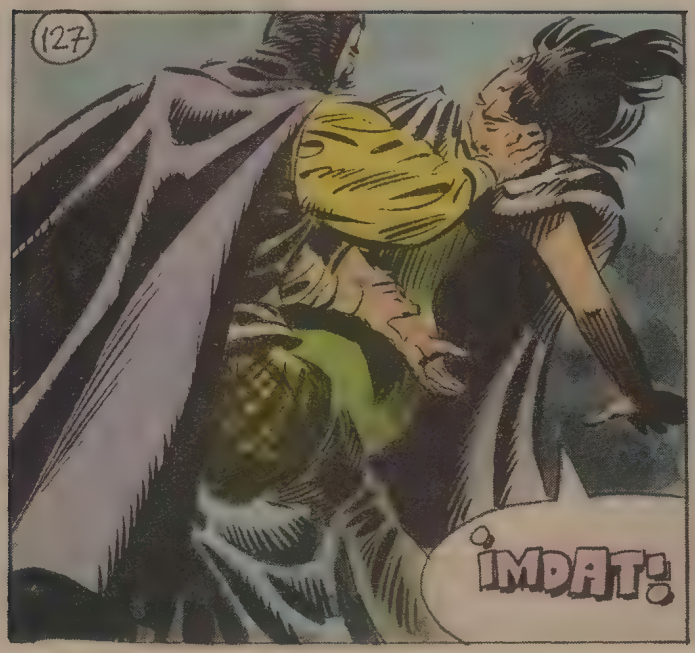

—İmdaaat!.. Katil var!...

Son çığlık, gırtlağında kaldı... Çünkü ağzından çekilen el boğazına yapışmış ve parmaklarını boynuna gömmüştü.

Korkunç el,bir kıskaç haline gelerek yavaş yavaş,ustaca bir hareketle gırtlağını sıkıyordu.

Kadın, uzun süre debelendi.

Kan çanağına dönen gözleri, yuvalarından uğramış bir halde kendisine hücum edeni görmeye çalışıyordu.

Yeni bir şimşek, bu sahneyi parlak ışıklarla aydınlattı ve kadın üzerine eğilen çirkin katilin suratını gördü.

Adam kadının gırtlağını boyuna sıkıyordu.

Sonunda kadının başı yana düştü, elleri sokağın çamurlarına gömüldü. Ölmüştü...

Haydut, kadını yokladı, vücudunu homurdanarak evirdi, çevirdi, tartakladı.

Kadının öldüğünden hâlâ emin değildi. Hayatta olup olmadığını anlamak için katillerin o müthiş merakıyla kurbanına dikkatle bakıp mırıldandı:

—Hah şöyle.. Geberdi! Vücudu soğumaya başladı bile.. Şimdi üzerindeki paraları ve bizim Müneccimin istediği şeyleri alalım.

Katil, haç çıkardı, acele bir dua mırıldandıktan sonra kadının üzerini aramaya koyuldu.

Hayret!..

Hiç bir şey yoktu!...

Adamın yüzü bir anda allak bullak oldu. Müneccime ne diyecekti şimdi? Söyleyeceklerine inanır mıydı?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

12 MAYIS 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 433 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

Birden sokakta alaylı bir kahkahanın çınladığını duyarak titredi.. Sert bir kadın sesi:

—Aradığını bulamayacaksın haydut! diye bağırdı...

Adam sapsarı bir yüzle ayağa kalkarak sesin geldiği yana döndü.

Karşısında siyahlar giyinmiş, uzun boylu bir kadın vardı...

O anda çakan şimşeğin göz kamaştırıcı ışığında karşısındakinin çok güzel bir genç kadın olduğunu gördü.

Adam homurdandı:

—Sen kimsin?

—Öldürmek istediğin insan... Düşes Tampa...

Katilin şaşkınlıkla açılan gözleri, yerde boylu boyunca yatan cesede takıldı:

—Ya o kim?

—Yanlışlıkla boğduğun talihsiz bir sokak yosması...

Katil, iğrenç bir şekilde sırıttı:

—Demek öyle? Ne yapalım, şansı yokmuş! Şimdi seni de öldürmem gerekecek. Ölmeye hazır mısın asil bayan?

Düşes Tampa, karşısındakini titreten bir soğukkanlılıkla gülümsedi:

—Beni öldürmen o kadar kolay olmayacak!..

—Yaaa? Bana kafa tutuyorsun ha? Şimdi görürsün!..

Adam, vahşi bir homurtu ile genç kadının üzerine saldırdı.

Kanlı gözleri cinayet hırsı ile parlıyordu. Boğuk bir çığlık duyuldu.

Sonra, bir çığlık daha...

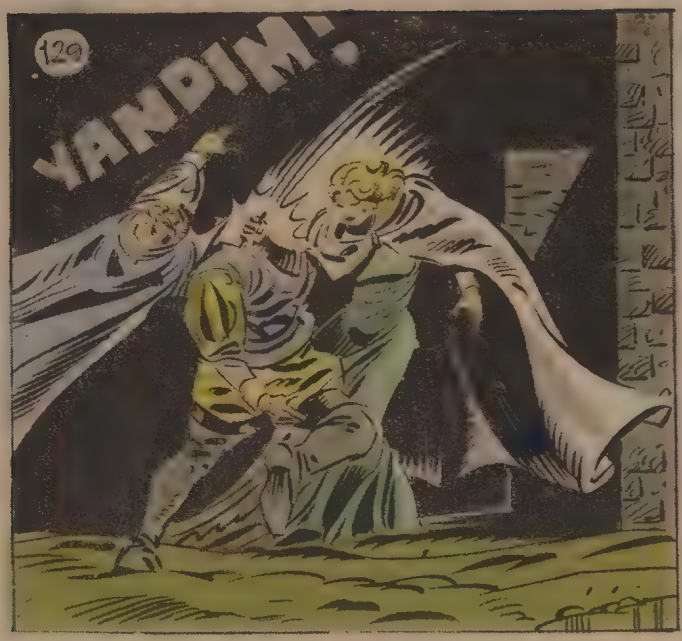

Öfkeli bir homurtu, bir küfür ve.... Adamın boğazından fırlayan korkunç ölüm haykırışı sokağı çınlattı:

—Aaah! Yandım!..

Düşes Tampa'nın elinde ansızın beliren keskin bir hançer, sapına kadar haydutun kalbine gömülmüştü.

Adam cansız bir şekilde kaldırıma yuvarlanırken gözleri, olanlara inanamıyormuş gibi şaşkın ve açık kaldı.

Düşes Tampa, yerde yan yana yatan iki cesede kısa bir bakış fırlattı, sonra hızlı adımlarla yürüyerek karanlık sokakta kaybolurken:

—Rezil müneccim! diye söylendi. Beni takip ettireceğini biliyordum. Senden bunun hesabını mutlaka soracağım.

Genç kadının sesinde tüyler ürpertici bir tehdit vardı.

Düşes Tampa hızlı hızlı yürüdü.

Sen Astas Kilisesi'nin yanındaki dar ve karanlık sokaklara daldı.

Ara sıra, iki bulutun arasından kendisini gösteren ayın sönük ışığı altında Sen Astas Kilisesi, çevresine sıkışan bir sürü sivri çatılar arasında, çok heybetli görünüyordu.

Düşes Tampa, kilisenin bulunduğu sokakta durdu. Üç katlı bir evin kapısını çaldı, aynı zamanda kukuletasını başına geçirerek, yüzünü örttü.

Bu ev, Paris'te güzel kadınları çalıştırmakla ünlü bir evdi.

Kapıdan girince bir holün sonunda yukarı katlara çıkan dar bir merdiven bulunuyordu. Merdivenin altında bir kapı, içki salonuna açılıyordu.

Orada güzel kızlar, müşterilere içki dağıtıyorlardı. Çıplak denilecek kadar açık giyinen bu kızlar, sarhoşların kucağına teklifsizce oturuyor ve kollarını boyunlarına dolayarak içkiyle beraber dudaklarını da ikram ediyorlardı.

Ara sıra müşterilerden birinin bu kızlardan biriyle ortadan kaybolduğu görülüyordu. İçerideki müşteriler, rahat içki içmek için kılıçlarını çıkararak masaların üzerine atmışlardı. Yüksek sesle gülüyor, kahkahalar savuruyorlardı. Camlar ve duvarlar çok kalın olduğu için sesler dışarıdan duyulmuyordu.

Kapıyı açan uşak kılıklı adam, sabaha karşı bu eve gelenin bir kadın olduğunu görünce şaşırdı:

—Bir kadın ha!.. Buraya, bu vakitte bir kadının gelmesi çok tuhaf!..

Düşes Tampa, uşağın eline birkaç altın sıkıştırarak:

—Beni patronunun yanına götür! diye emretti.

Uşak, "Herhalde buraya sermaye olmak isteyen bir kadın" diye düşünerek:

—Geliniz, dedi.

Düşes Tampa birkaç dakika sonra evin sahibi olan Madam Pre'nin odasına girmişti:

—Madam Pre sizsiniz değil mi?

Yaşlı ve şişman bir kadın olan Madam Pre, başını salladı:

—Evet... Ya siz kimsiniz?

—Bunu daha sonra söylerim...

—Peki, şimdi kukuletanızı açın da yüzünüzü göreyim...

—Yüzümü ne yapacaksınız?

—Herhalde yüzünü görmem gerek...Sana iş bulabilmem için bu şart...

—Neden şart olsun?

—Güzel kızım.. Ben sır tutmasını bilirim.. Her şey aramızda kalacak.. Güzelliğine göre sana iyi bir kazanç sağlarım...

Düşes Tampa titredi... Vücudu ürperiyordu.. Kral İkinci Şarl'ın kendisine oynadığı o feci oyundan sonra nefret, iğrenme, kin ve düşmanlık, kadınlık duygularını yok ederek onu bir intikam heykeli haline sokmuştu:

"—Ah Şarl... Uçuruma sürükleniyorum. Ama seni de mahvedeceğim!" diye düşündü.

Madam Pre, yumuşak bir dille:

—Haydi, ne duruyorsun yavrum? dedi. Hiç bir şeyden korkma.. Burada iyi bir evde

bulunuyorsun.. Bununla övünürüm. Kötü isim kazanmış diğer yerler gibi değildir...

—Buraya sandığın şey için gelmedim...

Madam Pre şaşırdı:

—Öyleyse ne istiyorsunuz?

Düşes Tampa, karşısındaki kadına dolu bir altın kesesi fırlattı:

—Önce bunu al.. Bunu sana susman için veriyorum... Görüyorsun ya, çok cömert davranıyorum ama ağzından hiç bir şey kaçırmayacaksın...

—Asil bayan.. Bütün varlığımla kölenizim. Susmak konusuna gelince, yıllardır bu evi yönetiyorum. Eğer şimdiye kadar en küçük bir gevezelik yapmış olsaydım, çoktan asılırdım...

...Çünkü buraya markiler, kontlar, dükler, prensler ve hatta... Evet, hatta Kral bile gelir...

Düşes Tampa ürperdi:

—Kral da mı gelir dedin?

—Bana karşı çok cömert davrandınız... Bunun için sizden gerçeği saklamayacağım.. Evet soylu bayan.. Kral da gelir. Yalnız elbette ki, maiyetiyle beraber gelmiyor.. Kıyafet değiştirerek herhangi bir asilzade gibi geliyor. Ben kendisini çok iyi tanırım ama tanımıyor gibi davranırım...

Düşes Tampa dalgın bir halde kendi kendine mırıldandı:

—Kral.. Kral buraya geliyormuş demek ki.. Duyduklarım doğruymuş!.

Madam Pre, konuşmaya devam etti:

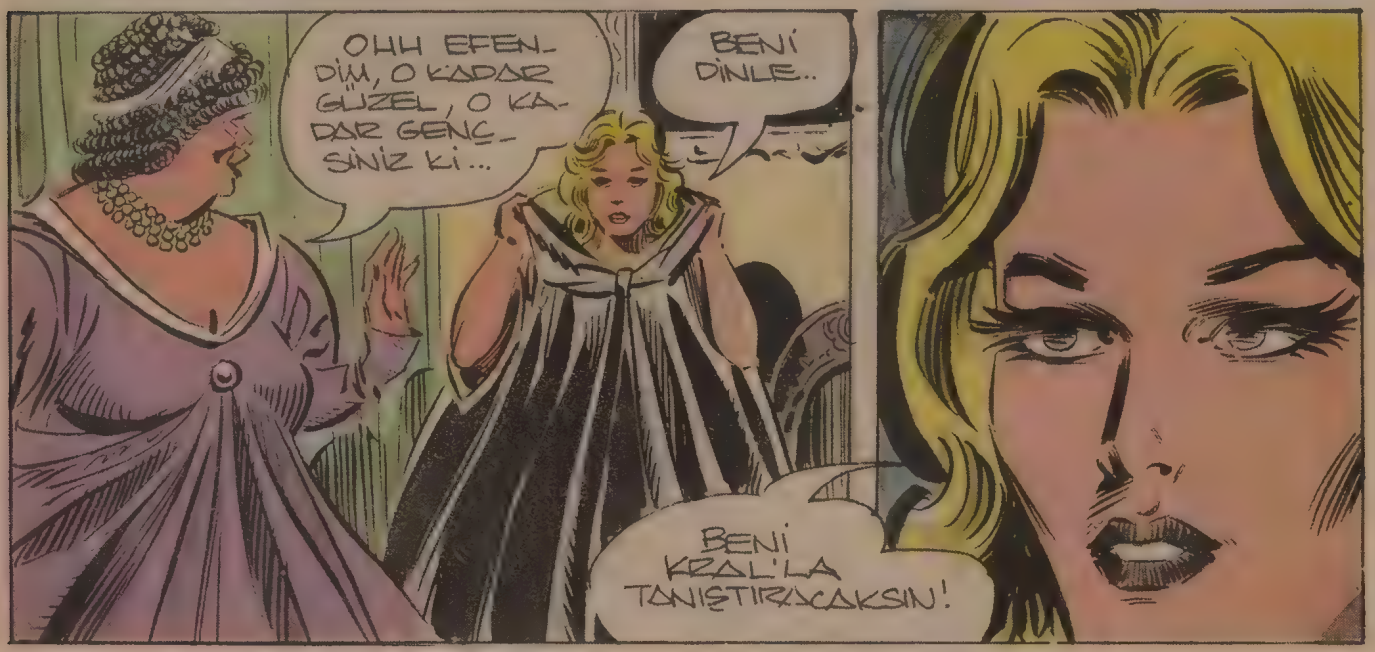

—Şimdi burasının ne kadar emin bir yer olduğunu anladınız değil mi? Bana güveniniz.

Düşes Tampa, kukuletasını çıkararak yüzünü gösterdi...

Madam Pre, hayranlıkla haykırdı:

—Ohh efendim, o kadar güzel, o kadar gençsiniz ki... Paris'in bütün asilzadeleri size bayılır!..

—O halde beni dinle...

—Dinliyorum madam...

—Beni Kralla tanıştıracaksın..

—Kralla mı?

—Evet.. Beni ona takdim edeceksin. Bunun için ne mümkünse yapmanı istiyorum...

—Bu mümkün efendim.. Ama beklemek gerek...

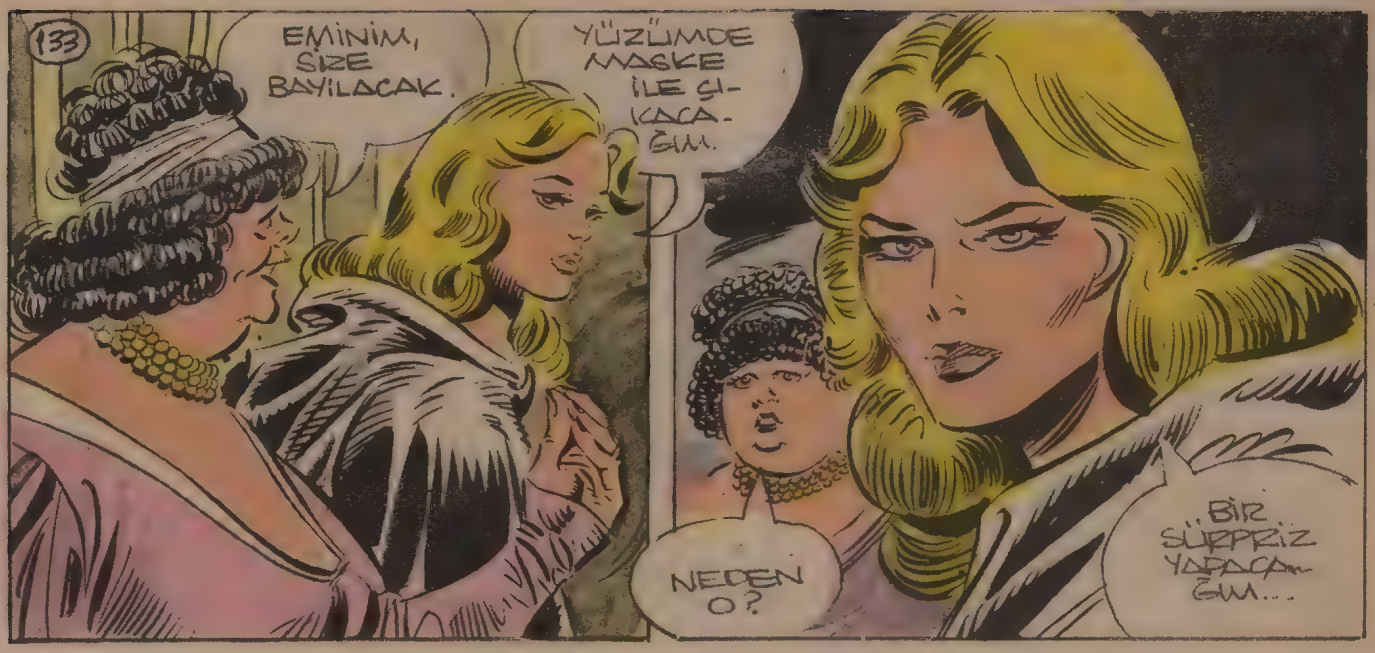

—Beklerim.. Acelem yok.. Kralla tanışınca sana daha da cömert davranacağım....

—Ah efendim..Çapkın Kralımızın böyle bir güzelliğe dayanabileceğini hiç sanmıyorum. Eminim, size bayılacak...

—Fakat onun karşısına tahrik edici bir şekilde, yüzümde maskeyle çıkacağım. Bunu unutma...

—Neden o?...

—Bir sürpriz yapacağım...

★ ★ ★

O sabah güneş donuk ve uğursuz bir şekilde doğdu.

Saat altı sularıydı...

Sen Astas Kilisesi'nin önündeki geniş meydanda sıkı ve sürekli bir çalışma dikkati çekiyordu.

Saat altı buçukta, iki yüz kadar süvari

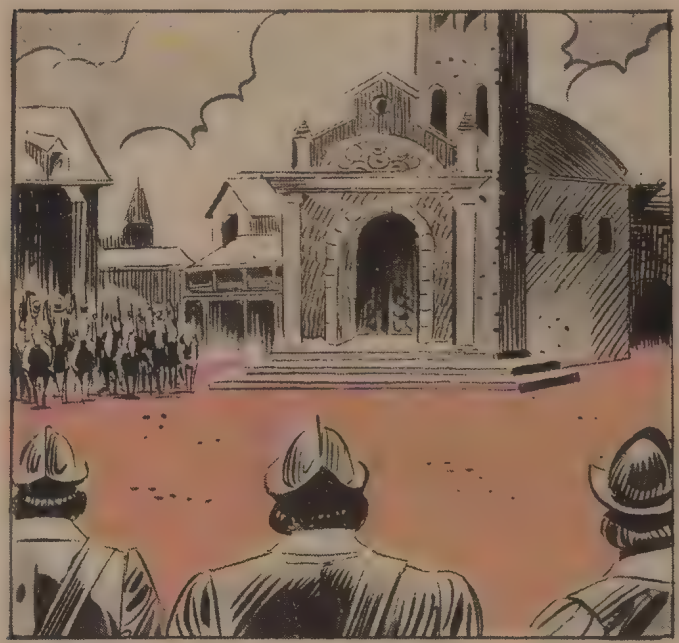

alana girerek iki sıra halinde dizildi.

Süvarilerin arkasından iki top getirilerek alanın iki yanına yerleştirildi.

Pencereden meydana bakan Madam Pre:

—Vakit geliyor! dedi...

Düşes Tampa, alana şaşkın bir bakış fırlattı:

—Tanrım!.. Bir idam hazırlığı bu!..

—Evet.. Dinsizin biri yakılacak...

—Kim?

—Bilgin Aragon.. Müslümanlığın Hıristiyanlıktan daha ileri bir din olduğunu söyleyerek büyük suç işlemiş... Kralın emriyle yakılarak idam edilecek...

Alana yavaş yavaş insanlar dolmaya başlamıştı...

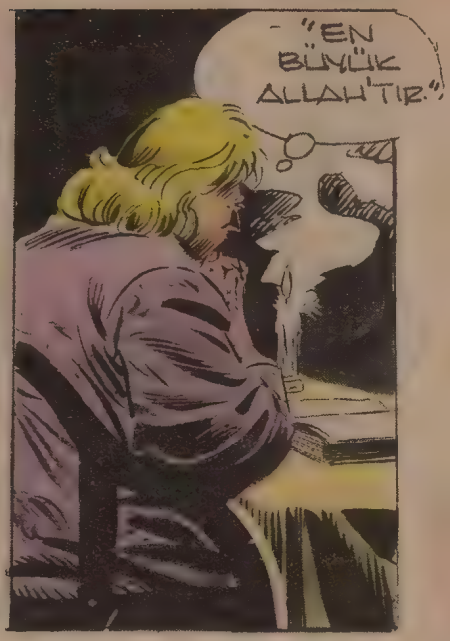

Paris halkı, diri diri yakılarak öldürülecek olan Bilgin Aragon'u seyretmek için idam yerine koşuyordu....

Bastil zindanında bulunan Bilgin Aragon cezalandırılacağı günün geldiğini anlamıştı.

Bu ak saçlı, sevimli yüzlü bilim adamı, haftalarca uzun uzadıya sorguya çekilmiş, ruhani mahkemenin suçlamalarına cevap vermek zorunda kalmıştı.

En büyük suçu, Müslümanların ezanını Arapçadan Fransızcaya tercüme etmesiydi.

Ezanı meydana getiren kutsal cümleler şunlardı.

"En büyük Allahtır"

Tanıklık ederim ki, Allah'tan başka tapacak kimse yoktur.

Tanıklık ederim ki, Muhammed Allah'ın elçisidir.

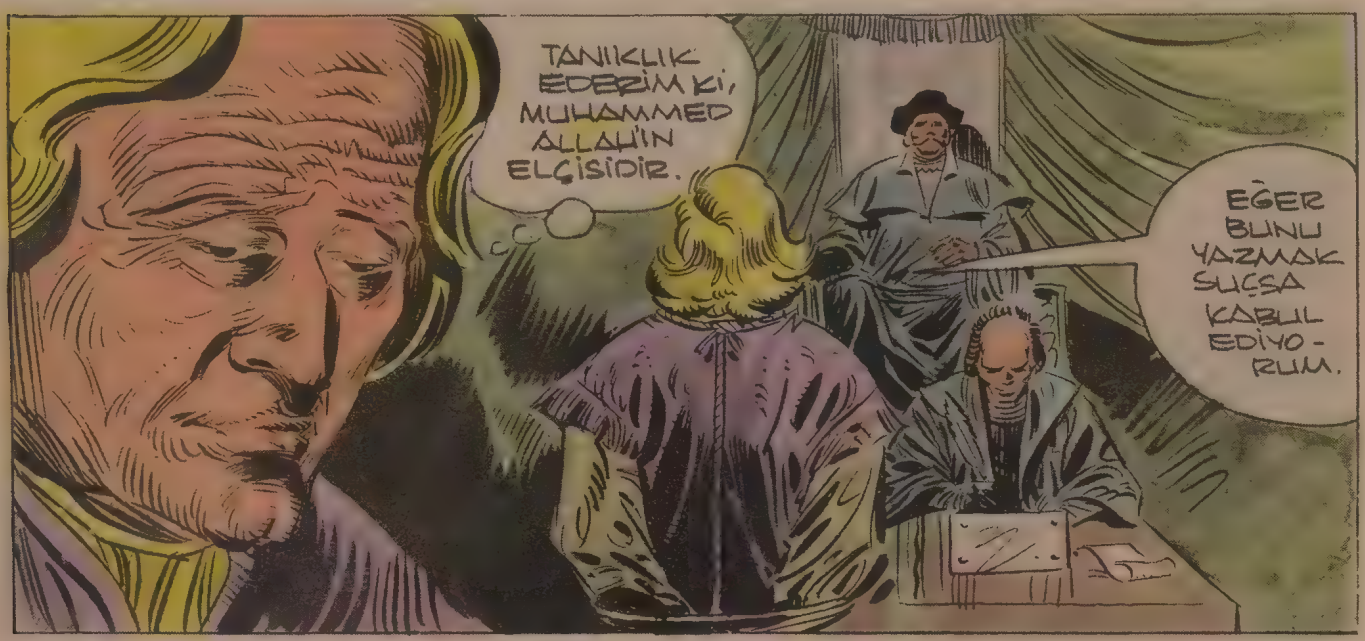

Gelin, kendinizi kurtarın.

En büyük olan Allah'tır.

Allah'tan başka tapacak yoktur".

Bilgin Aragon, kendisini dinsizlikle suçlayan ruhani mahkeme başkanına şu cevabı verdi:

—Ben bilim adamıyım. Müslümanlığı inceledim. Ezanı Fransızcaya tercüme ettiğim doğrudur. Bu eseri değiştirmeye hakkım olmadığı için, aslına sadık kaldım. Kur'anda Hz.Muhammed'in Tanrı'nın elçisi olduğu yazılı. Eğer bunu yazmak suçsa kabul ediyorum.

Mahkeme başkanı bu açık ve sade cevap karşısında şaşırıp kaldı. Daha sonra Bilgin Aragon, dinsiz, kafir ve şeytanlarla ilişkisi olan bir adam gibi yargılandı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

19 MAYIS 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 434 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

Sonuç,daha başlangıçta belliydi...

Bilgin Aragon:

—Mahvoldum! diye düşünüyordu..

Davanın sonucuna dair hiç bir şüphesi yoktu.Bilgin Aragon mahkûm edilmişti bile.. Fakat uygun bir yargılama yapmak ve halkın gözünü boyamak gerekti...

Bilgin Aragon bir şişe mürekkep,kalem ve kağıt istediği zaman başgardiyan uğursuz bir şekilde kaba kaba güldü:

—Bak üstat,eğer yazmak istediğin bir şey varsa acele etmelisin.Zira birkaç saat sonra kalem tutabileceğini sanmıyorum.

Bilgin Aragon kayıtsız bir tavırla sordu:

—Neden?

—Neden mi? Öbür dünyada yazı yazılır mı? Ölüler nasıl yazı yazar? Hangi kalemi,

ne renk kağıdı severler?

—Demek idama mahkûm olacağım?

—Sen ne söylüyorsun üstad? İdama mahkûm oldun bile... Cellata güzel bir odun yığını hazırlaması, çıra ve çalı demetleri sağlaması için emir verildi bile...

Bilgin Aragon sapsarı kesilerek mırıldandı:

—Demek beni yakacaklar?

Başgardiyan sırıttı:

—Evet ama o kadar üzülme canım.Gayet büyük adamlar gibi muamele göreceksin. Şanına layık bir tören olacak...

—İnfaz ne zaman?

—Bugün, öğleye doğru. Haydi, şimdi hoşça kal...

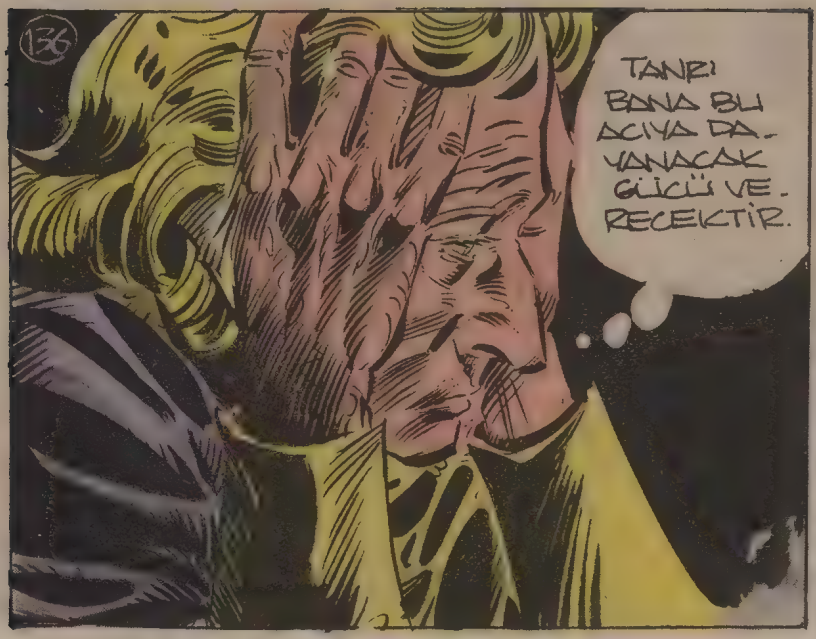

Bilgin Aragon hücresinde yalnız kalınca başını ellerinin arasına alarak düşünmeye başladı.

Ölüm onu korkutmuyordu.

Ateşin dayanılmaz işkencesine gelince:

—Ey azap, ey ıstırap!.. Siz yalnız birer kelimeden ibaretsiniz!..Tanrı bana bu acıya dayanacak gücü verecektir! diyerek kendini teselliye çalışıyor ama yine de titremekten kendini alamıyordu.

Küçük masanın başına gelerek tahta iskemleye çöküp:

—Beni yakacaklar! diye mırıldandı.

Sonra:

—Ne olurdu,ölümü hak etmiş bir kimse olsam bile,işkencesiz öldürülseydim.Hıristiyanlar da Allah'a inanır.Yüce Tanrı'ya tapan insanlar nasıl bu kadar acımasız olabiliyor ?

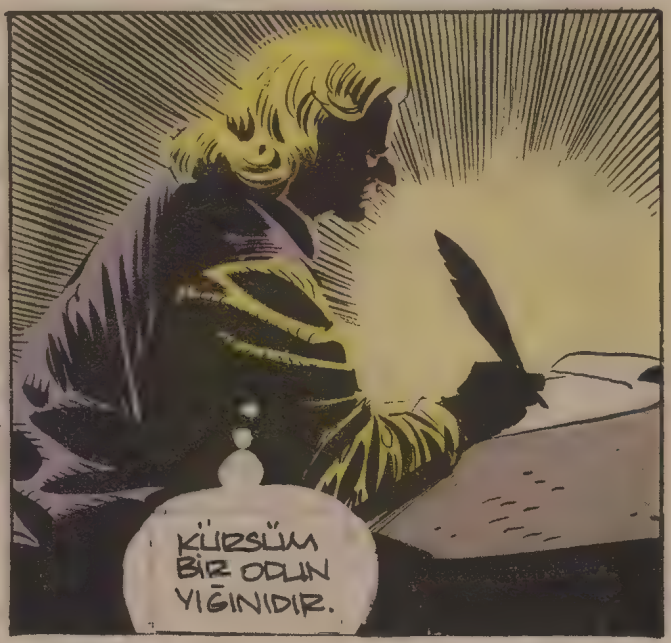

Nedir bir insanı diri diri yakalayıp,bir odun yığınının üzerine koyarak bu yığını ateşe vermek? Acaba bu kararı veren kralın kalbi taştan mıdır?

Vaktinin daraldığını düşünüp, kalemi alarak hızlı hızlı yazmaya başladı:

"Bu son düşüncelerimdir...

Bu,birkaç saat sonra sönecek olan bir zekâ ışığının son parıltısıdır.

Belki gerçeği seven yüksek ruhlu insanlar tarafından okunacaktır...

Belki daha önce yırtılıp çöp kutusuna atılacaktır.

İnsanlara mezarımın kenarından sesleniyorum.

Kürsüm bir odun yığınıdır.

Yakılacağım...

...

Diri diri yakılacağım...

Ne kadar acı çekeceğimi bilmiyorum.

Alevler arasında can çekişirken ağzımdan fırlayacak son ölüm çığlığının ne olacağını da bilmiyorum.

Ben her türlü kötülükten uzak bir masumum.

Ben bütün ömrümce insanları sevdim.

Yaşadığımız hayatın, geçirdiğimiz ömrün karanlığı arasında onları mutluluğa götürecek ışığın bulunduğunu göstermeye çalıştım.

Bu ışık İslamiyettir.

İnsanların birbirlerini sevdiği, Allah'ın buyurduğu kardeşlik fikrinin yayılıp güçlendiği bir toplum,dünyadaki mutluluğu sağla-

yacak tek araçtır.

Bununla birlikte günümüzde kin, düşmanlık ve nefret duyguları, kardeşlik ve dostluğa galip geliyor.

Burada kimseyi suçlamak istemiyorum.

Yalnız, insanların dinsel inançlarına zorla hükmetmek isteğinin daima intikam ve nefret duyguları uyandırdığını söylüyorum.

Protestanlarla Katoliklerin can düşmanı olmalarının sebebi de budur.

İnsanlar bir gün serbestçe düşünmeyi, inandıklarını, duyduklarını,hiç bir baskıya uğramadan anlatmayı başaracaklardır.

Bugün doğruları söylediğim için yakılıyorum...

Yakıldığım bu yere bir gün anıt dikilsin. Istırabımın hatırası yıldan yıla halka:

" Burada bir adam yakıldı.Çünkü o insanları seviyor ve gerçeğin ışığını çevresine dağıtmak istiyordu. " diye anlatılsın.Bu olay Karl İkinci Şarl'ın zalim idaresi döneminde olmuştur.Bu unutulmasın."

Bilgin Aragon,son cümleden sonra bir vasiyetname niteliğindeki kağıdın altını imzaladı.

Artık titremiyor, korkmuyordu.

Bir süre sonra zindanın kapısı açıldı ve içeriye kara cübbeli bir papaz girdi:

—Oğlum, acıma ve bağışlama telkin eden dinimizin, tüm evlatlarına, hatta yanlış yola sapanlara bile bahşettiği teselliyi sana da vermeye geldim! dedi.

Vücudunu saracak alevlerden önce, ruhunu saran elemlerle boğuşan ve artık sakinleşen Bilgin Aragon'un yüzünde şimdi rahat bir ifade vardı:

—Bak papaz efendi,dedi.Ben çok sakinim.Kendi kendimi teselli ettim.Yardımına ihtiyacım yok...

Papazın gözleri iri iri açıldı.

—Neee? Tanrının huzuruna çıkacağın sırada hatalarını, kusurlarını itiraf etmek, günahlarını bağışlamak istemiyor musun? Sana Tanrı'nın affını getiriyorum evladım...

—Hiç zahmet etme...Ben kendimi affettim...

Dehşet içinde kalan papaz, göğsü üzerinde acele haç çıkararak mırıldandı:

—Dinsiz!...Dinsiz bu!...Ölüme giderken bile pişmanlık duymuyor.

Sonra kapıya doğru dönerek bağırdı:

—Askerler!...Gelin götürün mahkûmu!.

Hücreye dolan muhafızlar bir anda atılıp,Bilgin Aragon'un ellerine ve ayak bileklerine zincir vurdular...

Ölüm alayı yarım saat sonra yola çıktı...

Bilgin Aragon,ağır zincirlerle güçlükle yürüyordu.Bununla beraber başını dimdik tutuyor,bakışlarında korkusuz bir ifade okunuyordu.

Önde ve arkada birer bölük mızraklı süvari vardı.

Kafilenin geçtiği yolda birçok insan toplanmıştı.

Herkesin kalbinde bir acıma duygusu uyanmıştı.

Kiliselerde matem çanları çalınıyordu...

Bazı kimseler, masum bir adamı öldürmenin çok kötü bir iş olduğunu ve bunun vebalinin Fransa Kralı'na ait olduğunu söylüyordu.

Kadınların arasında ağlayanlar görülüyordu.

Bilgin Aragon'un yanında yürüyen subay, halkın göz yaşlarını göstererek:

—Dindar halkımız sana acıyor! diye mırıldandı.

Mahkûm titredi.Albay Balue'nin sesini tanımıştı.Başını kaldırarak gururlu bir sesle cevap verdi:

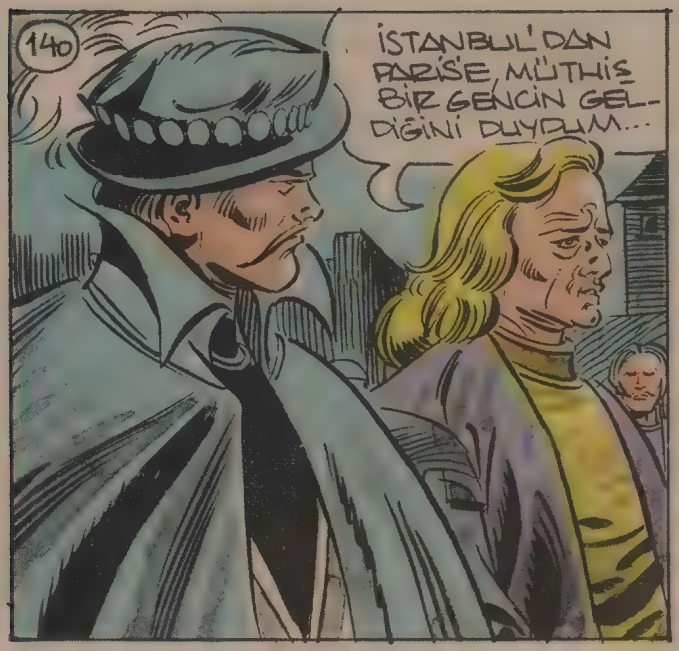

—Ah, sen misin Mösyö Balue? Demek dünyada hiç bir şeyden korkmayan bir adamın nasıl öldüğünü görmeye geldin...

Albay Balue sinsi sinsi güldü.Bilgin Aragon devam etti:

—Beni öldüreceksiniz Mösyö Balue.. Ama İstanbul'dan Paris'e müthiş bir gencin geldiğini duydum. Daha gelir gelmez size ağır bir sille indirmiş.Binlerce muhafızın koruduğu sarayı alt üst etmiş..O benim için geldi bayım...Size kan kusturacak...

Albay Balue homurdandı:

—Onu da yakalayıp,senin gibi yakacağız!..

Bilgin Aragon acı acı gülümsedi:

—Ben yaşlıyım.O ise genç.Yakalamanız kolay olmayacak dostum. Hem yakalasanız bile onun gibi kimbilir daha niceleri gelecek?

Bilgin Aragon,tartışmayı gereksiz bulduğu için başka hiç bir şey söylemedi.

Çevresi süvariler ve piyadelerle kalın bir kordon halinde sarılan ölüm meydanına geldiler.

Ellerinde meşaleler bulunan papazlar odun yığınının etrafını sarmışlardı.

Yığının üzerine çıkmak için uzun bir merdiven görünüyordu.

Cellat ve yardımcıları, mahkûmu merdivenden çıkarmak için ilerlediler.

Bilgin Aragon:

—Durun! diye bağırdı.

Cellatlar şaşırarak durakladılar.

Bilgin Aragon, ayaklarındaki ağır zincirlere rağmen hızla merdivenden yukarı çıktı...

KRALIN GÖZDESİ

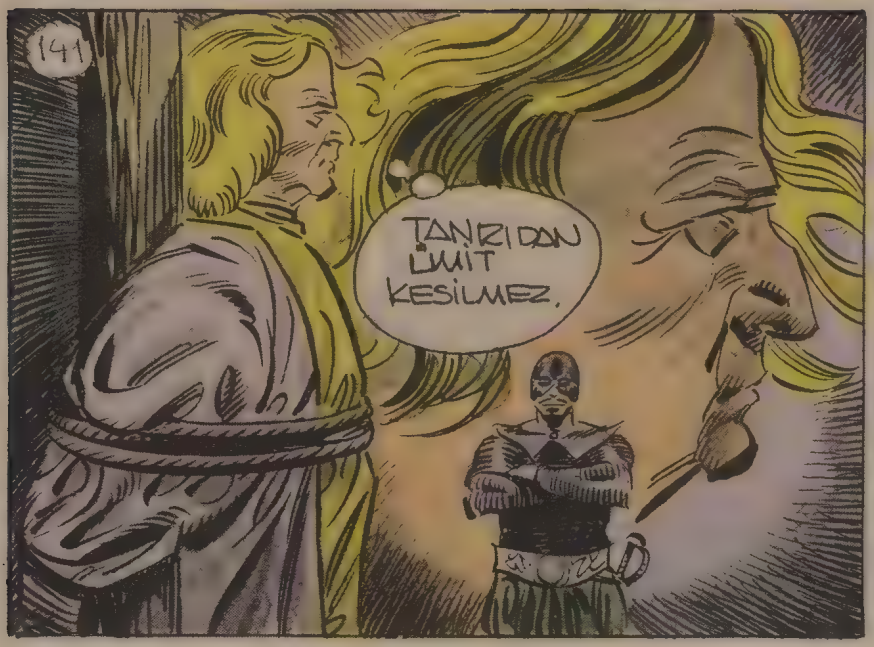

Odun yığınının üzerine varınca ortadaki direğe sırtını dayayarak durdu.

Yüzünde ne bir korku, ne bir yalvarış ifadesi vardı.

Yigit duruşuyla dünyaya meydan okuyordu sanki...

Cellat ve yamakları onu direğe sımsıkı bağladılar.

Bilgin Aragon bakışlarını uzaklara çevirdi. Halk bütün alanı ve yan sokakları doldurmuştu.

Ölüm artık çok yaklaşmıştı.

* * *

Kara Murat,Katerin'le Paris sokaklarında ilerliyordu.

Ne yapacaktı? Nereye gidecekti? Bunu pek bilmiyordu.

Hapisten kurtardığı üç gencin davetini

kabul etmediğine pişman olmuştu.

"Serseriler yatağına mı gitmeli,yoksa bir otele girip dinlenmeli mi?" diye düşünüyordu.

Terene sokağına geldikleri vakit birden bire bir kalabalıkla karşılaştılar.

Kadın,erkek,zengin, fakir,birçok kimse alana doğru ilerliyordu.Kalabalık gittikçe artıyordu.

Kara Murat bu kalabalıkta Katerin'I kaybetti.

Sağa sola koştu ama,genç kızı göremedi.

Sonunda kalabalık insan seline kendini kaptırdı ve o da halkla beraber meydana doğru gitmeye başladı.

Katerin'in gerçek bir Parisli olduğunu düsenen Kara Murat:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

26 MAYIS 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 435 FİYATI 15 LİRA

Uzun Kılıçlı Kahraman'ın yeni sürüveni 13. sayfada

Armağan kazanan okurlarımız 15'inci sayfamızda

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

" Mutlaka gidecek bir yer bulur. Düşes Tampa'nın yakını olduğuna göre, güçlük çekmez''diye kendini teselli etti.

Kara Murat çevresine baktı.. Kalabalık iyice artmıştı. Yanında yürüdüğü adama sordu:

—Arkadaş, bu halk nereye gidiyor böyle?

—Nasıl? Olanları bilmiyor musun?

—Kusura bakma.. Dışarıdan geldiğim için hiç bir şeyden haberim yok..:

—Bilgin Aragon yakılarak idam edilecek.. Hepimiz oraya gidiyoruz..

—Yaaaa?

—Evet.. Aragon şeytana uymuş..Hıristiyanlığını inkâr ediyormuş...

—Garip şey....

—Garip ki, ne garip! Mutlaka şeytan

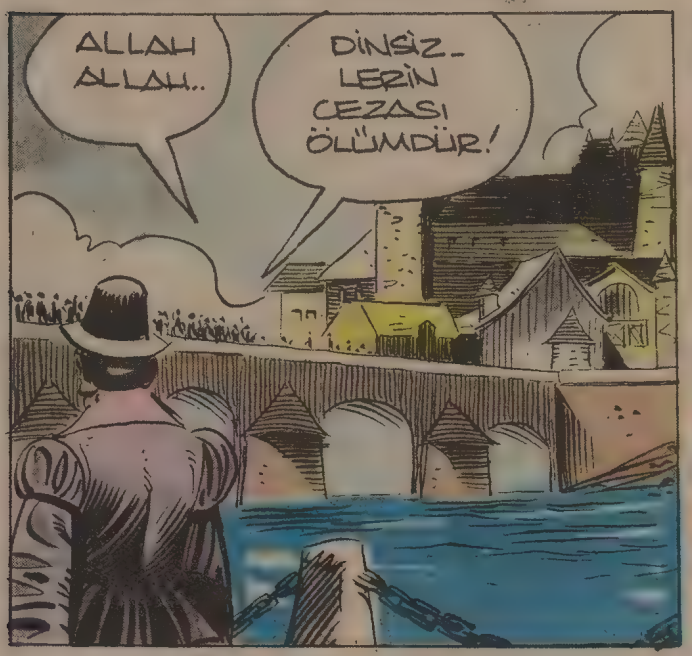

kanına girdi.. Herif Müslümanlığı övüp duruyormuş...

—Allah Allah...

—İnan ki öyle azizim.. İşte bu yüzden yakılacak.. Dinsizlerin cezası ölümdür...

Kalabalık, sokağı aşıp geniş meydana varmıştı.

Alanda, askerler ellerinde tüfeklerle bekliyorlardı.

Kara Murat, önünde durduğu evlerden birinin penceresinde güzel yüzlü, fakat sert bakışlı bir kadın görür gibi oldu.

Bu kadının yüzü kendisine yabancı gelmemesine rağmen mesafe hayli uzak olduğu için kim olduğunu çıkaramadı.

Bu sırada bir adam haykırdı:

"—Dinsiz Aragon kahrolsun...
Bir kısım halk tekrar etti.
—Kahrolsun!..
Aynı adam yeniden bağırdı:
—Din düşmanına ölüm!..
Halk yine tekrarladı:
—Din düşmanına ölüm!..
Kara Murat bu sırada bir şeyin daha farkına vardı. Az önce sadece bir kadın gördüğü pencerede, bu sefer iki kadın vardı.

Kara Murat'ın uzaktan yüzünü seçemediği bu kadınlardan biri Düşes Tampa, öteki ise Madam Pre idi. Dışarıdaki gürültü patırtı son haddini bulunca, beraber pencereye yaslanıp dışarıyı seyretmeye başlamışlardı.

Madam Pre, yakılmak üzere olan Bilgin Aragon'a bakarak:

—İsa'nın düşmanları işte böyle mahvolur! dedi.

Düşes Tampa, sert bir sesle:

—Onun İsa'nın düşmanı olduğundan emin misin? diye sorunca kadın, kızararak susmak zorunda kaldı.

Odunların üzerinde son anlarını yaşayan Bilgin Aragon halka bir şeyler söylemek istedi ama başrahibin bir işareti üzerine papazlar vahşi bir sesle ölüm duasına başladılar.

Zavallı bilginin söylediği sözlerden hiç biri duyulmadı.

Aynı anda cellat yamaklarından biri yaktığı çırayı odun yığınının alt kısmını oluşturan kuru çalı demetlerine yaklaştırdı.

Papazların ellerindeki meşaleler bir anda demetlere doğru eğildi.

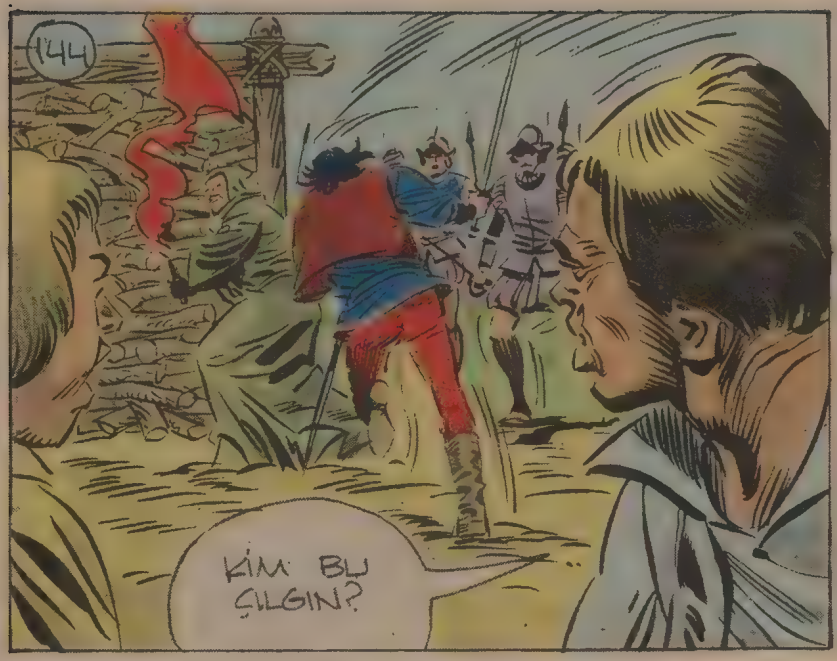

Tam bu sırada şaşılacak bir şey oldu.

Genç bir adam, halkın arasından yıldırım gibi fırladı. Şimşek gibi kılıcını çekti ve papazların arasına öyle bir kuvvet, kudret ve ustalıkla aldı ki, hepsini hallaç pamuğu gibi attı.

Birkaç saniye sonra, öfkeden kudurmuşcasına saldıran muhafızlarla bu çılgın genç arasında akıllara durgunluk veren bir vuruşma başladı.

Pencereden bakan Düşes Tampa:

—Tanrım! Kara Murat bu!.. diye inledi.

Madam Pre dehşet içinde:

—Çıldırmış!.. Bu kudurmuş herif ne yapmak istiyor! diye söylendi.

Düşes Tampa, ayağını öfkeyle yere vurdu:

—Sözünü geri al... O kudurmuş bir herif değil, Fransa'nın bugüne kadar görmediği bir kahramandır...

Madam Pre, sapsarı kesilerek sustu.

Herkeste müthiş bir şaşkınlık olmuştu.

Muhafızların komutanı:

—Gebertin şu serseriyi! diye bağırırken içinden derin bir hayranlıkla:

" Vay hınzır vay! Ne kadar da ustaca dövüşüyor! Nasıl da şaşmaz bir isabetle vuruyor!" diye düşünüyordu.

Kara Murat, Bilgin Aragon'un yakılmak üzere olduğunu görünce, her şeyi unutarak onun yardımına koşmuştu.

Şimdi vuruyor, önüne geleni deviriyor, kılıcının ucundan kan damlıyordu.

Askerler ilk şaşkınlıkları geçtikten sonra daha düzenli bir şekilde saldırıya geçtiler.

Ama, genç silahşörün hiç bir şeye önem verdiği yoktu.

Uzun kılıcı, yılan gibi ıslıklar çıkararak havada uçuyor,her defasında bir veya birkaç kişiyi yere seriyordu.

Ama ne olursa olsun, uzun süre böyle dövüşmesi olanaksızdı.

Askerlerin saldırısının yoğunlaştığı bir sırada halkın arasından korkunç bir çığlık işitildi.

Gözleri yuvalarından fırlamış, saçları karmakarışık elli kadar kişi, odun yığınının çevresindeki muhafızlara saldırdılar.

Bunlar Bilgin Aragon'un öğrencileriydi.

Kara Murat'ın kahramanca davranışı onları da harekete geçirmişti.

Muhafızların komutanı:

—Nişan al!.. Ateeeş! diye bağırdı.

Tüfeklerin patlamasından doğan bir gürültü, halkın çığlıklarına karışarak alanı yerinden oynattı.

Saldıran gençlerden bir kısmı kanlar içinde yere yuvarlandı.

Halk, dehşet içinde kaçmaya başlamıştı.

Kalabalıktan biri haykırdı:

—İleri!...

Gençler, yeniden hücum ettl.

Bir patlama daha oldu.

Ölenler düştü, yaralananlar küfrederek yerlerde kıvrandılar.

Bu sırada Kara Murat'ın kılıcı bir ölüm makinesi gibi çalışıyor, odun yığınının ateşe verilmesini önlemek istiyordu.

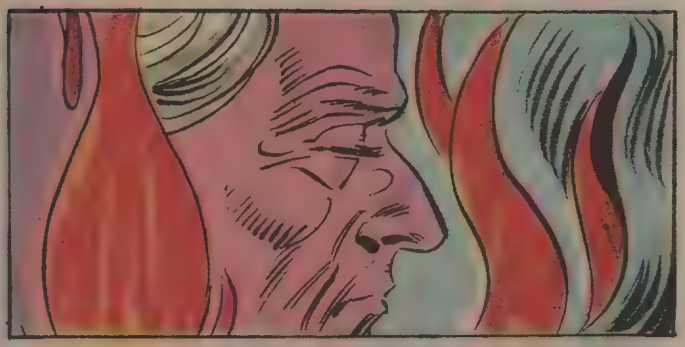

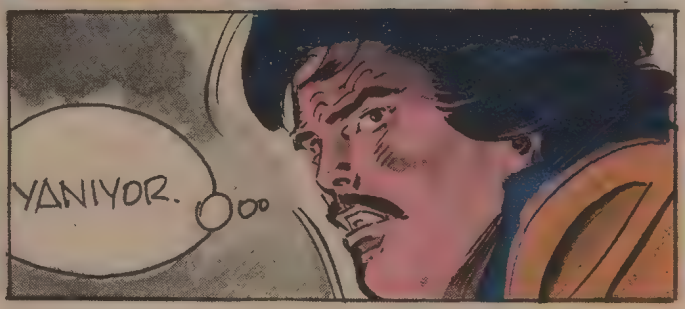

Ama çıralar, kuru demetlerin üzerine düşmüştü bile...

Koyu renkli ve ağır kokulu bir duman yükselerek Bilgin Aragon'un çevresini sardı.

Yaşlı adamın saf, sakin ve temiz yüzü dumanların arasında birkaç saniye daha göründü.

Sonra, ansızın alevler fışkırarak dumanın arasından sipsivri, korkunç bir dil gibi yükseldi.

Geniş alev sütunları dalgalana dalgalana, uğursuz bir kıvraklıkla mahkûmu sarmaya başladı.

Kara Murat'ın kan çanağına dönen gözlerinde umutsuz bir ifade belirdi.

—Tanrım.... Yanıyor...

Artık bilgini kurtaramayacağını anla-

mıştı.

Çatırdayarak, kıvranarak yükselen alevlerin yüksekliği evlerin damını aşıyordu.

Yanan direk ve odunlar büyük bir gürültüyle çöktü. Ateşin ortasında görünüşü yürekler parçalayan, görenlere kan ağlatan, ıstırapla kıvranan zavallı Bilgin Aragon vardı. Adamın diri diri kızartıldığı kor halindeki ateş bütün şiddetiyle yanıyordu.

Birdenbire Bilgin Aragon'un alevler arasındaki hayali yok oldu.

Tamamen ateş haline gelen odun yığını çöktü, direk devrildi.

Bilgin Aragon'un vücudundan kalan siyah bir yığın, son bir duman sütunu arasında gözden kayboldu.

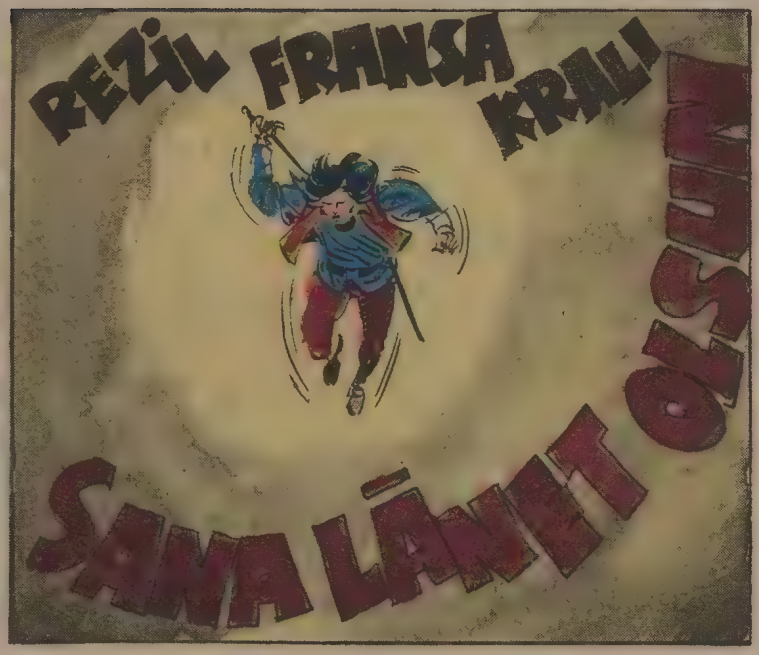

Artık her şey bitmişti...

—Zavallı... Zavallı talihsiz adam.. Seni kurtaramadım! diye inleyen Kara Murat'ın gözleri dolu dolu oldu. Meydanı çınlatan gür sesiyle:

—Rezil Fransa Kralı!.. Sana lanet olsun. Senden bu alçaklığın hesabını soracağım! diye haykırarak, elinde kılıcıyla saldırdı.

Ölüm alanı, delikanlının naralarıyla çınlıyordu.

Halk, dehşet içinde kalmıştı.

Koca Fransa Kralı'na herkesin önünde hakaret eden, ona meydan okuyan bu deli kimdi?

Eceline mi susamıştı?

O da yakılarak böyle can mı vermek istiyordu?

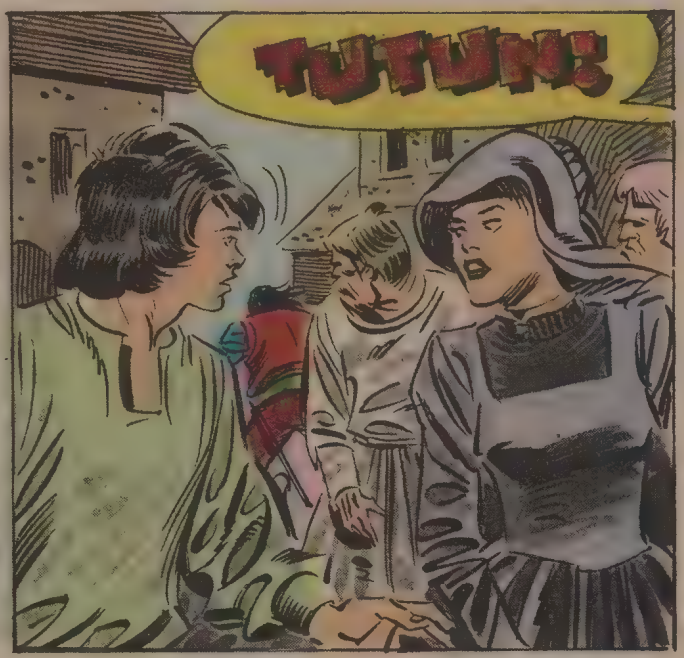

Komutan öfkeden kudurucasına:

—Kralımıza hakaret eden şu dinsizi gebertin! diye haykırdı.

Askerler saldırdılar.

Ama Kara Murat da çılgıncasına atılıyor, kolu yıldırım gibi kalkıp iniyor, her darbede bir Fransız askerini yere yuvarlıyordu.

Çevresi bir kan denizi haline gelmişti.

Bu amansız saldırıdan ürken askerler çekiliyor, ona yol açıyordu.

Kara Murat az sonra kalabalığın arasına karışmayı başardı.

Muhafızların komutanı:

—Tutun!.. Kaçırmayın!.. diye bağırıyordu.

KRALIN GÖZDESİ

Bilgin Aragon'un yakılmasını nefretle karşılayan halk, Kara Murat geçerken bu kahraman genci saklamak için yelpaze gibi açılıyor, sonra askerler gelirken kapanarak onlara yol vermiyordu.

Ansızın Kara Murat'ın koluna bir el dokundu.

Bu elin sahibi bir kadın,bu kadın da Düşes Tampa idi.

Güzel kadın sevgi dolu bir sesle:

—Benimle gel çılgın kahraman...Yoksa bu kudurmuş muhafız sürüsü seni parampar-ça edecek! dedi.

Kalabalık arasında beraberce koştular.

Askerler haykırarak, küfürler savurarak peşlerinden geliyorlardı.

Düşes Tampa, hızlı koşamadığı için a-radaki mesafe her an azalıyordu.

Kara Murat derin bir endişe içinde söylendi:

—Bana yardım etmek için kendini tehlikeye attın düşes!

Genç kadın gayet soğukkanlıydı:

—Hiç de değil.. Şu kapıyı kırabilir misin?

Önünde bulundukları eski bir evin tahta kapısını delikanlıya gösterdi.

Kara Murat, kadına:

—Biraz yana çekil! dedikten sonra kapının kilit kısmına güçlü bir tekme indirdi.

Bu sırada yetişen askerler, işi anlamışlardı. Büyük bir şiddetle saldırdılar.

Onları, Kara Murat'ın ucundan kan damlayan uzun kılıcı karşıladı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 HAZİRAN 1982 ÇARŞAMBA ★ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ★ SAYI: 436 FİYATI 15 LİRA

ÖZET : Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

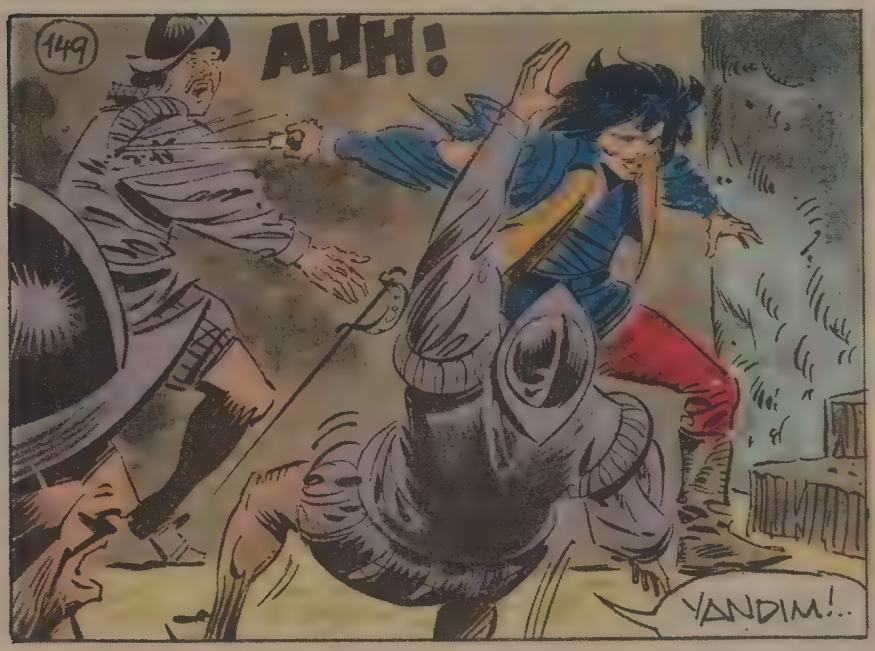

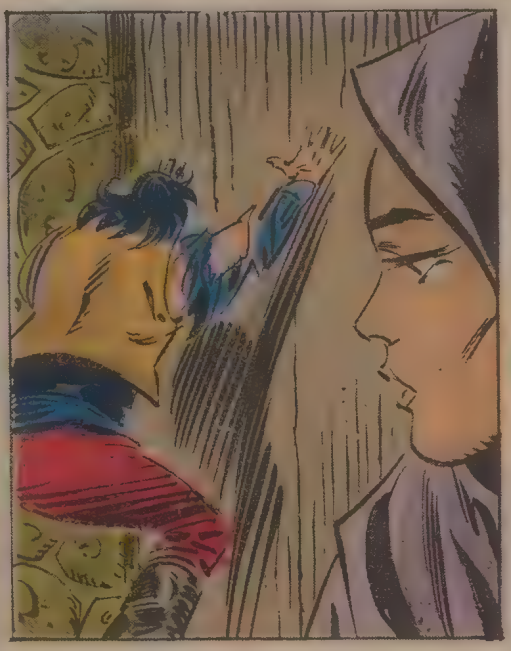

Kılıç, şimdi daha büyük bir ustalıkla işliyor, yaklaşmaya cesaret eden her askeri yere seriyordu.

Bu müthiş direnme karşısında muhafızlar yeniden duraklamak zorunda kaldılar.

Kara Murat, iki tekmede kapının kanadını açtı ve Düşes'i bileğinden çekerek eve daldı.

Avlarının ellerinden kaçtığını gören askerler kudurmuş gibi bağırarak hücum ettiler.

Kara Murat onların son saldırılarını da durdurarak adamları geriletti.

Sonra bir sıçrayışta içeri girerek kapıyı kapadı.

Çevresine bakındı.

Yerlerde birçok tahta parçası, bir balta

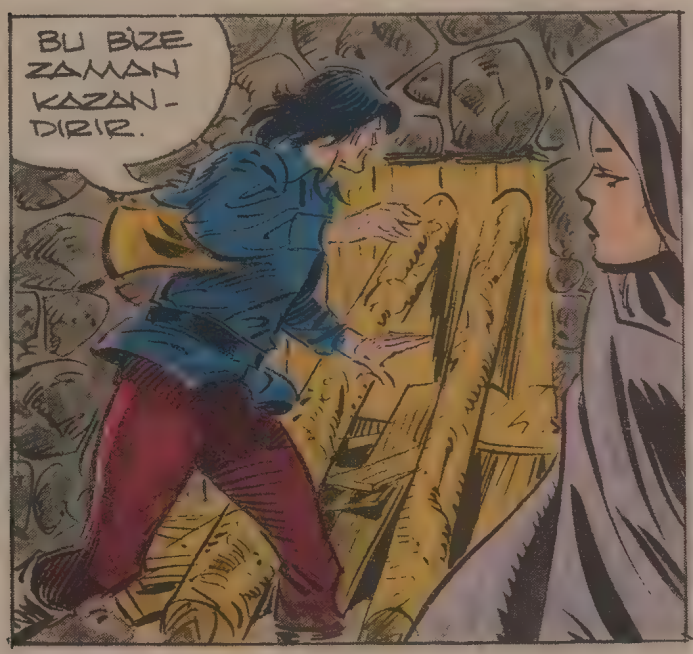

ve iki büyük kalas vardı.

Hemen bunları kapının arkasına yığdı.

Askerler şimdi kapıya dayanmışlar, kılıçlarının kabzalarıyla vurmaya, kapıyı kırmak için zorlamaya başlamışlardı.

Fakat kalaslar sağlam olduğu için kapının devrilmesini önlüyor, bütün darbelere dayanıyordu.

Kara Murat, üstü başı yırtık ve kanlı olduğu halde, Düşes Tampa'ya gülümseyerek baktı:

—Daha birkaç dakikamız var... Eğer kaderde ölmemiz yazılıysa önce sana teşekkür etmek isterim. Fransa denilen bu rezil ülkede, altın kalpli insanlar da varmış. Hayatımda senin kadar cesur kadına az rastladım.

—Çok naziksin. Ama henüz ölmedik. Şurada aşağıya inecek bir delik var. Burayı bildiğim için seni bu binaya doğru çektim...

Kara Murat bir bakışta bulundukları yeri gözden geçirdi... Gerçekten köşede mahzene inilecek bir delik vardı. Tavanı kalın bir orta direk tutuyordu. Düşes Tampa'ya:

—Sen çabuk aşağıya in! dedi.

Genç kadın sordu:

—Sen ne yapacaksın?

—Sen in... Az sonra ben de geleceğim.

Düşes Tampa, dar merdivenlerden aşağıya indi. Mahzene benzeyen bu yerin altından dalga sesleri geliyordu...

Döşemenin altından Sen Nehri'nin suları akıyordu.

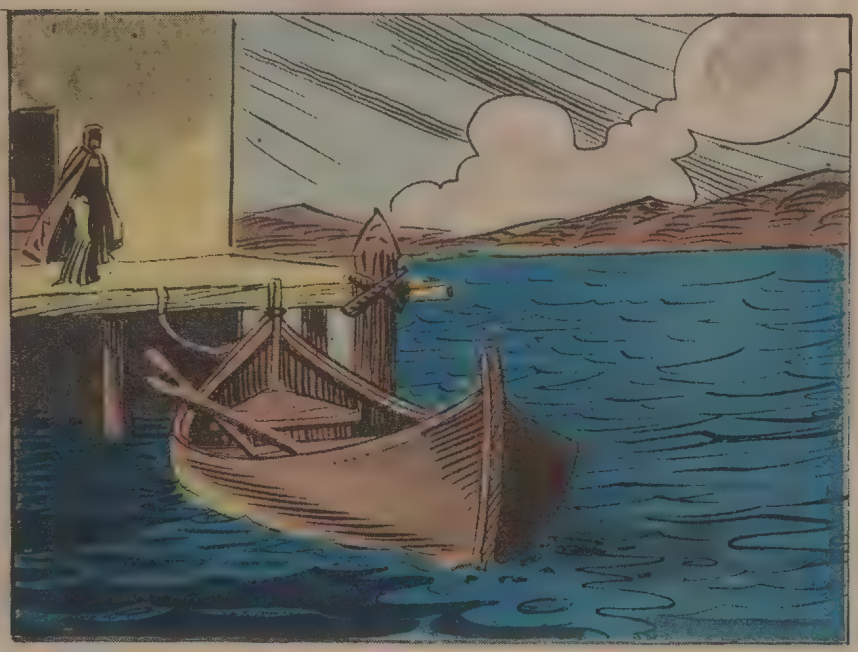

Kadın inerken aşağıya bakan Kara Murat da suların sesini duydu, yüzünü buruşturarak:

—Fena kapana kısıldık! diye söylendi..

Altları ölüm, üstleri ölümdü...

Ama Düşes Tampa umutsuz görünmüyordu...

Döşemedeki küçük bir kapağı açınca nehre doğru inen merdivenler göründü. Basamakların sonunda bir kayık vardı. Gelmesi için Kara Murat'a seslendi ama, yukarıdaki gürültüden hiçbir şey duyulmuyordu.

Askerler, bağırıp çağırıyor, şiddetli darbelerle kapıyı devirmeye çalışıyorlardı.

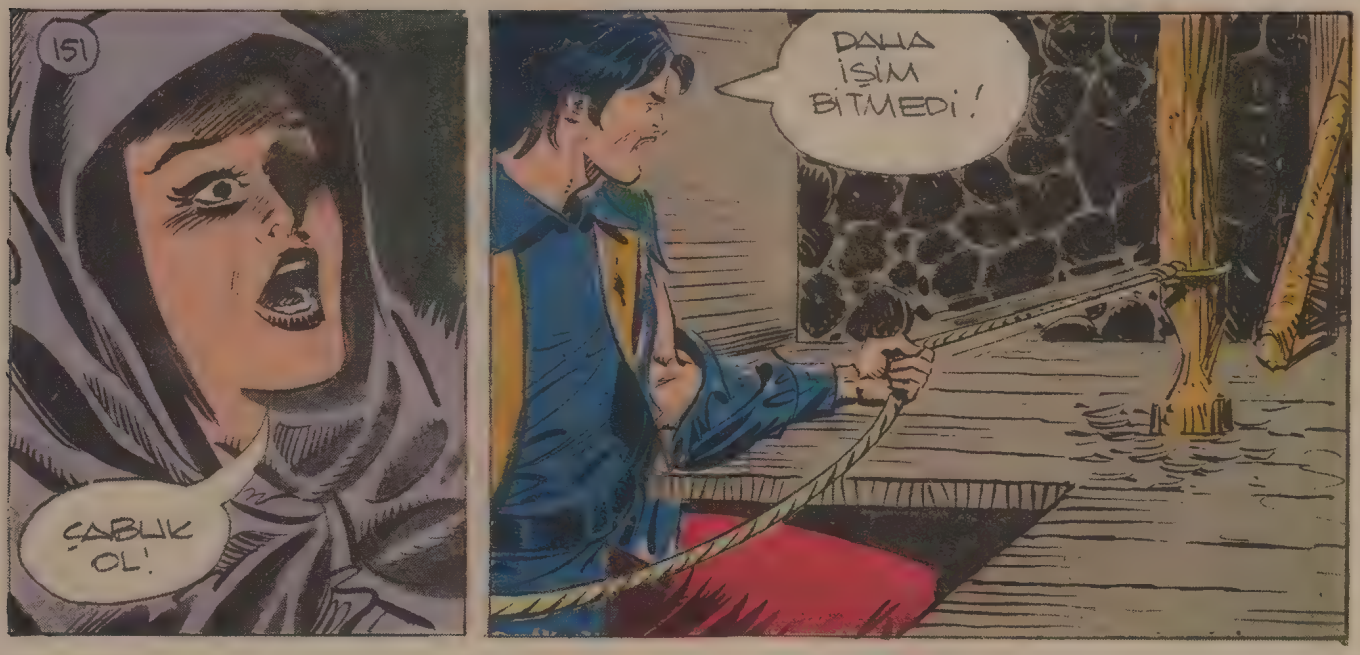

Bir ara yukarıdan balta sesleri duyuldu. Kara Murat baltayla bir şeyler kesiyordu.

Düşes Tampa ilk defa telaşla bağırdı:

—Çabuk ol! Çok vakit kaybettik!..

Üst kattaki işini bitiren Kara Murat merdivenin başında göründü. Ter içinde kalan yüzünde, ciddi bir ifade vardı. Boğuk bir sesle:

—Eğer öleceksek, onlar da bizimle beraber öbür dünyayı boylayacak! diye homurdandı.

Yukarıdaki sesler birden arttı.

Askerler nihayet kapıyı kırmışlar ve gürültüyle içeri dalmışlardı:

—Öldürün!

—Gebertin!...

—Sağ bırakmayın herifleri! diye bağıran muhafızların sesleri, binayı sarsıyordu.

İçerisi askerlerle tamamen dolunca, Kara Murat elindeki halata bütün gücüyle asıldı.

Önce bir çatırtı duyuldu...

Sonra tavan, gök gürültüsüne benzer bir sesle çöktü...

Çığlıklar, iniltiler birbirine karıştı, salon bir anda cehennem yerine döndü...

Tavan, içeriye dolan muhafızların üzerine yıkılarak çoğunu ezmiş, yaralamış, öldürmüştü.

Ortalığı kaplayan yoğun toz bulutundan kimse kimseyi göremiyordu.

Kara Murat, hızla merdivenlerden indi ve kayığın yanında kendisini bekleyen Düşes Tampa'nın yanına ulaştı.

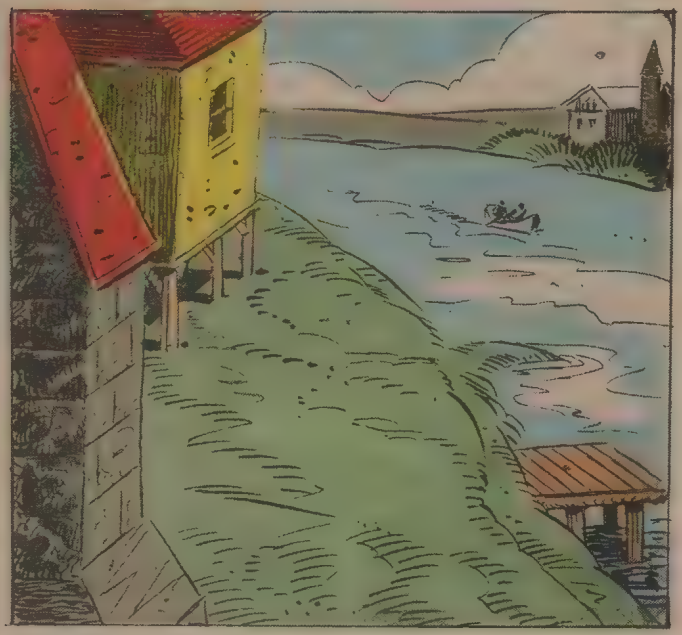

Genç kadın hayranlıkla:

—Müthiş bir insansınız, dedi. Tavanı taşıyan direği kesmek nereden aklınıza geldi?

—Bilmem. Son anda Kralın askerlerine böyle bir oyun oynamak istedim. Türk'ün aklı kaçarken gelir, diye bir söz vardır. Biz zorda kalınca, şeytanın bile aklına gelmeyecek çareler buluruz...

Bir süre sonra, Kara Murat'la Düşes Tampa kayığa atlayarak Sen Nehri'ne açılmışlardı.

Çok iyi kürek kullanan Kara Murat, kayığı Düşes Tampa'nın tarif ettiği bir binanın önündeki rıhtıma yanaştırdı. Karaya çıkar çıkmaz izin istemek üzere hafifçe eğilirken, genç kadın:

—Beni yalnız bırakma, dedi. Senin gibi, benim de düşmanımı çok güçlü. Beraber

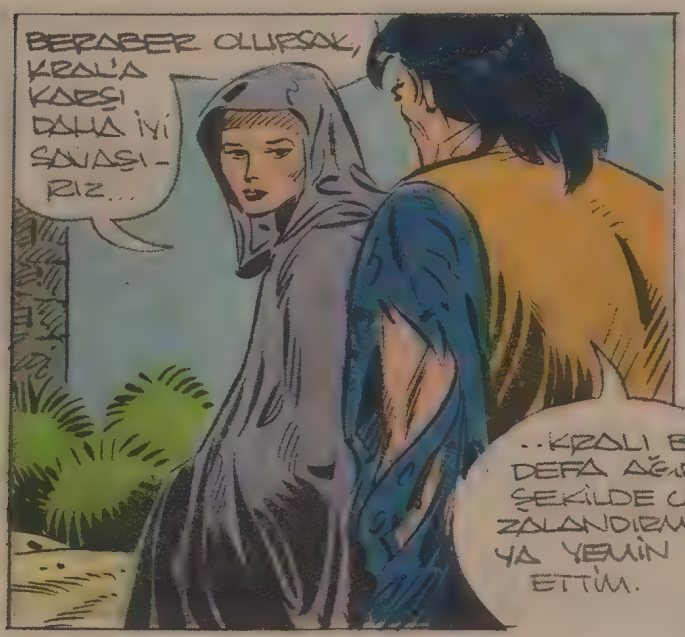

olursak, Kral'a karşı daha iyi savaşırız. Çünkü ikimiz de ona diş biliyoruz...

Kara Murat kaşlarını çattı:

—Doğru... İki defa canını bağışladığım Kralı bu defa ağır şekilde cezalandırmaya yemin ettim. Zavallı bir bilgini acımasızca ateşte kızartan bir adamın yaşamaya hakkı yoktur...

Düşes Tampa, Kara Murat'ı elinden tutarak çekti:

—Gelin köşke girelim... Burası bana ait evlerden biridir. İçeride sadece yaşlı bir hizmetçi var...

—Anladığıma göre çok zenginsin madam...

—Öyle sayılırım. Aslında zengin olan kocamdı. O ölünce, her şey bana kaldı. Kocamın nasıl öldüğünü merak ediyor musunuz?

Kara Murat, dudak büktü:

—Hayır... Bu beni hiç ilgilendirmez.

—Olsun... Yine de söyleyeyim. Onu ben öldürdüm...

Kara Murat titredi. Gözlerinden alevler fışkıran genç kadına hayretle baktı.

Düşes Tampa devam etti:

—Evet... Kocamın katili benim. Bıçağı tam kalbine sapladım. Ölümü hak etmişti çünkü... Şimdi öldürmek istediğim biri daha var... Kral... Evet, Kralı da öldüreceğim. Ama onun ölümü kocamınki gibi kolay olmayacak. Büyük acı çektireceğim...

Kara Murat, Düşes Tampa'nın sesinde titreyen kinin, çok önemli bir sebebi olduğunu düşündü ama ona hiçbir şey demedi. Sadece bu müthiş kadını şaşkınlıkla seyretmeye devam etti.

Düşesin vahşi bir güzelliği vardı.

Pembe dudakları öpülmek için yaratılmıştı sanki...

Uzun ve kıvrık kirpiklerinin altındaki gözlerinin büyüleyici havası, her erkeği kendinden geçirebilirdi.

İçeri girdiler...

Yaşlı bir hizmetçi, onları son derece iyi döşenmiş bir salona aldı ve Düşes'e emri olup olmadığını sorduktan sonra çekildi.

Şimdi yalnız kalmışlardı.

Tehlikenin birbirlerine yaklaştırdığı bu iki genç insan, aynı anda birbirlerine karşı derin bir arzu duyduklarını hissettiler.

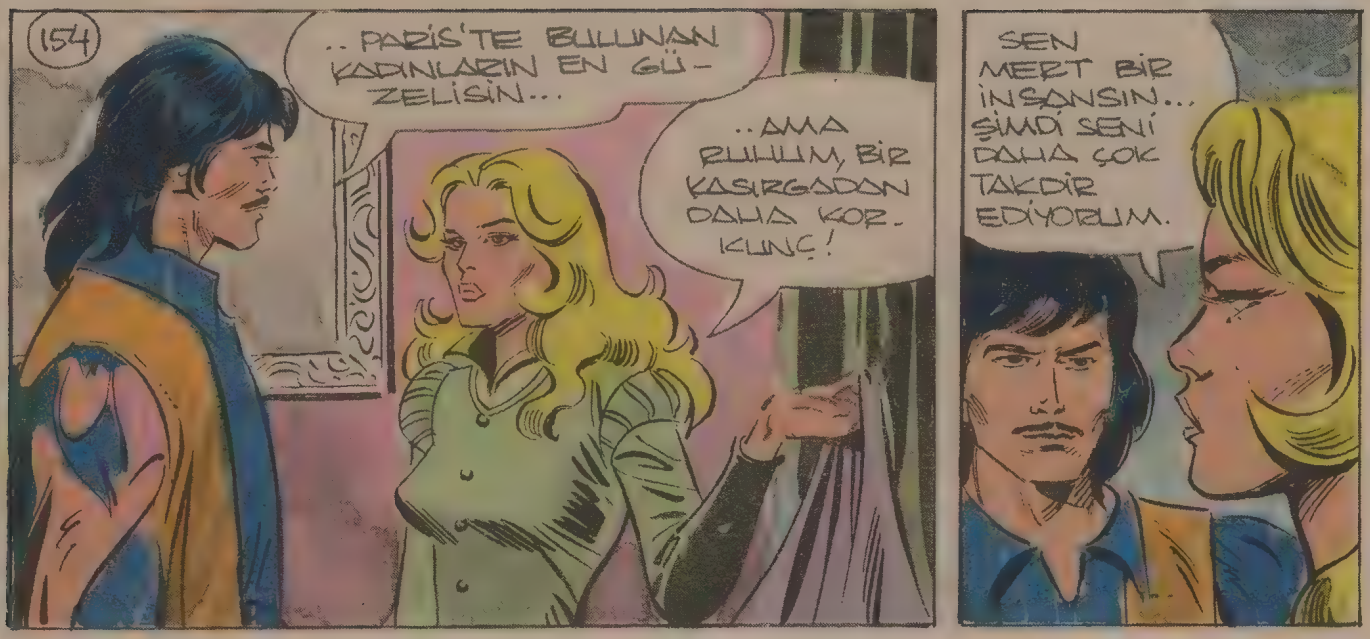

Kara Murat Düşes Tampa'ya:

—Cinayet işlemiş dahi olsan sen Paris'te bulunan kadınların en güzeli ve en kahramanısın, dedi.

Düşes Tampa, dalgın bir tavırla mırıldandı:

—Güzel mi dedin? Evet, güzelim ama ruhum bir kasırgadan daha korkunç...

—Bunu bilmem. Ama insan senin uğrunda çok şeylere katlanabilir.

—Güzel konuşuyorsun... Sen mert bir insansın. Bir kahramansın. Kalbin de kolun gibi titremiyor. Yarım saat önce müthiş kılıcınla kahramanlığını ispat ettin. Hem de hayatında ilk defa gördüğün bir adamı kurtarmak için.. Beni de darağacından kurtarmıştın. Şimdi seni daha çok takdir ediyorum. Bükülmez bir kolun arkasında yüksek bir kalbin

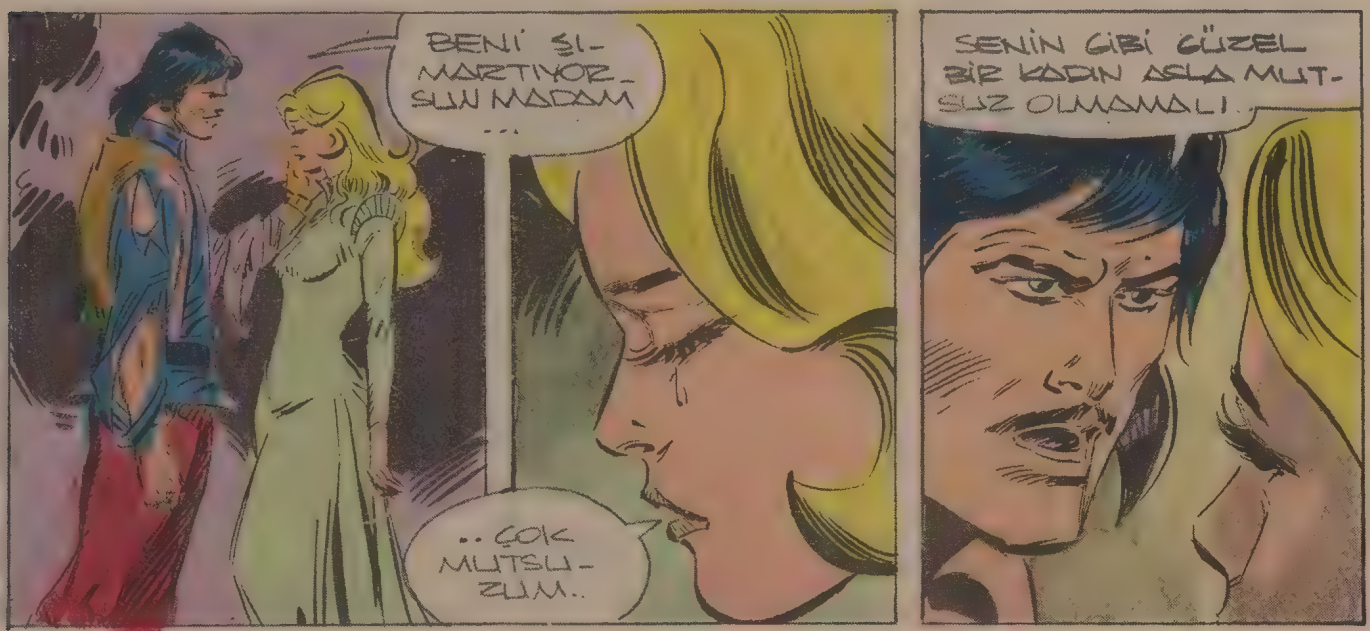

var...

—Beni şımartıyorsun madam. Güzel yüzünü ve ılık bir okşayışla beni büyüleyen sesinin tatlı ahengini, hiçbir zaman unutmayacağım...

Düşes Tampa'nın gözlerinde iki iri yaş tanesi belirdi, pembe ve nemli dudaklarının arasından hafif bir inilti çıktı:

—Evet ama çok mutsuzum. Ölmeyi arzu edecek kadar mutsuz...

Kara Murat, adeta isyan etti:

—Senin gibi güzel bir kadın, asla mutsuz olmamalı. Seni neden kurtardım? Sen beni neden kurtardın? Bu iki olay kaderimizin birbirine bağlı olduğunu göstermiyor mu? Bunlar hep basit birer rastlantı mı? Hayır... Beni sana, seni de bana sürükleyen bir güç var...

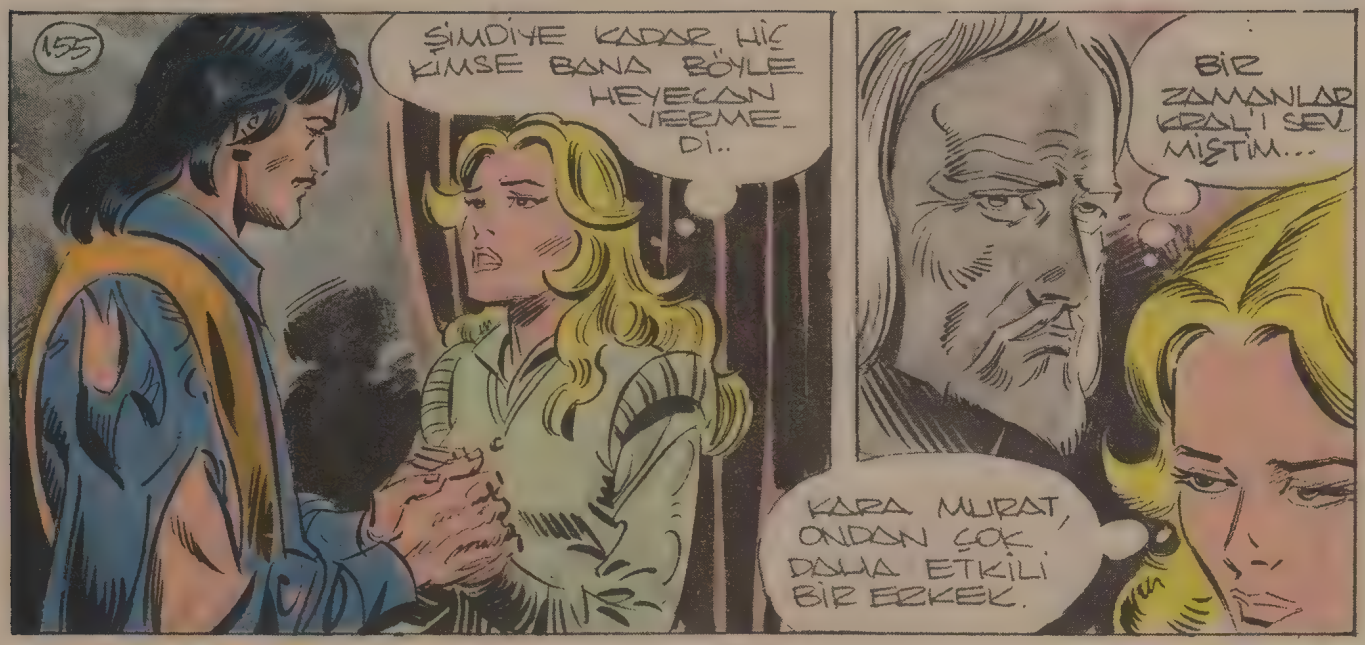

Kara Murat sustu. Düşesin ellerini avuçlarının içine aldı.

Sözleri genç kadının üzerinde garip bir heyecan yaratmıştı.

Düşes Tampa:

"Tanrım... Şimdiye kadar hiç kimse bana böyle heyecan vermedi. Kalbim hiç bir zaman böyle çarpmadı" diye düşündü.

Bir saniye kadar Kral İkinci Şarl'ın yüzünü gözlerinin önünde canlandırdı.

Bir zamanlar onu sevmişti.

Ama şimdi karşısında duran Kara Murat, ondan çok daha etkili bir erkekti. Yakışıklı ve sevimliydi.

Yavaş yavaş ona doğru yaklaştığını, onun sıcak nefesinin yüzünü okşadığını hissetti...

Sonunda kendisini Kara Murat'ın kol-

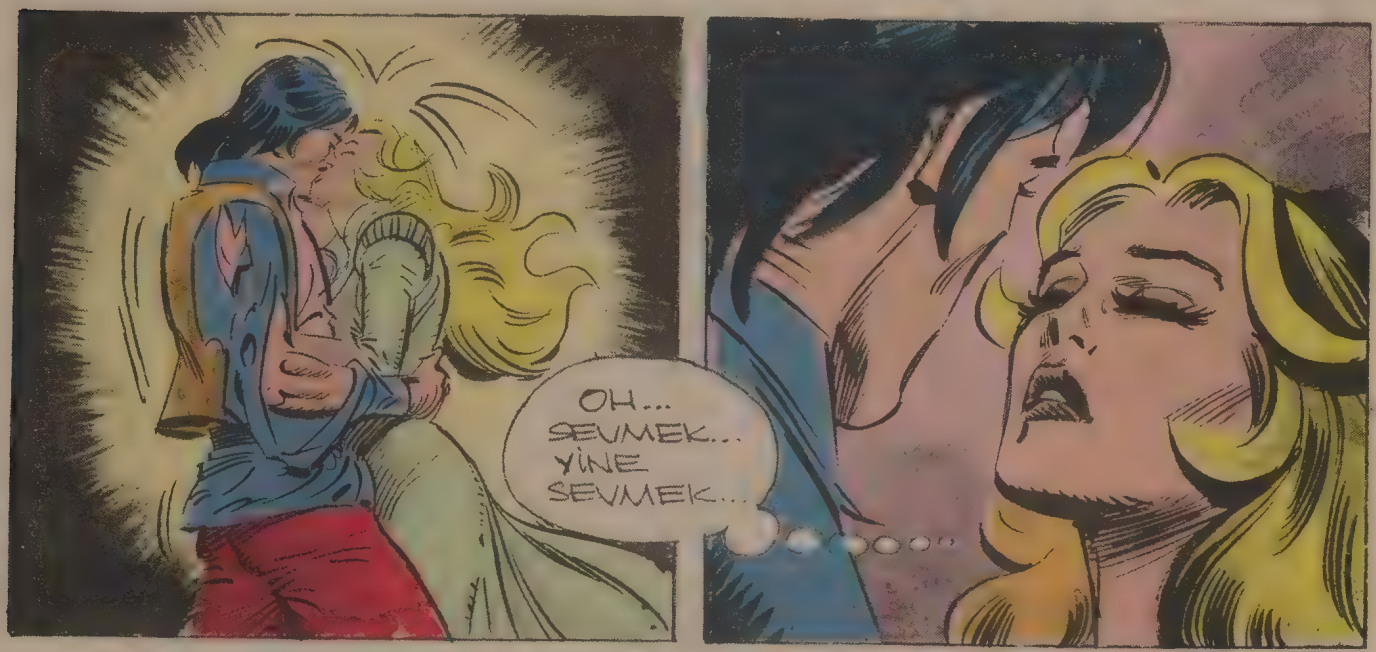

ları arasında buldu...

Dudakları uzun ve ihtiraslı bir öpücükle birleşti.

Genç kadın:

"__Oh, sevmek... Yine sevmek... Bu tatlı duygular içinde yine yaşamak... Kalbimin yeniden canlanışı ile tekrar dünyaya gelmek ne güzel!" diye düşündü.

İkisi de yavaş yavaş kendilerini kaybediyor, tüm benliklerini sınırsız bir şehvet dalgası kaplıyordu.

Düşes Tampa, delikanlıyı kadınlığının bütün ihtirasıyla kollarının arasında sıkarak:

—Seni seviyorum! diye inledi.

Artık hiçbir şey düşünmüyorlardı.

Gözlerini kapattılar...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

9 HAZİRAN 1982 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 437 FİYATI: 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

Düşes Tampa:

—Senin olacağım... Seninim... diye mırıldandı.

Gömleğini çözdü, elbisesinin üst yanını açtı. Saçları darmadağınık, çıplak omuzlarına dökülmüştü. Göğsü de yarı çıplaktı.

Kara Murat genç kadının açılan omuzlarından başlayarak dudaklarını çıplak göğsüne kadar kaydırdı, öptü, öptü, öptü...

Düşes Tampa'nın vücudu acıyla kıvranıyormuş gibi sarsılmaya başladı, parmakları delikanlının etlerini koparırcasına sıktı, çürüttü. Genç gövdelerini tutuşturan ateş, onları çılgına döndürmüştü sanki...

Yerdeki yumuşak halının üzerine yuvarlandılar...

Düşes Tampa sınırsız bir ihtiras içinde:

—Ahhhh! diye inledi.

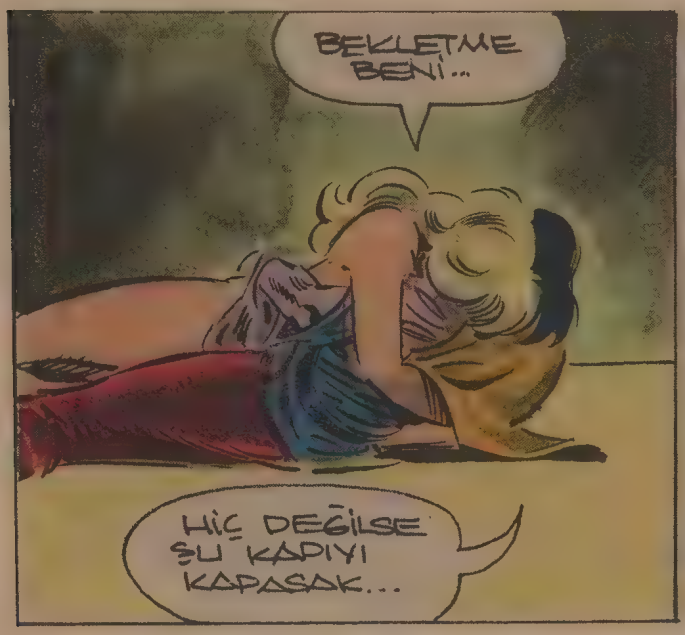

Vücudu zevk verici bir işkence içindeymiş gibi geriye doğru kıvrılmıştı:

—Bekletme beni yanıyorum! diye fısıldadı...

Bu sırada dışarıda birtakım ayak sesleri duyan Kara Murat kendini çekip kurtarmak istedi:

—Hiç değilse şu kapıyı kapasak.. Bekle biraz...

—Bekleyemem... Hemen şimdi istiyorum...

Düşes Tampa, aşk ve şehvetle dudaklarını Kara Murat'ınkilere yapıştırdı.

Isırdı onu...

Dişleri, dudaklara o kadar derinlemesine geçmişti ki, Kara Murat dudaklarının arasından kan sızdığını hissetti.

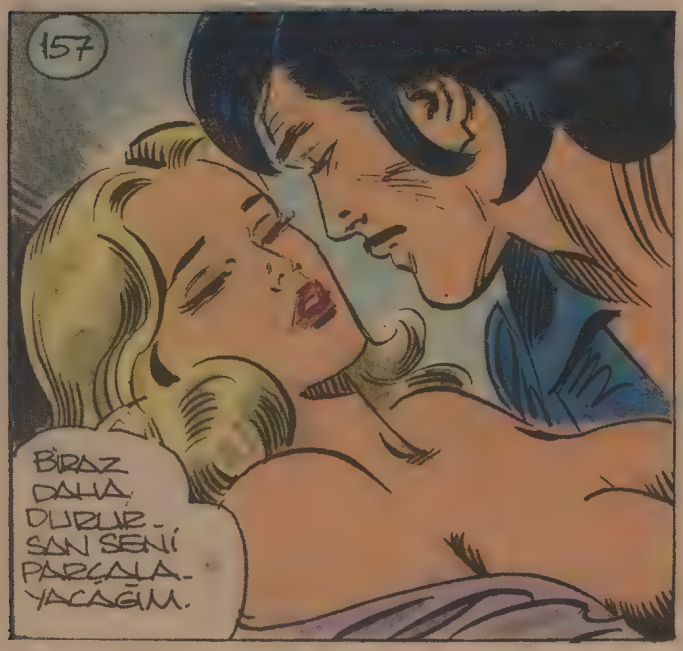

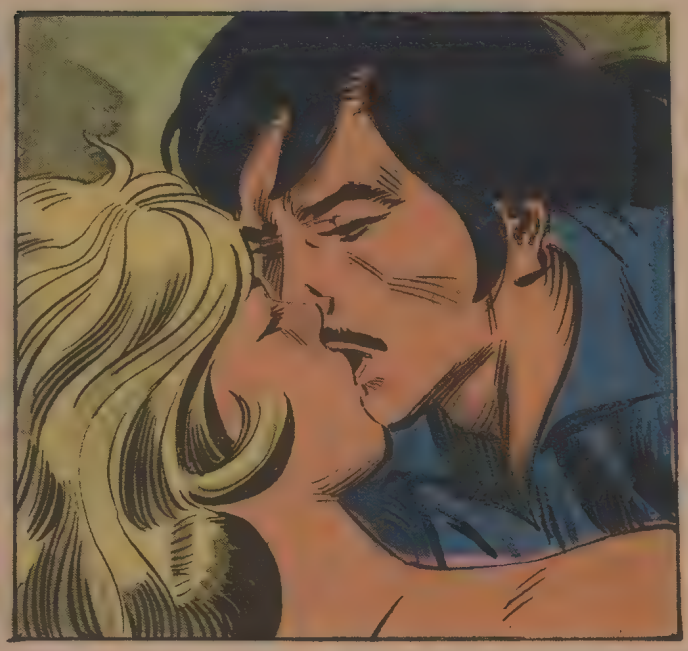

Genç kadının gözleri alev gibi parıldıyordu...

—Biraz daha durursan seni parçalayacağım! diye inledi.

Kıvrak ve gergin noktalar halinde insanı delice cezbeden çıplak memeleri titriyordu.

Yeniden nefessiz kalıncaya kadar çılgın gibi öpüştüler.

Kara Murat elini genç kadının boynundan göğsüne kaydırdı. Şakaklarının zonkladığını hissediyordu. Göğsüne temas ettiği anda ürperdiğini hissetti.

Kadının cildi ipek gibiydi.

Kollarının arasındaki vücut en duygusuz erkeği bile deli edebilirdi.

Vücutlarının birleşmesi onları tatlı bir zevk dalgasına götürdü.

Düşes Tampa, hayatında hiç bir zaman böylesine mutluluk duyduğunu hatırlamıyordu.

Bu Türk olağanüstü bir erkekti:

—Mükemmelsin! diye fısıldadı.

Kendisinin onun olduğunu hissettiği an, kalbinin duracağını sandı. Sonunda fırtınayı andıran bir baş dönmesi içinde büsbütün kendini kaybetti.

İniltilerini yok etmek istercesine dudakları delikanlının dudaklarının üstüne yapışmıştı.

Bir süre sonra gergin vücutlar gevşedi. Artık rahatlamışlardı. Boşalan ciğerler yeniden nefesle dolmaya, gözler çevreyi görmeye başladı. Gövdelerindeki ateş sönmüştü.

İkisi de yerde yatıyor, konuşmuyorlardı ama soluk alırlarken hafif hafif titriyorlardı.

Düşes Tampa, yutkunarak mırıldandı:

—Şimdiye kadar hiç kimseyle böyle mutlu olmamıştım. İlk defa seninle doyumsuz bir aşkı tattım. Bundan sonra senin yerini kimse alamaz.. Artık ben sana aitim. Bu aşka sadık kalacağım...

Kara Murat gülümsedi:

—Doğrusu bana sadık kalmanı istemem...

—Neden? Sadakat kötü bir şey midir?

—Hayır ama bence aşkta sadakat, başka birine takılmak için taşınan bir zincir gibidir. Zincir ise, esaret demektir. Oysa ben tamamen serbestim ve daima serbest kalmak isterim...

—Bana bağlanamayacağını mı söylemek

istiyorsun?

—Evet.. Paris'te devamlı kalacak değilim. Eğer Kral beni öldürtmezse işimi bitirdikten sonra yurduma döneceğim...

—Bunu biliyorum ve halimden şikâyet etmiyorum. Sen aşk zincirini benim boynuma taktın bile.. Seni sevmeme ve umut beslememe engel olamazsın herhalde? Kraldan öcümüzü birlikte alacağız...

Bu sırada hafif bir çığlık, onları daldıkları hayal aleminden uyandırdı.

Düşes Tampa, çıplak vücudunu örtmeye çalıştı.

Kara Murat hızla toparlandı.

İkisinin de gözlerinde tarifsiz bir şaşkınlık belirmişti.

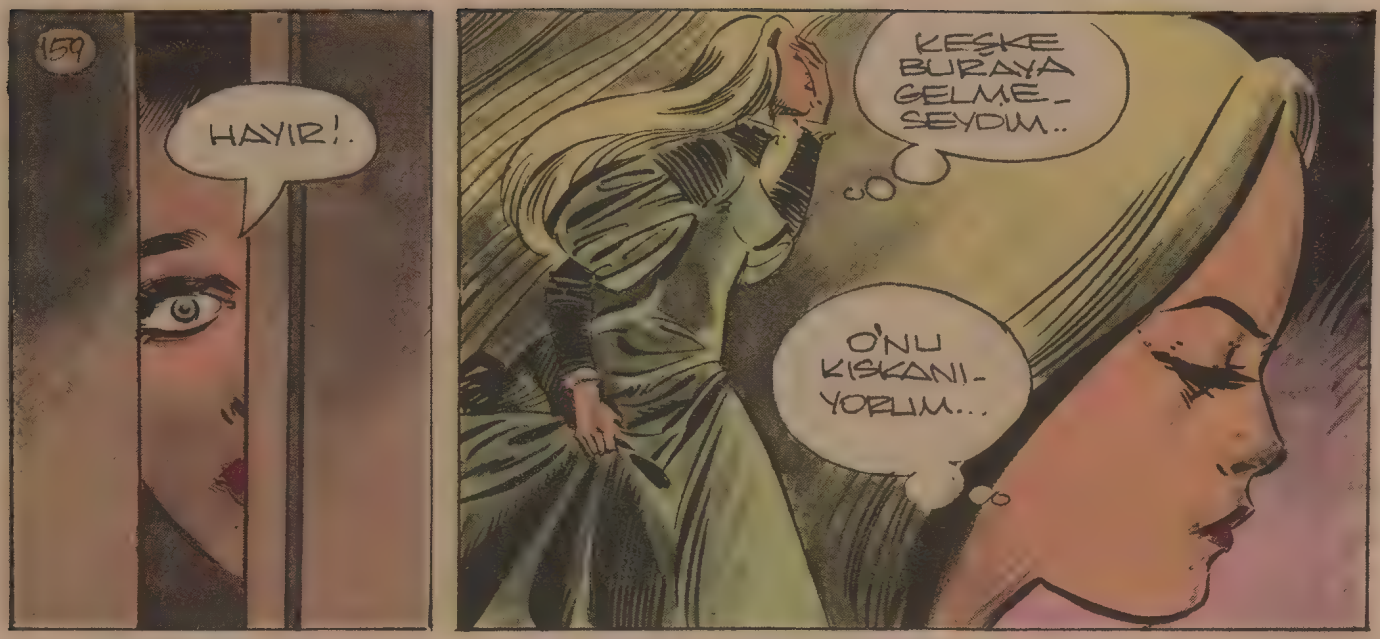

Aralık kapıda biri duruyordu.

Bu, dehşetten büyüyen gözlerle onların çıplak vücutlarına bakan Katerin'di.

Bakışları bir şok geçirmiş gibi çılgıncaydı.

Yüzü sararmıştı ve dudakları titriyordu.

Genç kızın bu hali sadece birkaç saniye sürdü. Sonra ellerini yüzüne kapayarak hızla dışarı kaçarken, omuzlarının hıçkırıklarla sarsıldığı görüldü:

—Tanrım!.. Tanrım!.. Keşke buraya gelmeseydim! diye inliyor, gözlerinden sicim gibi yaşlar süzülüyordu.

Gözlerinin önünden yorulmak bilmeyen zevk ve şehvet sahnesi gitmiyor, hayatında ilk defa bir kadını, Düşes Tampa'yı çılgıncasına kıskandığını hissediyordu:

—Nefret ediyorum! diye bağırdı.Erkek-

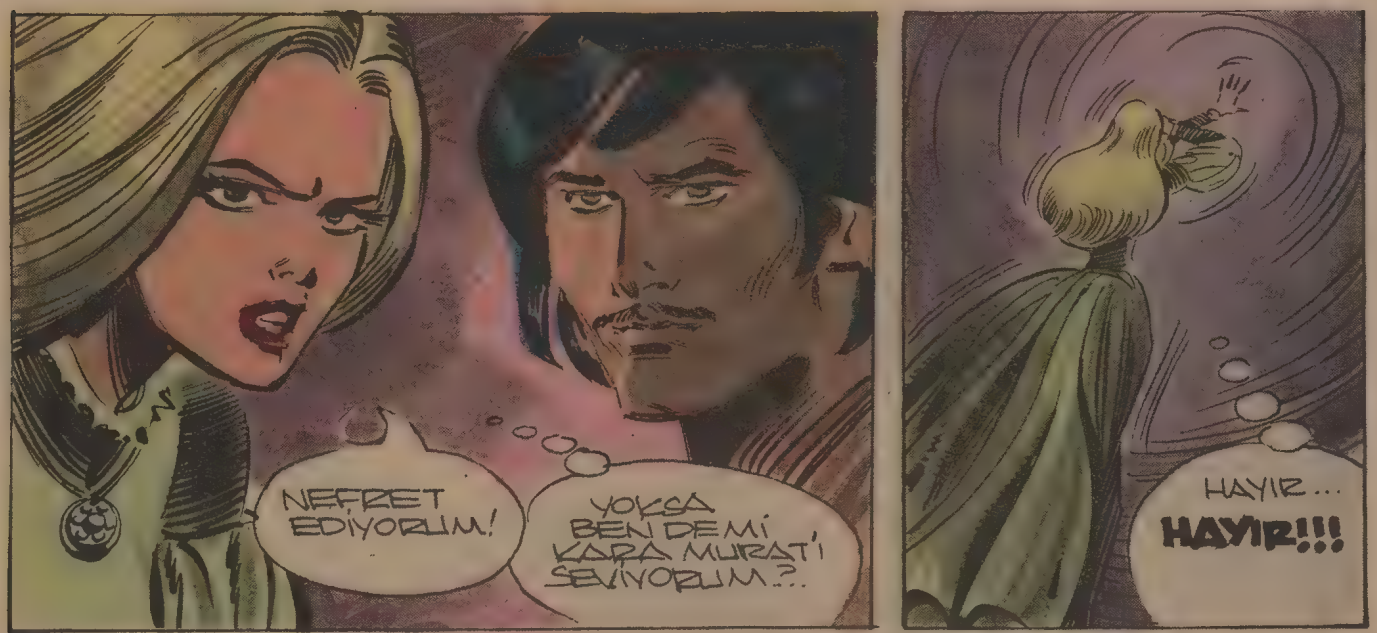

lerin aklı fikri hep bunda! Sevişmekten başka bir şey düşünmezler mi?

Sonra ansızın kendi kendine şu soruyu sordu:

—İyi ama, neden böyle kızıyorum? Yoksa ben de mi Kara Murat'ı seviyorum? Kralın aşkını reddeden ben, bir serüvenciye mi âşık oldum yoksa?

Kızın kalbinin atışları iyice yükseldi. Başka bir şey söyleyecek halde olmadığını hissetti. Zaten elleri, gözleri, dudakları ve vücudu da aynı cümleleri tekrar ediyor gibiydi.

Istırap çığlıkları atmamak için elini ağzına bastırarak binanın dış kapısına doğru koştu.

Gördüğü sahneye hâlâ inanamıyor gibiydi.

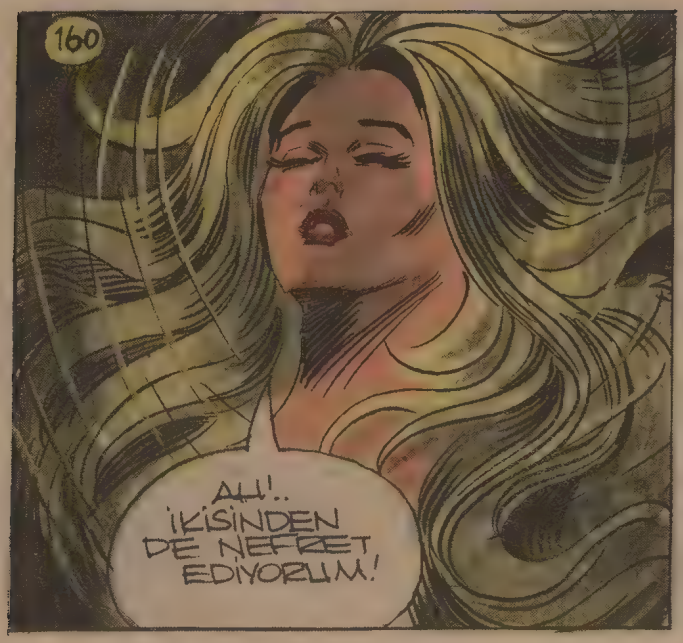

Başı dönüyor, dipsiz bir uçurumda bocalıyordu sanki...

—Seviyorum.. Seviyorum.. Şu anda duyduğum kinin tek sebebi aşktır.. Ah! İkisinden de nefret ediyorum!..

Genç kızın kalbinde aşk ve kin birbirine karışıyordu.

★ ★ ★

O akşam güneş batarken Paris'teki heyecan havası ve idam meydanında kopan gürültünün uyandırd ğı gerginlik, henüz dağılmamış bulunuyordu.

Halk köşe başlarında gruplar oluşturarak günün akıl almaz olaylarını tartışmaya dalmıştı.

Herkes o müthiş gencin, Fransa Kralı'na nasıl "Alçak!" diye bağırdığını konuşuyordu. Bu akıl almaz bir cesaret ve ağır bir ha-

karetti.

Güneş battı ve Paris'in çapraşık sokakları koyu bir karanlığa gömüldü, etrafta kimseler kalmadı.

Zifiri karanlık sokağın ağzında arka arkaya iki araba durdu.

İkisinin de perdeleri sımsıkı kapalıydı.

Arabaların yanında tepeden tırnağa silahlı bir muhafız grubu vardı. Hepsi de müthiş haydutlara benziyorlardı.

Öndeki arabanın perdesi aralandı ve tatlı bakan iki iri siyah göz göründü.

Muhafızların başı olduğu anlaşılan adam, yavaş bir sesle ve derin bir saygıyla.

—İşte Kraliçem! dedi. Kız şu binaya girdi...

Genç ve güzel kadının kaşları çatıldı. sesi hafif sertçe çıktı:

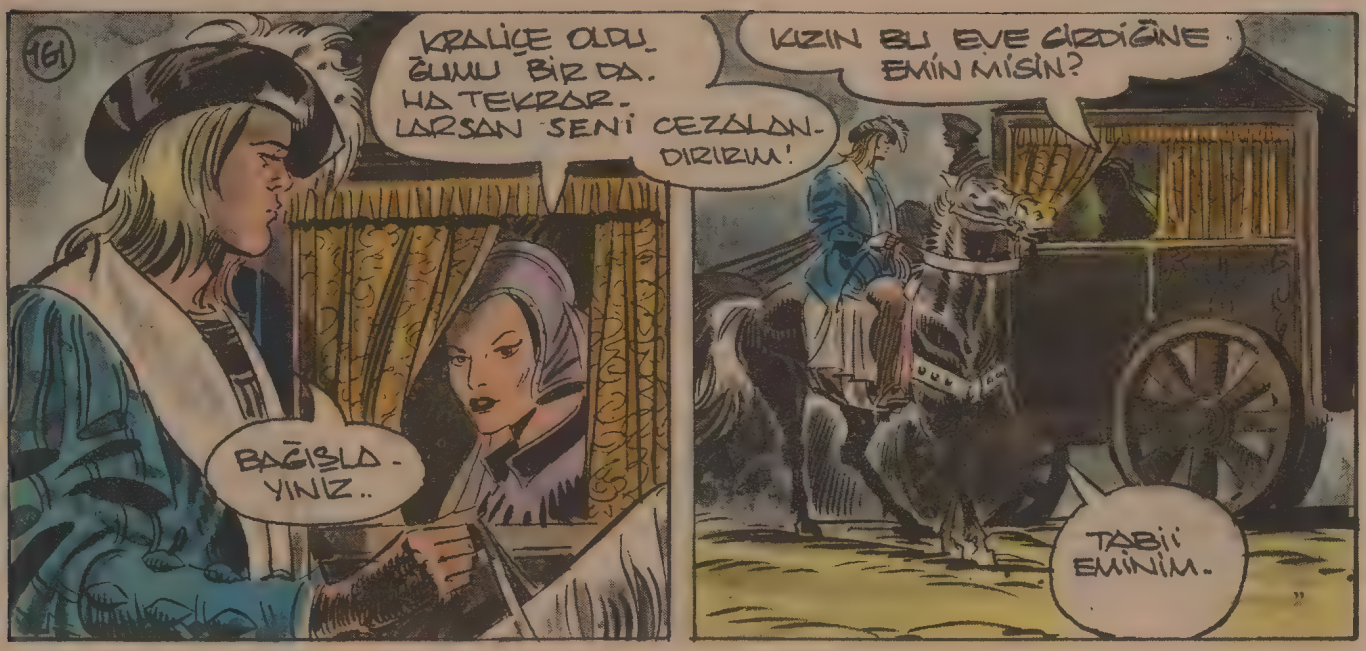

—Dük Artura!.. Dikkatli ol lütfen! Kraliçe olduğumu bir daha tekrarlarsan seni cezalandırırım!..

Adam şaşırdı, sarardı ve kekeledi:

—Şey.. Beni bağışlayınız madam!.. Ağzımdan kaçırdım. Bir daha tekrarlamam...

Genç kadın, Dük Artura'nın kendisine gösterdiği binaya keskin bir dikkatle baktı:

—Yanılmıyorsun ya? Kızın bu eve girdiğine emin misin?

—Tabii eminim.. Onu adım adım takip ederek yerini bana bildiren adam, en güvendiğim casusumdur!..

Arabadaki kadın Fransa Kralı İkinci Şarl'ın karısı Kraliçe Marie Anjou idi. Karanlıklar içindeki eve dikilen bakışlarında hain

ve tehdit edici bir ışık yanıyordu. Bu güzel yaratığın, güzel olduğu kadar zalim olduğu belliydi.

Kral'ın Katerin adındaki genç kıza âşık olduğunu duyduğu andan beri kıskançlığın zehiri damarlarını yakmaya başlamıştı.

"Ondan kurtulmalıyım. Ondan kurtulmam gerek.. Ama nasıl?" diye düşünüyor, saraydaki gücünü kaybedeceği endişesi onu çılgına çeviriyordu.

Kraliçe güzel, fakat ürkütücü bakışlarını Dük Artura'ya dikerek:

—Söyle Dük, dedi. Bu kızla gerçekten evlenmek istiyor musun, istemiyor musun?

Adam isyan edercesine haykırdı:

—Asla!.. Asla madam!..

Kraliçe zalim bir gülümsemeyle devam etti:

—Kral seni onunla evlendirecek, Katerin'in kocası olacaksın ama ona hiç bir zaman el süremeyeceksin...

—Evet madam...

—Karın, Kral'ın metresi olacak, gündüzleri seninle gezip, geceleri onunla yatacak.

—Öyle görünüyor madam!

—Şerefli bir erkek böyle aşağılık bir harekete nasıl dayanabilir?

—Dayanamaz madam.. Utancından ölür...

—O halde?

—Ne yapacağımı bilemiyorum. Kral'a karşı gelemem. Fakat dediğini yaparsam bu defa bütün Paris'e rezil olurum.. Oh! Madam! Yalvarırım beni bu felaketten kurtarın!..

Kraliçe saklamaya gerek görmediği bir kinle:

—Evet Dük Artura!.. dedi. İkimizin de hayatı bu kıza bağlı. Kendimizi kurtarmak için onu, Kralın bulamayacağı bir yere yollamalıyız.

Dük'ün gözleri yuvalarında çılgınca döndü, sesi bir homurtu halinde çıktı:

—Yani, öbür dünyaya yollamamız gerekiyor.. Emredin madam derhal şu evi basıp, içeride kim varsa kılıçtan geçireyim...

Kraliçe başını salladı:

—Deli olma!.. Evde kaç kişi olduğunu, kimlerin bulunduğunu bilmiyoruz.. Hem sana bir defa daha söylüyorum. Bu kıza benden emir almadan hiç bir şey yapmayacaksın. Anlıyor musun?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

16 HAZİRAN 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 438 FİYATI 15 LİRA

Armağan kazanan okurlarımızı haftaya açıklıyoruz

ÖZET : Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

Kraliçe bu sözleri söylerken sesini yükseltmeyi gerekli görmemişti ama sesinde insanı korkutan müthiş bir ifade vardı...

Dük Artura ,titrediğini hissetti:

—Anlıyorum madam! Şimdi ne yapmamı emrediyorsunuz?

Kraliçe'nin cevap vermesine fırsat kalmadan binanın kapısı hızla açıldı ve dışarıya, omuzları hıçkırıklarla sarsılan genç bir kız fırladı....

Bu Katerin idi...

Hem ağlıyor, hem de bilinçsiz bir şekilde karanlık sokakta deli gibi koşuyordu.

Dük Artura:

—İşte o! Kendi ayağıyla tuzağımıza düştü! diye haykırdı.

Gözlerinde ansızın sevinç ve zafer ışıltıları parlayan Kraliçe, coşkun bir sesle emretti:

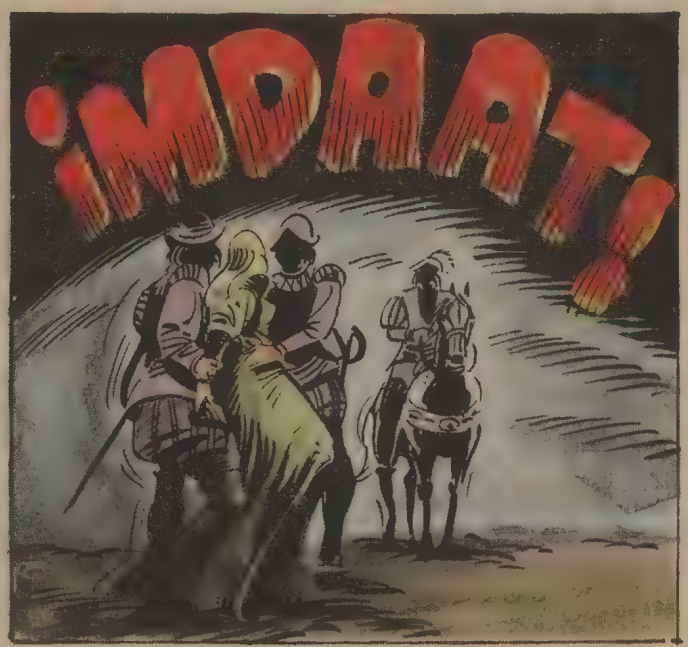

—Yakalayın!

Silahlı adamlar bir anda kızın çevresini sardılar...

Katerin durakladı, ürktü, geriye kaçmak istedi:

—Kimsiniz? Benden ne istiyorsunuz?

Adamlar, Dük'ün işareti üzerine hızla atılıp, Katerin'i kıskıvrak yakalayarak ayaklarını yerden kestiler.

Genç kızın bu haydutlara dayanabilmesi olanaksızdı.

Büyük bir korku ve sonsuz bir acı içinde bütün gücüyle bağırdı:

—İmdaaat! İmdat Kara Murat! İmdaaaat!

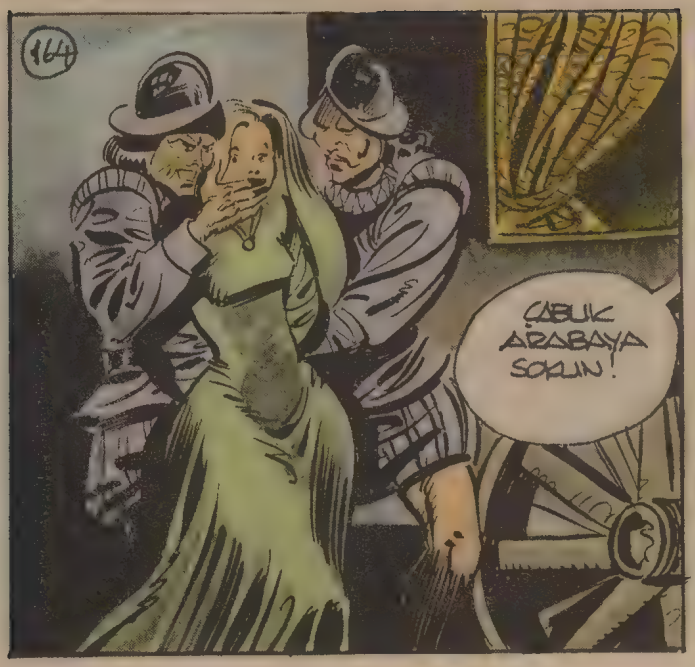

Kraliçe sert bir sesle:

—Çabuk ağzını tıkayın! diye emretti.

Emir, aceleyle yerine getirildi.

Katerin çırpınıyor, kıvranıyor, kurtulmak için bütün gücünü sarfediyor ama başaramıyordu..

Dük Artura, adamlarına:

—Haydi! dedi.

Kızı ikinci arabaya soktular...

Bütün bunlar çok kısa bir zaman içinde olup bitmişti...

Aynı anda konağın kapısı yeniden açıldı ve sokağa yıldırım gibi bir adam fırladı...

Bu adam Kara Murat'tı... Kendi kendine:

—Tuhaf! diye söylendi. Sanki kendi a-

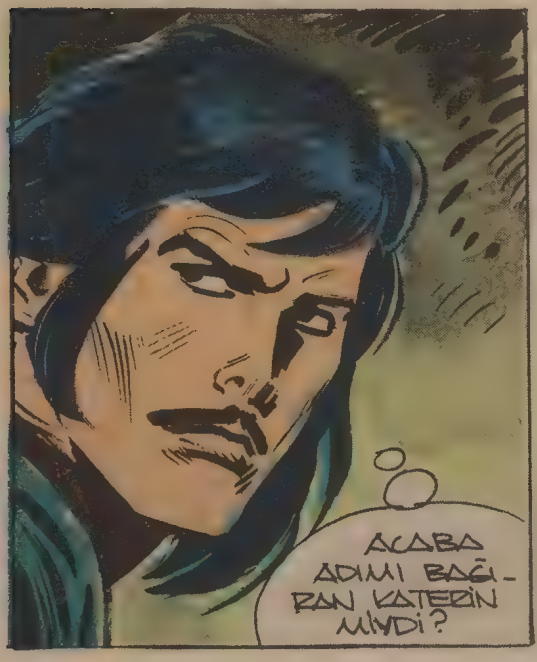

dımı duydum! Biri beni çağırıyor gibiydi...

Gözleri sokağın karanlığına alışıncaya kadar birkaç saniye geçti.. Bu arada şöyle düşünüyordu:

" Acaba adımı bağıran Katerin miydi? Bana lanet mi yağdırıyordu? Düşes Tampa ile beni bir arada görünce neden şok geçirdi? Yoksa bu kız bana âşık mı?"

Kara Murat ,birden sokağın köşesindeki karaltıları gördü, zayıf ışıkta arabaya atılan Katerin'in ince silüetini tanır gibi oldu...

—Tanrım! Onu kaçırıyorlar!

Birden öyle müthiş bir nara attı ki, sesi sokakta çın çın öttü:

—Durun! Alçaklar! Kadın hırsızları!

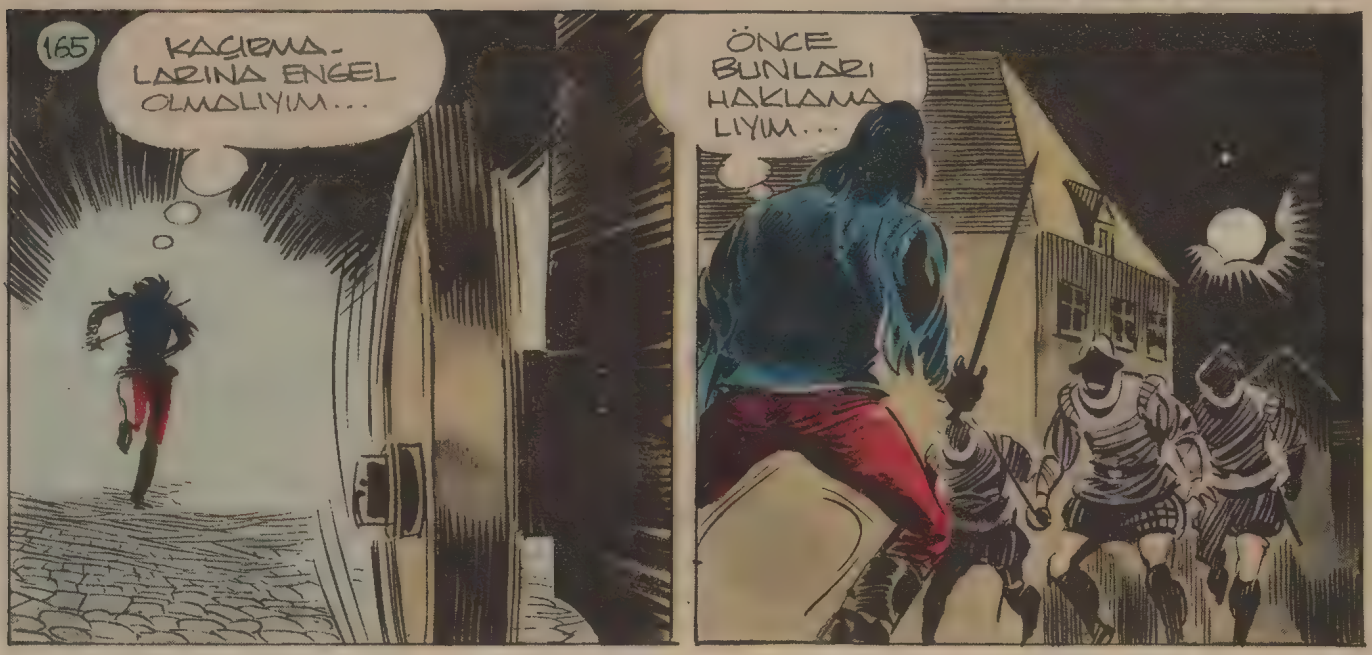

Kraliçe ikinci arabaya:

—İleri! Dörtnala! diye bağırdı.

Araba son süratle kaçmaya başlarken çevik bir gölgenin bunun peşine düştüğü görüldü...

Elinde kılıcıyla koşan genç adamı gören Kraliçe Marie Anjou:

—Üç kişi kalıp, şu kudurmuş herifi durdursun! diye emretti.

Kraliçe'nin arabası sokağın köşesinde eskisi gibi dururken, hızla kaçan öteki araba ile peşinden koşan Kara Murat'ın arasına üç gölge girdi..

Hepsi de, kılıçlarını çekmişlerdi.

Kara Murat karşısına dikilen adamları ortadan kaldırmadan, uzaklaşan arabaya yetişemeyeceğini anlayınca, müthiş bir öfkeyle onların üzerine atıldı.

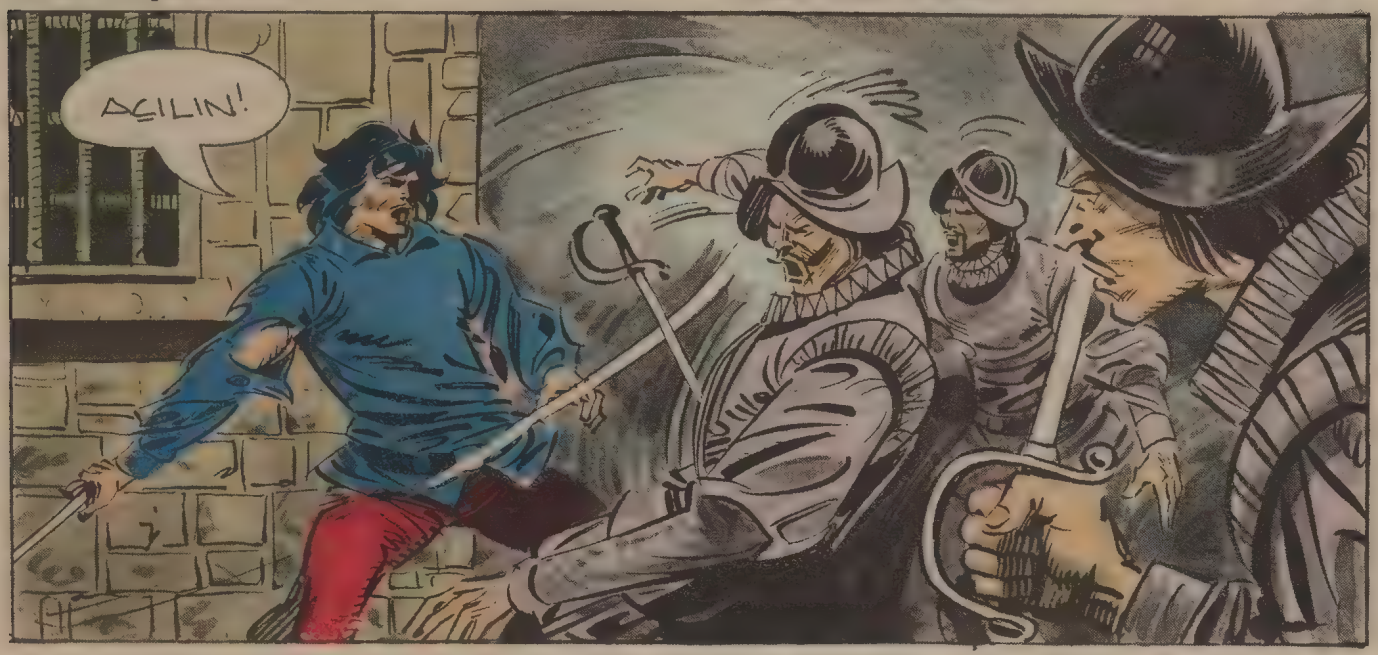

Kılıçlar, karanlıkta kıvılcımlar çıkararak çarpıştı.

Daha ilk hamlede, Kraliçe'nin üç silahşörü karşılarındaki gencin yaman bir dövüşçü olduğunu anlamışlardı.

Gece karanlık olmakla beraber, bulutların arasından sıyrılan ayın ışıkları, gölgelerin seçilmesini sağlıyordu.

Çarpışma, pek müthiş oldu.

Kara Murat arabaya yetişmekten umudu kestiği için çılgın bir öfkeyle saldırıyordu.

İlk birkaç hamleden sonra, adamlardan biri gecenin sessizliğini yırtan acı bir çığlıkla kaldırımın üzerine yuvarlandı.

Kara Murat'ın kılıcının deldiği göğsünden oluk gibi kan akıyordu.

Delikanlı kükredi:

—Savulun! Savulun diyorum size!

Sokağın köşesinde duran ilk arabanın içinden, akıllara durgunluk veren düelloyu seyreden Kraliçe Marie:

—Vay şeytan vay! diye haykırmaktan kendini alamadı.

Arabacı:

—Gitsek iyi olacak efendimiz! diye seslendi.

Kraliçe Marie Anjou boğuk bir sesle mırıldandı:

—Hayır.. Bekleyelim.. Dövüşün sonunu merak ettim doğrusu...

Bu sırada acı bir çığlık daha kulakları tırmaladı.

İki elini, göğsünün üstüne bastıran silahşörlerden biri daha:

—Yandım, diye haykırarak, cansız yere

yığıldı.

Kraliçe Marie inanılmaz bir soğukkanlılıkla dövüşü seyrediyordu:

—Çok ustaca kılıç kullanıyor. Bu konuda fikrin nedir?

Arabacı, gerçekte yaman bir silahşördü:

—Doğrusu, iyi kılıç kullanıyor! dedi. Stili hiç bir Fransıza benzemiyor...

—Ya cesareti? Pek müthiş bir şey!

—Bu kavgacı adam bizim hizmetimizde olsa ondan çok yararlanırdık efendimiz...

—Evet.. Böyle adamlara ihtiyacım var. Henüz halledilmemiş önemli işler ortada. Bunların bitirilmesi için, son derece gözü pek bir adama muhtacım...

—Hakkınız var Kraliçem..

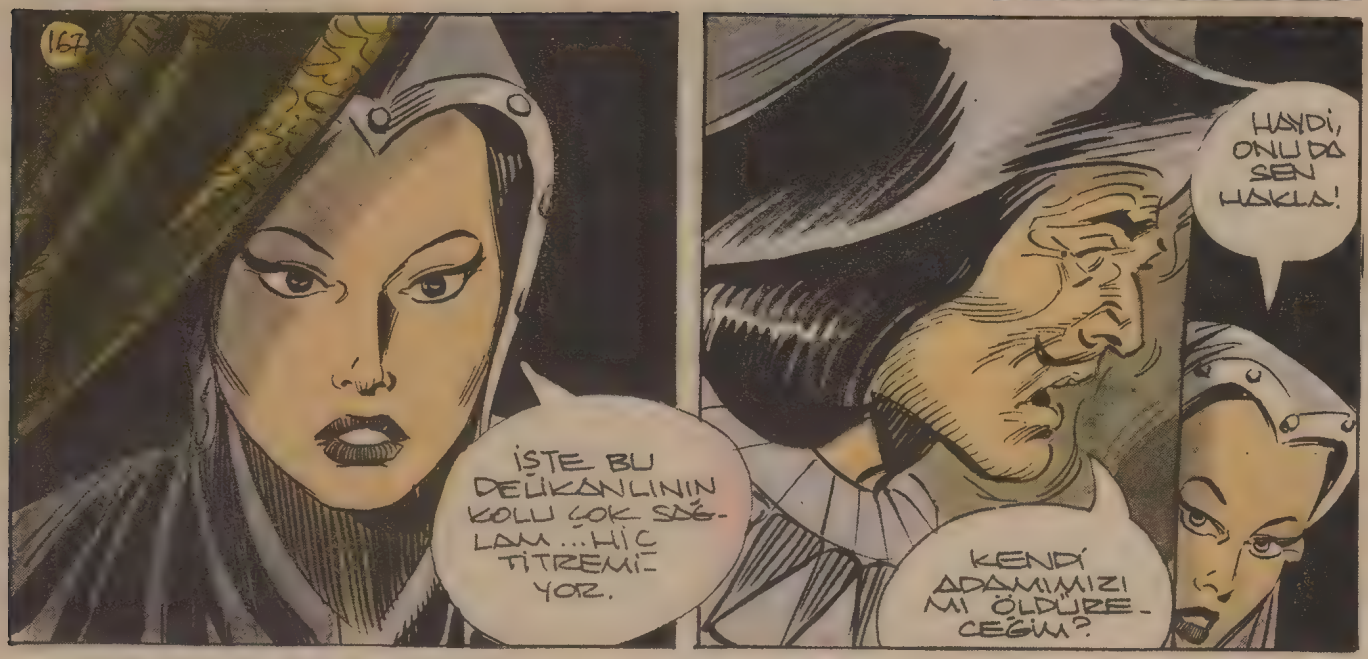

—Bana Kraliçe deme aptal herif! Bir duyan olursa her şey altüst olur...

—Haklısınız madam.. Bağışlayınız...

—İşte bu delikanlının kolu, çok sağlam. Hiç titremiyor. Bak...Bizimkilerden biri daha öbür dünyayı boyladı. Önce yaralanarak yere düşmüştü. Sonra kalkıp delikanlıyı arkadan vurmak istedi ama kendi öldü...

—Evet.. Bu şeytanın arkasında da gözü var galiba? Şimdi karşısında sadece bir kişi kaldı...

Kraliçe, o anda korkunç bir emir verdi:

—Haydi, onu da sen hakla! Şu müthiş silahşöre yardım etmiş gibi görünüp, tanışma imkânı bulalım...

Arabacının gözleri, faltaşı gibi açıldı:

—Neee? Kendi adamımızı mı öldüreceğim?

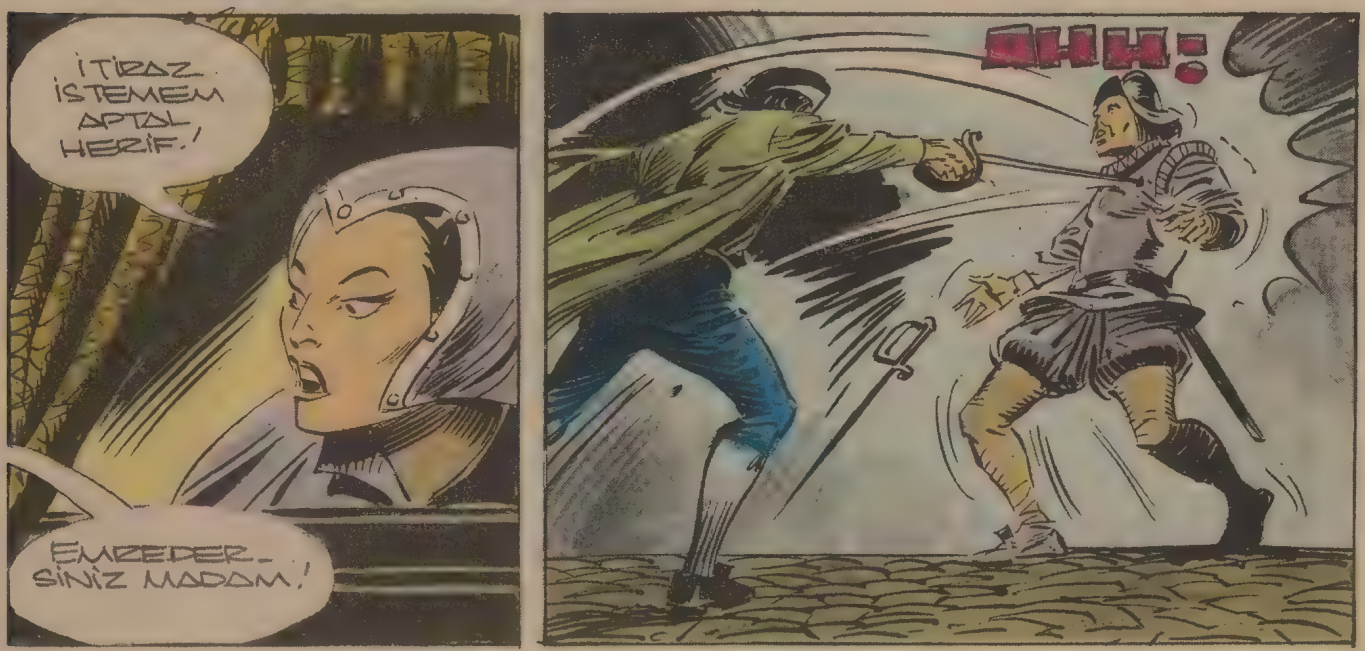

Kraliçe, kaşlarını çattı:

—İtiraz istemem aptal herif!..Yabancı genç, nasıl olsa onu da devirecek. Sen daha önce davran ve ona yardım etmiş ol. Sonuçta değişen bir şey yok.

Arabacı Kraliçe'nin buyruğuna boyun eğdi:

—Emredersiniz madam!

Sonra, kılıcını çekip kavgacılara doğru atıldı.

Kara Murat'ın karşısında tek başına kalan sonuncu silahşör tam kaçmaya hazırlanırken, arabacının koştuğunu görünce kendisine yardım geldiğini sanarak durdu.

Ama yanılmıştı.

Arabacının kılıcı, adamın göğsünden girip, sırtından çıktı..

Kara Murat, kaşlarını çatarak arabacıya öfkeyle baktı:

—Buna hiç gerek yoktu.. Onu canlı yakalayıp, konuşturmak istiyordum.

Arabacı, omuz silkerek homurdandı:

—Sen de iyilikten hiç anlamıyorsun. Bana kalsa kılını bile kıpırdatmazdım ama, ne çare ki hanımım emretti:

—Hanımın mı? Hanımın şu arabanın penceresinden bakan kadın mı?

—Evet...

Kara Murat siyah arabaya doğru yürüdü. Yaklaştıkça, genç kadının yüzünü daha iyi seçiyordu...

" Bir Kraliçe kadar güzel" diye düşünürken, gerçekten bir kraliçenin karşısında olduğu aklına bile gelmedi.

Zeki bir kadın olan Fransa Kraliçesi,

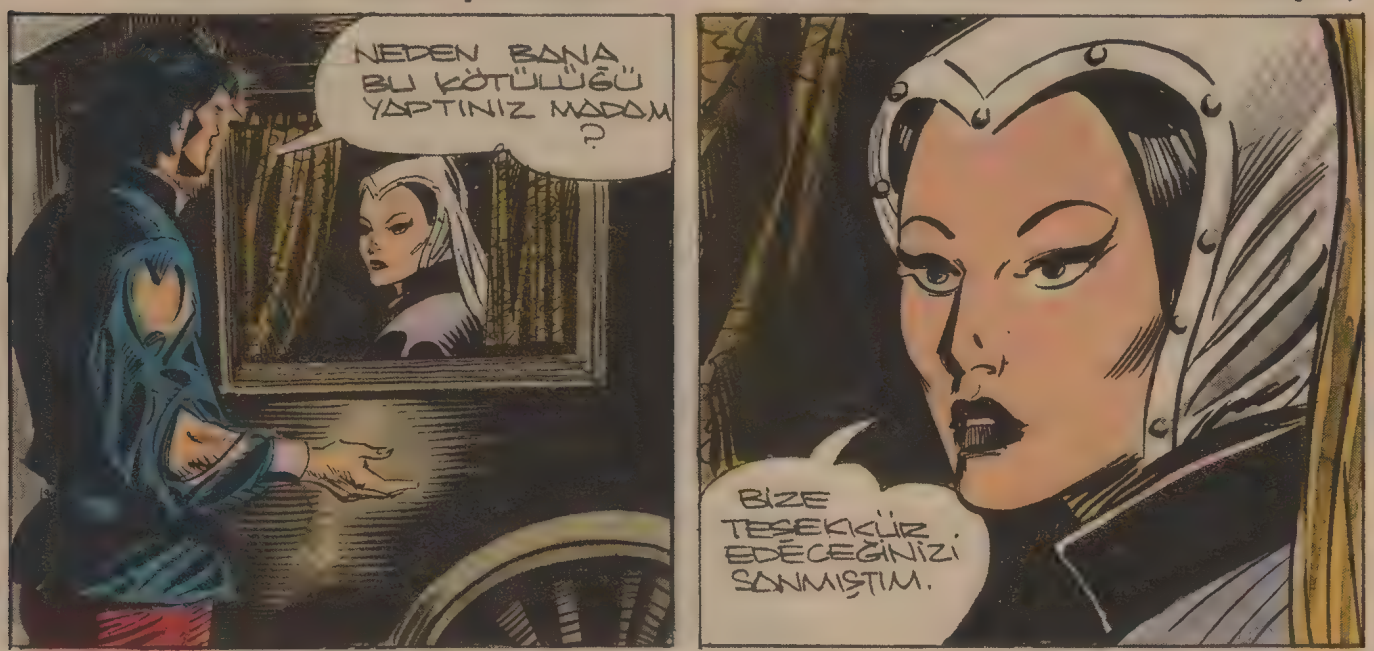

yaklaşan gencin gözlerinde şimşeklenen ışıklardan, yüzünün hatlarından, dudaklarının bükülüşünden onun nasıl bir adam olduğunu hemen anladı.

Kara Murat soğuk soğuk sordu:

—Neden bana bu kötülüğü yaptınız madam?

Kraliçe titredi. Cesaretini delilik derecesine vardıran bu genç, acaba kendisinin içini de mi okuyordu? Şaşırmış gibi davranarak:

—Kötülük mü? dedi. Kötülük bunun neresinde? Size yardım ettik. Bize teşekkür edeceğinizi sanmıştım.

—Yanılmışsınız.. Ben adamı canlı ele geçirip, onu konuşturmak istiyordum. Öldürmekle her şeyi berbat ettiniz.

Fransa Kraliçesi Marie Anjou, Kara Murat'ın erkek yüzüne dikkatli bir bakış uzattı:

Bu genç, umduğundan daha kurnaz,aynı zamanda küstah bir adamdı. Güçlü bir kılıcı sağlam bir yüreği vardı. Bu genci kazanmaya, kendisine bağlamaya karar verdi. Yumuşak bir sesle:

—Ondan ne öğrenmek istiyordunuz? diye sordu.

—Az önce bir kız kaçırıldı. Yolumu kesen bu adamlar, o namus hırsızlarının yardımcılarıydı...

—Evet... Zavallı kızın acı çığlıklarını ben de duydum. Sanırım kaçıranları da biliyorum...

Kara Murat hafifçe haykırdı:

—Biliyor musunuz? Katerin'i kaçıranları biliyorsunuz demek? Oh... Rica ederim madam, kim olduklarını söylerseniz size minnettar kalırım...

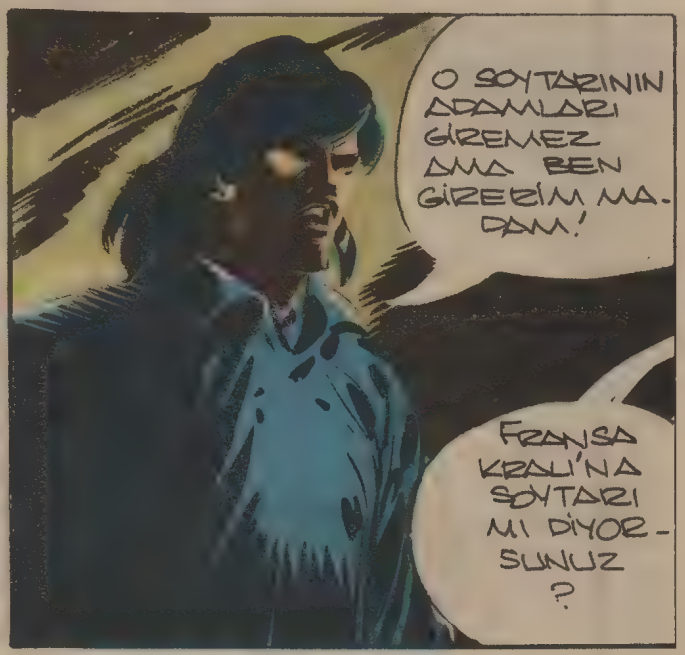

—Kızı kaçıranlar bir grup serseriydi. Sanırım onu Serseriler Yatağı'na götürdüler.

Kara Murat, kibar bir tavırla eğilerek, Kraliçe'yi selamladı:

—Teşekkür ederim madam. Bu kadarı bana yeter. Şimdi gidip onu kurtaracağım...

— Nasıl? Serseriler Yatağı'na mı girecekseniz?

—Evet...

—Fakat oraya Kral'ın adamları bile giremiyor...

Kara Murat adeta kükredi:

—O soytarının adamları giremez ama, ben girerim madam!

Kraliçe'nin hayreti daha da büyüdü:

—Fransa Kralı'na soytarı mı diyorsunuz?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

23 HAZİRAN 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 439 FİYATI 15 LİRA

Armağan kazanan talihli okurlarımız belli oldu

Son sayfamızda

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

Kara Murat gururla başını dikti:

—Evet madam... O da, yanındakiler de hepsi birer soytarıdan başka bir şey değil...

—Kraliçe için de aynı şeyi söyleyebilir misiniz?

—Onu tanımıyorum. Ama bir alçağın karısının ondan daha yüksek olabileceğini sanmıyorum.

Kraliçe Marie Anjou sapsarı kesildi. Kim olduğunu bilmeden kendisine hakaret eden bu genci istese kimseye sormadan darağacına gönderebilirdi. Ama buna ne gerek vardı? Ondan faydalanmak daha iyi olmaz mıydı?

—Kraliçeyi tanısanız, fikrinizi değiştireceğinize eminim. Her neyse, siz gerçekten, cesur bir gençsiniz. Tek başınıza, birçok kişiyle vuruştuğunuz gibi, Paris'in ortasında

Fransa Kralı'na hakaret edebiliyorsunuz. Bu cesaretinizi kutlarım. Şimdi size bir teklifim var...

—Nedir?

—İsterseniz bu teklifi sokak ortasında tartışmayalım. Sarayıma gelin, orada konuşalım...

Kara Murat şaşırdı, gözlerini iri iri açtı, duyduklarından emin olmak için sordu:

—Saray mı dediniz madam?

—Evet Luvr Sarayı'nda otururum...

Kara Murat'ın şaşkınlığı daha da arttı:

—Kralın sarayı!

Marie Anjou alaylı alaylı gülümsedi:

—Evet.. Kral İkinci Şarl da orada otur...

—Ya siz madam? Kim olduğunuzu söyler misiniz?

—Ben de Fransa Kraliçesiyim...

Kara Murat ilk şaşkınlığı geçtikten sonra, kendisini hemen toparladı, pervasız bir sesle şöyle dedi:

—Sizi ilk gördüğüm zaman "Bir kraliçe kadar güzel" diye düşünmüştüm madam. Duygularım beni her zamanki gibi yanıltmadı. Şimdi cezama razıyım...

—Ne cezası?

—Size hakaret ettim. Çok kötü sözler söyledim. Bunun cezası herhalde ölümdür...

—Yok... O kadar değil.. Hem ben öyle zalim bir insana benziyor muyum? Senin gibi bir silahşör güç yetişir. Bunun için cezanı

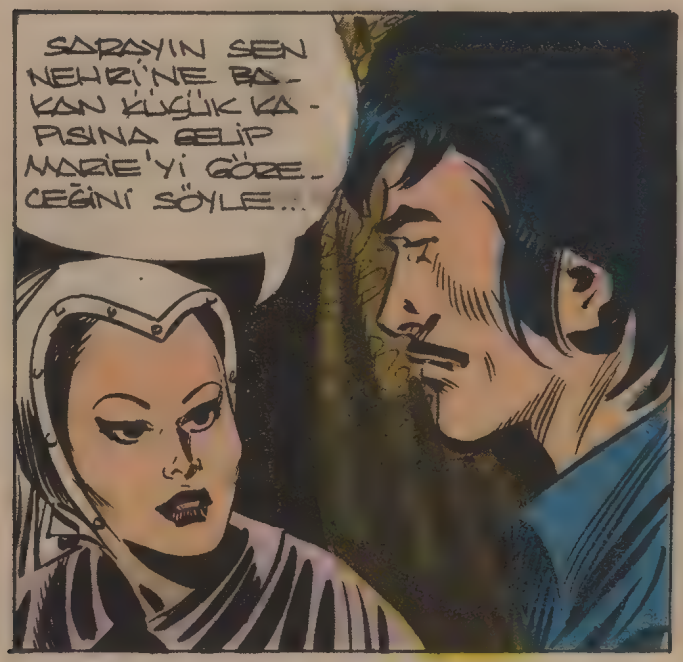

bağışlıyorum...

—Sağolun madam.. Kaçırılan zavallı kızı kurtardıktan sonra size geleceğim. Ama saraya nasıl gireceğimi bilemiyorum...

—Sarayın Sen Nehrine bakan küçük kapısına gelip Marie'yi göreceğini söyle, yeter. Oradaki adamım seni derhal yanıma getirecektir. Ancak gelebileceğini sanmıyorum...

—Neden?

—Serseriler Yatağı'ndan sağ çıkmak kolay değil de ondan...

Kara Murat kendine güvenen bir sesle:

—Geleceğim madam! Bundan emin olabilirsiniz! dedikten sonra karanlık sokağa dalıp, gözden kayboldu.

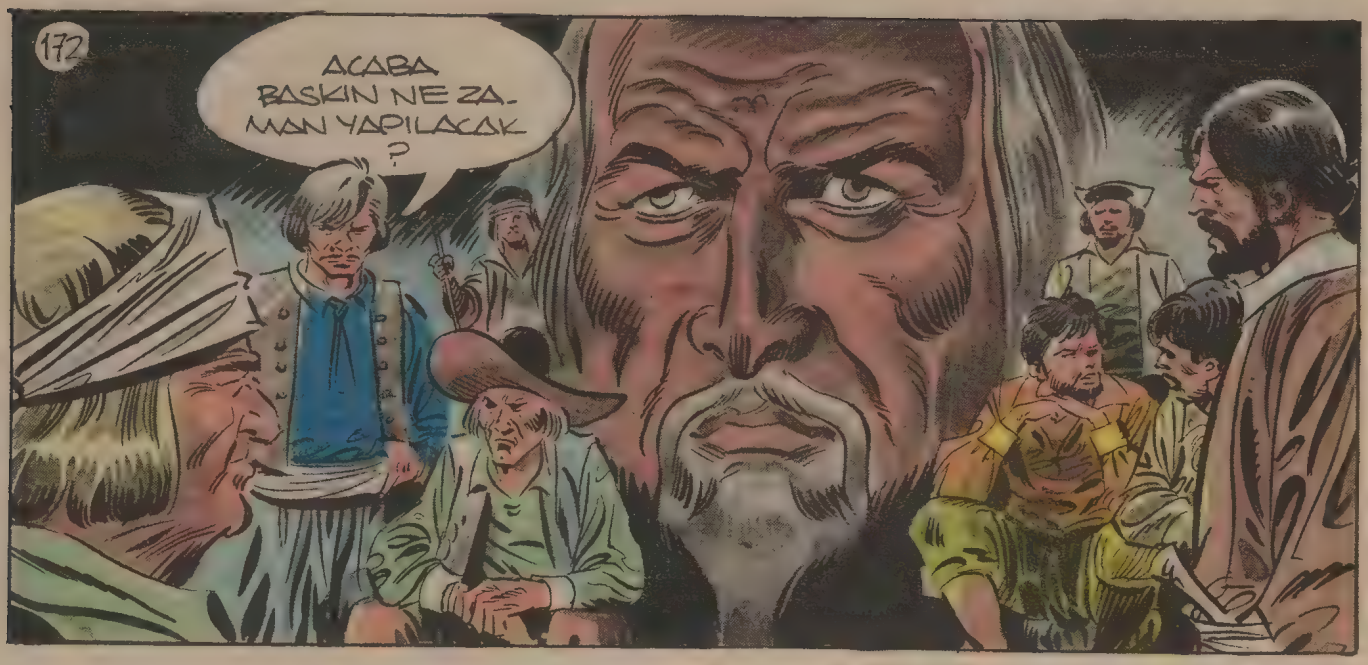

Bugün bütün kalbimiz ve bütün varlığımızla bağlı olduğumuz insanlığın en doğal hakkı özgürlük, onbeşinci yüzyıl Fransa'sında zalimlerin kanlı elleriyle gasp edilmişti.

Halkı bir köle gibi kullanan zalimlerin başı Fransa Kralı İkinci Şarl'dı. Kendi isteklerine baş eğmeyenleri yakmak için odun yığınları yaptıran korkunç engizisyon mahkemeleri onun emrindeydi.

Kimi gerçek bir cani olan, kimi haksızlığa isyan ettiği için kanundan kaçan serseriler, Paris'in bir bölümünü egemenlikleri altına almışlardı.

Hemen herkes, Serseriler Yatağı'nın basılacağını biliyordu. Bilmedikleri bir şey varsa, o da baskının ne vakit yapılacağı idi.

Bu yüzden serseriler, her ihtimale karşı sokakları büyük bir kuşatmaya dayanabile-

cek şekilde barikatlarla kapatmışlardı.

Serserilerin şeflerinden olan Dilenciler Kralı Loyse, o gece bütün sokaklara sadık adamlarını nöbetçi olarak yerleştirmiş ve onlara:

—Kim gelirse içeriye bırakın! emrini vermişti.

Albay Balue ile böyle anlaşmışlardı çünkü... Loyse bir haindi...

Kara Murat, Serseriler Yatağı'nın yakınındaki dar sokaklara vardığı zaman:

" Hemen Enişte'yi bulup, gece yarısı Kral'ın askerlerinin müthiş bir saldırıya geçeceklerini haber vermem gerek. Daha sonra, Katerin'i bulmak için ondan yardım isterim" diye düşünüyordu.

Serseriler Yatağı'na girdiği halde sokaklarda hiçbir engele rastlamadan ilerlediğini görünce, çok şaşırdı. Bu ne tedbirsizlikti böyle!?

Birden tahta parçaları, kalaslar ve fıçılarla yapılmış bir barikatla karşılaştı, o zaman:

" Galiba yanılmışım. Serseriler sıkı önlem almışlar. Şimdi burada beni çevirip yakalayacaklar. Onlara askerlerin bu gece baskın yapacaklarını söylersem beni hemen reislerinin karşısına çıkarırlar sanırım" diye düşündü.

Kararlı adımlarla barikata yaklaştı.

Ansızın cani kılıklı iki adam ortaya çıktı.

Kara Murat onlara:-

—Bakın, dedi. Buradan hemen geçmem gerek. Çünkü hepinizin hayatı tehlikede...

Eğri büğrü adamlar, korkunç bir şekilde sırıttılar:

—Geçiniz mösyö... Sizin saraydan olduğunuz belli...

Barikatı geçip yoluna devam eden Kara Murat, kendisine gösterilen bu kolaylığın sebebini anlamayarak mırıldandı:

—Allah Allah!.. Bu adamlar hangi saraydan söz ediyorlar acaba? Serseriler Yatağı'na bu kadar kolay gireceğim hiç aklıma gelmezdi!

Dar sokağın sonunda, geniş ve aydınlık bir alan bulunuyordu.

Aralıklı olarak yakılan ateşlerden ağır ağır dumanlar yükseliyor ve kızıl alevlerin ışıkları, meydanı çevreleyen harap ve sefil evleri aydınlatıyordu.

Her ateşin yanında uzun birer tahta masa vardı.

Bu masaların çevresine korkunç yüzlü adamlar, yorgun çehreli kadınlar ve boyalı yüzlü fahişeler sıralanmış, şarap içip şarkı söyleyerek eğleniyorlardı.

Serserilerin bazıları yerdeki taşların üzerine oturarak kılıçlarını siliyor ve bıçaklarını biliyorlardı.

Kara Murat, nasıl bir yerde olduğunu anlamak için çevresindeki garip manzarayı kısa bir süre seyrettikten sonra kendisine hiç aldırış etmeyen adamların arasından geçti.

Serseriler, nöbetçilerin görevlerini büyük bir dikkat ve titizlikle yapacaklarını bildikleri için hiçbir şeyden kuşkulanmıyorlardı.

Çünkü, dilenci, hırsız ve canilere dahil

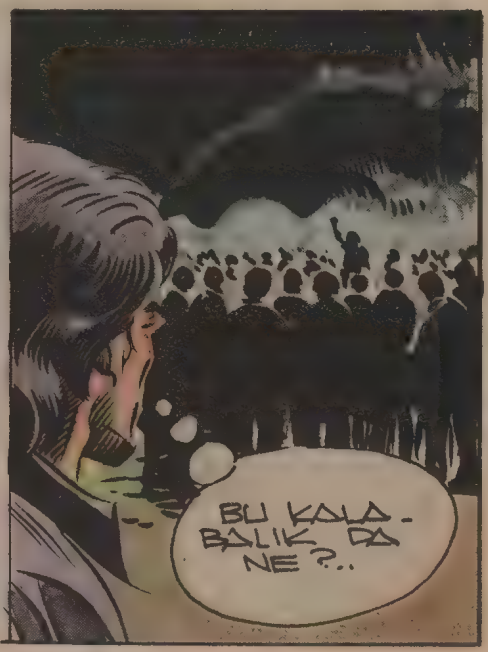

olmayan kişileri içeriye bırakmanın cezası ölümdü.

Kara Murat, ateşlerin alevleri arasında, masallardaki gibi garip bir topluluk oluşturan insanları dikkatle inceliyordu.

Bu kanlı yüzler, bu korkunç çehreler arasında Ölüler Mahzeni'nde tanıştığı "Enişte" adındaki serserinin ciddi yüzünü arıyordu.

Acaba onu görse tanıyabilecek miydi?

Birden, alanın ortasında, kalabalık bir küme dikkatini çekti.

Bunların hepsi de tepeden tırnağa silahlı, dört yüz kadar serseriydi. Dikkatle birini dinliyorlardı.

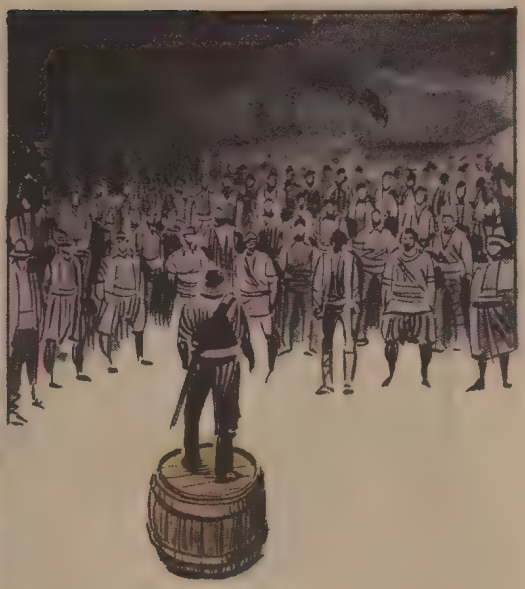

Kara Murat kalabalığın arasına sokulup sık sıralardan geçerek en öne kadar ilerledi.

Kümenin ortasında bırakılan boşlukta, boş bir fıçının üzerine çıkmış olan iri yarı bir adam çevresindekilere yüksek sesle bir şeyler anlatıyordu...

Kara Murat onu derhal tanıdı...

Bu, Dilenciler Kralı Loyse idi.

Albay Balue ile pazarlık yaparken, kor-

kak ve aşağılık bir adam olduğu görülen Loyse'nin iğrenç suratında şimdi vahşet ve kurnazlık ifadesi vardı.

Fıçının üzerinde dimdik duruyor, sesini bazen alçaltıp, bazen yükselterek konuşuyor, konuşuyordu. Rüzgârın çoğaltıp azalttığı alevlerin kızıl ışığında görünüşü korkunçtu.

Çevrede hüküm süren derin sessizlik içinde Kara Murat bu hainin, serseriler üze-

rinde büyük etkisi olduğunu anladı.

Loyse, uzun süren nutkunu şöyle bitirdi:

—Evet arkadaşlar... Bize hücum edilmeyecek... Buna cesaret edemeyecekler. Çünkü çok kuvvetliyiz. Korkmamıza hiç gerek yok. Albay Balue, Serseriler Yatağı'na hücum ederek kendisini tehlikeye atacak kadar çılgın değildir. Söylentilere inanmayın. Herkes evine çekilerek rahatça uyusun...

Serserilerin arasında başlayan mırıltı kısa sürede bir uğultu halini aldı. Adamlar, Dilenciler Kralı Loyse'nin sözlerini tartışıyor, kimi ona hak veriyor, kimi ise tedbiri elden bırakmamak gerektiğini söylüyordu.

Tam Loyse'nin isteği doğrultusunda karar alınmak üzereyken, gür bir ses, bütün gürültüleri bastırdı:

—Hayır! Kimse uyumasın! Bu gece Kralın askerleri buraya baskın yapacak!

Bütün başlar, sesin geldiği yana döndü.

Bu sözleri söyleyen, genç bir yabancıydı...

Daha önce onu Serseriler Yatağı'nda hiç görmemişlerdi. Kimse tanımıyordu.

Ortalıkta buz gibi bir rüzgâr esti.

Dilenciler Kralı Loyse'nin vücudu şiddetli ürperdi, boğazından korkunç bir homurtu çıktı.

Kara Murat, çevresinde uyandırdığı büyük şaşkınlığa aldırmadan devam etti:

—Bu gece uyumak bir yana, tedbirleri daha da artırmanız ve bütün nöbetçileri

değiştirmeniz gerekir...

Serserilerden bazıları:

—Neden? Neden? diye bağırdılar.

Kara Murat sakin ve güven dolu bir sesle cevap verdi:

—Neden mi? Neden olacak? Ben buraya hiçbir güçlük çekmeden nasıl girdimse, başkaları da girebilir.

Serseriler arasında büyük bir gürültü koptu:

—Doğru... Doğru söylüyor...

—İyi ama kim bu adam?

—Buraya neden gelmiş?

—Nöbetçiler onu nasıl bırakır?

—Bize ihanet mi ediyorlar yoksa?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

30 HAZİRAN 1982 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 440 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

Dilenciler Kralı Loyse, durumun kötüye gittiğini görünce, büyük bir öfke içinde, ağzından köpükler saçarak haykırdı:

—Arkadaşlarım, kardeşlerim.. Bana mı, yoksa kim olduğu belli olmayan bu yabancıya mı inanacaksınız? Size tekrar ediyorum Albay Balue'nin bizim hakkımızda hiç bir kötü niyeti yoktur.

Kara Murat gürledi:

—Yalan söylüyor!.. Dilenciler Kralı Loyse'yi arkadaşlarına ihanet etmekle suçluyorum. O satılmışın biridir!

Öfkesinden kuduracak hale gelen Loyse, elini kılıcına atarak bağırdı:

—Bana hakaret ediyor.. Bunu kan temizler...

Kara Murat ısrar etti:

—Sözlerimi ispat edebilirim. Çünkü

Luvr Sarayında Loyse'yi, Albay Balue ile pazarlık yaparken gördüm...

Dilenciler Kralı sapsarı kesildi:

—Yalan!.. Bu adam bir casustur!.. Bizi içimizden yıkmak istiyor.. Onu tanıyan, ona kefil olan var mı?

Birden gürültüler kesildi, herkes şaşkınlıkla birbirinin yüzüne baktı.

Gerçekten bu yabancıyı tanımıyorlardı. Ona nasıl inanabilirlerdi?

Yıllardır kader birliği ettikleri Dilenciler Kralı Loyse'nin kendilerine ihanet etmesi serserilere imkânsız gibi görünüyordu.

Durumun kendi lehine döndüğünü gören Loyse'nin dudaklarını bir zafer gülümsemesi kapladı. Uğursuz bir şekilde sırıtarak:

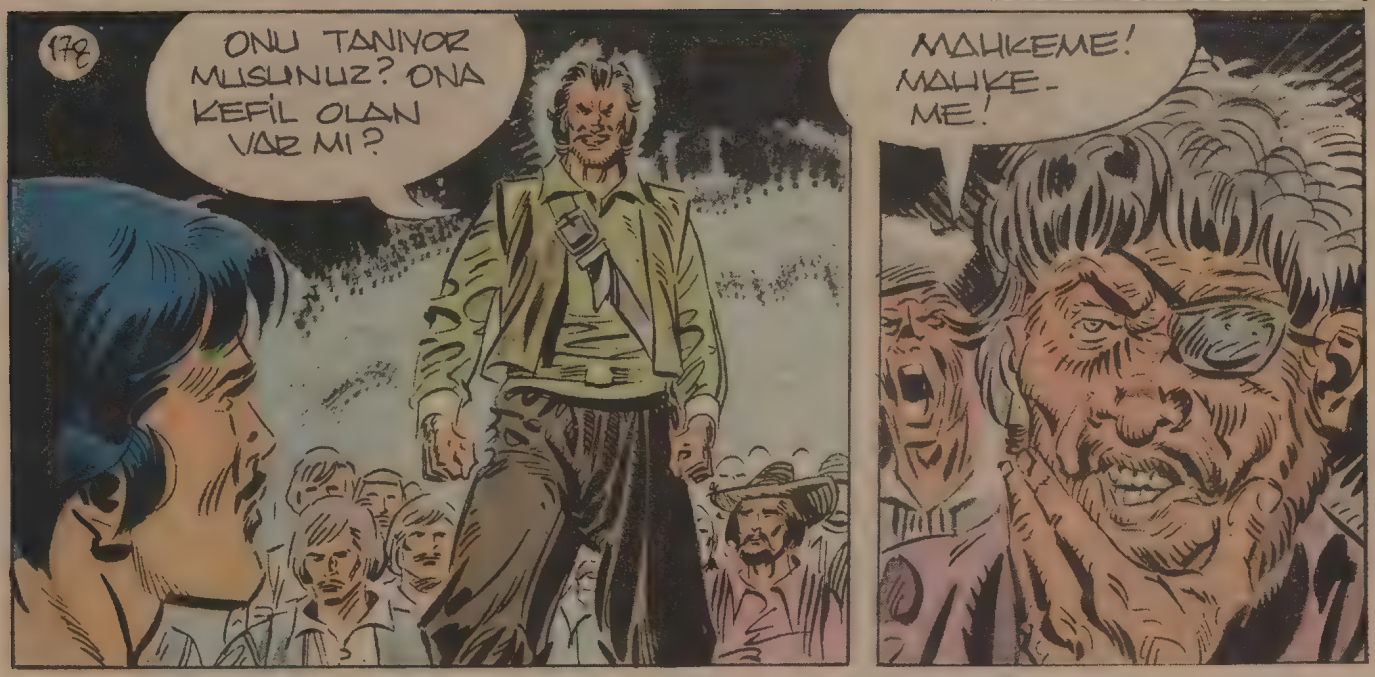

—Evet, dedi.. Onu tanıyor musunuz? Ona kefil olan var mı?

Sessizlik daha da arttı...

Şimdi koca meydanda yanan ateşin çatırtılarından başka hiç bir şey duyulmuyordu.

Loyse homurdandı:

—Bana hakaret eden ve iftiralar yağdıran bu yabancının serseriler mahkemesinde yargılanmasını istiyorum.

Serserilerden bir kısmı:

—Mahkeme!.. Mahkeme!.. diye meydanı inletti...

Diğer serseriler de bağırdılar:

—Yalan söylüyorsa yabancı ölecektir!..

—İkisini birden yargılamak gerek!.. Çünkü iddialar çok ciddi...

—Evet! Biri iddiasını, öteki suçsuzluğunu ispat etmelidir....

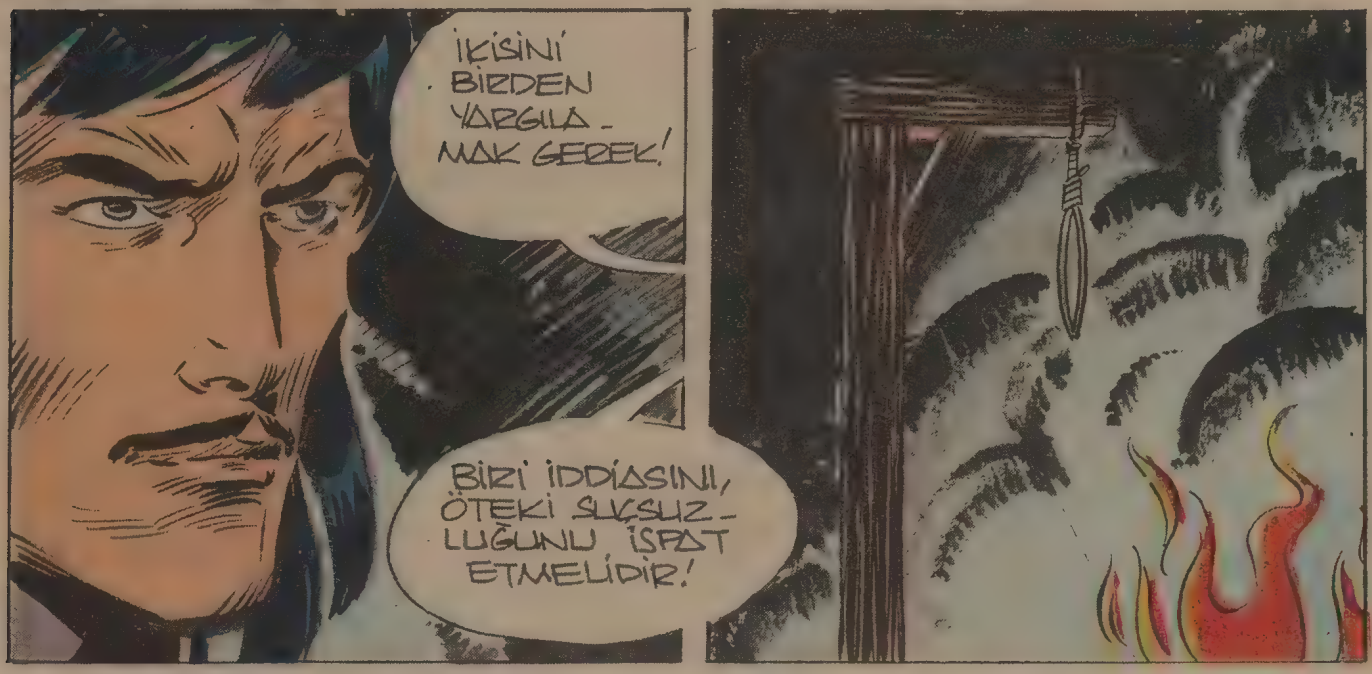

Bir dakika içinde, mahkeme heyeti kuruldu.

Bu, serserilerin en yaşlı ve tecrübelilerinden oluşan on kişilik bir heyetti.

Alanın ortasında bir daire meydana geldi. Serseriler korkunç yüzleriyle bu daireyi çepeçevre sardılar.

Mahkeme heyetinin hemen yanında tersine "L" harfi şeklinde bir idam sehpası kuruldu.

Serseriler Yatağı'nda mahkemeler hızla işler ve çoğu zaman davalar iki şekilde sonuçlanırdı:

Ya beraat, ya idam!

Mahkeme heyeti kurulduktan sonra Kara Murat ile Loyse ortaya geldi..

Herkes Kara Murat'a kuşkulu gözlerle bakıyor ve bu yabancının yarım saat sonra idam sehpasında sallanacağını düşünüyordu.

Çünkü serserilerin kendi arkadaşlarını koruyacakları muhakkaktı...

Bu sırada uzaklardaki bir kilisenin saati gecenin onbirini vurdu.

Dilenciler Kralı Loyse içinden:

"Biraz daha zaman kazanır ve işareti verebilirsem kurtulurum" diye düşündü...

Mahkemeye, başkanlık eden en yaşlı serseri sert bir dille Kara Murat'a seslendi:

—Haydi konuş.. İddialarına Loyse cevap verecektir. Bize inandırıcı deliller, ya da tanıklar göstermek zorundasın...

Kara Murat serserilerin kendisi hak-

kında iyi şeyler düşünmediğini hissetti. Hepsinin bakışları kanlı ve korkunçtu. Buna rağmen soğukkanlılığını bozmadan konuştu:

—Sözlerim çok basit baylar.. Bu adam size ihanet etti. Onun barikatlara yerleştirdiği nöbetçiler de ihanete katıldılar..

Loyse kükredi:

—Yalan söylüyor.. İspat etsin.. İspat etmesini istiyorum...

—İspatı kolay.. Loyse bütün nöbetçilere kim gelirse gelsin,içeriye bırakmalarını emretti.. Nöbetçiler sıkı bir sorguya çekilirse söylediklerimin doğru olduğu ortaya çıkar.. Onlar beni de Kral'ın adamlarından biri sandıkları için buraya bıraktılar..

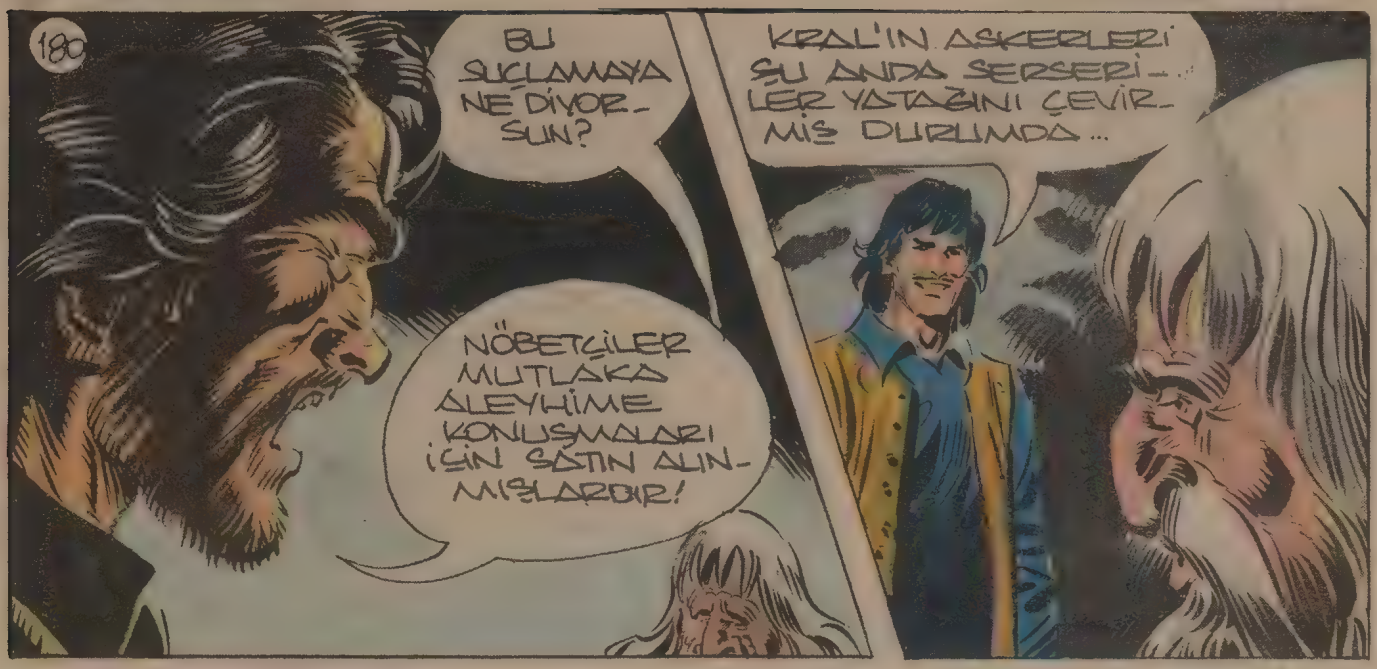

Loyse, sapsarı kesildi. Ama yine de korkusunu belli etmemeye çalıştı. Başkan ona sordu:

—Bu suçlamaya ne diyorsun?

—Yalan!.. Nöbetçiler mutlaka aleyhime konuşmaları için satın alınmışlardır. Ya da verdiğim emirleri yanlış anlamışlardır...

Kara Murat.acı acı gülümsedi:

—Bu zavallı adama hem acıyorum, hem de arkadaşlarına ihanet ettiği için, ondan iğreniyorum.. Kral'ın askerleri şu anda Serseriler Yatağı'nı çevirmiş durumda. Onun vereceği işareti bekliyorlar.Bir saat sonra, sözlerimin doğruluğunu herkes anlayacak ama o zaman iş işten geçmiş olacak...

Loyse korkuyla kıvrandı, son bir gayret-

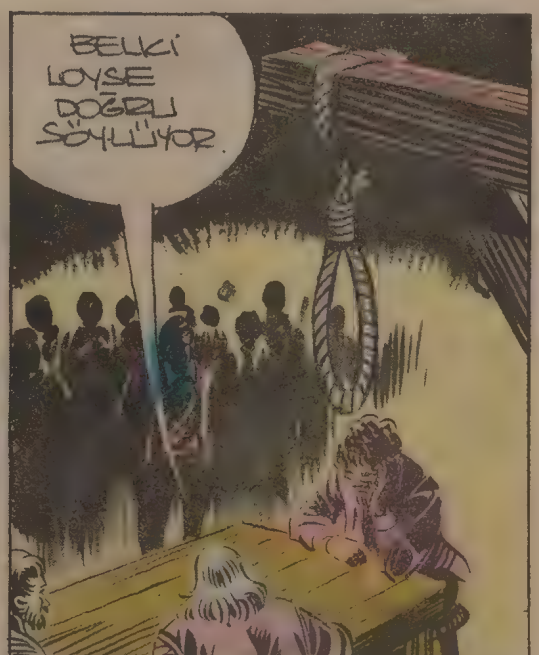

le ağzından şu sözler döküldü:

—Bu adam bir casus!.. Yıllardan beri sizi tanıyan ve seven Loyse'ye güvenin arkadaşlarım.. Hiç birimizin tanımadığı bu yabancıya inanmayın. Ona hak ettiği cezayı verelim. Hemen şu darağacında sallandıralım onu.. Casusların cezası ölümdür!

Mahkeme Başkanı, kısa bir an, diğer üyelerle konuştuktan sonra sesini yükselterek serserilere sordu:

—Neye karar verelim arkadaşlar? Belki Loyse doğru söylüyor.. Bu yabancıyı hiç tanımıyoruz. Buraya neden geldiğini bilmiyoruz. Acaba ona güvenebilir miyiz? Sözlerinin doğru veya yalan olduğunu anlamak için bekleyelim mi, yoksa hemen asalım mı?

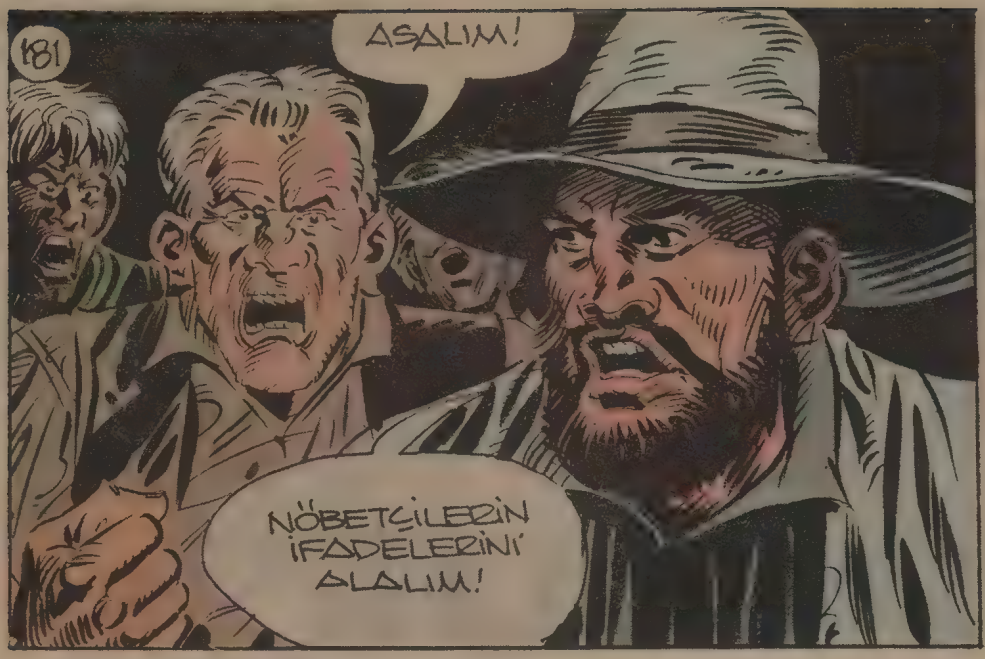

Serserilerin bir kısmı:

—Asalım! diye haykırdı.

Bunlar Dilenciler Kralı Loyse'ye yakın olan adamlardı.

Bir kısmı da:

—Soruşturmayı derinleştirelim... Nöbetçilerin ifadelerini alalım! diye bağırdı.

Bunlar tarafsız olan serserilerdi.

Mahkeme Başkanı tekrar sordu:

—Yasalarımıza göre soruşturmayı derinleştirebiliriz.. Ama bu süre içinde ona birinin kefil olması gerek. Evet, şimdi soruyorum. Yabancıya güvenen ve ona kefil olan var mı?

Kararın, Kara Murat'ın aleyhine olacağını anlayan Loyse'nin gözleri umutla parladı, kanlı bakışlarını kalabalığın üzerinde dolaştırarak tekrarladı:

— Evet, var mı?

Durum çok kritikti.

Kara Murat serserilerin kendisine inanmadıklarını ve kararın Loyse'nin lehine çıkacağını anladı.

Bu durumda Kara Murat'ı ölümden hiç bir kuvvet kurtaramazdı...

Serserilerin reislerinden birini ağır şekilde suçlamanın cezası idamdı....

Mahkeme Başkanının sesi duyuldu:

—Son defa soruyorum. Yabancıya kefil olan var mı?

Ansızın meydanı titreten bir ses:

—Var! diye gürledi. Ben yabancıya güveniyor ve ona kefil oluyorum!

Herkes şaşırarak irkildi:

Kimdi bu?

Yabancıya nasıl güvenebiliyordu?

Genç bir adamın, serserileri iterek ortaya çıktığı görüldü.

Kendinden emin yürüyüşü ve mert bir görünüşü vardı.

Loyse, onu tanıyınca sapsarı kesildi.

Başından ayaklarına kadar şiddetli bir titreyişin vücudunu sardığını hissetti.

Yeni gelen adama delice baktı.

Onu, herkes çok iyi tanıyordu.

Bu genç adam "Serseriler Kralı Enişte" idi.

Dilenciler Kralı Loyse'nin bir numaralı rakibiydi. Haşarat Yatağı'nda Loyse'den daha çok sözü geçerdi. Serseriler ona inanır ve güvenirlerdi.

Enişte mahkeme heyetine doğru yürüyerek:

—Loyse hakkındaki suçlamalar doğru! dedi. Bu konuda benim de kulağıma bazı şeyler gelmişti. Bütün barikatları bir bir gezdim, nöbetçileri sorguya çektim, bazılarını dövdüm. Evet arkadaşlar! Acı gerçek şu..İhanete uğradık...

Alanda büyük bir uğultu koptu.

Bütün ağızlardan müthiş bir öfke ve küfür seli boşaldı.

Kalabalık, kaynayan bir kazan gibi fokurdadı:

—Hain Loyse!..

—Bizi kaça sattın?

—Alçak?.. Senin işkembeni yiyeceğim..

—Ben de kafatası ile şarap içeceğim...

—Onu ateşte kızartalım!..

—Evet.. Evet.. Kebap yapalım!..

Loyse ıstırapla kıvrandı, suçlamaları reddetmek istedi ama başaramadı.

Enişte, parmağını bir bıçak gibi onun göğsüne dayadı:

—Suçunu itiraf et.. Haydi, itiraf et diyorum sana!..

Loyse inledi:

—İtiraf etmek ölmek demektir.. Bana acıyın beni kurtarın...

Enişte kendisinden nefret eden ve karanlık kalbi kinle dolu olarak, yıllardır kuyusunu kazmaya çalışan rakibine acıyarak baktı.

Bir an onu kurtarmak istedi.

...Ama Loyse'nin inleyerek söylediği sözler yakındaki serseriler tarafından da duyulmuştu.

Birden korkunç haykırışlar ortalığı sarstı.

—İtiraf etti...

—Asalım.. Gebertelim onu...

—Parçalayalım hainı...

Loyse, diz çöktü, ellerini yalvarırcasına Kara Murat'a doğru uzattı. Bu defa ondan yardım diliyordu.

Kara Murat, düşmanı bile olsa, kendisinden yardım isteyen bir insanı geri çevirmezdi. Sefil adamı korumaya karar vererek elini kılıcına attı.

Aynı anda sert bir el, onun kolunu tuttu:

—Dur, Kara Murat.. Gerçi o alçağı bir an ben de kurtarmayı düşündüm ama, bunun hiç bir faydası olmayacak. Çünkü coşan bu seli durdurmaya çalışmak boşunadır. Üstelik o rezil herif kılıç çekmeye değmez...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 TEMMUZ 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 441 FİYATI 15 LİRA

ÖZET Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

Ötkeden kudurur gibi olan serseriler Loyse'yi yakalayıp, sürükleye sürükleye darağacına götürdüler.

Kulakları tırmalayan çılgın haykırışlar arasında iskemleye çıkarılan Loyse'nin boynuna yağlı ilmik geçirildi. Adam içler acısı bir sesle yalvarıyordu:

—Ne olur, acıyın bana!.. Bırakın yaşayayım!.. Köleniz,köpeğiniz olayım. Bağışlayın beni...

İdam sehpasının yakınında bulunan fahişelerden biri bağırdı:

—Durun, alçak Loyse öyle şerefli bir şekilde ölmemelidir.

Diğer fahişeler de haykırdılar:

—Evet.. Ancak kahramanlar asılmaya layıktır....

Loyse'yi asmak üzere olan serseriler

şaşırdı:

—Peki, ne yapalım?

—Onu bize bırakın...

Elli kadar fahişe birden idam sehpasına hücum ederek serserileri itip, Loyse'yi onların elinden aldı ve çığlıklar atarak adamı kuytu bir köşeye sürükledi.

Bu çıplak göğüslü, dağınık saçlı, güzel ve çirkin karışık olan fahişe sürüsünün arasında Loyse'nin içler acısı haykırışları, kadınların öfkeli ulumalarına karıştı.

Sonra, derin bir sessizlik oldu...

Birkaç dakika geçti.

Üstü başı kan içinde kalan bir kısım fahişenin Loyse'nin parça parça olmuş cesedini sürükleyerek götürdükleri görüldü.

Adamın gözleri tırnaklarla oyulmuş, etleri lokma lokma koparılmıştı. Cesedin iğrenç bir görünüşü vardı.

Beş dakika sonra Loyse'nin kesik başı bir sırığın ucuna takılarak bayrak gibi idam sehpasının yanına dikildi.

Kara Murat ,bütün bu korkunç sahneleri sapsarı bir yüzle seyrediyor, gördüğü vahşet onu üzüyordu.

Enişte, Kara Murat'ı kolundan tuttu:

—Vakit gece yarısına geliyor.. Haydi gidin buradan...

Kara Murat başını salladı:

—Ben burada kalacağım...

—Kralın askerleri bütün güçleriyle saldıracak...

—İşte bu yüzden bekliyorum ya...

—Sen de bizimle, yani serserilerle birlik mi oluyorsun?

—Evet...

—Neden?

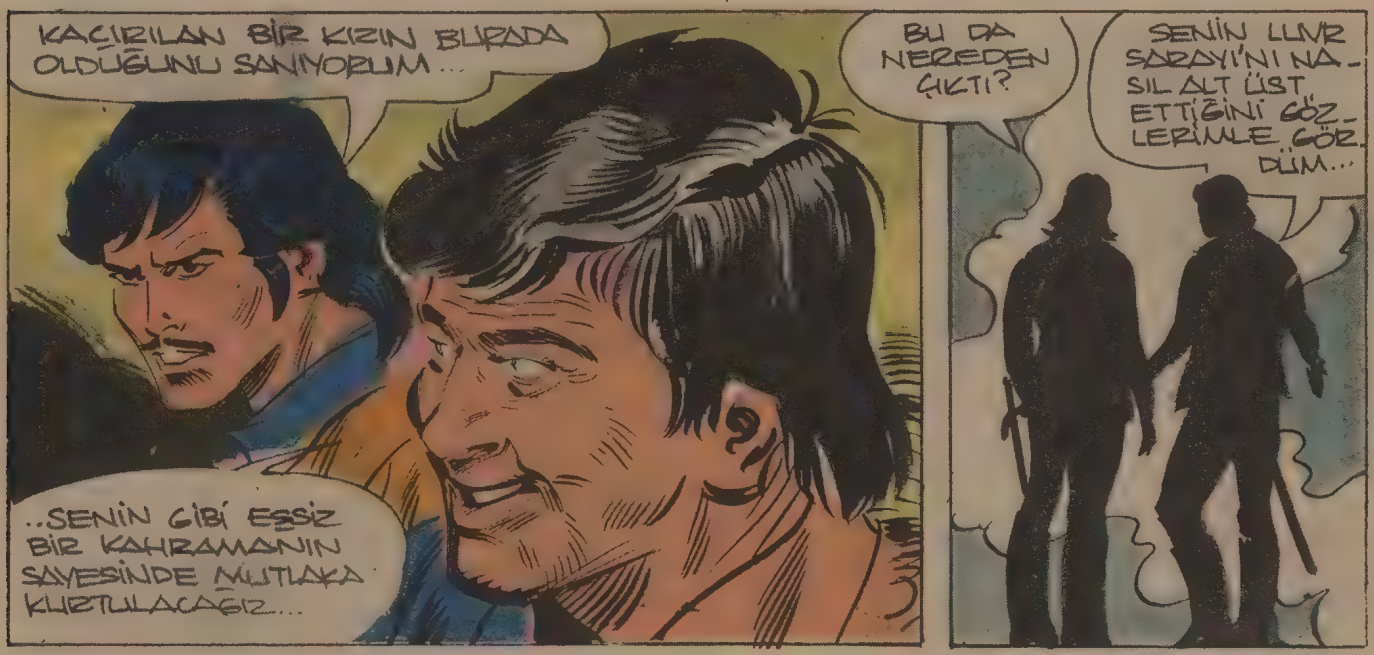

—Daha sonra sizden bir yardım isteyeceğim. Kaçırılan bir kızın burada olduğunu sanıyorum...

Enişte gülümsedi:

—Ooo... Mesele anlaşıldı.. Kız işi kolay dostum. Önce askerleri tepeleyelim. Senin gibi eşsiz bir kahramanın sayesinde mutlaka kurtulacağız...

—Kahraman mı? Bu da nereden çıktı?

—Yoo... İtiraz etme dostum.. Senin Luvr sarayını nasıl altüst ettiğini, idam meydanını nasıl hallaç pamuğu gibi attığını gözlerimle gördüm.. Haydi, şimdi savunma işlerini görüşelim...

Enişte, bütün serseri reislerini toplantıya çağırdı.

Bir savas meclisi kuruldu.

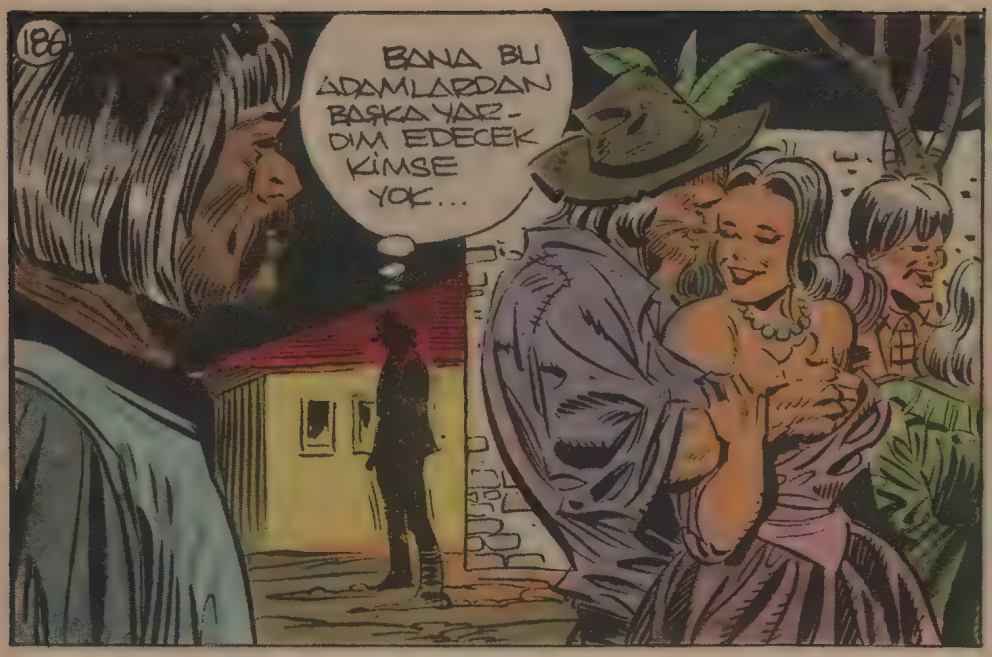

Serserilerin hepsi, ipten kazıktan kurtulmuş haydutlardı. Böyle adamlarla işbirliği yapacağı ve onlarla beraber kılıç çekeceği için Kara Murat'ın canı sıkılıyordu.

Ne çare ki, bu koca ülkede, kendisine bu adamlardan başka yardım edecek kimse yoktu.

Kendi kendine:

—Aslında Fransa Kralı, bu serserilerden daha aşağılık bir haydut! diye söylendi.

Askerlerin baskını başarıya ulaşırsa serserilerle beraber Kara Murat da sabah Grev Meydanında asılacaktı.

Bu düşünce, onu harekete geçirdi. Keskin bakışlarıyla Serseriler Yatağı'nı gözden geçirdi.

Mahalleye dört sokaktan giriliyordu. Bu sokakların hepsi de barikatlarla kesilmiş,

yollar silahlı adamlarla tutulmuştu.

Kara Murat:

—Silah ve cephaneniz ne kadar? diye sordu.

—Bol miktarda var.. Burada günlerce vuruşabiliriz...

—Yiyecek durumunuz?

—Bize uzun süre yeter...

—Kaç nişancınız var?

—Burada gördüğün herkes iyi nişancıdır...

—Kadınlar ne yapabilir?

—Her şey... Onlar hem sevişmesini, hem vuruşmasını bilirler.

Serserilerin itiraz etmeden bir anda emrine girdiklerini anlayan Kara Murat, tecrübeli bakışlarını çevrede dolaştırdı:

—Pekala.. Her sokağı yüzer nişancı tutacak.. Nişancıların arkasındaki siperlere elli-şer cephaneci kadın koyun. Bu kadınlar,boşalan tüfekleri dolduracak.Haydi, herkes gösterdiğim yerlere yerleşsin.

Kara Murat'ın emirleri derhal yapılmaya başlandı.

Serseriler, onun usta bir savaş adamı olduğunu hemen anlamışlardı.

Kara Murat emir yağdırmaya devam etti:

—Her nişancı birliğinin arkasına, tabancalı veya tüfekli ikinci bir kıta koyun. Eğer ilk hat yerini bırakmak zorunda kalırsa, arkadakiler onların yerini alacak. Ne kadar yedek adamınız varsa buraya, alanın ortasına getirin. Bunlar zayıflayan birliklere yardıma koşmak için yedek kuvvet oluşturacaklar...

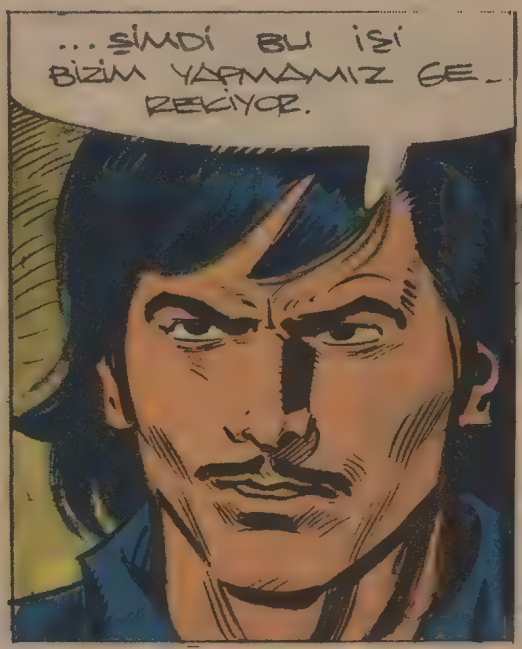

Kara Murat'ın her dediği on dakika içinde yapıldı.

Bu sırada uzaklardaki bir kilisenin saati onikiyi vurdu.

Enişte sararmış bir yüzle:

—Vakit geldi! diye mırıldandı.

Kara Murat son emirleri verdi:

—Şimdi beni iyi dinleyin.. Öldürdüğünüz Loyse buranın tam bir sessizlik ve uyku içinde olduğunu Albay Balue'ye bildirmek için havaya iki el silah atacaktı. Şimdi bu işi bizim yapmamız gerekiyor.

Enişte sordu:

—Silah atmazsak ne olacak?

—O zaman baskın başka bir geceye ertelenecek.. Ummadığınız bir gece ansızın basılacak ve öldürüleceksiniz...

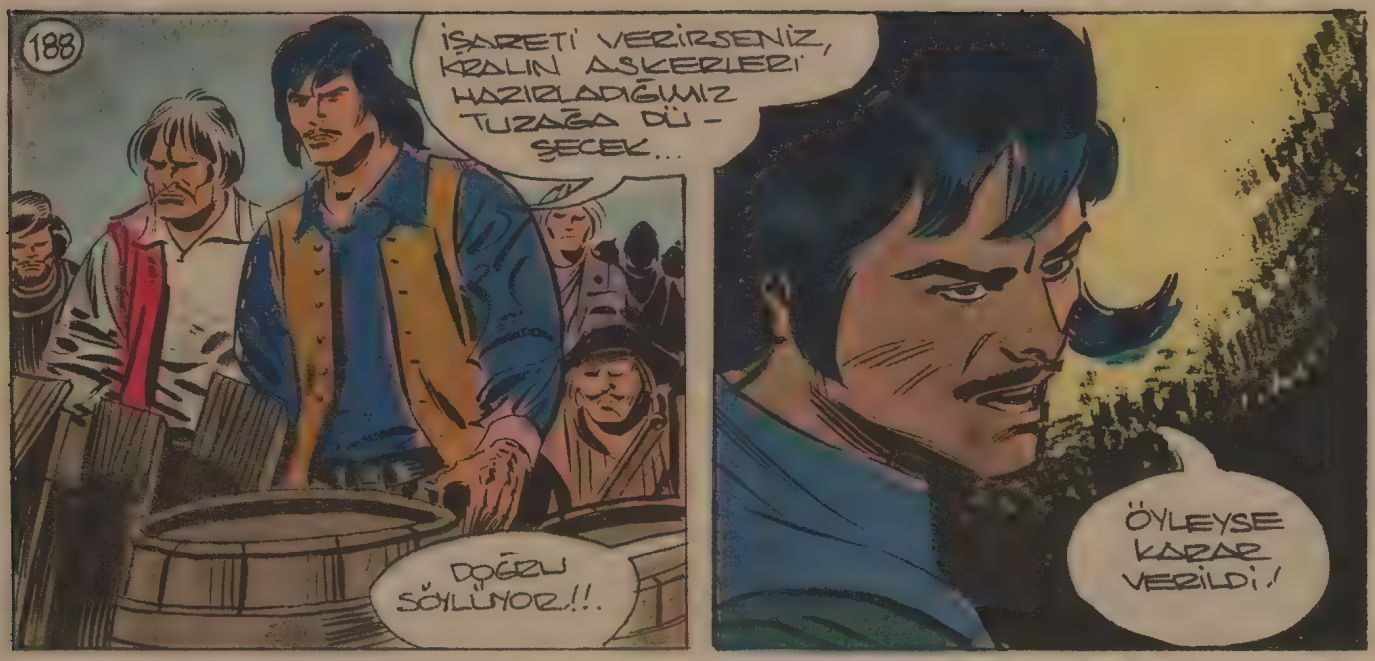

—Peki ne yapalım öyleyse?

—İşareti verirseniz, Kralın askerleri işler yolunda diye ellerini kollarını sallayarak gelecek ve hazırladığımız tuzağa düşecek.

Serserilerin reisleri:

—Doğru.. Doğru söylüyor! diye bağırdılar.

Kara Murat:

—Öyleyse karar verildi, dedi. Kral, ummadığı silleyi yiyince bir daha yıllarca Serseriler Yatağı'nı basmaya cesaret edemez...

Eline tüfeği alan Enişte:

—Öyleyse bekledikleri işareti veriyorum! diye bağırdı...

Ateşler ve ışıklar söndürüldüğü için sessiz ve karanlık kalan Serseriler Yatağı'nda arka arkaya patlayan iki tüfeğin gürültüsü boğuk yankılar yarattı.

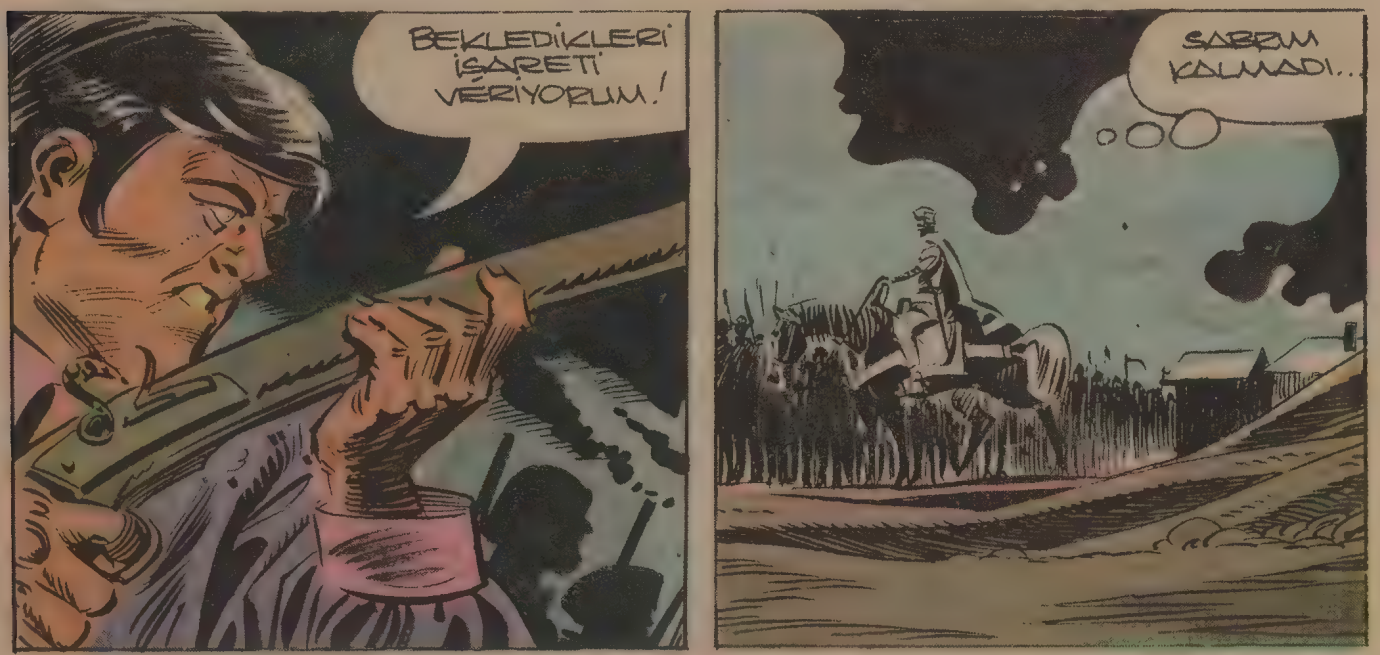

Şimdi, herkes derin bir heyecan içindeydi...

★ ★ ★

Albay Balue, Serseriler Yatağı'nı basacak askerlerin başında sabırsızlıkla bekliyordu.

Saldırı planını günlerce önce hazırlamıştı.

Basit ve korkunç olan bu plan şöyleydi:

Loyse, Serseriler Yatağı'nın uykuya daldığını ve hücum etme zamanının geldiğini iki silah sıkarak bildirecekti.

İşaret verilince, Albay Balue'nin askerleri sessizce Serseriler Yatağı'na girecek, nöbet tutan Loyse'nin adamları onlara engel olmayacaktı...

Silahlı askerler alanı ve sokakları tutarken, ellerinde meşaleler bulunan öteki askerler evlere girerek, her yeri tutuşturacaklardı.

Evlerden çıkan serseriler, alanın ortasındaki askerler tarafından kurşun yağmuruna tutulacak, sokak aralarına kaçan serseriler ise daha önceden yolları tutan askerlerin yaylım ateşine hedef olacaktı.

Her taraf yakılıp yıkılacak, kadınlar ve çocuklar bile öldürülecekti.

Ertesi gün ölümden kurtulan serseriler Grev Meydanı'nda ipe çekileceklerdi.

Bu müthiş planı hazırlayan Albay Balue, başta Enişte olmak üzere, serserilerin bütün reislerini tutup asmak için büyük bir sabırsızlık duyuyordu.

Kara Murat'ı iki defa elinden kacırdığı için Kral'ın kendisine fena halde kızdığını biliyor, ancak Paris'in bütün serserilerini yok ederek onun öfkesini yatıştırabileceğini umuyordu.

Sonra sıra Kara Murat'ı yakalamaya gelecekti.

"O haydut için asılmak yeterli bir ceza değil. İşkence yapmak ve onu ateşte yakmak gerek" diye düşündü.

Serseriler Yatağı'ndan hiç bir ses duyulmuyordu:

"—Loyse onları kandırmayı başardı" diye mırıldandı.

Herkes uykuya dalmış olmalıydı....

Birkaç dakika daha geçti....

Sonra arka arkaya iki tüfek patladı..

Ruha ürperti veren patlamalar gecenin boşluğunda iki boğuk yankı yarattı...

Albay Balue, hızla başını doğrultarak:

—İleri! diye bağırdı.

Askerler Serseriler Yatağı'na doğru atıldılar....

İleride sokağı örten barikat kara bir gölge halinde görülüyordu.

Bu barikatın, Loyse'nin adamları tarafından tutulduğundan emin olan Albay Balue, sokağın ortasında ayaklarını gererek durmuş, ilerleyen askerlere bakıyordu.

Askerler, barikata on metre kadar yaklaşınca, sert bir sesin kısa bir emir verdiği duyuldu:

—Ateeeş!..

Aynı anda barikat birdenbire kızıl alevler fışkıran bir volkan gibi parladı, korkunç

bir patlama, sokaktaki evleri sarsarak kapalı camları parçaladı.

Kralın askerlerinin o andaki korkusunu ve şaşkınlığını anlatmak mümkün değildi.

Acı çığlıklar, küfürler, homurtular arasında birliğin yarıya yakını ölü ve yaralı olarak kanlar içinde yere yuvarlandı.

Sağ kalanlar, birbirlerini çiğneyerek panik halinde kaçışmaya başladılar.

Barikattan bir patlama daha yükseldi ve kaçmaya çabalayan askerlerin bir kısmı daha haykırarak yere yuvarlandı.

Gördüklerine inanamayan Albay Balue, uzaktan öteki sokaklara giren askerlerin de aynı şekilde ateşle karşılandığını duydu ve dehşet içinde kaldı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

14 TEMMUZ 1982 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 442 FİYATI 15 LİRA

ÖZET : Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

—İhanet!.. İhanet!.. diye homurdanan Albay Balue kısa zamanda kendisini toparladı ve yanındaki en güvenilir muhafızlara:

—Kaçan askerleri vurun!.. diye emir verdi.

Albay Balue'nin özel muhafızları kaçanları durdurmak için derhal yolu kesti ve ellerindeki tüfeklerin namlularını bozguna uğrayan askerlere çevirdi.

Albay Balue haykırdı:

—Kaçmak yok!.. İleri!.. Eğer hücum edip barikatı zaptetmezseniz sizi ben öldürteceğim.. Kaçanın cezası idamdır!..

Askerler çaresizlik içinde soluyarak döndüler...

Kendileri için, barikatı ele geçirmekten başka hiçbir kurtuluş yolu olmadığını an-

lamışlardı.

Bu defa, evlerin köşelerine sinerek büyük bir dikkatle ilerlediler, iyice yaklaşınca hızla koşarak barikata doğru atıldılar.

Barikattan peşpeşe iki patlama yükseldi.

Çığlıklar, homurtular ve küfürler arasında birçok asker daha yere yuvarlandı.

Albay Balue ölüm kokan bir sesle:

—İleri!.. İleri!.. diye bağırıyordu.

Askerler korkunç naralar atarak barikatın üzerine çıktılar.

Kanlı ve müthiş bir dövüş başladı.

Acı haykırışlara küfürler, beddualar, tabanca ve tüfek sesleri karıştı, çarpışan kılıçlardan kıvılcımlar fışkırdı.

Delinen gırtlaklardan hırıltılar yükseliyor, yaralananlar sürünerek kaçmaya çalışıyor, bazı yiğit kişiler, vücutları parça parça olmasına rağmen hâlâ kılıç sallamaya devam ediyordu.

Bu göğüs göğüse, gıtlak gırtlağa dövüş yirmi dakika kadar tüm dehşetiyle sürdü.

Sonra Albay Balue'nin askerleri yavaş yavaş gerilemeye başladılar.

Yeniliyorlardı...

Çevresi özel muhafızlarıyla çevrili olan Albay Balue de kılıcını çekmiş, vuruşmaya başlamıştı... Yanındaki silahşörler onu çok iyi koruyordu.

Biraz uzakta, önlerine gelen askerleri deviren iki yiğit genç göründü...

Çapulculara emirler yağdırarak vuru-

şan bu iki genç, Kara Murat ile Serseriler Kralı Enişte idi.

İkisi de bütün dikkatlerini Albay Balue'nin üzerinde toplayarak çılgınca atılıyor, karşılarına çıkan herkesi biçerek adım adım Albaya doğru yaklaşıyordu...

İsteseler bir ok, bir mızrak ya da bir tabanca ile Albay Balue'yi kolayca vurabilirlerdi... Ama onların amacı saldırganların komutanını canlı yakalamak ve çarpışmaya son vermekti.

Albay Balue, her geçen an daha da kötüye giden durumu dikkatle gözden geçirdi, sağ kalan askerleri son bir çabayla ileri sürerken, yedekte bekleyen tüfekli ve mızraklı süvari birliğine hücum emrini verdi

Kanlı bir çatışma daha oldu. Serseriler müthiş saldırı karşısında geri çekilmek zorunda kaldılar.

Atılılar, ellerindeki uzun mızraklarla serserileri püskürtüyor, arka sıradaki tüfekli süvariler de yaylım ateşi açarak onlara destek oluyordu.

Albay Balue sevinç içinde:

—Kazanıyoruz!.. İleri!.. İleri!.. diye haykırdı.

Şimdi durum tersine dönmüştü...

Serseriler hızla çekiliyor, askerler mahallenin merkezine doğru ilerliyordu.

Ama birden ummadıkları bir tuzağa düştüler...

Serseriler Yatağı'nın ortasında her yandan büyük bir kalabalık kasırga gibi askerlerin üzerine geldi...

Savaşa yeni katılan serserilerden hepsi zırhlıydı ve tepeden tırnağa silahlarla donatılmıştı. Şimdi tabancalar patlıyor, ürken hayvanlar şahlanarak kişniyor, çifte atarak panik içinde sağa sola kaçışıyordu.

Bu planı Kara Murat düşünmüştü. Serserilerin asıl güçlü ordusunu yedekte tutmuş, askerler barikatları aşıp zafer çığlıkları atarak Serseriler Yatağı'na girince gerçek savas başlamıştı.

Sokakta büyük bir bozgun başladı.

Askerler silahlarını atarak kaçmaya çalışıyor, zavallılar birbirlerini çiğneyerek koşarken, arkalarından yetişen serseriler hepsini birer birer avlıyordu.

Kan gövdeyi götürüyordu.

On dakika sonra sokakta hiçbir canlı asker kalmamıştı...

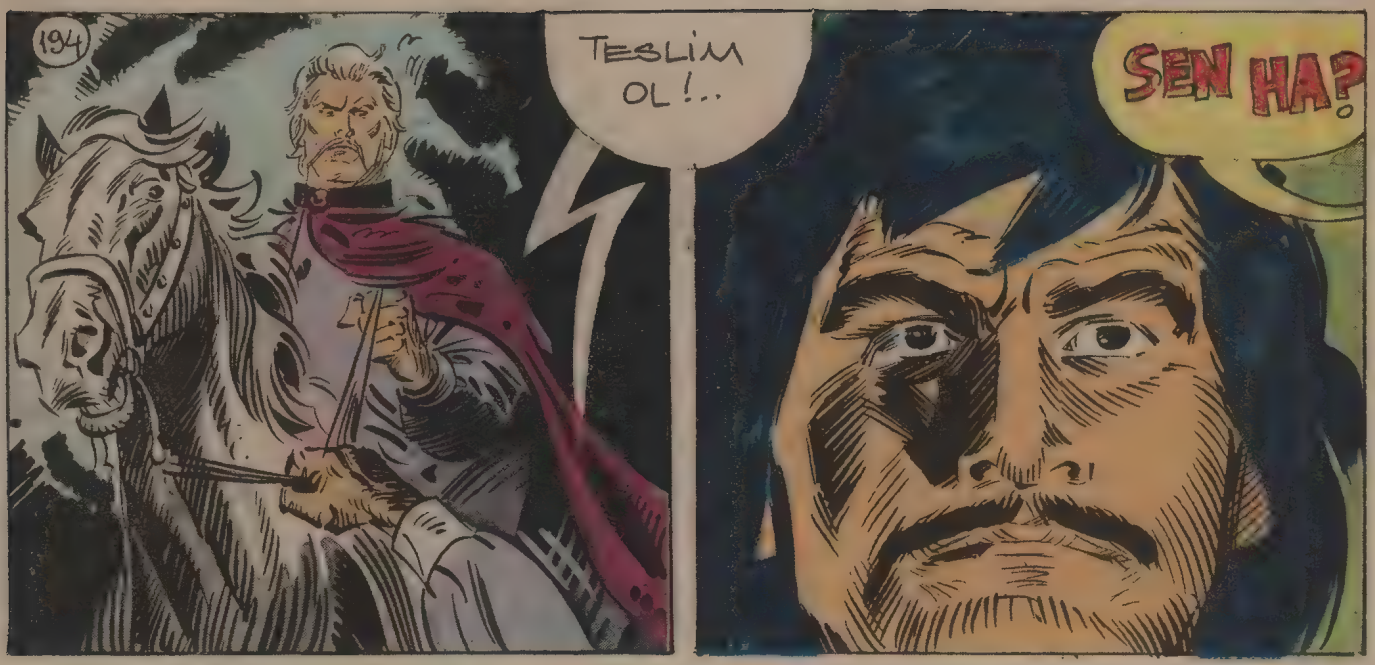

Albay Balue atına atlayarak ter içinde kaçmaya çalışırken, Kara Murat'ın dizginlere yapıştığını görerek titredi:

Delikanlı sakin ve emreden bir sesle:

—Esir edildin bayım, dedi. Teslim ol!.

Albay Balue çevresinin, kanlı ve vahşi gözlerini kendisine diken serserilerle sarıldığını gördü. Derin bir ıstırap içinde:

—Tanrım!.. Bu felakette mi gelecekti başıma? diye inledi.

Sonra kin dolu bakışlarını Kara Murat'a dikerek:

—Sen ha? diye homurdandı. Cehennem zebanisi kılıklı herif... Her yerde yoluma sen mi çıkacaksın? Şeytan mısın, bela mısın, Tanrının bana yolladığı ceza mısın, nesin?

Uzaktan uzağa, her nasılsa canını kurtararak kaçmayı başaran askerlerin gürültüsü duyuluyordu...

Artık her şey bitmişti...

Serseriler zaferlerini müthiş bir gürültüyle ilan ettiler...

Yeniden büyük ateşler yakıldı.

Vurulan serserilerin yaraları, fahişeler tarafından özenle sarılmaya başlandı.

Aynı anda şarap fıçıları açıldı, büyük kupalar ortaya çıkarıldı.

Şimdi herkes içiyor, fıçılar hızla boşalıyor, masalarda serseriler birbirlerine askerlere indirdikleri müthiş darbeleri, öldürdükleri adamları, uçurdukları kafaları anlatıyorlardı.

Ölenler için ağlayan kadınların hıçkırıkları, bu gürültü arasında sönük bir mırıltı halinde kaybolup gidiyordu.

Artık uzun süre Serseriler Yatağı'na dokunmaya kimse cesaret edemezdi.

Albay Balue alanın ortasına getirildiği zaman, öyle müthiş bir gürültü koptu ki, adeta bütün Paris yerinden oynadı:

—Parçalayalım!..

—Gebertelim hain domuzu!..

—Bize az mı çektirdi?

—Savaşı o kazansa kanımızı içecekti!..

—Yaşatmayalım canavarı!..

Kara Murat son anda serserilerin önüne geçti...

Eğer böyle yapmasa Albay Balue linç edilecekti.

Serseriler homurdanarak durdu...

Çarpışmada kendilerine komuta eden ve zaferde büyük payı bulunan Kara Murat'ı çiğnemeye gönülleri razı olmadı...

Hepsi de, kemirmek istedikleri kemik parçası ağızlarından alınan köpekler gibi homurdanarak geriledi.

Kara Murat:

—Albay benim esirimdir, anlaşıldı mı? dedi. Bana olan borcunuzu ancak böyle ödeyebilirsiniz...

Albay Balue sımsıkı bağlanarak Serseriler Yatağı'ndaki köhne bir evin bodrumuna kapatıldı.

Enişte, Kara Murat'a:

—Bana kaçırılan bir kızdan söz etmiştin, dedi.

Kara Murat başını salladı:

—Evet... Adı Katerin... Buraya onun için geldim...

—Goşe ananın kızı Katerin mi bu?

—Evet... Serseriler Yatağı'na kaçırıldığını duydum. Onu mutlaka bulmam gerek.

Enişte yüzünü buruşturdu, ellerini umutsuz bir şekilde havaya kaldırarak mırıldandı:

—Çok üzgünüm dostum! Ne yazık ki, bu konuda sana yardım edemeyeceğim.

Kara Murat kaşlarını çattı, sesi sertleşti. Bakışları bir ok gibi deliciydi:

—Neden? diye bağırdı.

Enişte yumuşak bir sesle:

—Hemen kızma! dedi. Sana yardım edemem. Çünkü Katerin burada yok! Hiçbir serseri Goşe ananın kızını kaçırmaya cesaret edemez. Sana yanlış bilgi vermişler dostum.

Kara Murat'ın alnı, derin bir düşün-

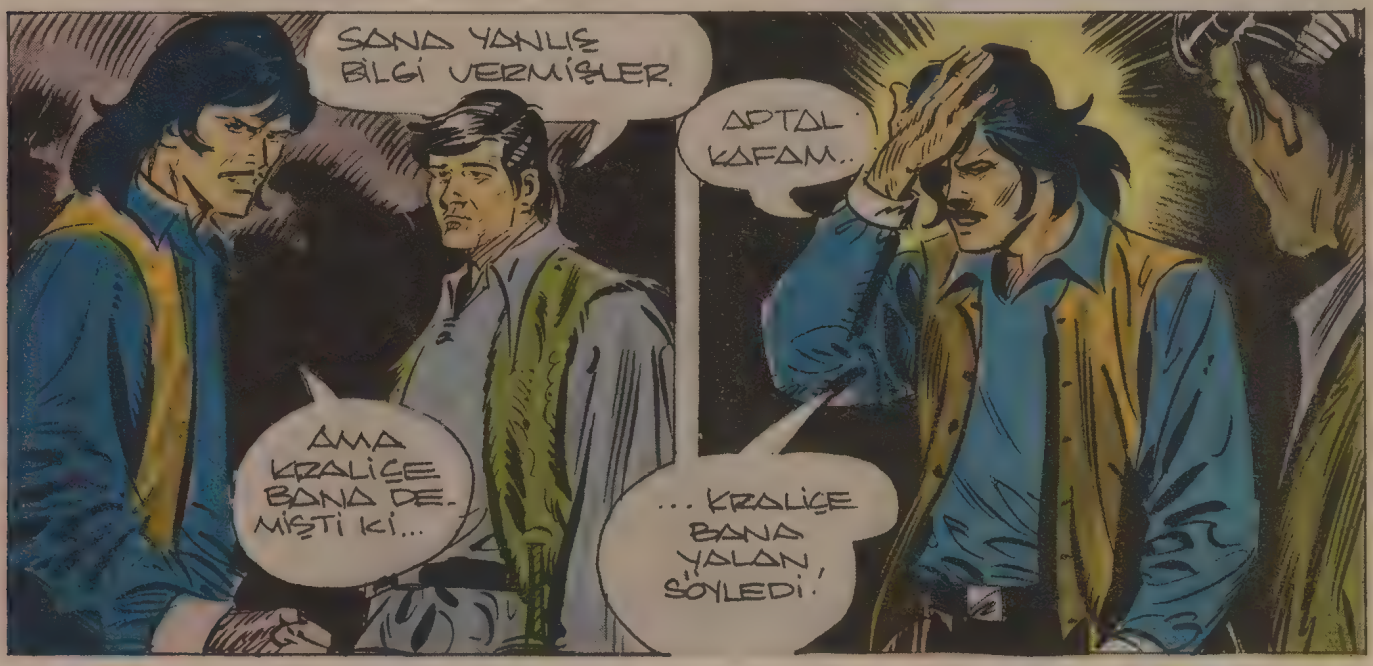

ceyle kırıştı, uzun bir süre kımıldamadan kaldı, sonra kendi kendine:

—Ama Kraliçe bana demişti ki... diye mırıldandı...

Birden, karanlık düşünceleri arasında bir şimşek çaktı sanki... Her şey ansızın gün ışığı gibi aydınlandı. Delikanlı elini ter içinde kalan alnına vurarak:

—Tuuu... Aptal kafam! dye haykırdı. Nasıl da anlamadım? Katerin'i yanlış yerde aramam için kraliçe bana yalan söyledi. Çünkü onu kaçırtan kendisiydi.

Artık her şey açıkça ortadaydı.

Kraliçe Marie Anjou'nun, kocasının âşık olduğu genç kızı ortadan kaldırarak bir rakipten kurtulmak istediği anlaşılıyordu.

Kara Murat başını kaldırdı.

Şimdi siyah gözleri alevler saçıyordu.

Enişte şaşırarak ona baktı:

—Ne oldu sana? Neden böyle sarardın?

Kara Murat:

—Sefil kadın! Beni kandırdı! diye homurdandı.

Oyuna geldiğini geç anlamış, kafası allak bullak olmustu.

Derin bir sıkıntı içini kemiriyordu...

Enişte elini Kara Murat'ın omuzuna koydu:

—Duygularını anlıyorum dostum. Onu seviyor ve kurtarmak istiyorsun. Ben ve Paris'in bütün serserileri şu andan itibaren emrindeyiz... Sana can borcumuz var. Bu borcu ödemek için Luvr Sarayını bile basarız.

Kara Murat:

—Gerekirse yardımınızı isterim, diyerek yürüdü ve Albay Balue'nin kapatıldığı harap eve doğru gitti.

Kapının önünde iri yarı bir serseri nöbet bekliyordu.

Adam, gecenin kahramanı olan Kara Murat'ı görünce saygıyla onu selamladı.

Kara Murat:

—Nöbeti bana bırak, sen git biraz eğlen! diye emretti.

Adam sevinçle ellerini oğuşturdu:

—Peki efendim, çok teşekkür ederim. İşte mahzenin anahtarı... Burada sabaha kadar nöbette kalmaktan korkuyordum. Beni büyük bir sıkıntıdan kurtardınız doğrusu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

21 TEMMUZ 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 443 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

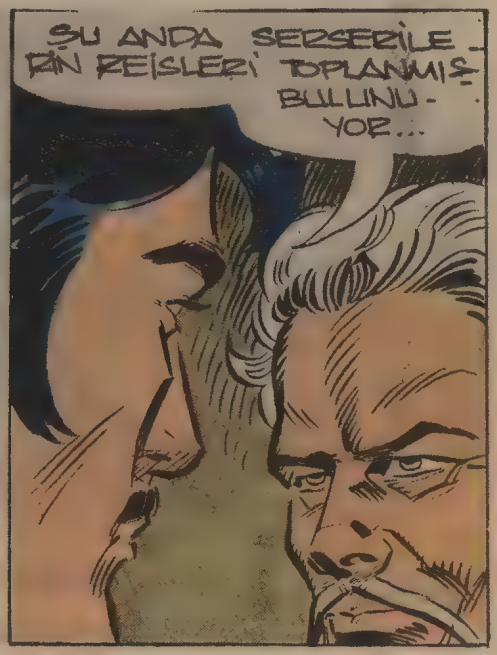

Serseri, ıslık çala çala uzaklaştı.

Kara Murat mahzenin kapısını açıp içeriye girerek tekrar kapadı. Orada bulunan bir lambayı yaktı, merdivenlerden aşağıya indi.

Albay Balue sıkı sıkı bağlanmış ve ağzı tıkanmış bir halde yerde yatıyordu.

Kara Murat onun iplerini kesip ağzındaki tıkacı çıkardı:

—Beni tanıdın mı Albay Balue?

Albay, delikanlının kendisine hakaret etmeye geldiğini sanarak soğuk bir tavırla:

—Evet, ne istiyorsun? dedi.

—Şu anda serserilerin reisleri senin hakkında bir karar vermek için toplanmış bulunuyor...

Albay Balue omuzlarını silkerek hakaret dolu bir gülümseyişle cevap verdi:

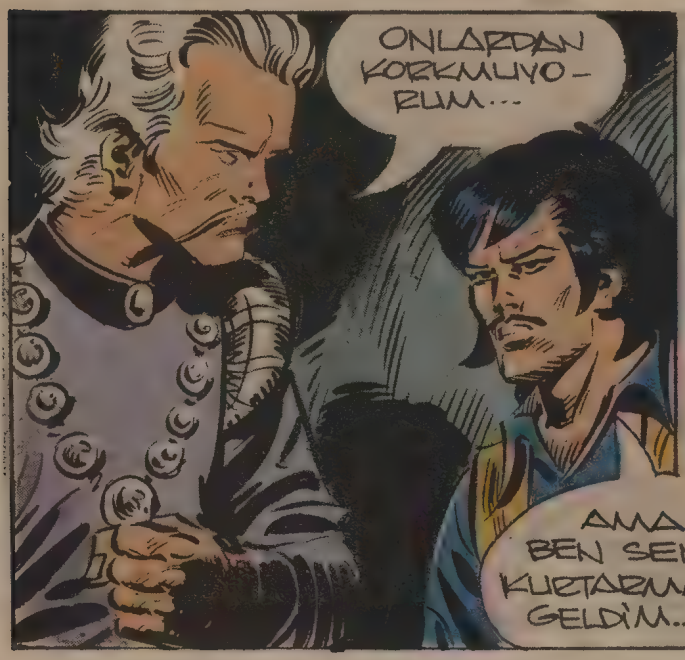

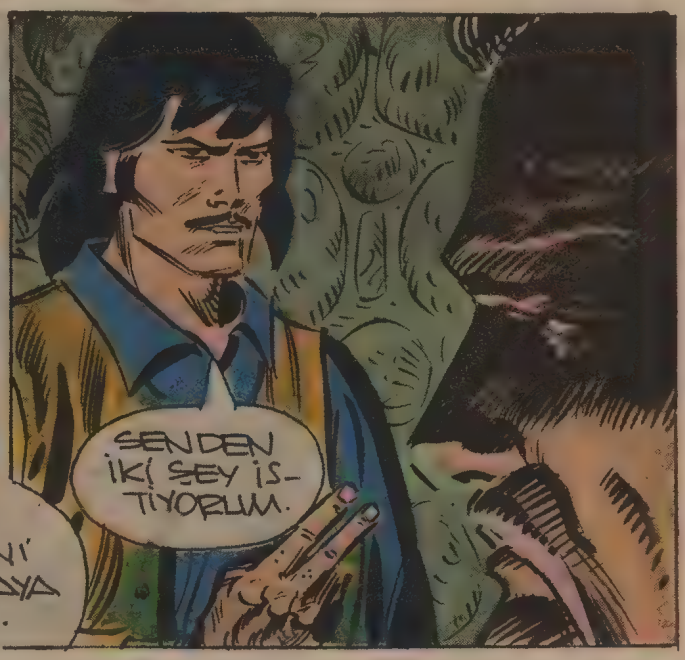

—O acımasız adamların beni öldüreceklerini biliyorum..

—Evet... Büyük bir ihtimalle ölüm kararı verecekler...

—Öyleyse acele etsinler... Onlardan korkmuyorum...

—Ama ben seni kurtarmaya geldim.

Albay Balue hayretle kaşlarını kaldırdı, boğuk bir sesle haykırdı:

—Kurtarmak mı? Sen mi beni kurtaracaksın?

—Evet, ben...

—Beni neden kurtarmak istiyorsun?

—Senden iki şey istiyorum... Birincisi, serserilerden intikam almaya kalkışmayacaksın... Buraya yeni bir baskın yapmak yok!

—Zaten istesem de yapamam. Kral, bu geceki bozgundan sonra yeni bir baskına asla izin vermez... İkinci isteğin nedir?

—Katerin kaçırıldı... Onu Kraliçe Marie Anjou kaçırdı.. Sarayda senin birçok casusun vardır... Katerin'in yerini öğrenip bana bildireceğine söz ver...

—Peki... İsteklerinin ikisini de unutmayacağım!

—Anlaştık öyleyse... Şimdi beni izle...

Hızla merdivenleri çıktılar.

Kara Murat kapıyı kilitleyip anahtarı cebine koydu.

Sokakta kolayca ilerlediler.

Onlara kimse dikkat etmiyordu.

Alanın ortasındaki şenlik hâlâ devam ediyor, şarkı sesleri ortalığı çınlatıyordu.

Yeni bir saldırı olur düşüncesiyle so-

kaklara birkaç nöbetçi yerleştirilmişti. Ama bunlar içeriden çıkanlara değil, dışarıdan gelenlere dikkat ediyorlardı.

Sokağın sonunda Kara Murat durdu:

—Güle güle Albay Balue!..

—Sen ne yapacaksın?

—Ben mi? Geri döneceğim...

—Fakat ya beni kurtardığın belli olursa?

—Belli olmasına gerek yok. Her şeyi anlatacağım...

—O zaman seni öldürürler...

Kara Murat başını salladı:

—O serseriler, sandığın gibi birer canavar değil Albay Balue! Gerçekte tertemiz kalpleri var...

... Bunu onların iyiliği için yaptığımı anlayacaklarını sanıyorum.

—Sen bilirsin. Sana verdiğim sözü tutacağıma yemin ederim. Ama söz vermediğim başka bir işi yapacağımı da biliyorsun ve bunu bile bile beni kurtarıyorsun.

—Hayır... Ne yapacağını bilmiyorum.

—Öyleyse söyleyeyim. Eninde sonunda bir gün benim elime düşeceksin.

—Olabilir... Sonra?

—Sonra mı? Seni diri diri işkence çarkına gerdireceğim. Bu konuda sana bir söz vermedim sanırım.

—Hayır vermedin...

—Ne tuhaf adamsın? Seni işkence çarkına gerdirecek düşmanını hiçbir söz almadan kurtarıyorsun.

—Ben senden serserilere dokunmaman için söz aldım. Bir de Katerin'in yerini öğreneceksin. Kendim için hiçbir şey istemiyorum. Bunlar ayrı ayrı şeylerdir...

—Pekâlâ.. Öyleyse Allahaısmarladık.

—Güle güle Albay Balue... Haaa.. Aklıma gelmişken bir ricada daha bulunabilir miyim?

—Nedir o?

—Krala bir mesajım var.. Öldürttüğü Bilgin Aragon'un intikamını mutlaka alacağım. Kılıcım yakında onun kalbini delecektir. Lütfen bu mesajımı ona ilet...

Albay Balue gürültülü bir kahkaha attı:

—Sen çıldırmışsın dostum... Kralın yanına bile yaklaşamadan seni kıskıvrak yakalarım. Aklın varsa, Paris'ten hemen kaç. Sana yarın akşama kadar izin veriyorum.

Albay Balue'nin uzaklaşan kahkahaları bir süre sonra duyulmaz oldu.

Kara Murat onun gidişini seyrettikten sonra başka bir sokağa dalıp, karanlıklar içinde gözden kayboldu.

★ ★ ★

Kraliçe Marie Anjou, Katerin'i kaçırdıktan sonra Luvr Sarayı'na dönmüştü.

Genç kızı hapsettirdiği konağı yalnız kendisi ile Dük Artura biliyordu.

Katerin'i Kral'ın haberi olmadan yok etmesi ve bunun bir sır olarak kalması lâzımdı. Yoksa Kral'ın bütün öfkesini üzerine çekerdi.

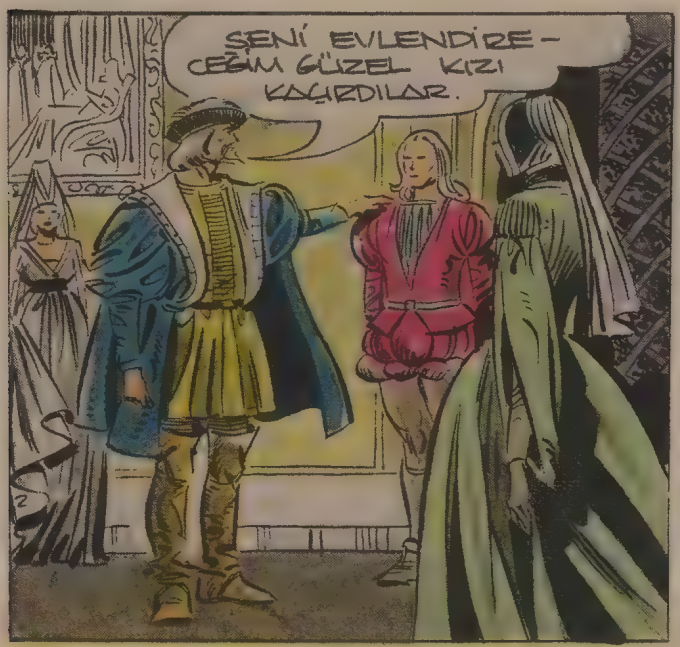

Kral İkinci Şarl, Luvr Sarayı'nda, Serseriler Yatağı'na yapılan baskının sonucunu bekliyordu. Zaferden emin olduğu için heyecanlı değildi...

Kraliçe Marie Anjou ile Dük Artura'yı salonda görünce onlara doğru ilerledi, elini Dük'ün omuzuna koyarak:

—Azizim, dedi. Ne yazık ki, seni evlendireceğim güzel kızı kaçırdılar...

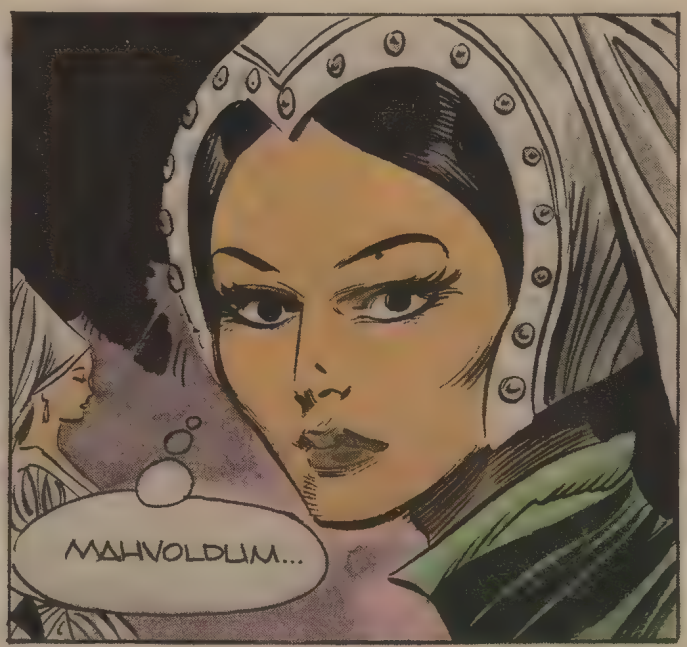

Kral bunu söylerken, Katerin'in Kara Murat tarafından saraydan kaçırılışını kastediyordu ama, Kraliçe onun sözlerini yanlış anladı. Kocasının Katerin'i kendisinin kaçırttığını öğrendiğini ve bunu ima ettiğini sanarak:

"—Mahvoldum!" diye düşündü.

Kral İkinci Şarl, karısının sapsarı kesildiğini fark etmeden konuşmasını sürdürdü:

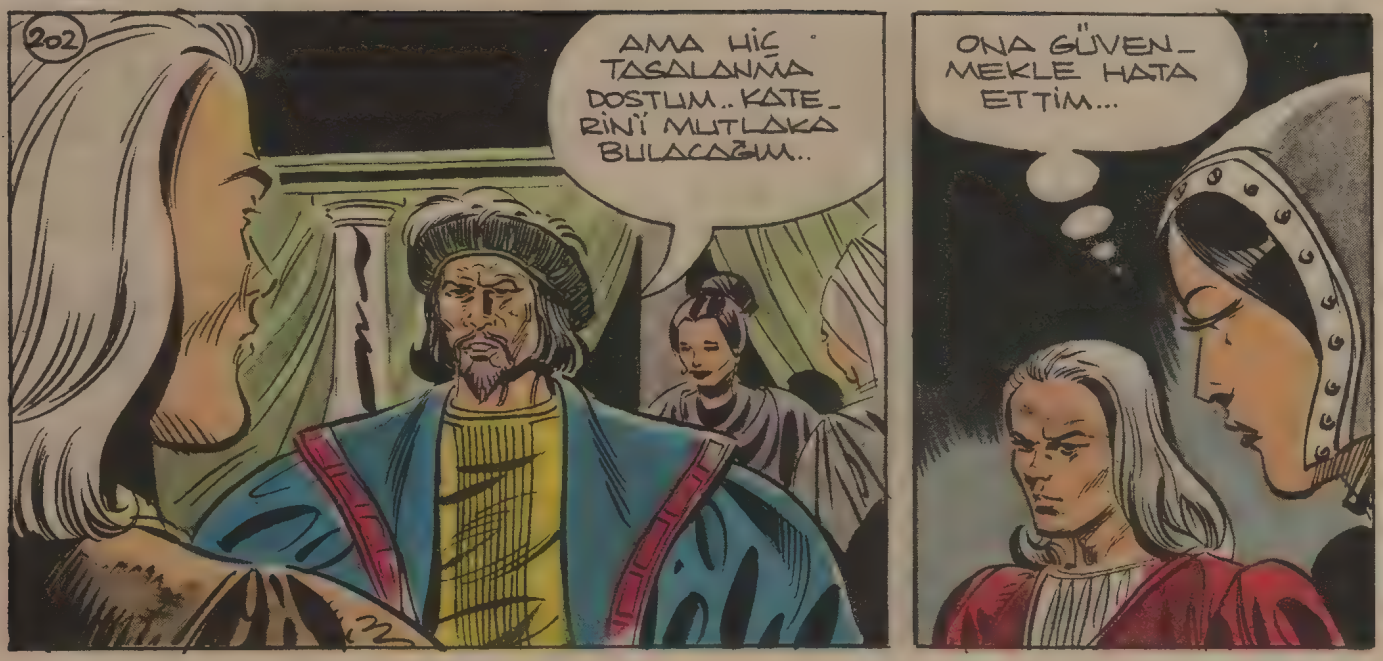

—Ama hiç tasalanma dostum.. Katerin'i mutlaka bulacağım... Ve onu kaçıran caniyi cellata vereceğime yemin ederim.

Kraliçe Marie Anjou daha da sarardı. Kocasının ima yoluyla kendisini tehdit ettiğini düşünerek tekrar titredi... Bu arada gözleri birer ok gibi Dük Artura'ya saplanmış kalmıştı...

"—Beni ele veren mutlaka bu adamdır... Ona güvenmekle hata ettim..." diye acı acı düşündü... Genç kadının, düke dikilen bakışlarında derin bir nefret okunuyordu.

Kraliçe bir an, Kral'ın kendisini tutuklatarak Bastil zindanına attıracağını sandı.. Bu onun için korkunç bir son olurdu...

Ama Kral, karısının saplandığı korkudan habersizdi.

Salondaki soğuk hava devam ederken Albay Balue'nin saraya döndüğü haberi verildi.

Kral:

—Söyleyin, buraya gelsin! diye emretti.

Az sonra Balue sapsarı bir yüzle içeri girdi. Endişe dolu gözlerinde tarifsiz bir keder okunuyordu...

Kral onun yorgunluktan bu halde olduğunu düşünerek sevinçle haykırdı:

—Nasıl? Her şey iyi geçti mi Albay Balue? Şu Serseriler Yatağı'nı yakıp yok ettin ya?

Albay Balue kekeledi:

—Sizinle biraz yalnız görüşmek isterim asaletmeap...

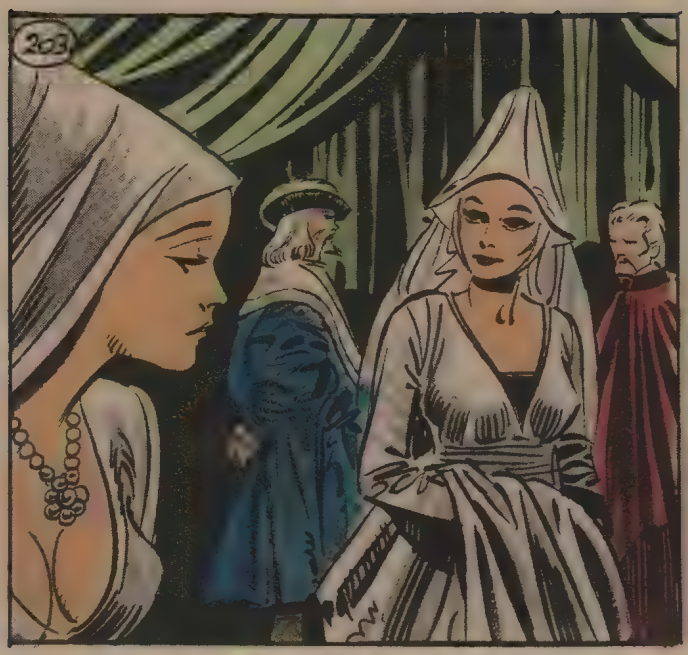

İkinci Şarl çevresine bakındı. Bu hareketi "Yalnız kalmak istiyorum" anlamına geliyordu.

Süslü elbiseleri içinde birer melek gibi görünen saray kadınları ile asilzadeler ayağa kalkıp Kralı selamlayarak dışarı çıktılar. Dük Artura da onları izledi...

İçeride yalnız Kraliçe Marie Anjou kalmıştı...

Kral çoğu zaman devlet işlerini bile karısının yanında görüşürdü...

Gözlerini Albay Balue'ye dikerek:

—Anlat! dedi.

Balue titredi:

—Yenildik asaletmeap!

Kral, sapsarı kesilerek bağırdı:

—Alay etme!. Tatsız bir şaka bu!..

Albay Balue'nin yüzünü sonsuz bir a-

cı kapladı:

—Alay etmek mi! Böyle bir saygısızlığı nasıl yapabilirim asaletmeap?

—Haklısın... Yapamazsın.. Ama söylediğin öyle inanılmaz bir şey ki...

—Bize ihanet ettiler asaletmeap.. Pusuya düştük... Baskını serserilere haber vermişler...

—Kim haber vermiş olabilir?..

—Kara Murat denilen köpek...

Kral ansızın korkunç bir öfkeyle kükredi:

—Allah belasını versin şu Türk'ün.. Her taşın altından o çıkıyor. Tanrı'nın bizi cezalandırmak için yolladığı bir belâ sanki...

—Evet asaletmeap... Belâ gibi bir adam...

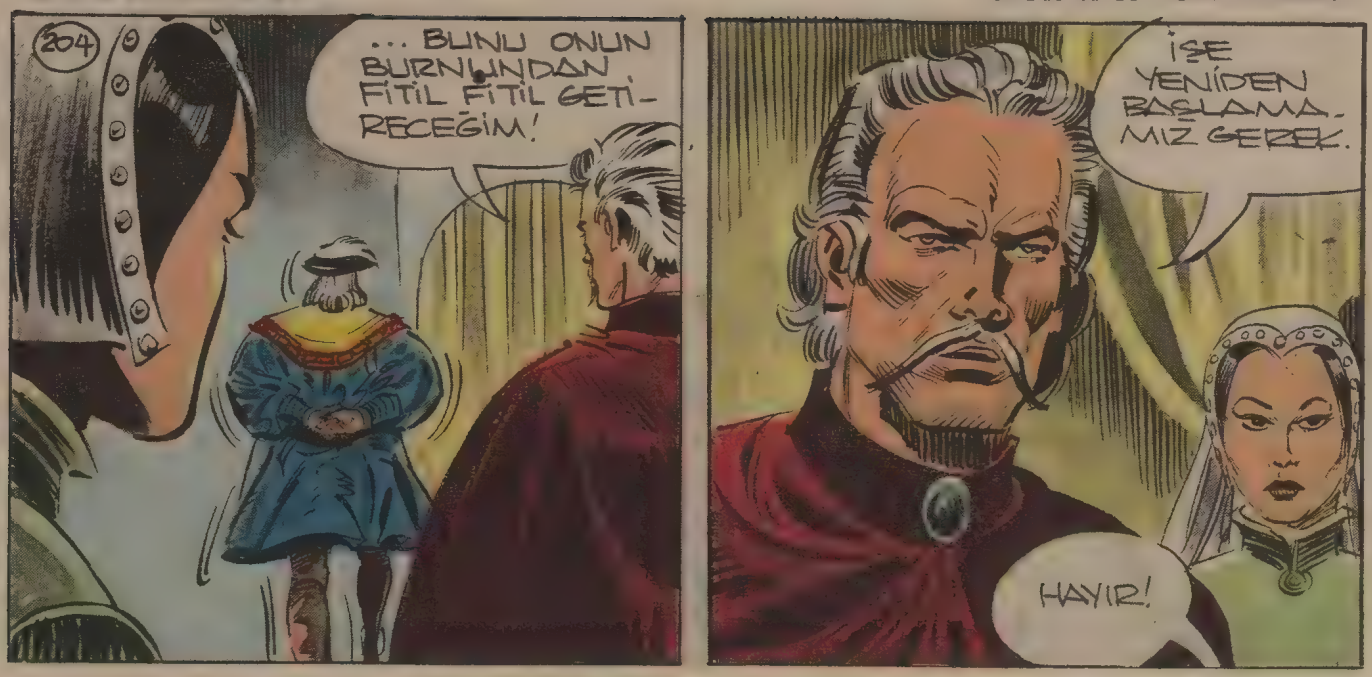

...Beni de önce esir etti, sonra serbest bıraktı... Büyük bir hata... Çünkü bunu onun burnundan fitil fitil getireceğim.

Kral İkinci Şarl, canı sıkıldığı zamanlar yaptığı gibi salonda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Döşeme üzerinde altın mahmuzlarının şakırtısı duyuluyor, Albay Balue ile Kraliçe soluk almadan onu izliyordu.

Sonunda Albay Balue konuşmak cesaretini buldu:

—Asaletmeap... İşe yeniden başlamamız gerek... Galibiyet mutlaka Kralın askerlerinde kalmalıdır...

İkinci Şarl, öfkeli bir tavırla başını salladı:

—Hayır Albay Balue... Artık bu işe son verelim... Beni öyle berbat bir işe soktun ki,

dünyaya rezil oldum.. Serserilere yenilmek! Aman Tanrım!.. Bu ne kepazelik? Yüzlerce, binlerce asker beslemek boş bir zahmetmiş meğerse!

Kral salonda sinirli sinirli dolaşmaya devam etti. Öfkesinden dudaklarını ısırıyor, altın mahmuzları şimdi daha hızlı şakırdıyordu:

—İşe yeniden başlamak istiyorsun öyle mi? Oysa ben artık istemiyorum. Bu ders yetişir... Atalarım yüzlerce yıldan beri dilencilere geniş haklar vermiş.. Biz de buna uyup, serserileri rahat bırakacağız...

Kral, kısa bir süre sustu, derin derin nefes aldı, sonra buz gibi soğuk bir sesle devam etti:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

28 TEMMUZ 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 444 FİYATI 15 LİRA

ÖZET : Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

—Aslında doğrusunu söylemek gerekirse bu adamlar bize hizmet ediyor. Serseriler halkı korkutuyorlar, halk da bize sığınıyor. Sana bir şey söyleyeyim mi Albay Blaue? Ben serserilerden çok, halktan korkarım. Çünkü onlar daha tehlikelidir...

Albay Balue başını eğdi:

—Emir sizindir asaletmeap...Ben sadece Kralımın itibarını korumak istedim...

—İtibarım yeteri kadar zedelendi. Bunu yapan sadece bir kişidir. Ondan mutlaka öcümü alacağım. Kara Murat denilen iblis, cellat baltası altında can vermeden rahat edemeyeceğim...

—Onu yakalamak zor olmayacak asaletmeap!

—Nasıl?

—Katerin'in yerini bildirmem için beni serbest bıraktı..Yollayacağım haberi bekliyor. Olmuş bir meyve gibi avucumuza düşecek efendimiz...

—Ona nasıl haber göndereceksin?

—Serseriler Yatağı'na bir adam yollamam yeter..Orada herkes bu çılgın Türk'ü tanıyor...

İlgisizmiş gibi görünmesine rağmen konuşmayı büyük bir dikkatle dinleyen Kralice Marie Anjou içinden:

"—Ah...Ah....Yanılmamışım..Her şeyi biliyorlar..Dük Artura çok gevezeymiş" diye söylenerek sessizce salondan çıktı...

Dük'ü hangi odada bulacağını biliyordu.

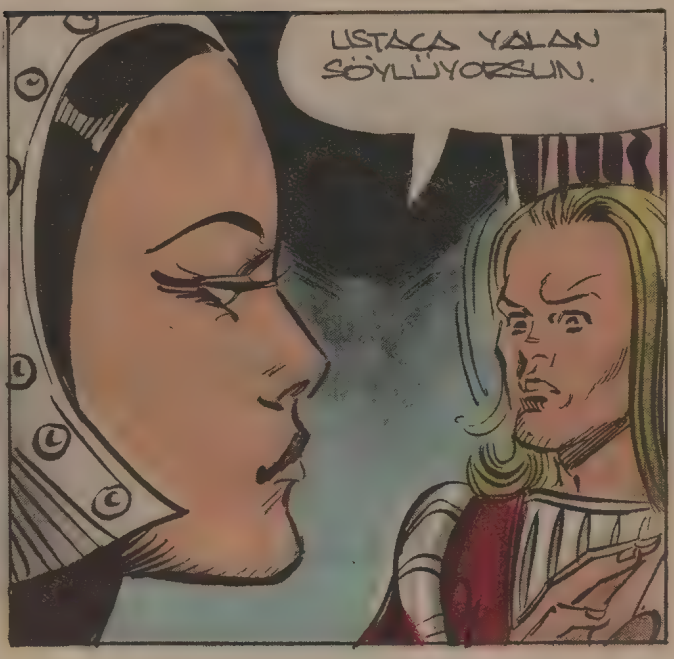

Genç adam Kraliçe'yi görünce ayağa kalkıp bir koltuğu göstererek:

—Buyrunuz Kraliçem, dedi. Şöyle oturunuz...

Marie Anjou teklifsiz bir tavırla koltuğa oturdu:

—Söyle bakalım Dük...Kral, Katerin'in kaçırıldığını nereden biliyor?

—Buna ben de şaşırdım Kraliçem...

—Ya..Sahi mi? Şaşırdın demek?

—Evet efendim..Çok şaşırdım...

—Azizim Dük..Ustaca yalan söylüyorsunuz...

Dük Artura'nın gözleri birden iri iri açıldı, rengi mosmor oldu:

—Madam..Yoksa benden şüphe mi ediyorsunuz? Yemin ederim ki...

Kraliçe soğuk bir tavırla genç adamın

sözünü kesti:

—Yemine gerek yok...Neden öyle sarardın! Niçin kapıya doğru kaçıyorsun? Benden korkuyor musun?

—Evet Kraliçem..Masum olduğum halde sizden korkuyorum...

Bu cevap öyle umulmayan bir şeydi ki, Kraliçe ilk defa bu çapkın adama acıyarak baktı. Hafifçe gülümseyerek:

—Benim neyimden korkuyorsun? diye sordu.

—Kraliçem...Sizin her türlü zehiri kullanmakta eşsiz bir usta olduğunuzu biliyorum. Suya karıştırdığınız birkaç damla ilaçla ölenleri, ikram ettiğiniz meyveyi yedikten sonra sancıya tutularak can verenleri çok duydum.

Kraliçe hakaret dolu bir sesle karşısındaki adamı azarladı:

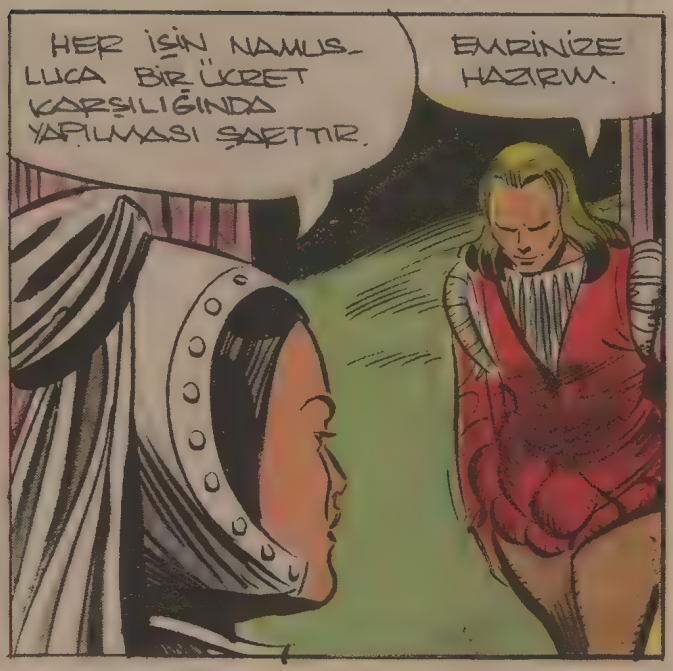

—Aklını kaçırdın galiba..Saçmalamayı bırak Dük! Ben sana fenalık etmek isteseydim hemen bu gece yakalatarak zindana attırırdım...

Yavaş yavaş Kraliçe'ye güvenmeye başlayan Dük Artura:

—Doğru! diye mırıldandı.

Kraliçe emreden bir tavırla devam etti:

—Şimdi bana olan sadakatini göstermen gerek.. Söylediğim şeyi yapacaksın.. Bunun için sana bin altın vereceğim.

—Oh Kraliçem..Para vermeseniz bile sizin güveninizi kazanmak için her şeyi yaparım...

—Her işin namusluca bir ücret karşılığında yapılması şarttır. Ben bu inançtayım...

—Emrinize hazırım...Mesele nedir?

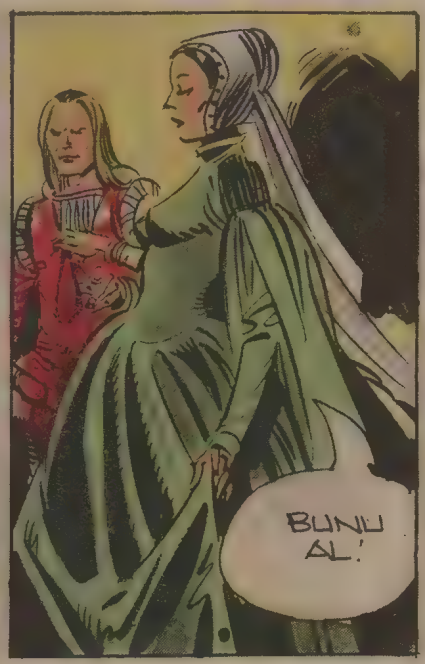

—Katerin'i öldürmek!

—Zor bir iş değil!..Ama Kral duyarsa çok tehlikeli olur. Onun intikamından korkarım...

—Çok iyi bir plan yaptım..Yarın sabah bana gel, ayrıntılarını konuşalım...

—Emredersiniz Kraliçem...Sabah yanınızda olacağım...

Kraliçe gitmek için ayağa kalkarken,ince ipekten işlenmiş zarif bir keseyi Dük Artura'ya uzatarak tatlı bir sesle:

—Bunu al, dedi. Paranın geri kalanını iş bittikten sonra vereceğim...

Dük Artura, Kraliçe'nin karşısında iki büklüm olarak keseyi alıp elinde sıktı..

Aynı anda hafif bir çığlık kopardı...

Herhalde kesenin içinde bir toplu iğne vardı ve bu onun eline batmıştı.

Kraliçe kapıya doğru giderken, Dük'ün attığı çığlığı duymamış gibi tekrarladı.

—Sabah gelmeyi sakın unutma!

—Tam vaktinde yanınızda olacağım Kraliçem...

Marie Anjou odadan çıktı.

Dük Artura, kadının uzaklaşan ayak seslerini dinleyerek:

—İyi bir iş, diye mırıldandı. Kraliçe sandığım kadar zalim değilmiş..Çok cömert davrandı. Bana ihtiyacı olduğu besbelli..Bakalım kesede ne var?

Dük Artura böyle mırıldanarak,iki dakika önce masanın üzerine bırakmış olduğu keseyi eline alınca yeniden haykırdı:

—Hay aksi şeytan!...İğne yine elime

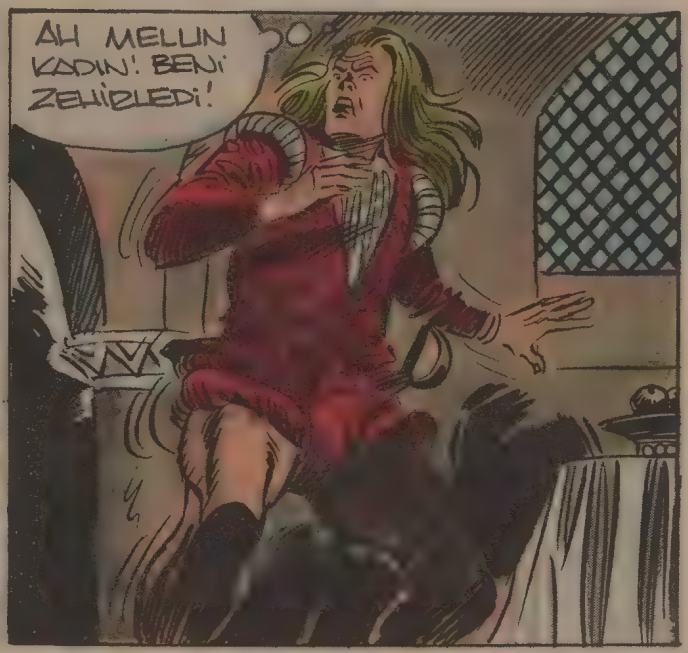

battı!...Bu Allahın belası iğneyi nasıl unuttular acaba?

Keseyi dikkatle açtı...

Heyecanla baktı....

Hayret!....

İçindekiler altın değildi...

Kesede sadece birkaç demir parçasıyla üzerinde sivri iğneler bulunan küçük bir iğne yastığı vardı...

Dük Artura birden ellerinin karıncalandığını ve vücudunun uyuşmaya başladığını hissetti...Dehşetten mosmor kesilerek:

—Ah melun kadın!...Beni zehirledi!... Fakat ölmeden önce ondan öcümü alacağım!.. diye haykırdı.

Kapıya doğru yürümek istedi...

Ama bunu başaramadı...

Alnından buz gibi terler akıyor, dişleri birbirine vurarak tıkırdıyordu...

Çevresindeki eşyaalar fır fır dönmeye başladı...

Gözleri karardı ve dizlerinin üzerine düştü.

Bir saniye sonra yere yığıldı, tırnaklarıyla yerdeki halıyı tırmaladı, sonra hareketsiz kaldı..Ölmüştü...

Talihsiz Dük can çekişirken Kraliçe kendi odasına girip soyunmaya başlamıştı...

Aynanın karşısında çıplak vücudunu seyrederken birden Dük Artura'yı hatırladı, kin dolu bir sesle:

—Hain cezasını buldu! diye söylendi.

Aynadaki vücuduna hayranlıkla bakarken güzel fakat talihsiz bir kadın olduğunu

düşündü.

Kraliçe olmuştu ama erkeğinin sahibi olamamıştı..Kralın gözü hep başka kadınlardaydı. Marie Anjou bir gün kraliçeliği kaybedeceğinden korkuyordu:

—Asla! Buna asla izin vermeyeceğim! diye kısık bir sesle ve hırsla mırıldandı.

Bütün rakiplerinin kalbini hançerle oyabilir, müthiş cinayetleri gözünü bile kırpmadan işleyebilirdi. Kraliçeliği kaybetmektense,ölmeyi tercih ederdi.

Birden aklına Katerin gelince,yüzü nefretle kasıldı. Gözlerinde vahşi bir kinin ışıltıları parladı.

Bu kızı mutlaka Kral'dan uzak tutmak gerekiyordu.

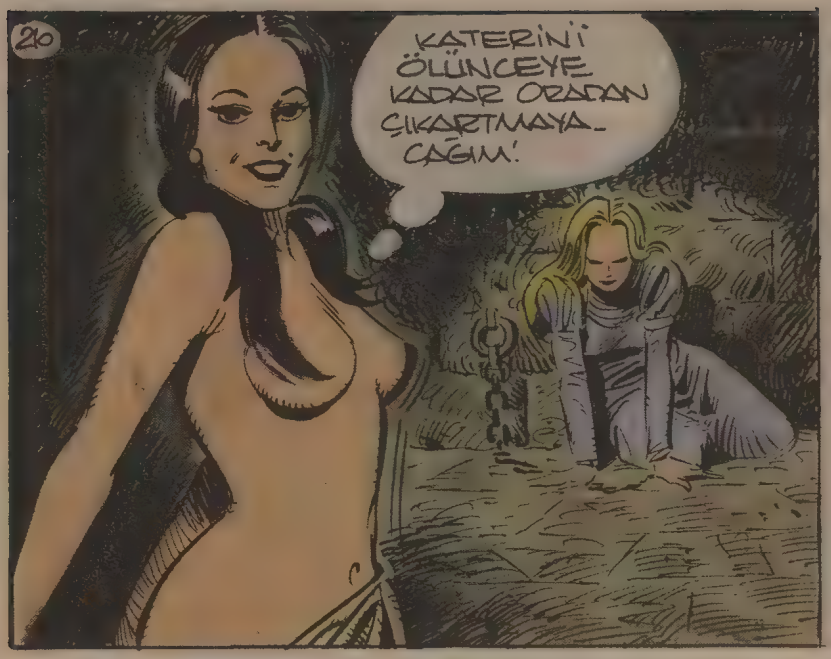

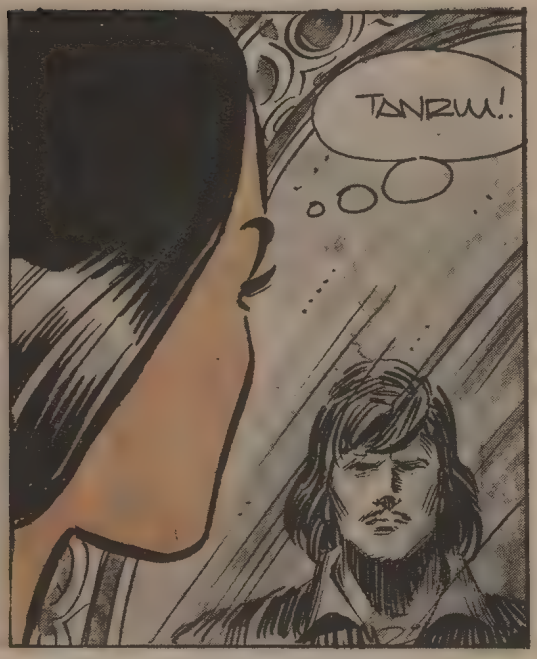

Çünkü Kral İkinci Şarl Katerin'e âşıktı. Kral onun yanında her şeyi unutuyor, bu aşkını kimseden gizlemiyordu.

Kraliçe Marie Anjou, Katerin'in şu anda bir konağın mahzeninde olduğunu düşünerek zalim bir şekilde gülümsedi.

Kızın hapsedildiği yeri yalnız kendisi ve birkaç sadık adamı biliyordu:

—Katerin'i ölünceye kadar oradan çıkartmayacağım! diye kinle homurdandı.

Kraliçe Marie Anjou birden irkildi.

Gözleri iri iri açıldı.

Şaşırdı, titredi, vücudu öfkeyle sarsıldı.

Aynada, genç bir adam gülümseyerek kendisine bakıyordu.

Kimdi bu?

Nasıl girmişti odasına?

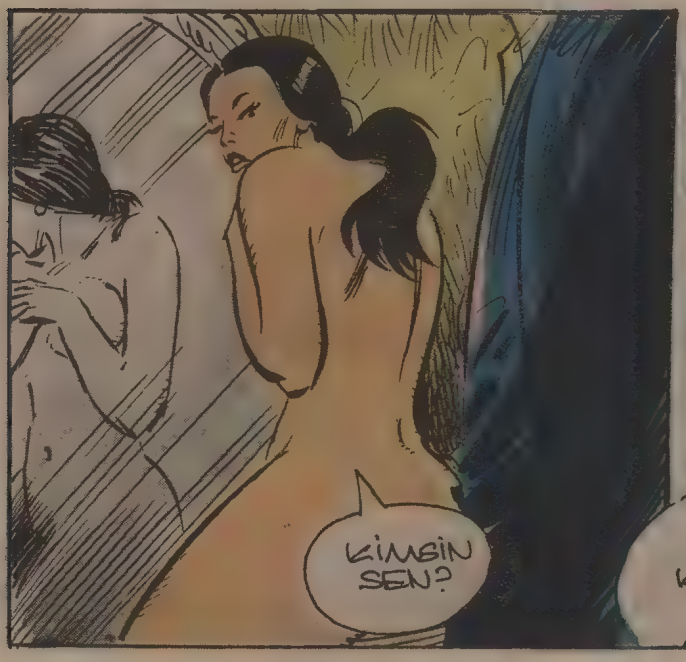

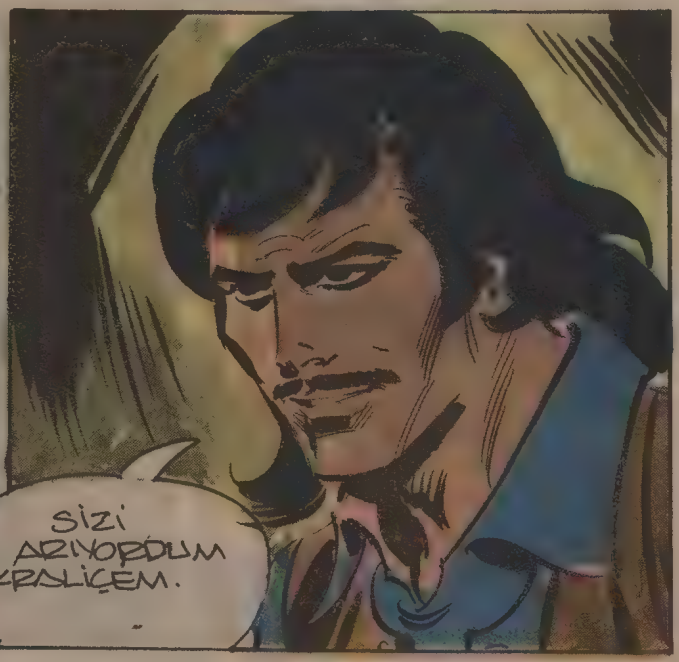

Bu ne küstahlıktı böyle?

Gözlerinden ölüm kıvılcımları saçarak döndü, kendisi çıplakken odasına girmek cüretinde bulunan gence baktı...

—Kimsin sen? Bir Kraliçe'nin odasına izinsiz girmenin cezasının ölüm olduğunu bilmiyor musun sersem?

Dudaklarında garip bir gülümseme bulunan genç adam:

—Beni görünce sevineceğinizi sanıyordum, dedi.

Kraliçe vahşi bir sesle haykırdı:

—Kimsin sen? Burada ne arıyorsun?

—Siz arıyordum Kraliçem....

—Terbiyesiz!...Seni kim çağırdı? Üstelik çıplak olduğumu görmüyor musun?

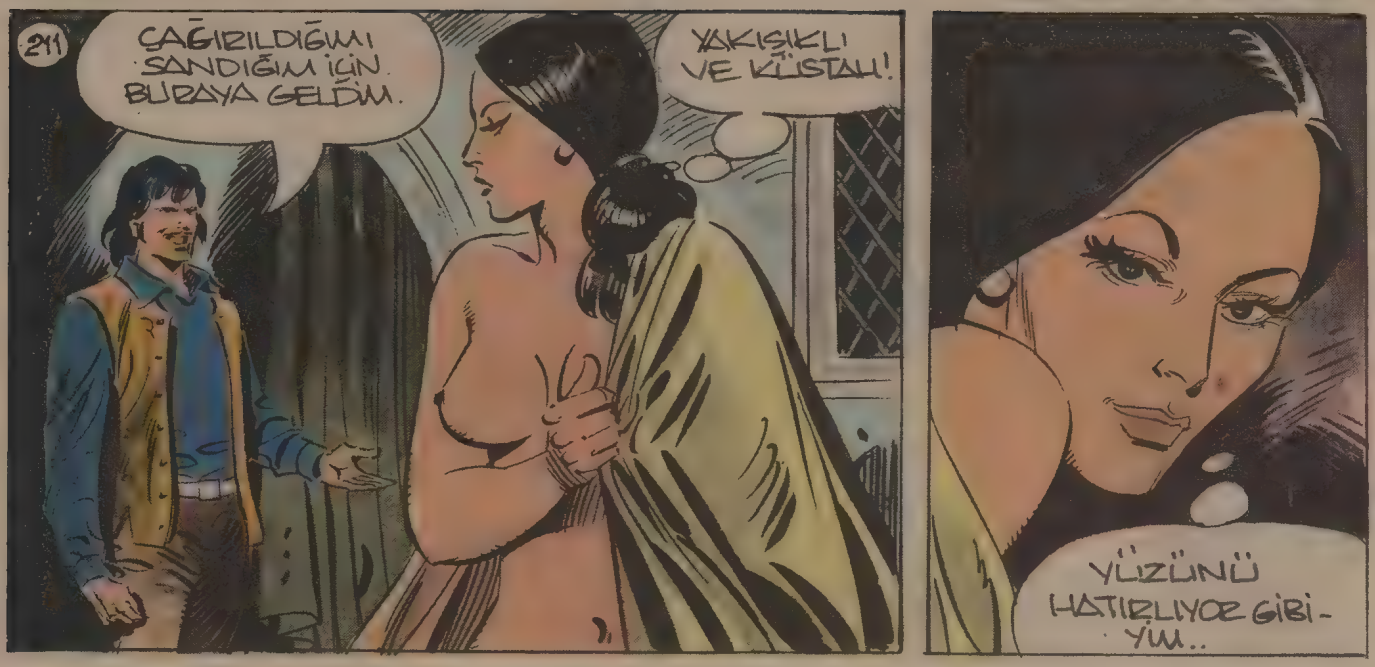

—Evet...Harika bir vücudunuz var... Çok güzelsiniz..Çağrıldığımı sandığım için buraya geldim...

Genç adamın kendine güvenen hali,korkusuz bakışları, Kraliçe'yi bir dereceye kadar kendisine gelmesine yardım etti.

Acele ile üzerine geceliğini giyerken yabancı gence dikkatle baktı:

"—Yakışıklı ve küstah biri...Neden geldi buraya? İçeri nasıl girdi? Ne istiyor?"

Marie Anjou karşısında gülümseyen yüzü hatırlamaya çalışıyor ama bir türlü çıkaramıyordu...

Çünkü Kara Murat'ı bir gece önce sokakta sadece karanlıkta görmüş, yüz hatlarını iyice seçememişti.

Genç kadın yumuşamak üzereyken birden bu yabancının izinsiz odasına girerek kendisine yaptığı saygısızlığı hatırlayınca gözlerinde şimşekler çaktı,bir yılan görmüş gibi yüzünü buruşturarak "Bu edepsizliği cezasız bırakamam" diye düşündü, sonra:

—Cellat! diye haykırdı...

Kapı açıldı çıplak başlı,dev yapılı bir zenci göründü. Adam kendisini gören herkesi korkutacak kadar siyah renkli ve iri yapılıydı.

Kara Murat:

—Doğrusu davet edildiğim sarayda zenci bir cellatla karşılaşacağım hiç aklıma gelmemişti? diye mırıldandı.

Kraliçe içeriye giren zenciye emretti:

—Şu sahtekarı dışarı at..Zindana kapatsınlar!...Cezasını yarın sabah düşünürüm...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

4 AĞUSTOS 1982 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 645 FİYATI 15 LİRA

ÖZET Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. : Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

Dev zenci, Kraliçe'nin karşısında saygıyla eğildi, onun hoşuna gidecek bir işi yapmaktan mutluluk duyacağını göstermek istercesine sırıttı:

—Şimdi onu kulağından tutup götürürüm Kraliçem!

Kara Murat, işin çığrından çıktığını görünce her şeyi oluruna bırakmaya karar verdi. Dudaklarını süsleyen alaylı gülümseme bir kahkaha halini aldı:

—Bunu sen mi yapacaksın kara soytarı?

Bu söz zenciyi çılgına çevirdi.

—Şimdi görürsün kimin soytarı olduğunu?

Adam burnundan soluyarak atılırken, Kara Murat yay gibi fırladı, önündeki koltuğu eliyle iterek onun önüne devirdi.

Hızını alamayan dev adam buna takıldı

sendeledi, olduğu yerde sallandı, sonra yere yuvarlanarak ayakları havaya dikildi.

Kraliçe Marie Anjou, bütün öfkesine rağmen bu sahne karşısında gülmekten kendini alamadı.

Hanımının önünde, gülünç duruma düşmek, dev zenciyi çılgına çevirdi, homurdanarak doğrulurken belindeki palasını sıyırarak kükredi:

—Bunu sen istedin köpek.. Şimdi seni ikiye böleceğim...

Kara Murat da alışkanlıkla kılıcına davranmak istedi ama beline attığı eli boşa gitti.

O zaman silahsız olduğunu hatırladı.

Çünkü saraya girerken kılıcını almışlardı.

Yüzünde bir endişe bulutu dolaştı.

Dev zenci, sevinçle haykırarak atıldı, palası havada parlak bir daire çizdi...

Ölüm, Kara Murat'ın karşısındaydı.

Kara Murat, görülmemiş bir çeviklikle kendisini yana atarak öldürücü darbeden kurtuldu.

Gözleri, odada siper alacağı bir eşya aradı, bulamadı.

Zencinin palası, havada tekrar ıslık çaldı.

Kara Murat yine yay gibi fırladı, pala saçlarını sıyırarak başının üstünden geçti.

Zenci, can almak isteyen azrail gibiydi.

Ama Kara Murat, kolay pes edecek insanlardan değildi.

Eğiliyor, sıçrıyor, atılıyor, her darbe-

den kurtuluyordu.

Kara Murat'ın, Paris'in en müthiş adamlarından birinin karşısında kendisini silahsız olarak böyle akıl almaz bir ustalıkla savunması, Kraliçe'yi şaşırttı. Derin bir hayret içinde delikanlıya bakarken:

—Müthiş bir adam bu... Böyle olağanüstü çeviklikte birini hatırlar gibiyim.. Dün gece sokakta vuruşan genç olmasın sakın...

Kraliçe, birden sert bir sesle cellata emretti:

—Dur Landri!..

Dev zencinin siyah yüzünde sedef gibi parlayan gözlerinin akı, şaşkınlıktan biraz daha büyüdü ama hiç itiraz etmeden derhal durdu.

Kara Murat, alnında biriken terleri silerek derin bir soluk aldı:

—Vay canına!.. Bu koca Arap beni az daha öldürecekti...

Zenci, öfkeyle sırıttı. Dişleri kara dudaklarının arasında iki inci dizisi gibi ışıldadı:

—Hem de kıtır kıtır kesecektim pis serseri!...

Kara Murat kızmadı, sakin bir sesle:

—Seninle eşit şartlarla vuruşmak isterim.. Kılıç kılıca, ya da yumruk yumruğa! dedi.

Zenci homurdandı:

—Hanımım emretsin, kafanı bir yumrukta yumurta gibi ezerim...

—Hımmm..Bunu nasıl yapacağını çok merak ettim. Elinde pala bulunan birinin silahsız birine meydan okuması kolaydır.. Seninle dövüşeceğim anı merakla bekleyeceğim.

Kraliçe:

—Tartışmayı bırakın! dedi. Sonra Kara Murat'a dönerek yumuşak bir sesle sordu:

—Seni daha önce bir şeye benzetememiştim ama, görüyorum ki, çok cesur, çok çevik bir silahşörsün...

Kara Murat, acı acı gülümsedi:

—Bu korkunç zenciyi durdurmasaydınız beni öldürebilirdi...

—Ama senin silahın yoktu.. Böyle olduğu halde, onunla iyi boğuştun. Şimdi söyle bakalım kimsin? Buraya nasıl girdin?

—Beni hatırlamayışınıza şaşırdım doğrusu. Sarayın Sen Nehri'ne bakan kapısına gelip,"Marie'yi göreceğim"dersen seni derhal yanıma getirirler,diyen siz değil miydiniz? Ben de böyle yaptım.Aynen dediğiniz gibi oldu.Adamlarınız kılıcımı alıp,beni odanızın kapısına kadar getirdiler. İçeri girince de başıma bunlar geldi.

Kraliçe Marie Anjou,delikanlıyı hayran bir kıskançlıkla süzdü.

—Evet...Şimdi hatırladım seni...Sokakta tek başına üç azılı serseriyle boğuşmuştun.

—Evet,öyle olmuştu.

Kraliçe zenci cellata dönerek:

—Dışarı çık Landri,bizi yalnız bırak! diye emretti. Zenci şaşırdı:

—Fakat...Nasıl olur Kraliçem? Bu serseriyle mi?

Kraliçe azarladı:

—Sana ne diyorsam onu yap!...

Zenci geri çekildi, korku ile mırıldandı:

—Emredersiniz efendimiz...

Sonra sessizce kapıyı açıp dışarı çıktı.

Kraliçe ile Kara Murat yalnız kalmıştı.

Genç kadın sordu:

—Kurtarmak istediğin kızı bulabildin mi bari?

—Hayır..Dediğiniz gibi Serseriler Yatağı'na gittim,aradım,ama izine rastlayamadım.Kızı kaçıranlar serseriler değil...

—Kimler olabilir?

—Bilmiyorum...

—Onu seviyor musun?

Kara Murat,hiç istemediği halde,yalan söylemek zorunda kaldı.Çünkü Kraliçe'nin bakışlarındaki kıskançlık alevlerini sezmişti:

—Katerin güzel bir kız...Ama onu sevdiğimi söyleyemem...

—Demek aranızda bir şey,bağlılık filan yok?

—Hayır...

—Bu iyi işte..Seninle anlaşabileceğiz demek ki...

—Sizin gibi dünya güzeli bir kadınla anlaşamamak mümkün mü?

—Sahi,beni o kadar güzel mi buluyorsun?

—Sizin gibi bir kadını ilk defa görüyorum.Sizin yanınızda damarlarımdan kan yerine ateş akmaya başladı sanki.Siz,uğrunda orduların çarpışabileceği bir varlıksınız.

—Bunlar güzel sözler... Ama inanacak kadar saf değilim...

—İnanmanızı istediğim yok zaten.. Ama izin verin de içimden geçenleri söyleyeyim..

Çok eskiden de sizin gibi bir kadın yaşamıştı. Onun yüzünden iki millet tam on yıl boyuna birbirini boğazlamıştı. Bu arada insanlar ölmüş koca bir şehir yanmıştı...

....O kadının adı Truvalı Helen'di.. Ama eminim Truvalı Helen'in bile sizinkiler kadar güzel saçları ,sizinkiler gibi büyüleyici gözleri olmamıştır...

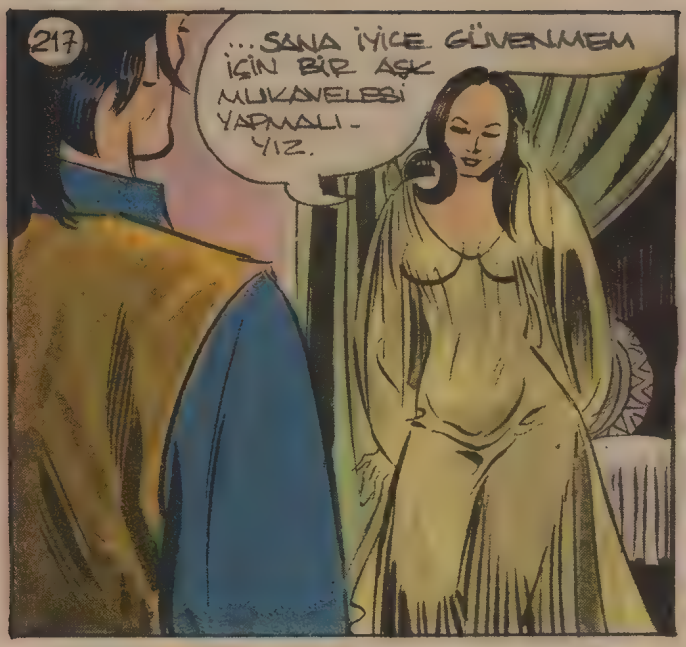

Kraliçe, insanın damarlarını tutuşturan bir sesle fısıldadı:

—İnanmasam da hoşuma gitti bu sözler. Senin gibi güçlü silahşörlere çok ihtiyacım var. Şu andan itibaren seni hizmetime alıyorum. Ama sana iyice güvenmem için bir aşk mukavelesi yapmalıyız.

Kraliçe yaklaştı, yürüyüşünde çapkın bir eda vardı.

Gözleri ,birden ihtirasla yanmaya, dudakları öpülmek arzusuyla kavrulmaya başlamıştı:

—Sen çok çekici bir erkeksin...

Kara Murat, güzel kadını bakışlarıyla öptü adeta...

—Beni olmayacak bir rüyaya inandırıyorsunuz...

—Bu olmayacak rüya nedir?

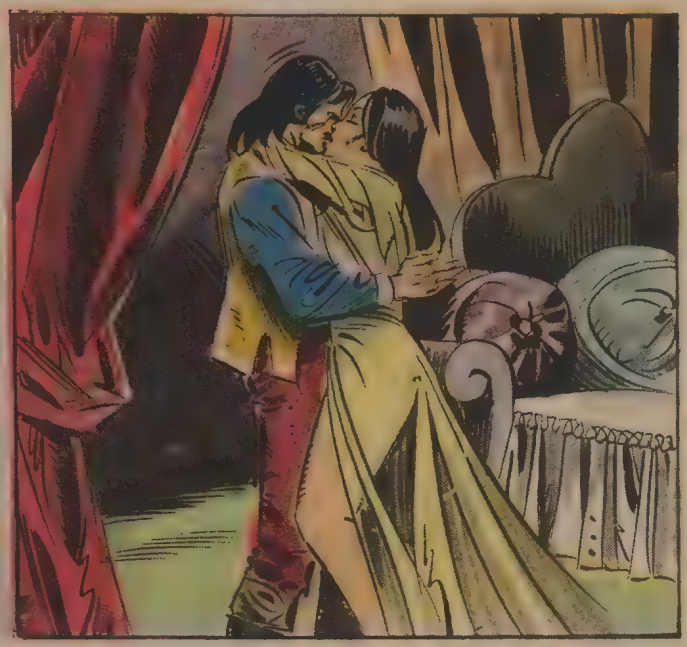

—Fransa Kraliçesi ile sevişmek..

Marie Anjou, kollarını delikanlının boynuna doladı, yanan, alev gibi kavrulan dudaklarıyla onun dudaklarını buldu.

Bir taraftan büyük bir ihtirasla öpüyor, bir taraftan da kocası Fransa Kralı İkinci Şarl'ı düşünerek içinden:

"—O ahmak aldatılmayı hak etti!" diye mırıldanıyordu.

Yalnız İkinci Şarl değil, tarih boyunca bütün Fransa Kralları karıları tarafından başka erkeklerle aldatılmışlardı. Bu, Fransa Kralların değişmez bir yazgısıydı.

Yumuşak kolların kıskacındaki Kara Murat, kadının dişi kokusu ile başının döndüğünü hissediyor,Kraliçe kıvrılıyor,geriliyor, vücudunun bütün hatlarıyla genç adamı sarhoş etmeye çalışıyordu.

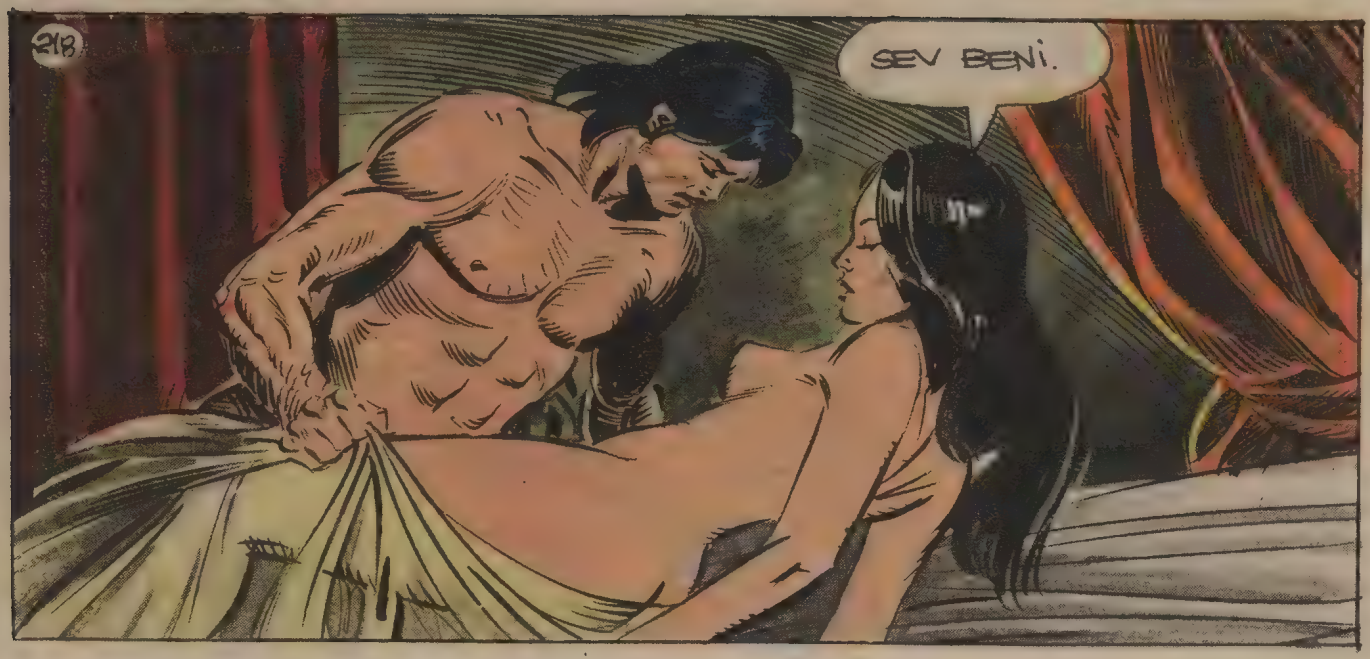

Kara Murat kendini daha fazla tutamadı. Çelik gibi kollarını Kraliçe'nin beline doladı, onu tüy gibi kaldırarak yatağa götürdü, üzerindekileri bir bir soydu, çıplak vücudunun her yanını ateşli öpücüklere boğdu.

Marie Anjou, ihtirasla inledi:

—Sev beni.. Sev beni...

Fransa Kralı'nda olmayan bir kuvvet, bir çekicilik vardı bu delikanlıda...

Kraliçe Marie Anjou:

"—Mükemmel bir erkek bu... Bana doyumsuz zevk verecek.. Ama ne çare ki, bir gün onu yok etmek zorunda kalacağım!" diye düşündü.

Kara Murat Kraliçenin çilek dudaklarının kokusuyla, beyaz kollarının yumuşaklığı ve sıcak göğsünün ateşiyle coşmuş, Fransa

Kralı'nın karısını elde etmek ona sınırsız bir haz vermişti.

"Bu da Kral'dan alacağım intikama dahil" diye düşündü.

İki çıplak vücut sanki ayrılmamacasına birbirine kenetlenmiş, şehvetle sarsılmaya başlamıştı.

Marie Anjou, bu dakikada emreden bir Kraliçe değildi.

Titreyen sesiyle, sevgi fısıldayan, aşk dolu sözlerle inleyen, ihtirasla yalvaran bir kadındı.. Okşanmak sevilmek isteyen bir dişi.

İhtiras fırtınası bittikten sonra uzun süre yatağın üzerinde sırtüstü yattılar.

Kraliçe duyduğu doyumsuz zevkle kendinden geçmişti.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Türhan

KARA MURAT

11 AĞUSTOS 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 446 FİYATI 15 LİRA

ÖZET Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

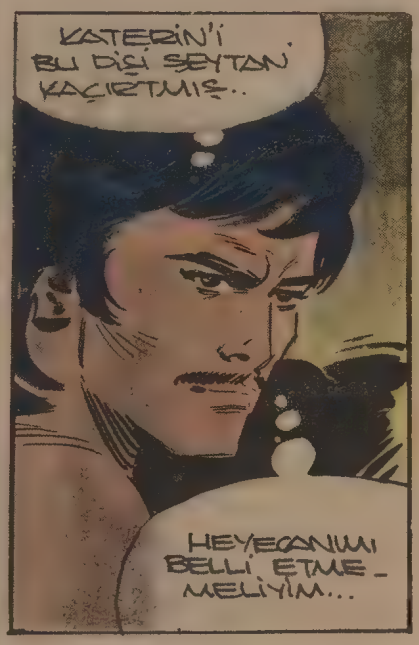

Birden, rakibesi olan güzel Katerin'i hatırlayınca yüzü öfkeyle kasıldı. Kalktı, hızlı giyindi,Kara Murat'a sert bir bakış uzatarak sordu:

—Demin o kızı sevmediğini söylemiştin değil mi?

—Hangi kızı?

—Katerin'i...

—Evet... Aramızda hiçbir şey yok...

—Öyleyse hazır ol... Onun yanına gidiyoruz... Katerin'i ben kaçırtarak hapsettirdim. Eski bir konağın iğrenç mahzeninde ölüm saatini bekliyor... Ondan nefret ediyorum...

Kara Murat'ın duyduğu heyecan, parlak bir ışık halinde gözlerine yansıdı. Kalbi tokmakla vuruluyormuş gibi çarptı:

"—Yanılmamışım... Katerin'i bu dişi

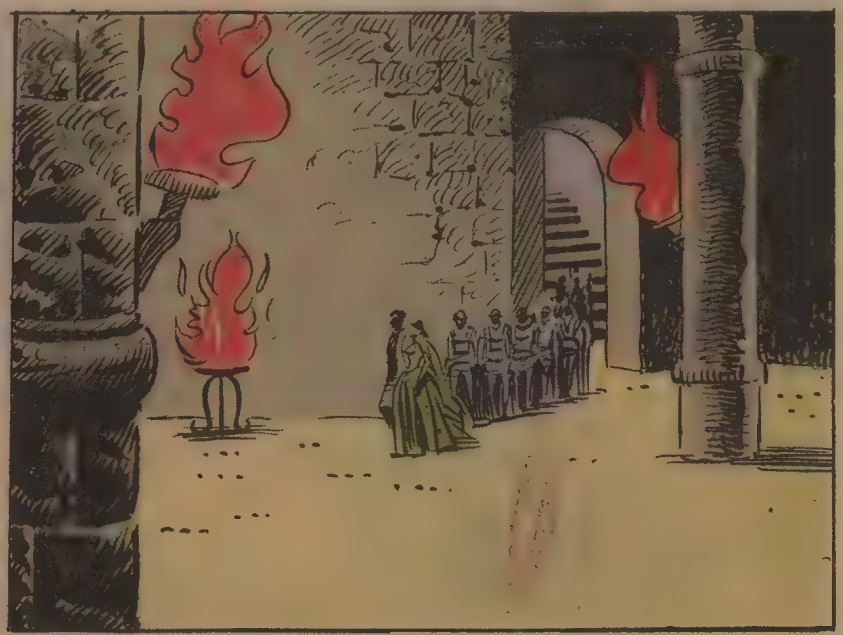

şeytan kaçırtmış... Kraliçelik tahtını ona kaptırmaktan korkuyor!" diye düşündü.

Heyecanını belli etmemek için başını öne eğerek umursamaz bir tavır takındı.

Bu sırada Kraliçe de şöyle düşünüyordu:

"—Kara Murat'ı kızın yanına götüreceğim... Doğru mu söylüyor, yalan mı? Bunu anlamak zor olmayacak. Hiçbir erkek, sevdiği kıza işkence yapılmasına dayanamaz. Eğer bana yalan söylüyorsa, ikisini de öldürürüm..."

Aynı gece Luvr Sarayı'nın gizli kapısından kalabalık bir kafile çıktı.

Kraliçenin muhafızları savaşa gider gibi silahlı ve zırhlıydı. Kraliçe ile Kara Murat yan yana yürüyordu.

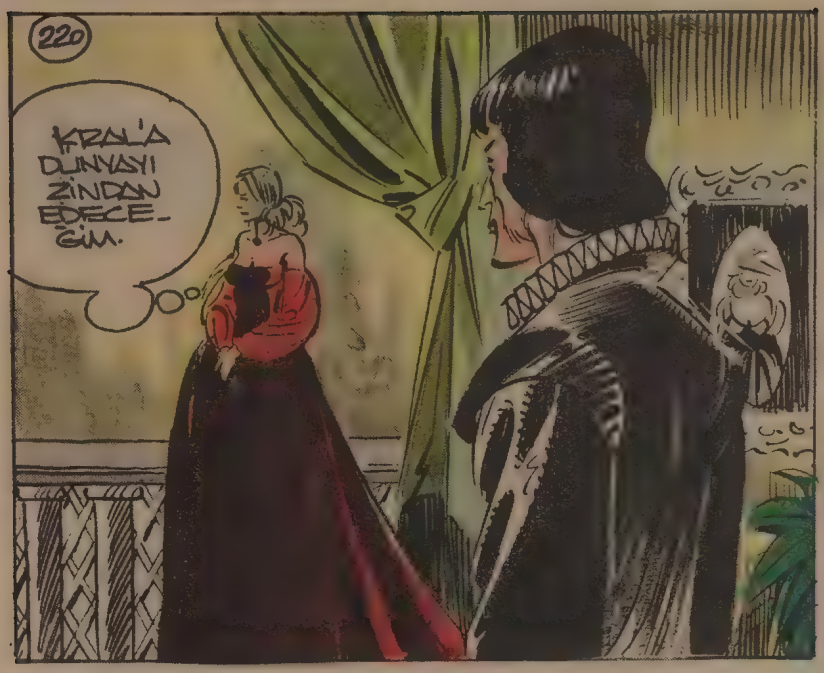

Aynı saatlerde Düşes Tampa lüks evinin salonunda intikam planları hazırlıyordu.

Kralı öyle bir tuzağa düşürecek ve müneccimden aldığı korkunç ilaçla öyle zehirleyecekti ki, ona dünyayı zindan edecekti.

Kralın, vücudunda korkunç yaralar çıkarak günlerce, haftalarca ıstırap çeke çeke öleceğini düşünmek Düşes Tampa'ya müthiş bir zevk veriyordu.

Düşes Tampa'nın karşısında, siyahlar giyinmiş, uzun boylu, zayıf bir adam duruyordu.

Düşes, adamın ruhuna işleyen ılık bir sesle:

—Viktor, dedi.

—Buyurun madam...

—Sana bugün gösterdiğim adama iyi

dikkat ettin mi?

—Kara Murat'a mı madam? Emredin onu derhal öldüreyim...

—Hayır... Budala gibi konuşma... Grev meydanında gösterdiğim adamdan bahsediyorum.

—Ha... Kral mı? Evet madam...

—Viktor... Sana onu öldür desem ne yapardın?

—Onu öldürürdüm madam.

Adamın sesinde bir titreyiş vardı. Ellerini yalvarır gibi kadına doğru uzatmıştı:

—Bana Kralı öldür deseniz öldürürüm. Papa'yı öldürmemi emretseniz Roma'ya gider ve Papa'yı vururum. Kralım, Allahım sizsiniz madam...

...Oh, söyleyiniz. Beni tatlı bir umutla yaşatmak için söyleyiniz. Bana acıyacak, bana umut verecek misiniz?

Düşes Tampa, karşısındaki adamın taşan duygularını dikkatle dinliyordu.

Bundan acı bir zevk alıyor gibiydi.

Düşes Tampa'ya belki de yüzlerce erkek güzelliğinden ve ona taptığından bahsetmişti.

Sayısız genç onun ayaklarına kapanarak aşk dilenmişti.

Fakat şu anda karşısında duran zayıf ve çirkin adam, Düşes Tampa için bütün âşıklardan daha önemliydi.

Genç kadın, bu zavallının bedenine de, ruhuna da tamamen hakimdi.

Paris'in zehirli ve çamurlu bir batakhanesinde bulduğu bu adamı bir işaretiyle

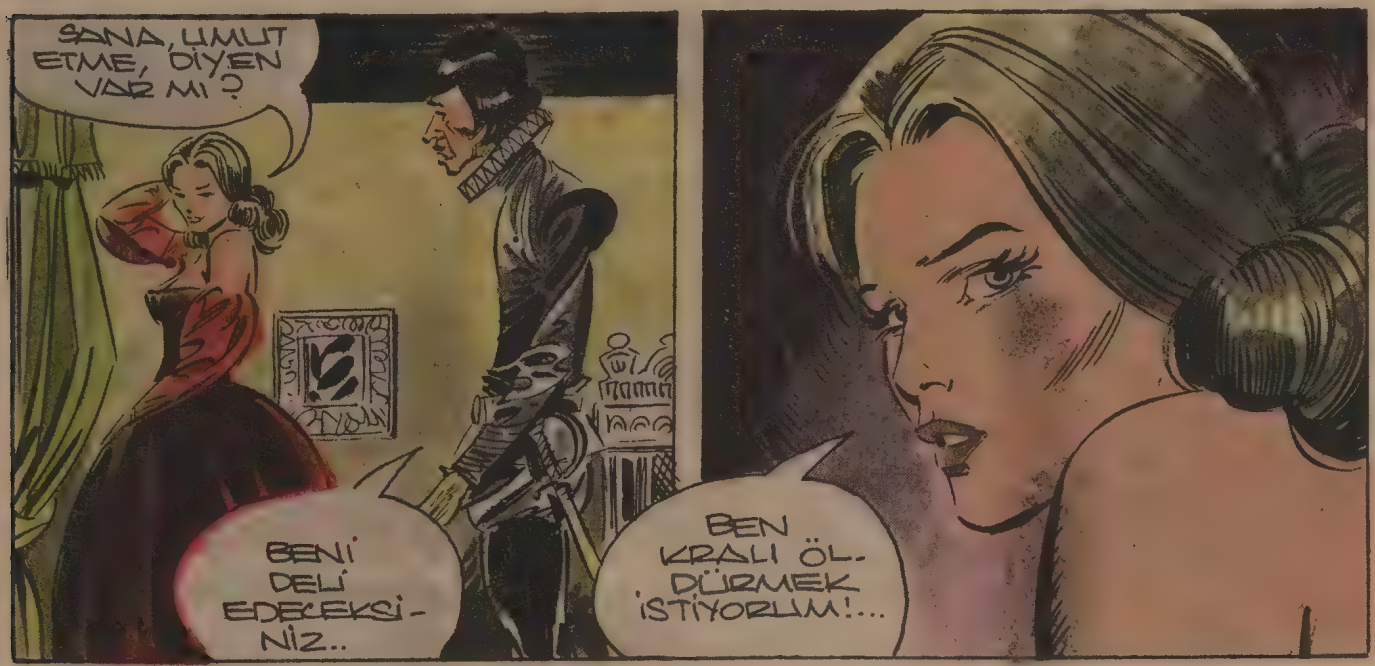

kahraman, bir işaretiyle katil yapabileceğini anlıyordu.

Güzelliğinin mutlak gücü Viktor'u esir etmişti.

Düşes Tampa gülümsedi, okşayıcı bir sesle:

—Sana umut etme diyen var mı? dedi.

—Oh madam... Beni deli edeceksiniz.

Viktor, yuvasından fırlamış gözleriyle ve çılgın bakışlarla Düşes Tampa'yı süzüyordu. Genç kadın mırıldandı:

—Viktor... Ben Kralı öldürmek istiyorum.. Bu gece onu ağıma düşürüp vücuduna feci bir zehir aşılayacağım. Bu onu mahvedecek. Ama belki başaramam. O zaman senden yardım isteyeceğim.

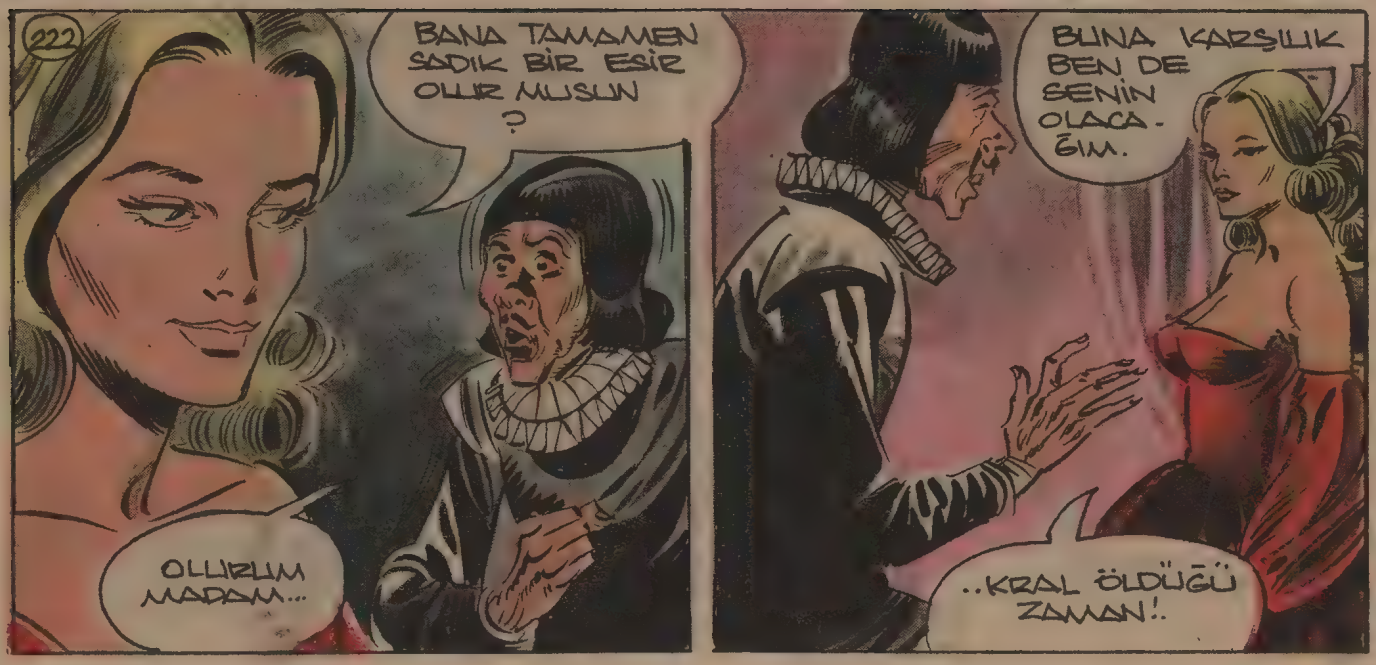

—Hazırım madam...

—Bana tamamen sadık bir esir olur musun?

—Olurum madam...

—Vur dersem vurur musun?

—Vururum madam...

—Benim kin ve düşmanlık beslediğim Fransa Kralına sen de diş bileyecek misin?

—Şu andan itibaren onun en büyük düşmanı benim madam...

—Pekâlâ Viktor... Buna karşılık ben de senin olacağım!

Adam zevkle titredi

—Ne vakit?.. Söyle ne zaman?

—Kral öldüğü zaman...

Düşes Tampa düşünceli ve dalgın bir halde, kabzası mücevherlerle süslü bir hançe-

ri Viktor'a uzattı:

—Al... Bu hançer işine yarayacak. Ucundaki zehir müthiştir... Ufak bir çizik bile yeter...

Genç kadın,silahı adamın eline verdi:

—Titremeyeceksin değil mi?

—Hayır...

—Sakın unutma... Ben emretmedikçe vurmayacaksın...

Viktor,ruhunu saran kıskançlık duygusu içinde kısa bir an durakladı. Düşes Tampa'nın, Kralı çılgınca sevdiğini ve bu yüzden ondan intikam almak istediğini anlamıştı... İstemeye istemeye:

—Peki, dedi. Siz emretmedikçe onu vurmayacağım...

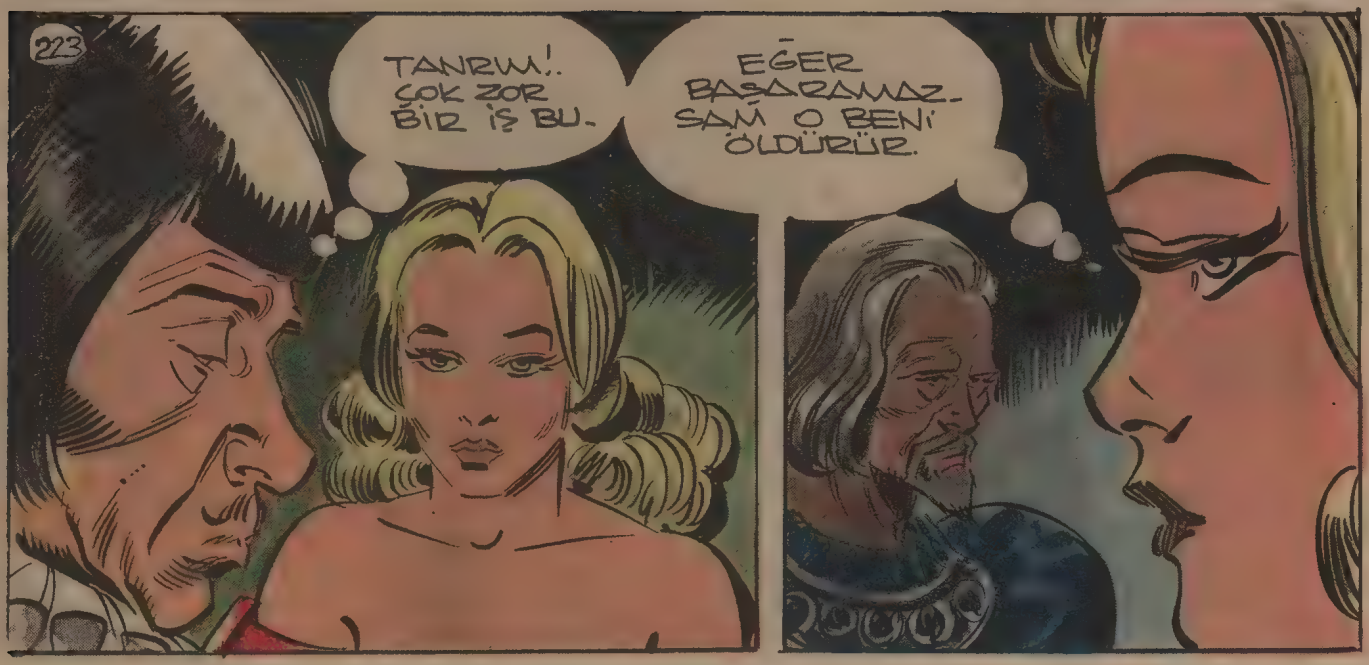

Adam böyle söyledi ama, gözlerinde vahşi pırıltı, emredilmese de, onun Kralı vuracağını gösteriyordu...

Acaba Düşes Tampa'nın düşüncesi neydi?

Genç kadın, Krala karşı yalnız kin ve düşmanlık beslemiyordu. İçini saran korkunç nefretin büyüklüğü kadar da onu seviyordu.

Kralı öldürmek istiyordu.

Hem de o güne kadar rastlanmamış müthiş bir ölümle...

Ama ölüme mahkûm ettiği bu eski âşığıyla son kez sevgi ve zevk dolu birkaç saat geçirmek istiyordu.

Kendi kendine şöyle düşünüyordu:

"—Eğer başaramazsam o beni öldürür. Ya cellata verir, ya da ölünceye kadar zindanlarda çürütür. Ama ruhumdaki intikam fırtınasını dindirmek için bu ölüm kumarını oynamak zorundayım..."

★ ★ ★

Gece, Kral İkinci Şarl sarayın gizli bir kapısından çıktı.

Yanında en güvendiği silahşörlerinden ikisi vardı.

Kral basit bir şehirli gibi giyinmişti. Üzerindeki pelerini ve beline taktığı uzun kılıcıyla orta halli bir asilzadeye benziyordu.

Yanındaki silahşörlere:

—Geliniz dostlarım, dedi.

Şövalyelerden biri sordu:

—Nereye gidiyoruz asaletmeap?

—Madam Pre'nin evine... O aşk yuvasında felekten bir gece çalacağız...

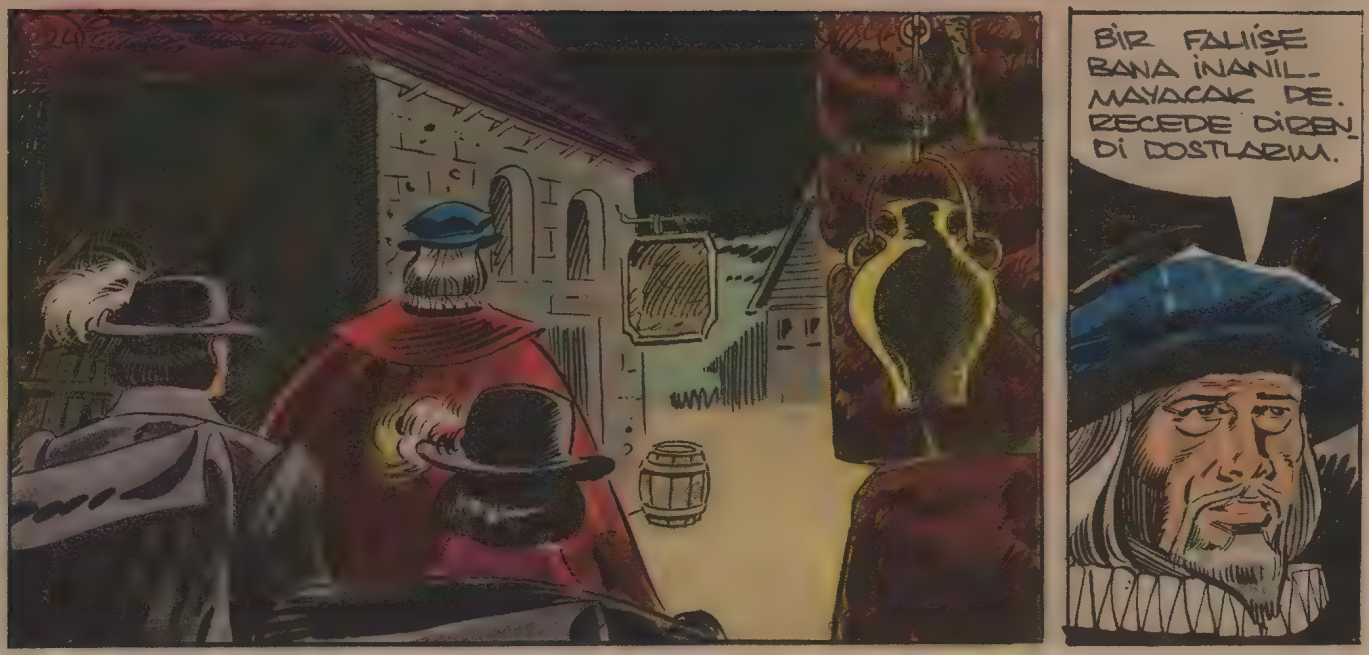

İki şövalye gülümseyerek bakıştılar...

Kralın, Madam Pre'nin randevu evinde güzel fahişelerle yatmaktan büyük zevk aldığını bilirlerdi. Bu arada kendileri de iki dilber alıp bir odaya çekilir, keyiflerine bakarlardı.

Üç kişi, sarayın gizli kapısından çıktıktan sonra hızlı bir yürüyüşle on dakikada Madam Pre'nin evine vardı.

Kral çok düşünceliydi. Yüzünde kederle karışık öfkeli bir ifade görülüyordu. Sonunda düşüncesini açtı:

—Bir fahişe... Bir fahişe bana inanılmayacak derecede direndi dostlarım. Buraya dün de gelmiştik ya...

—Evet efendimiz...

—Ben, yüzünde zarif bir maske bulunan fahişe ile odaya kapandım... Yedik, iç-

tik... Ama kadına dokunamadım bile. Beni deli etti. Bir türlü yatmaya yanaşmadı. Neden direndi acaba?

—Sizin kim olduğunuzu bilmediği için herhalde asaletmeap... Kral olduğunuzu bilse, hemen yatardı...

—Bilmemesi daha iyi... Ona kendi gücümle sahip olmak istiyorum... İşte eve geldik...

Kral başını kaldırarak, önünde durdukları üç katlı binaya bakarken, tepeden tırnağa titredi... Gülümsemeye çalışarak:

—İsa hakkı için heyecanlanıyorum! dedi.

Yumruğuyla kapıya hızlı hızlı vurdu.

Az sonra kapı açıldı. İçeriden, kahkahalar, çığlıklar, sarhoş şarkıları duyuluyordu.

Bir kadın sesi:

—Giriniz... Giriniz asil efendilerim! dedi.

Kral İkinci Şarl, kadına dolgun bir kese uzatarak:

—Bizi, rahat edebileceğimiz bir odaya götür! diye emretti.

Kadın, süslü bir kapıyı açarak onları zengin eşyalarla döşenmiş geniş bir salona soktu:

—Burası prenslere ayrılan bir odadır.

İkinci Şarl gülerek:

—Ohh... Mükemmel... Mükemmel dedi. Bizim gibi orta halli asilzadeler için ne büyük iltifat...

—Giriniz mösyö... Verdiğiniz para ile bundan daha lüks yerlere layıksınız...

—Pekâlâ... Bize şarap ve yiyecek bir şeyler getirsinler... Ama getirenler Paris'in en güzellerinden olmalı...

—Mösyö, maskeli güzeli mi istiyor acaba?

—Evet... Dünkü gibi...

Üç adam beklerken alçak ve geniş koltuklara oturdular... Bu koltuklar kadife yastıklarla döşeliydi.

Kral İkinci Şarl:

—Kalbim ne kadar çarpıyor! diye mırıldandı.

Şövalyelerden biri saygılı fakat samimi bir sesle sordu:

—Asaletmeap, acaba âşık mı oldunuz?

Kral güldü:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

18 AĞUSTOS 1982 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 447 FİYATI 15 LİRA

Uzun Kılıçlı Kahraman
TOLGA'nın
Yeni macerası
● Bugün başladık ●

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

—Bak dostum...Ben aslında Katerin'e âşığım...Ama Kara Murat denilen uğursuz yılan onu kaçırınca teselliyi başka kadınlarda aradım. İşte o sırada bu maskeli güzele rastladım. O kıvrak vücut, o beyaz göğüs, o güzel kollar...Pembe ve nemli dudaklar...Bütün bunların kalbimde yarattığı fırtına aşktan çok ihtirasa yakın bir duygudur. Ben o kadını istiyorum. .Bütün vücudumla arzuluyorum...Bakın işte geliyor...

Bu sırada içeriye üç kadın girmişti..

İkisi önden ilerleyip kralın iki şövalyesinin dizlerine oturdukları vakit adeta yarı çıplak haldeydiler..Silahşörlerin bardaklarına kırmızı şarap doldurarak şuh bir tavırla gülümsediler.

Birkaç dakika sonra güzel kadınlar şövalyelerle beraber salondan çıkıp başka bir oda-

ya geçti...

Kralla üçüncü kadını bir an önce yalnız bırakmak istemişlerdi.

Kadın, İkinci Şarl'ın karşısına oturmuştu.

Yüzünde siyah bir maske vardı.

Bu maske, pembe ve etli dudaklarının, ince tül elbisesinin altından tamamen görünen beyaz ve çıldırtıcı göğüslerinin güzelliğini bir kat daha artırıyordu.

Uzun saçları bir çağlayan gibi çıplak omuzlarına dökülüyor, saçlarının güzelliği ona daha da çekici bir hava veriyordu.

İkinci Şarl ayağa kalkarak kadınlara karşı çoğu zaman gösterdiği incelikle onu selamladı ve küçük elinden tutup beyaz bileğine ateşli bir öpücük kondurdu.

Sonra yerine oturup bardaklara şarap doldurarak:

—Servisi ben yapacağım..Bu güzel eller iş görmek için yaratılmamıştır,dedi.

Kadın, erkeğin ruhuna işleyen tatlı bir sesle:

—Ah mösyö, dedi. Bana tıpkı bir düşes gibi davranıyorsunuz. Oysa ben zavallı bir kadından başka bir şey değilim.

—Zavallı bir kadın mı?

—Evet...Bir fahişe...

—Hayır yavrum..Sen bir fahişe değilsin. Halin, sözlerin, sesin,maskeli yüzün bana kibar bir kadın olduğunu gösteriyor.

—Belki öyleyim...

—Fakat bu maskeyi çıkarmamakta neden inat ediyorsun? Yoksa güzel yüzünü bakışlarımla kirleteceğimden mi korkuyorsun?

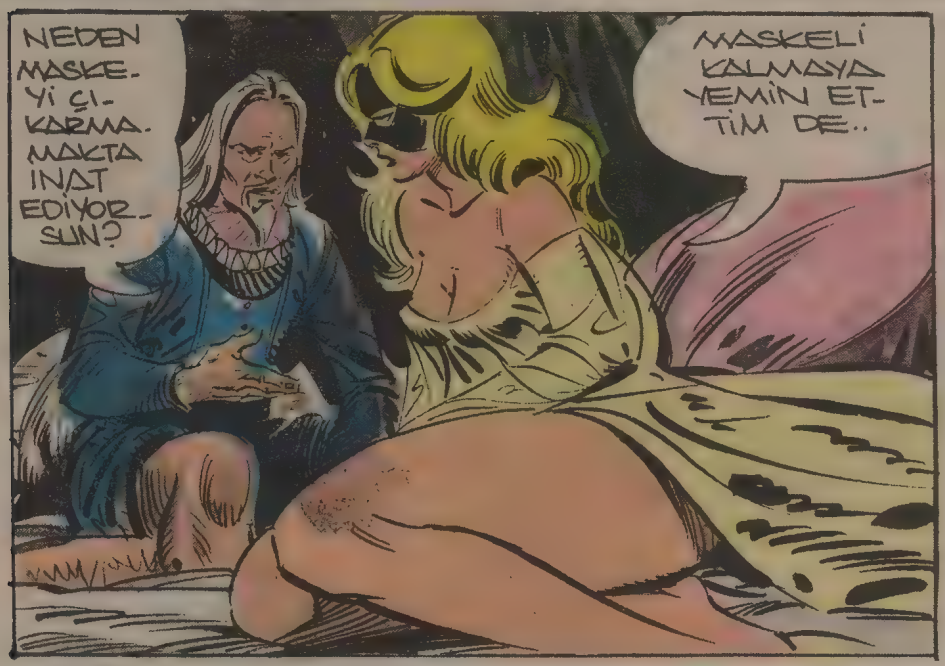

Kıskanç bir kocanın öfkesi mi korkutuyor yoksa seni?..

—Hayır mösyö!..Maskeli kalmaya yemin ettim de...

—Her zaman için mi?

—Hayır..Bu pek insafsızca bir şey olur.. Sadece bir süre için...

Kadın şuh bir tavırla eğildi sesini alçaltarak devam etti:

—Evet mösyö...Ben güzelim..Hem de çok güzel..Ve yeminimin süresi bir saat sonra bitecektir...

—Bir saat sonra mı? Ah madam Eğer Kral olsaydım, bu maskenin bağını çözebilmek için tahtımı bile feda ederdim...

Kadın alaylı bir kahkaha attı.

İkinci Şarl sordu:

—Neden gülüyorsunuz?

—Çünkü her zaman bu sözleri duyarım. Mösyö, erkeklerin bizi kandırmak için hep böyle sözler kullanmaları garip değil mi?

—Size bunları söyleyenler arasında hiç sevdiğiniz oldu mu?

—Evet...Yalnız birisini sevdim..Ona deli gibi âşık oldum..

—Ah...O adam ben olsaydım...

Fahişe tuhaf bir şekilde gülümsedi ama cevap vermedi.

İkinci Şarl sordu:

—O mutlu adamın adı neydi madam?

—Bunu öğrenmeyi gerçekten istiyor musunuz?

—Evet...Ben bir âşığım..Ve her âşık

gibi rakibimin adı benim için önemlidir...

Maskeli kadın, elmas gibi ışıldayan gözlerini Kral'a dikti, heyecanlı bir sesle mırıldandı:

—Sevdiğim adamın adı Şarl'dır. Fransa Kralı gibi...

Kral hafifçe titredi. Sonra kendisini toparladı:

—Evet hayatım...Fransa kralı gibi..Eğer Kral sizi tanımak fırsatını elde etmiş olsaydı, ötekinin yerini almak isteyebilirdi..Neyse o adama yani öteki Şarl'a gelelim...Artık onu sevmiyor musunuz?

Fahişe, Kralı ürperten bir sesle:

—O öldü! dedi ve ekledi:

—Onu ben öldürdüm!

Kral'ın ürpermesi, bir titreme halini aldı maskeli kadının elini tutarak şiddetle sıktı:

—Onu öldürdüğünüzü bana söylemeniz büyük bir tedbirsizlik değil mi?

—Anlayamadım... Neden tedbirsizlik olsun?

—Mesela ben sandığınız gibi basit bir asilzade olmayıp da.....

—Evet...Devam ediniz...

—Ne bileyim, mesela bir polis şefi filan olsaydım...

—Ne yapardınız?

—Görevim gereği sizi hemen tutuklardım. Davanız çabuk görülür ve güzel vücudunuz birkaç gün sonra darağacının ipinde sallanırdı...

Titreme sırası genç kadına gelmişti.

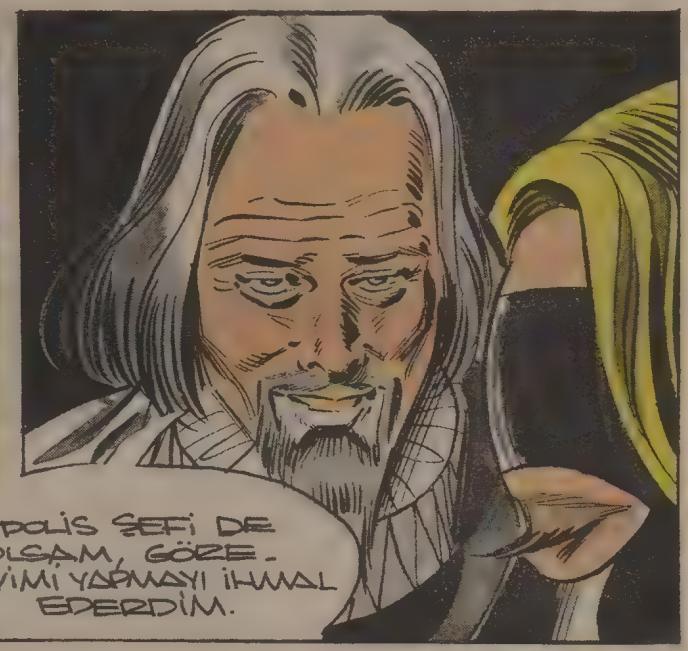

Boğuk bir sesle:

—Darağacı! dedi. Bütün vücudu ürperiyordu. Dudakları gerilmişti. Fakat kısa bir süre sonra kendisini toparladı:

—Eğer böyle yaparsanız mösyö, size az önce bahsettiğim Şarl kadar alçak olursunuz.

Kral gülümsedi:

—Dikkat edin güzel bayan polis şefi olsaydım, dedim.Oysa polis şefi filan değilim. Bu nedenle söylediğiniz sır vicdanıma gömülü kalacak..Hiç kimse cinayetinizi öğrenemeyecek...

Kral bir an sustu, karşısındaki güzel yaratığa yutkunarak baktı:

—Ne yalan söyleyeyim. Polis şefi de olsam, sizi kaybetmemek için görevimi yapmayı ihmal ederdim...

—Ah ne kadar naziksiniz..Çok soylu bir insansınız siz...Oysa az önce sevdiğimi söylediğim adam tam bir alçaktı...

—Garip şey...O adam size nasıl bir kötülük yaptı? Vefasızlık mı etti?

Genç kadın,acı acı gülümsedi:

—Bana eski sevgilimin ne yaptığını o kadar merak ediyorsanız anlatırım..Madem ki bu sırrı anlatmaya başladım, bari devam edeyim. Hem, siz de çok hoşuma gidiyorsunuz....

Kral İkinci Şarl, zevkle ürperdi:

—Ah,bu sözünüz doğru olsa...

Sevişme isteği son dereceyi bulan Kral, genç kadını ihtirasla kendisine doğru çekkti.

Maskeli fahişe pek az direnme gösterdi.

Sonra Kral'ın kucağına oturarak beyaz kollarını usulca onun boynuna doladı ve pembe dudaklarını Şarl'ın dudaklarını Şarl'ın dudakları ile birleştirdi.

Aşk ve şehvet dolu, ateşli bir öpüştü bu.

İkinci Şarl kalp çarpıntısı içinde sordu:

—Demek beni de seviyorsunuz?

—Söyledim ya... Çok hoşuma gidiyorsunuz...

—O halde benim olun. Bırakın nazlanmayı..Nefis bir aşk gecesi yaşayalım...

—Ooo...Çok acelecisiniz. Hani anlatacaklarımı dinleyecektiniz?

—Buna ne gerek var? İster fahişe olun ister bir düşes..Şeytan mısınız, melek mi? Cennet misiniz, cehennem mi?

..,Bu beni hiç ilgilendirmiyor..Sizi şu halinizle seviyorum...Gelin bana....

—Oh rica ederim...Bırakın beni....

Maskeli fahişe, kendisini o kadar beceriksizce savundu ki, ince gömleği yukarıdan aşağıya kadar yırtıldı, diri göğüsleri ve beyaz vücudu tüm güzelliğiyle Kral'ın gözlerinin önüne serildi.

İkinci Şarl şehvetle titredi...

Gözleri iri iri açıldı, soluğu kesildi, dudakları kurudu.

Böyle muhteşem bir kadına pek az rastlamıştı....

Hırsla atılıp,onu yakaladı, kollarının arasına aldı. Aynı anda yüzü acı ile buruştu:

—Ah!.....

Kadın şaşırmış gibi sordu:

—Ne oldu asilzadem?

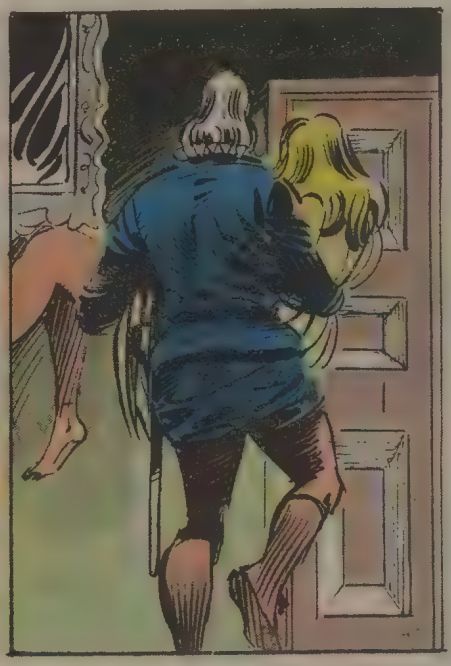

—Elime bir şey battı....

—Durun bakayım...

—Önemli değil..Hafif bir çizik..Haydi gelin meleğim, size zevklerin en güzelini tattırayım...

İkinci Şarl, tüy gibi kucağına aldığı maskeli kadınla beraber hızlı adımlarla salonu geçip yatak odasının kapısını bir tekme ile ardına kadar açtı....

★ ★ ★

Aradan birkaç saat geçti...

Kralın iki şövalyesi kadınlarla işlerini bitirdikten sonra salona dönmüşlerdi...

Kralın yatak odasına geçmiş olduğunu görünce birbirlerine gülümsediler:

—Bizimki nihayet kadını alt etti...

—Evet...Sabır ve fedakarlığının karşılığını gördü..

—Doğrusu,güzel bir kadın...Acaba neden gözlerine o uğursuz maskeyi takıyor dersin?

—Bilmem..Herhalde kimliğini gizlemek istiyor. Bir dükün ya da bir baronun karısı filan olmalı...

Bu sırada müthiş bir çığlık duyuldu..

Acı ve korku dolu bir haykırış salonu inletti...

İki şövalye sapsarı kesilerek birbirlerine baktılar:

—Bu...Bu Kralın sesi....

—Ne oldu acaba? Kral tehlikede galiba!...

—Haydi,çek kılıcını yardıma koşalım...

İki silahşör, sesin geldiği odaya doğru

atılırken kapı hızla ardına kadar açıldı ve Kral dehşet içinde gözleri yuvalarından uğramış bir halde dışarıya fırladı...

Yüzü mosmordu...

Dudakları titriyor güçlükle konuşabiliyordu:

—Çabuk gidelim arkadaşlar...

—Ne oldu asaletmeap? Anlatın bize...

—Gidelim...Gidelim...

Üçü de acele ile kaçarcasına sokağa fırladılar.

Serin hava onları biraz kendilerine getirdi.

Şövalyelerden biri ısrarla sordu:

—Lütfen söyler misiniz asaletmeap,ne oldu?

Kral hâlâ dehşet içinde titriyordu:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

25 AGUSTOS 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 448 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

—Bu kadın..Yani maskeli fahişe...

—Evet asaletmeap...

—Kadın değil bir hayalet...

—Neee? Hayalet mi?

İki şövalye "Acaba Kral aklını mı oynattı?" diye şaşkınlıkla birbirlerine baktı...

—Hayalet mi? Emin misiniz?

—Evet, eminim. Ölüm emrini bizzat verdiğim bir kadın bu...Şimdi hayali peşimi bırakmıyor. Kanımı içmek isteyen bir hortlak!...

İki şövalye hiç bir şey anlamadan Kralı izledi. Kral Luvr Sarayı'na gelip dairesine çekilirken:

—Bakın efendiler..Bu geceki olaydan kimsenin haberi olmayacak..Eğer gevezelik ederseniz mahvederim sizi, diye kapıyı kapattı...

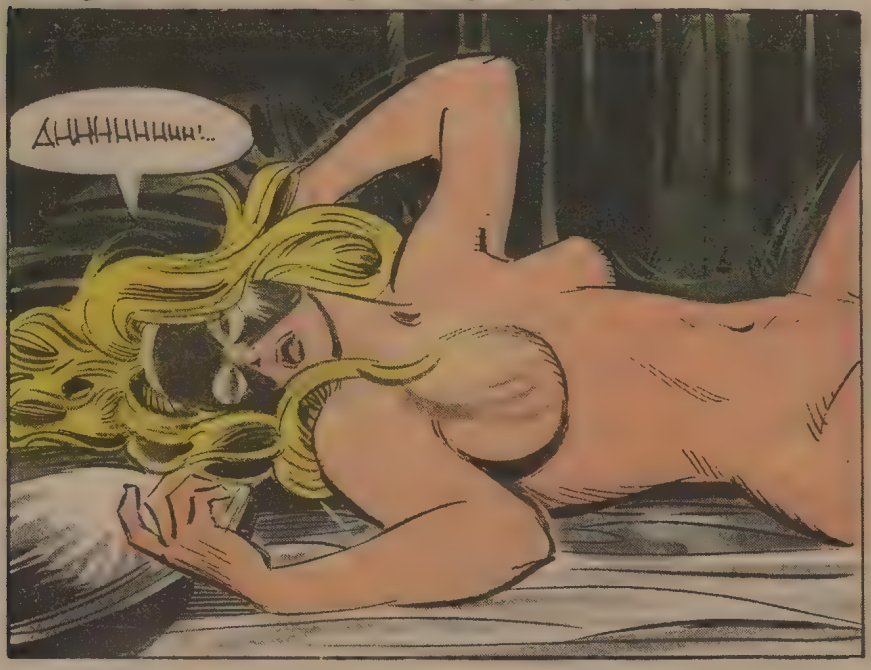

Ne olmuştu?

O aşk yuvasında İkinci Şarl'ı böylesine ürküten, cesaretiyle tanınan Kral'ı dehşete düşüren ne gibi bir olay geçmişti?

Şimdi, bunu öğrenelim...

Kral ile maskeli kadın aşk odasına girdikten sonra,uzun süre çılgıncasına sevişti...

İkisini de anlatılması mümkün olmayan bir ihtiras fırtınası sarmıştı...Birbirine kenetlenen iki çıplak vücut iç içe erimişti sanki... Sevişirlerken yatak deprem oluyormuş gibi sarsılıyordu.

Aşk kasırgası geçtikten sonra, vücutları gevşedi. Hızlı hızlı soluyarak yatağın üzerine sırtüstü uzandılar...

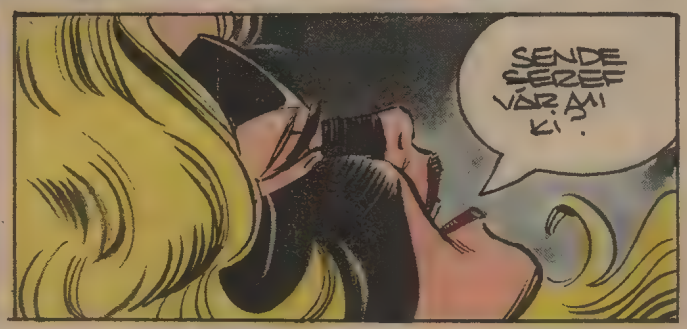

Kral İkinci Şarl gülümsedi:

—Hâlâ maskeni çıkarmayacak mısın?

Kadın nazlı bir şekilde gerindi:

—Beni seviyor musun?

—Evet..Âşık oldum sana..Dünyada sevdiğim tek kadının sen olduğunu söyleyebilirim...

—Yalan...

—Hayır doğru...Yemin ederim...

—Ne üzerine?

—Şerefim üzerine madam....

Maskeli fahişe, bu söz üzerine Kralı tepeden tırnağa titreten alaylı bir kahkaha koyuverdi:

—Sende şeref var mı ki?

Kral ansızın kaşlarını çattı, bakışları sertleşti, kararan gözlerinden ölüm ışıkları fırladı...

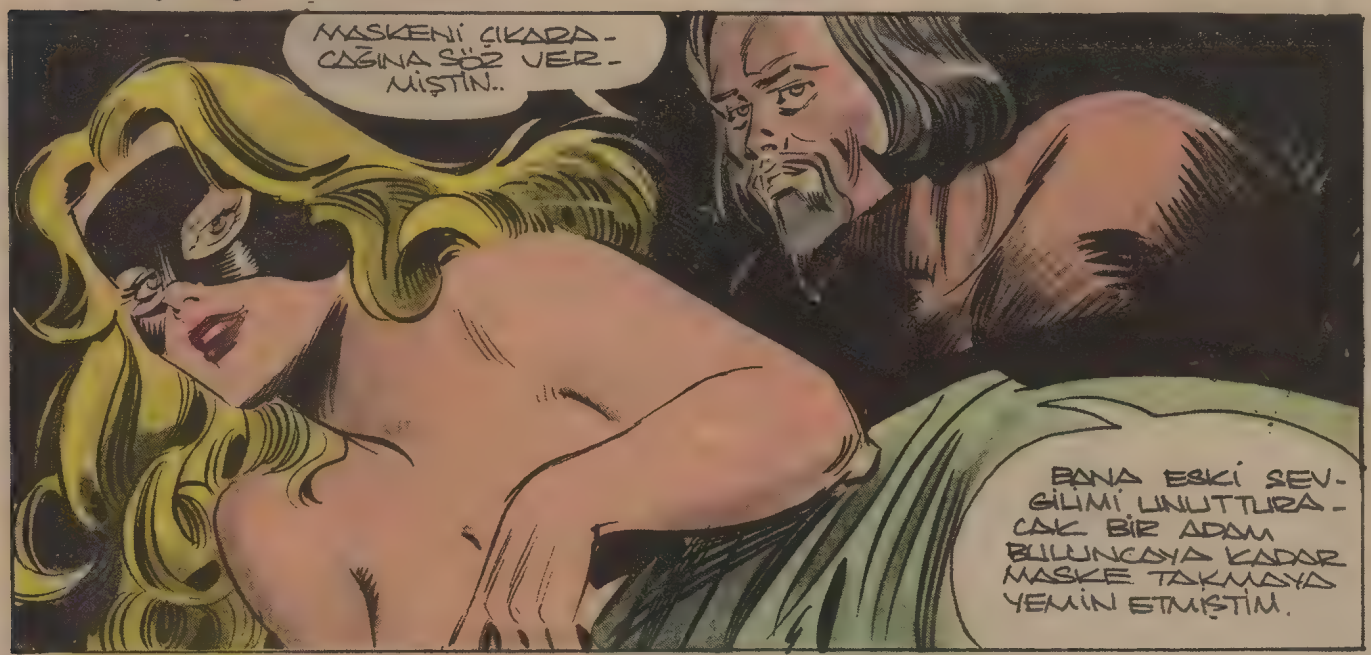

—Bana hakaret ediyorsun...

Kadının kahkahaları devam etti:

—Evet sevgili bayım..Sinirlerinin gücünü ölçüyorum...

Kral içinden:

"Adam sende" dedi "Kızmaya ne gerek var? Beni tanımıyor ki..Bu yüzden şakası biraz kaba oldu..."

Sonra sesini yükselterek sorndu:

—Sen tapılacak kadar güzel bir kadınsın..Maskeni çıkaracağına söz vermiştin...

—Evet..Bana eski sevgilimi unutturacak bir adam buluncaya kadar maske takmaya yemin etmiştim. Ondan nefret ediyorum.Duyduğum kini anlatamam. Ama artık intikamımı aldım...

—Onu öldürdüğünü söylemiştin...

—Evet..Zehirledim...

—Zehir çok kötü..Ben kendi hesabıma hançerle ölmeyi tercih ederim...

—Eğer o adam, zehirden başka bir şekilde ölmeye lâyık olsaydı ben de hançer kullanırdım. Ama o alçağın biri olduğu için aşağılık bir silahla öldürdüm...

—Nasıl oldu bu? Anlat bana...

—Gerçekten ilgileniyor musun?

—Sana ait her şey beni ilgilendirir güzelim..

—Peki..Dinle öyleyse..Mutlu bir evliliğim vardı. Bir dük ile evliydim. Kocam çok iyi bir insandı. Ama ne yazık ki ona sadık kalmadım...

—Bir kadının kocasını aldatması önemli bir şey değil...

—Öyle mi dersin?

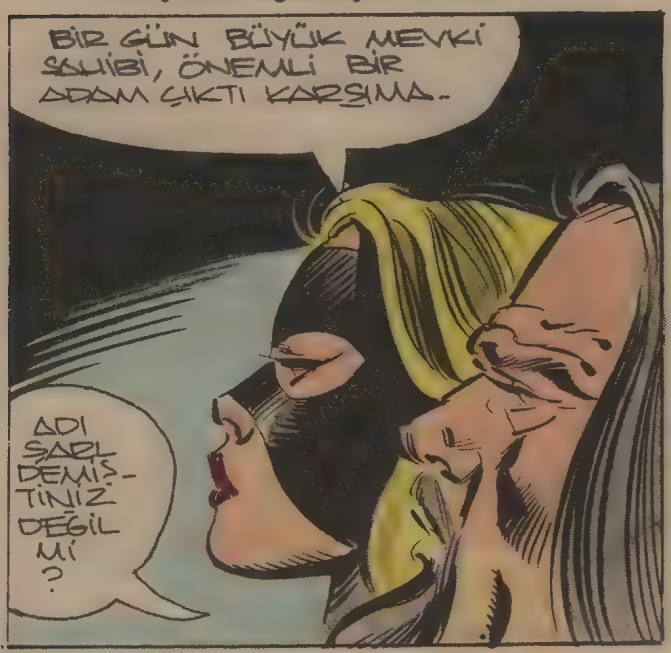

—Elbette..Bir kadın senin kadar güzel yaratılırsa kocasını aldatması onun için bir görev olur...

—Evet..Dediğin gibi oldu mösyö..Bir gün büyük mevki sahibi, önemli bir adam karşıma çıktı. Kim olduğunu bilmeden onu sevdim...

—Adı Şarl demiştiniz değil mi?

—Evet..Fransa Kralı gibi adı Şarl'dı. Soylu biriydi.Daha doğrusu uşak yürekli bir serseri olduğunu anladığım güne kadar onu soylu biri sandım...

—Adam hakkında çok ağır konuşuyorsun.Onu öldürmek,öfkeni yatıştırmamış...

—Doğru..Hâlâ hiddetten titriyorum.. Sanki karşımda bu karyolanın üzerinde senin bulunduğun yerde onu görüyor gibiyim...

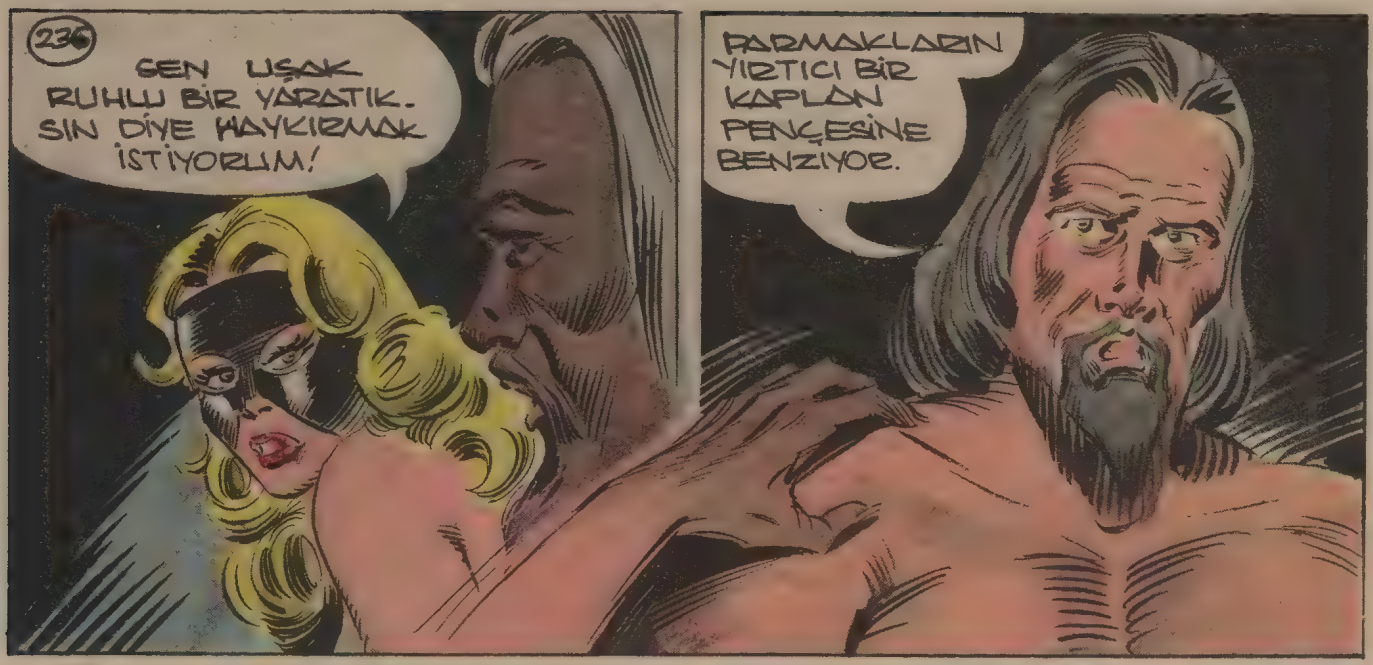

...Kin ve nefretimden daha büyük olan hakaretimi suratına çarpmak ve "Şarl..Alçak Şarl..Sen boş yere soylu bir prens elbisesi giymişsin...Artık ne yaradılışta biri olduğunu öğrendim..Sen uşak ruhlu bir yaratıksın,diye haykırmak istiyorum....

Karl İkinci Şarl şaşırmış bir halde genç kadını dinliyordu:

—Vay vay...Güzel parmakların yırtıcı bir kaplan pençesine benziyor...

Gerçekten kadın konuşurken, yattığı yerden fırlamış ve yırtıcı bir tavırla Şarl'ın eline tırnaklarını geçirmişti.

Adamın sözleri üzerine birdenbire kendini toparladı:

—Şey..Bağışla beni..Zaman zaman böyle bunalımlar geçiriyorum işte...

—Önemi yok,devam et...

—Nerede kalmıştım?

—Onu seviyordun. Ama aşağılık bir adam olduğunu öğrendin...

—Evet..Sahte prens!. Onu sevmiştim. Çünkü gözlerinde okuduğum aşkın gerçek olduğunu sanıyordum. Sesinde ruhumu okşayan bir tatlılık vardı. Ama bir sahtekarmış..

Kadın karyoladan indi ve giyinmeye başladı...

İkinci Şarl da aynı şeyi yaptı..

Maskeli fahişe devam etti:

—Bana adını veren ve beni zenginlik içinde yaşatan kocamı,o zavallı adamı aldatmıştım..Duyduğum vicdan azabı, aşkımın girdabında boğuldu..Çünkü çok seviyordum..

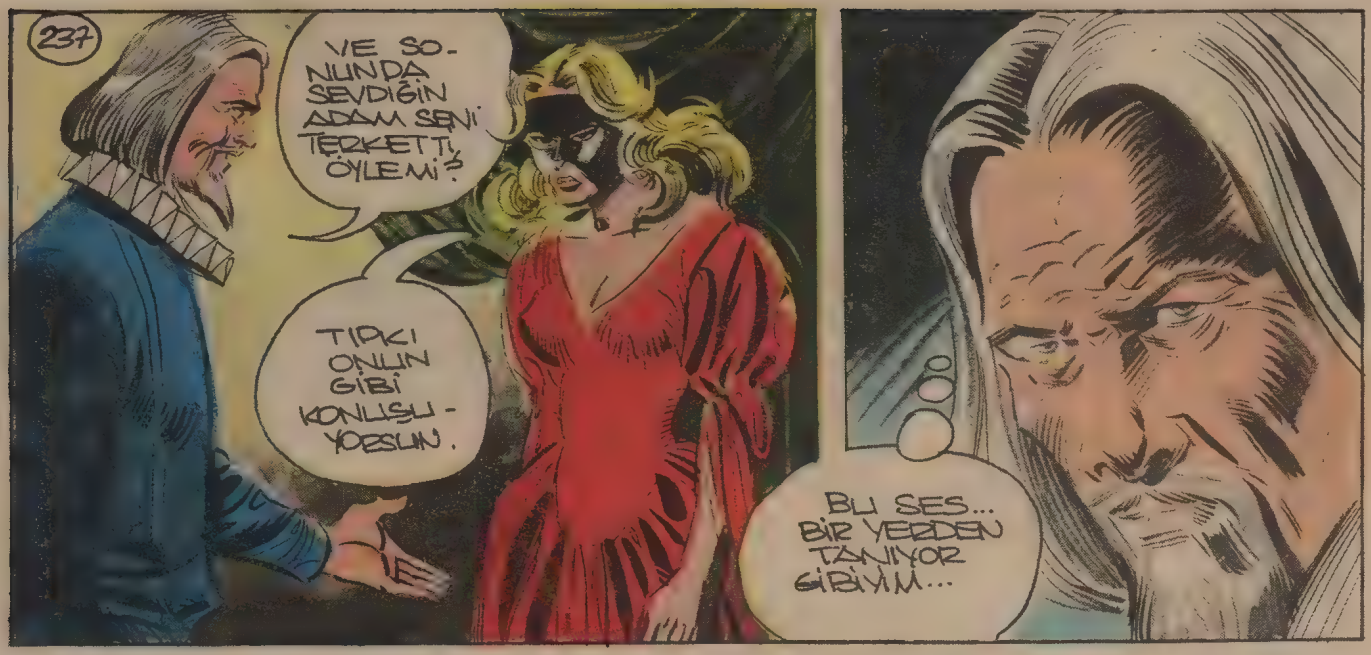

İkinci Şarl hafif bir kahkaha attı:

—...Ve sonunda sevdiğin adam seni terk etti öyle mi?

—Evet..Bu seni güldürüyor mu?

—Bunda ağlanacak bir şey yok...

—Ne tuhaf...Tıpkı onun gibi konuşuyorsun...

Kadının sesinde öyle bir ifade vardı ki, İkinci Şarl derin bir kuşku içinde titredi:

"—Bu ses...Bu ses... Bir yerden tanıyor gibiyim" diye düşündü.

Kadın devam etti:

—Beni yalnız terk etmekle kalsaydı bu gerçekten önemsiz bir şey olurdu. O zaman kederimden ölürdüm. Ama şimdi yaşıyorum.

—Çok merak ettim doğrusu. Sana ne yaptı?

—Bir gün benden bıktı. Hevesini almış-

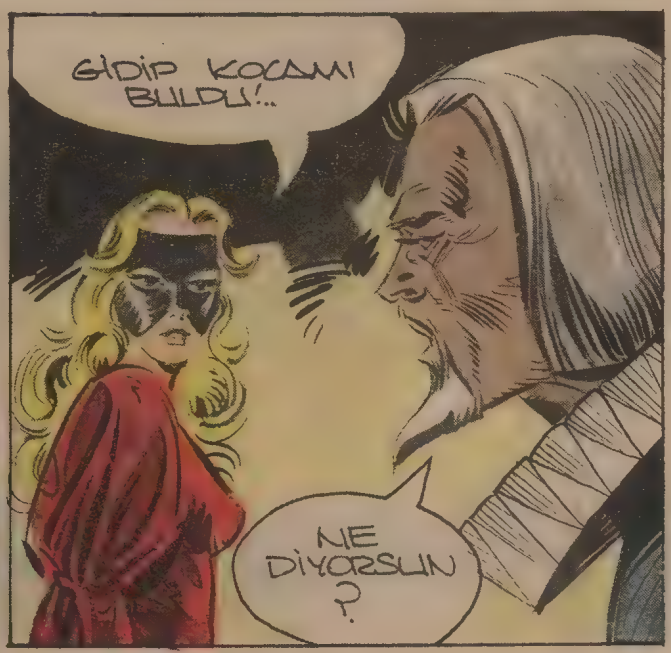

tı..Buluştuğumuz ev sakin, sevimli bir yerdi. Hayatımın en tatlı ve en acı günleri orada geçti...

Genç kadının sesinde şimdi derin bir ıstırap belirmişti...

—Sevdiğim adam benden bıktığı gün beni terk edecek yerde ne yaptı biliyor musun?

—Ne yaptı?

—Gidip kocamı buldu...

İkinci Şarl irkildi, derin bir hayret içinde haykırdı:

—Ne diyorsun?

—Evet..Buna sen de üzüldün değil mi? Biraz sabret, her şeyi anlatacağım..O uşak ruhlu prens, buluştuğumuz küçük evin anahtarını kocama verdi ve buluşacağımız zamanı söyledi...

Sapsarı kesilen Kral İkinci Şarl'ın beyninde ansızın bir şimşek çaktı ve bütün gerçeği birden aydınlattı.

Kral şimdi dehşet içindeydi. Gözleri iri iri açılmıştı. Boğulurcasına:

—Düşes Tampa!..diye mırıldandı...Onu tanımıştı...

Kadın onu duymamış gibi devam etti:

—Alçak adam son defa o gece bana geldi,hayvanca hislerini tatmin ettikten sonra giderken sokakta kocama rastladı. Evet o talihsiz adam oradaydı. İçeriye girdi,beni görünce üzerime atıldı. Sevdiğim adamı yardıma çağırdım. Fakat onun kahkahalarla güleрek uzaklaştığını duydum..Dedim ya,o bir alçaktı...

Kral artık soluk bile alamıyordu. Donmuş kalmış gibiydi. Yumruk yemiş gibi ser-

semiemiş, korkudan tüyleri diken diken olmuştu...

Kadın buz gibi bir sesle konuşmasını sürdürdü:

—Durun...Daha bitmedi..Kocam yanında başka bir adamı daha getirmişti. Bu Paris celladı Kaboş ustaydı..Beni kıskıvrak yakalayarak götürüp astılar!

—Astılar mı?

—Evet, astılar!...Ama ben tekrar geri döndüm...

Kral dehşet içinde:

—Geri dönmüş! diye söylendi...

Düşes Tampa artık sesini değiştirmeye gerek görmeden haykırdı:

—Evvet döndüm. Kocamı buldum..Onu öldürdüm. Aynı anda bana ihanet eden alçak sevgilimden de intikamımı almaya yemin ettim...

Kral İkinci Şarl artık kendinde olmadan konuşuyordu:

—İntikamını aldın mı?

Kadın kükredi:

—Aldım tabii..Hem de akla gelebilecek intikamların en korkuncu ile...

—Ne yaptın?

—Onunla bir evde buluştum. Kendimi tanınmayacak bir şekle sokarak şehvet hislerini uyandırdım. Onunla son bir kez sevişirken tül elbiseme takılı bir iğne önce elini, daha sonra omzunu çizdi..

Kral, korkudan vücudu buz kesilmiş bir halde bu müthiş kadını dinliyordu. Düşes Tampa kinle devam etti:

—Onun vücudunu çizen iğnenin ucunda müthiş bir zehir vardı.Tedavisi imkansız bir hastalık yapıyordu. Artık korkunç ve iğ-

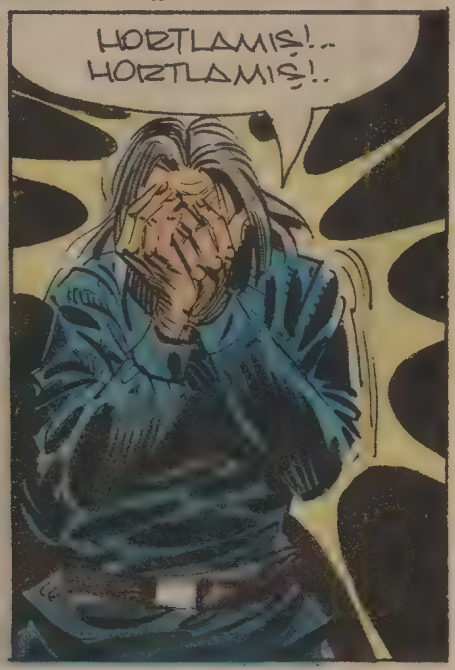

renç bir ölüme mahkûmdu...

Kadın, gözlerinden ateş saçarak yürüdü....

Bir kâbus gördüğünü sanan Kral dehşet içinde adım adım geriledi...

Düşes Tampa alaylı ve zalim bir kahkaha attı:

—Şimdi sevgilim, hâlâ maskemi çıkarmamı istiyor musun?

Kral korkuyla sıçrayarak acı acı haykırdı ve kadını görmemek için elleriyle yüzünü kapadı:

—Hortlamış!...Hortlamış!...diye inledi.

Kadının şeytani kahkahası devam etti:

—Haydi asaletmeap...Maskemi kendi elinle çöz..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

1 EYLÜL 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 449 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

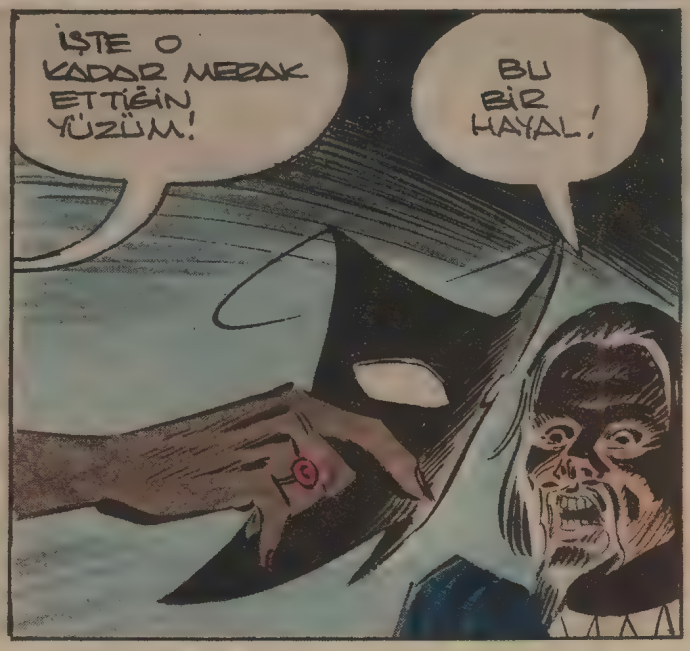

Kral İkinci Şarl aslında cesur bir insandı. Ama idam ettirdiği bir kadını sapasağlam karşısında görünce dizlerinin bağı çökülmüştü.

Evet, Evet... Hatırlıyordu...

... Bu koku, bir zamanlar sevdiği kadının kullandığı kokuydu. Kadının parmağındaki pırlanta yüzüğü de tanıdı...

"—Bunu ona ben armağan etmiştim" diye mırıldandı...

Kadın birden, yüzündeki maskeyi çıkarıp attı:

—İşte o kadar merak ettiğin yüzüm...

Maskenin altından Düşes Tampa'nın güzel fakat kin dolu yüzü çıktı.

İkinci Şarl elini hançerine götürdü...

—Oh... Tanrım!... Bu bir hayal!... Bir cehennem hayali!... Acaba kâbus mu görüyorum?.

Düşes Tampa acımasız bir şekilde gülümsüyordu:

—Hayır Şarl... Ben gerçeğin ta kendisiyim... Seni müthiş bir ölüme mahkûm ettim..

Kral, eski sevgilisinin gözlerindeki sevinç ışığını fark ederek korkunç bir oyuna düştüğünü anladı.. Birden kendisini toparladı, hızla hançerini çekerek kükredi:

—Yılan kadın!. Beni zehirledin ha? Beni en kötü ölüme mahkûm ettiğini sanıyorsun öyle mi?

—Sanmıyorum, eminim...

—Pekala... Ama sen benden önce gebereceksin!...

İkinci Şarl kolunu kaldırdı.

Hançer havada parladı:

—Geber!...Geber melun!...

Düşes Tampa yerinden bile kıpırdamadı:

—Evet...Öldür beni Şarl...İşte hazırım.. Öldür...Çünkü intikamımı aldım. Sen de, bir kaç hafta sonra bütün vücudunu saracak iğrenç yaralar içinde, köpek gibi uluyarak can vereceksin..

Bu sırada, Düşes Tampa ile Kral'ın arasına uzun bir gölge girdi...

Son derece çevik bir insan olan Viktor tam zamanında atılarak hanımını mutlak bir ölümden kurtardı.

Kral'ın bileğini yakalamış ve acı kuvvetiyle sıkmaya başlamıştı...

"—Dakikalardır onların sevişmesini seyrederek azap çekiyorum..İşte çektiğim acının sonu geldi. Bu iğrenç adamı öldürerek

kıskançlıkla yanan kalbimi serinleteceğim" diye düşündü.

Kral, karşısındaki adamın korkunç kuvveti karşısında bileğinin büküldüğünü hissetti ve elindeki hançerin döşemeye düşerken çıkardığı tok sesi duydu...

Şimdi silahsız kalmıştı.

Viktor vahşi vahşi sırıtarak kendi hançerini çekti...

Koyun keser gibi Kral'ı doğramayı düşünüyordu.

"—Çok acı çektim..İşte şimdi bunu ona ödeteceğim!" diye düşündü..

Bıçağını kaldırdı...

Fakat indiremedi.

Düşes Tampa, Kral'ı tedavisi mümkün olmayan bir zehirle ölüme mahkûm ettiğine emin olduğu için onun bir hançer darbesiyle can vermesinin intikamını etkisiz bırakacağını düşündü.

Oysa Düşes Tampa onun böyle kolay bir şekilde ölmesini istemiyordu. Bu yüzden hızla harekete geçti.

Viktor, boğuk bir kin homurtusu ile bıçağını kaldırıp Kral'a indirmek üzereyken ansızın yıldırım çarpmış gibi sarsıldı...

Bir hançer, boğazına saplanıp ensesinden çıktı....

Talihsiz adam, neye uğradığını anlamadan yere yuvarlanarak can çekişmeye başladı...

Düşes Tampa tam zamanında atlayarak elinde tuttuğu küçük hançeri şimşek gibi bir hızla Viktor'un boğazına saplamıştı...

Üstü başı kan içinde kalan genç kadın iki saniye kadar yerde çırpınan Viktor'a baktı...

Yaralı adam son bir çaba ile doğrulmak isteyerek şaşkın bakışlarını Düşes'e dikti:

—Neden?...Neden öldürdün beni? diye inlerken bütün gücü tükendi ve cansız olarak tekrar yere düştü.

Açık kalan gözlerinde korkunç bir kin ve aşk ifadesi vardı.

Düşes Tampa yüzündeki müthiş gülümsemesini sürdürerek:

—Kurtuldunuz asaletmeap! dedi...

Kral kanlı bakışlarını kadının gözlerine diktiği vakit onun kendisini neden kurtarmış olduğunu anladı:

"—Zehirlendim.. Zehirlendim...Büyük acılar içinde ölmem için beni bıçak darbesinden kurtardı!..Ah alçak kadın!..."

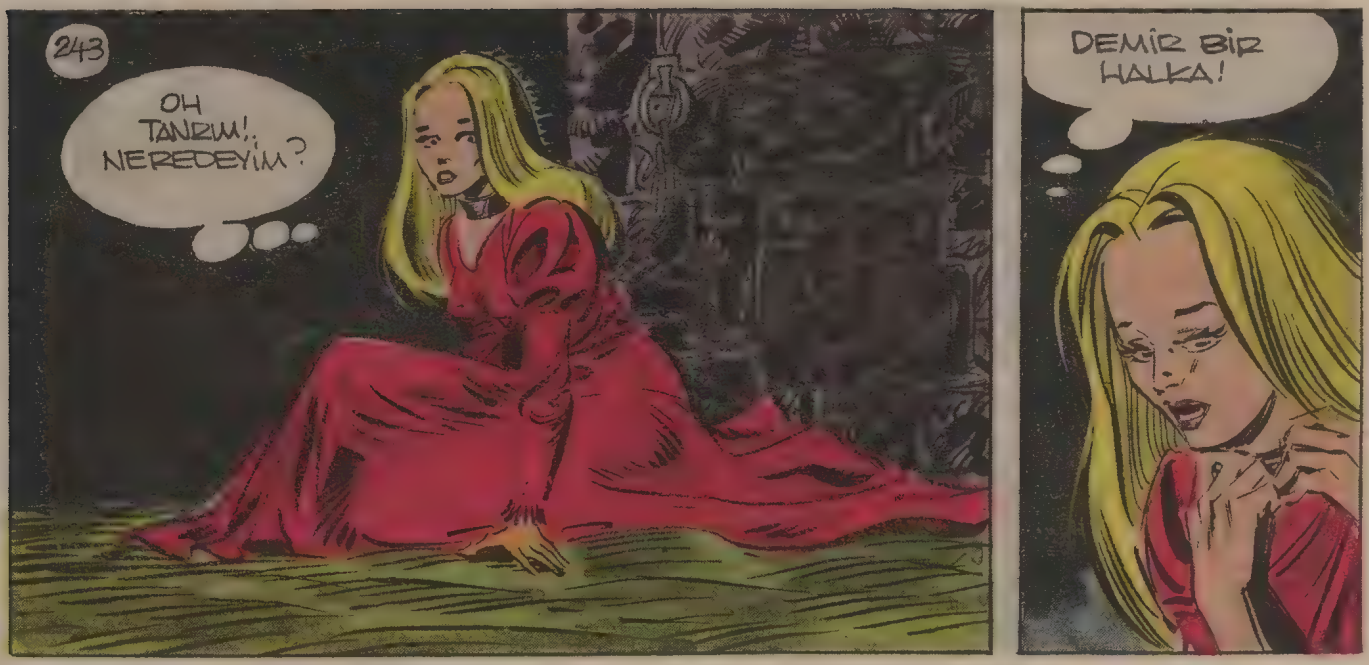

Kral İkinci Şarl dişleri birbirine çarparak dehşet içinde odadan fırlayıp kaçtı...

Bir kâbus gördüğünü sanıyor ve bir an önce bu korkunç rüyadan uyanmak istiyordu.

★ ★ ★

Katerin, başındaki şiddetli acıya eklenen bir üşüme duygusuyla uyandı...

Soğuk bir mahzendeydi....

Taştan bir kemer, tepesindeki loşluğun içinde gözden siliniyordu...

Katerin, çevresini daha iyi görmek için başını çevirmeye kalkışınca soğuk ve sert bir cismin kendisine engel olduğunu ve madeni bir gürültü çıkardığını farketti.

Ellerini boğazına götürünce boynunun çevresinde demirden bir halka olduğunu,bu halkaya bağlı bir zincirin ise duvara perçinlenmiş bulunduğunu anladı...

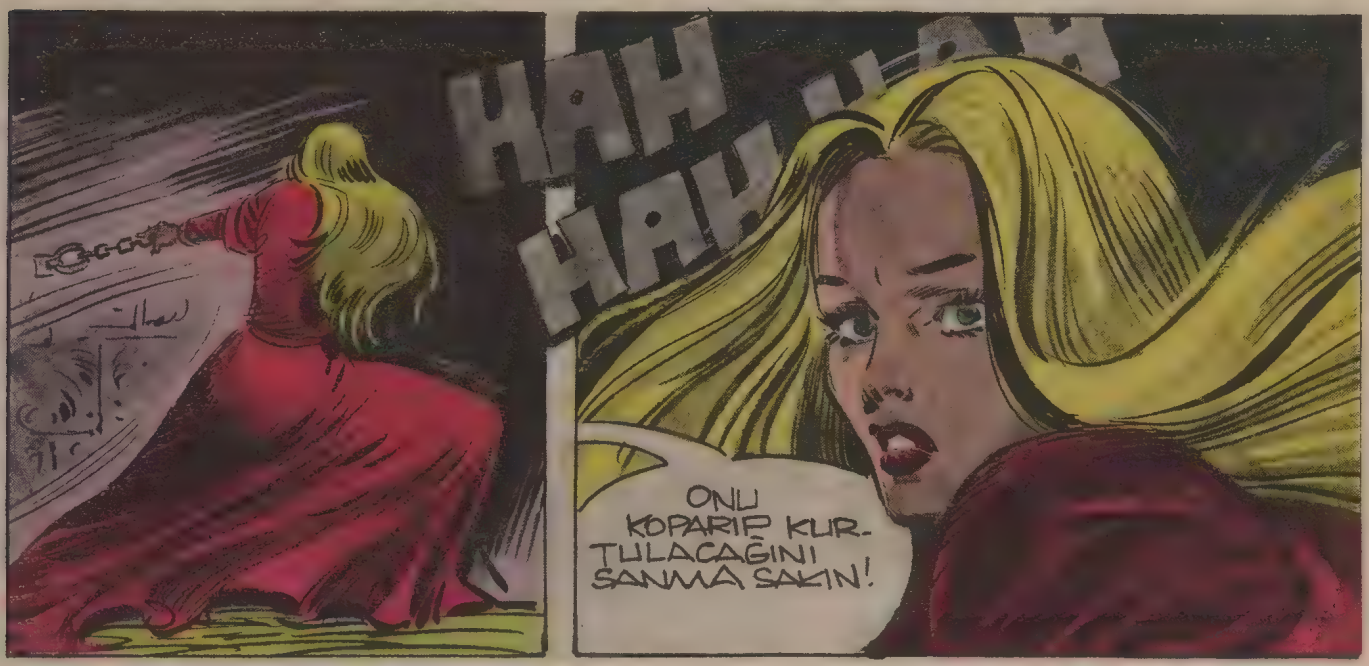

Zavallı kız acı bir feryat kopardı.

Zincir ayağa kalkmasına yetecek kadar uzundu.

Hızla doğruldu ve zincire iki eliyle sarılarak onu duvardan koparmak istercesine çekmeye başladı.

Bu zavallı girişimi alaylı bir kahkahayla karşılandı.

Soğuk bir ses:

—Zincir çok sağlamdır, dedi. Onu koparıp kurtaracağını sanma sakın...Yeni sarayını nasıl buldun, söyle bakalım!..

Katerin her tarafı berelenmiş ve yer yer çürümüş vücudundaki ağrılara aldırış etmeden hızla döndü ve karşısında duran kadını tanıyarak haykırdı:

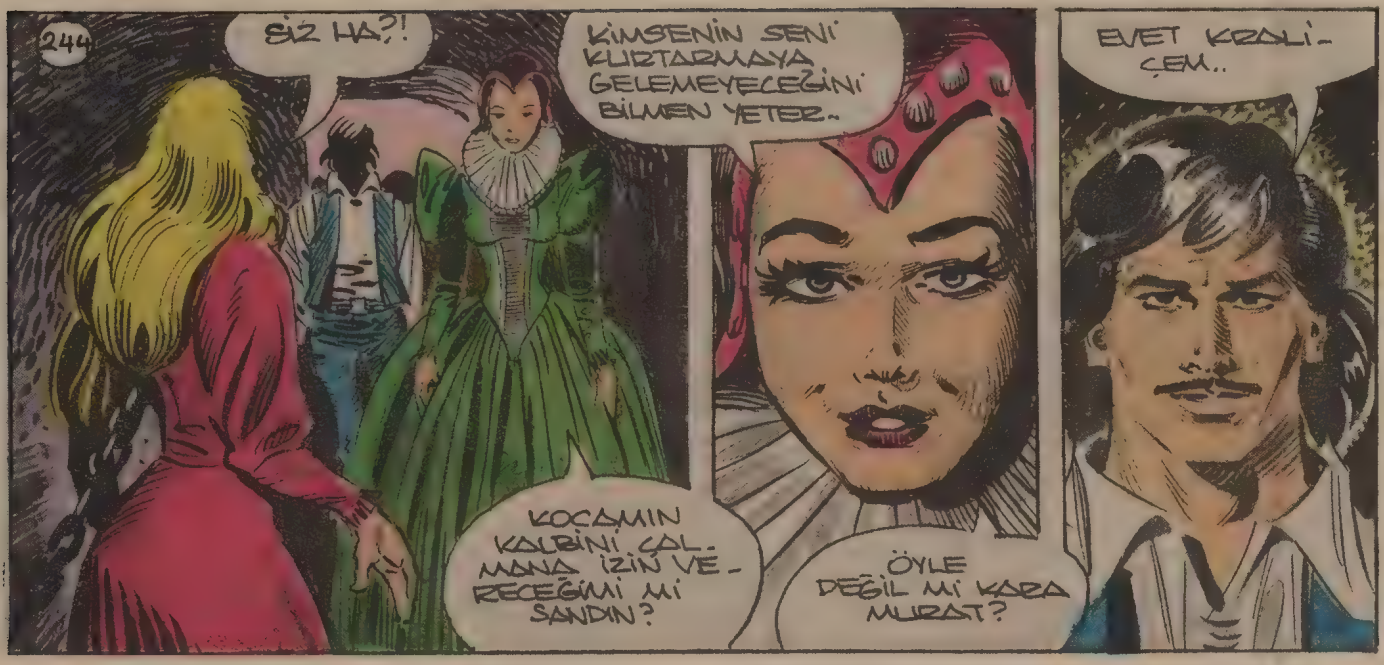

—Siz ha!...Kraliçe Marie Anjou!...Demek beni kaçırtıp buraya getirten sizdiniz?

Kraliçe acımasız bir şekilde güldü:

—Evet...Kocamın kalbini çalmana izin vereceğimi mi sandın?

—Kocanız yerin dibine batsın..Şimdi neredeyim ben?

—Bunu öğrenmende hiçbir yarar yok.. Sadece hiç kimsenin buraya seni kurtarmaya gelemeyeceğini ve haykırışlarını duymayacağını bilmen yeter...Öyle değil mi Kara Murat?

Kraliçe'nin biraz gerisinde duran ve o ana kadar yüzü karanlıkta kalan Kara Murat iki adım ileriledi ve saygılı bir sesle:

—Evet Kraliçem, dedi.

Katerin birden dehşet içinde kaldı..

Vücudundaki ağrılardan binlerce defa daha ağır bir sızı göğsünü sıkıştırdı, yüreğini ezdi...

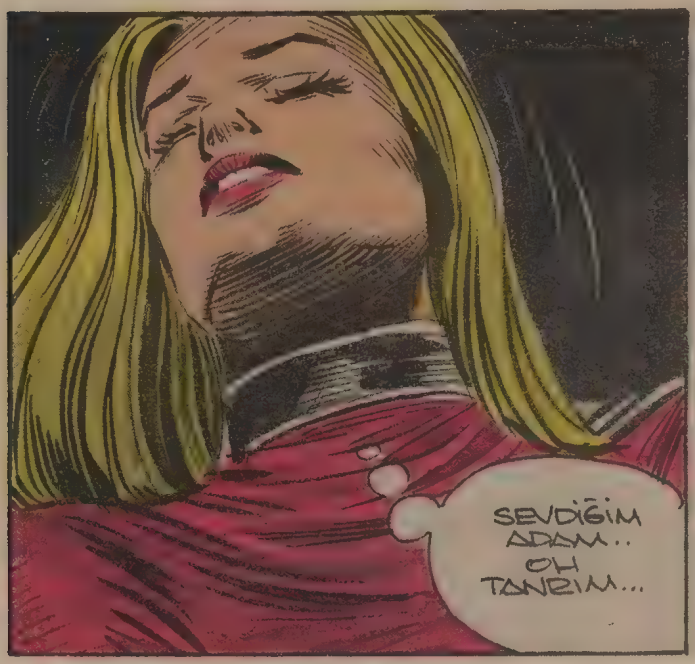

Kara Murat..Sevdiği adam...Kraliçeyle birlik olup kendisini kaçıranlara yardım mı etmişti? Nasıl yapmıştı bunu?

"—Tanrım!...Bu ne acı bir darbe?" diye inledi.

Genç kızın bütün dünyası yıkılmıştı.

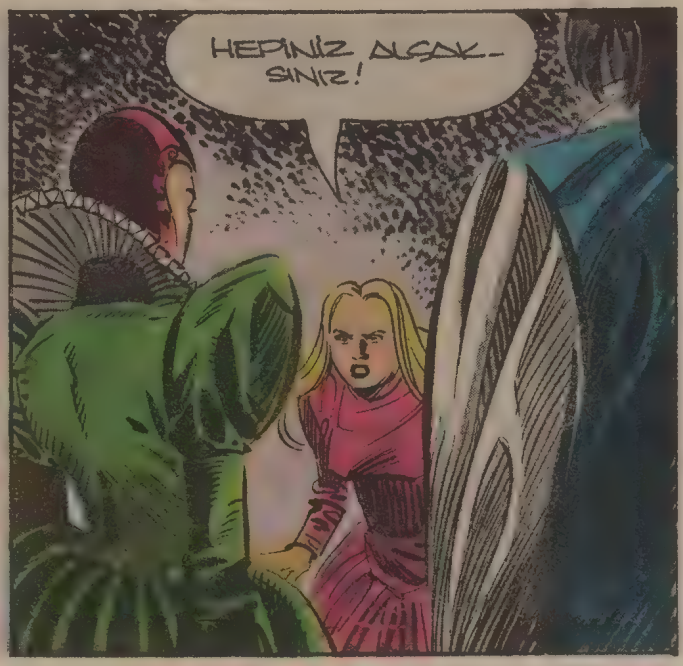

—Alçaklar!...Hepiniz alçaksınız! diye haykırdı.

Kraliçe zalim bir kahkaha attı:

—Bu zindanın duvarları pek kalındır. Ses geçirmez...Üstelik çok uzak bir yerdeyiz.

Katerin, Kraliçe'nin arkasında birkaç adamın daha bulunduğunu gördü:

—Bütün bunların anlamı ne? Beni ne diye buraya getirdiniz?

Kraliçe'nin yüzü çılgınca bir kinin etkisiyle gerildi:

—Seni cezalandırmak için...Kocamı kedine âşık ederek beni gülünç duruma düşürdün, bütün Paris'e karşı rezil ettin...

—Ben Kral'ı hiç bir zaman istemedim. O bana musallat oldu...

Mahzen çok soğuk olduğundan iri yarı, kambur ve çirkin bir adam ocaktaki odunları tutuşturmaya çalışıyordu. Uğursuz bir gülüşle doğrulurken Katerin'le göz göze geldi. Genç kız titredi:

—Bu da kim?

—Sadık adamım Matyo...Bundan sonra

seninle o meşgul olacak. Bir asilzade değil... Kral gibi mis kokmuyor ama benim düşündüğüm şey için biçilmiş kaftan....

—Bana ne yapmayı düşünüyorsunuz?

—Matyo ile uzun süre başbaşa kalacaksın..Gerektiği vakit seni susturmayı bileceğinden kuşkun olmasın...Ona seni dilediği gibi kullanması için izin verdim...

Kraliçe'nin yüzü o anda çok korkunçtu. Katerin'in çektiği ıstırabı zevkle seyrederken bir yandan da Kara Murat'ı süzüyor, kızın acıklı durumunun onun üzerinde yaratacağı etkiyi görmek istiyordu.

Kara Murat'ın bu kıza karşı duygusal bir bağı varsa farkında olmadan mutlaka kendini ele verecekti...

Çünkü hiç bir erkek sevdiği kızın çektiği acılara dayanamazdı. Hele Kara Murat gibi bir erkek,asla...

Kraliçe içinden:

"—Adamlarım, bir işaretimle Kara Murat'ı delik deşek edecek. Ondan biraz şüphelenmem yeter..Ama çok soğukkanlı görünüyor..Katerin'in çektiği acılara aldırış bile ettiği yok"diye düşündü..

Gerçekten Kara Murat'ın yüzü duygusuz bir maske gibiydi..Gözleri ilgisiz bir tavırla genç kızın üzerinde duruyor sonra bakışlarını mahzenin duvarlarında gezdiriyordu...

Katerin haykırdı:

—Kara Murat..Seni soylu,yiğit bir erkek sanmıştım. Bu yüzden sevdim...Ama ötekilerden daha aşağılık bir yaratık olduğunu şimdi anlıyorum. Kendini Kraliçe'ya sattın..

Hepinizden intikamımı alacağım....

Kraliçe alaylı bir kahkaha attı:

—Nasıl?

—Buradan çıktıktan sonra susacak mıyım sanıyorsunuz? Kral'a her şeyi anlatacağım...

—Hah, hah, ha!...Matyo'nun yanında iki ay geçirdikten sonra Kral'ın seni istemeyeceğine eminim...Çünkü o zaman şimdiki Katerin'le hiç bir benzerliğin kalmayacak.. Kral, kadınlarda sadece güzelliğin hayranıdır. Seni çabuk unutacağından kuşkun olmasın...

Katerin'in korkusu yavaş yavaş panik haline dönüşüyordu.

Kraliçe'nin her şeyi göze aldığı muhakkaktı....

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

8 EYLÜL 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 450 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

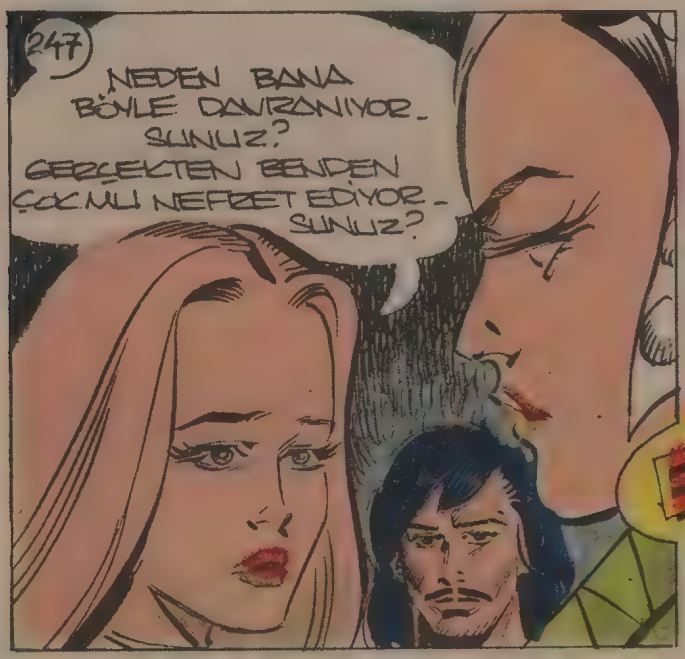

Genç kızın dolu dolu olan gözleri Kara Murat'a takıldı. Onun kendisine karşı tamamen duygusuz olabileceğine hâlâ inanmak istemiyordu.

Kraliçeye dönerek umutsuzca mırıldandı:

—Ben size ne kötülük yaptım? Neden bana böyle davranıyorsunuz? Gerçekten benden çok mu nefret ediyorsunuz?

Kraliçe Marie Anjou:

—Evet! diye bağırarak atıldı, Katerin'i öfkeyle tutup yere savurdu...

Genç kız diz üstü düştü ve boynunu zedeleyen zinciri tutarak:

—Alçaklar! diye inledi.

Kraliçe kükredi:

—Cezanı çekeceksin.. Matyo'nun elin-

den geçtikten sonra yalnız çirkin değil,iğrenç olacaksın.. Sana hiç bir erkek bakmayacak.

Katerin hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendisini güç tuttu. Kızaran gözlerini Kraliçe'ye dikerek meydan okurcasına:

—Sen bir insan değil, akıl hastasısın! diye haykırdı. Dişi sırtlanlar bile senin gibi hareket etmez.. Hepinizden nefret ediyorum.

Katerin başını ellerinin arasına alarak bir süre öyle kaldı.. Ağladığını belli etmek istemiyordu.

Bir homurtu duyarak başını kaldırdığı vakit, Kraliçe'nin yanındakilerle beraber gitmiş olduğunu gördü.

Şimdi o korkunç kamburla yalnızdı.

Homurtuyu çıkaran oydu.

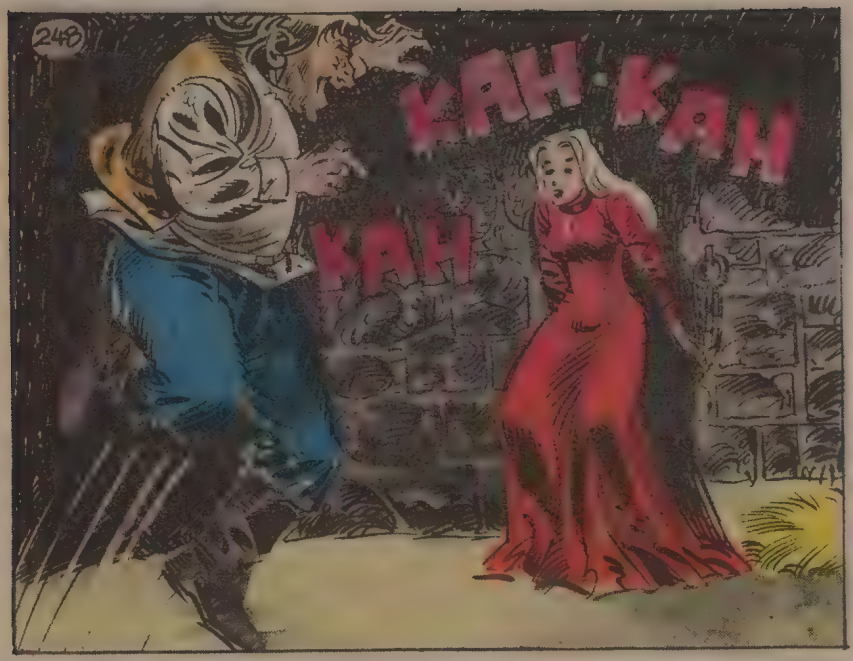

Adam, yaktığı ateşin önünde duruyor,kocaman yüzünde küçük birer boncuğa benzeyen gözleriyle genç kıza bakıyordu.

Arada bir kahkaha atarak kâh bir ayağının, kâh ötekinin üzerinde sevinçle zıplıyordu.

Katerin'in tüm benliğini derin bir korku dalgası kapladı. Yerinden kalktı ve ağır ağır kendisine yaklaşan adamdan gözlerini ayırmadan gerilemeye başladı.

Hayatında korkunun böyle iğrenç şeklini hiç tatmamıştı.

Bir insanla benzerliği olmayan bu yaratığın karşısında aciz durumda kalmak ne kadar korkunçtu.

Üstelik onu duvara bağlayan zincir, kaçmasına imkân vermeyecek kadar kısaydı.

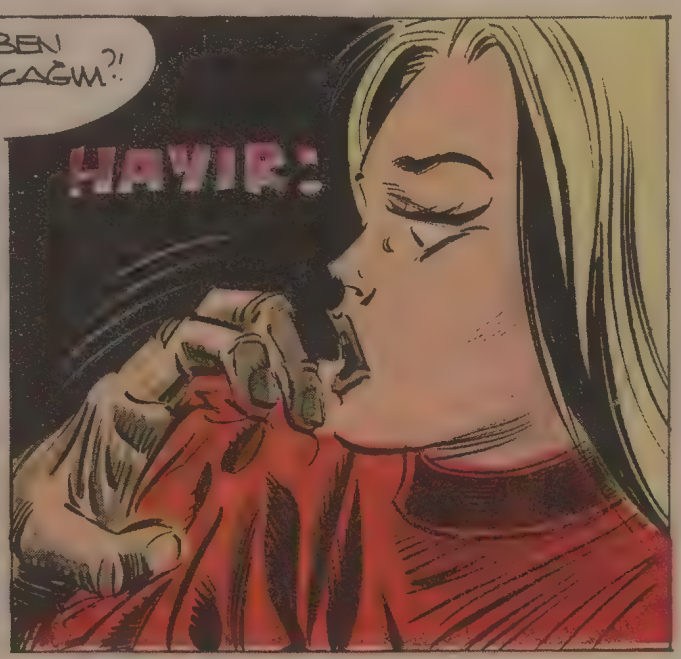

Katerin korkuyla duvarın dibine büzüldü ve vücudunu kollarıyla korumaya çalıştı.

Matyo,şimdi öne doğru eğilmiş ve ellerini açmış bir halde genç kızın üzerine geliyordu.

Onu boğmaya hazırlanıyormuş gibiydi.

Katerin son saatinin geldiğini sandı...

Kraliçe zindancıya her türlü izni verdiğini söylemişti.

Bu adam bir katildi.

Matyo, iri pençelerini uzattı.

Katerin, onun kaba ellerini vücudunda hissedince, hayatının tehlikede olmadığını anladı.

Dev kambur, onu yere, samanların üzerine devirmişti.

Bir eliyle çırpınmasını önlerken, öteki eliyle de eteğini sıyırmaya çalışıyordu.

Katerin'in dudaklarının arasından umutsuz bir çığlık fırladı:

—İmdat!.. İmdat!..

Aynı anda bu çağrı boğazında tıkandı kaldı.

Kraliçe çığlıklarını duysa bile onun bu korkusuyla alay ederdi...

Kara Murat mı imdadına koşacaktı?

"—Hayır... Hayır... O da bir hain!" diye düşündü.

Olacakları bile bile kendisini bu canavarın pençesine Kara Murat bırakmamış mıydı? Onu yiğit bir kişi sanmakla ne kadar aldanmış olduğunu acı acı düşündü. Üstelik o-

nu sevmişti.

Katerin dişlerini sıkarak bütün gücünü toparladı.

Baldırlarını elleyen Matyo'nun sert ve kuvvetli parmakları canını acıtıyordu.

Genç kız, vücudunu ezen ağırlığa karşı, can havliyle direndi, mücadele etti.

Katerin'in inanılmaz gücüne hayret eden dev kambur, onu yere bastırmak için elini çenesine dayadı.

İşte o zaman genç kız,adamı öyle müthiş bir şekilde ısırdı ki, kambur acıdan uluyarak arkaya sıçradı. Keskin dişlerin saplandığı elinden kan sızıyordu.

Katerin üzerindeki ağır vücudun kalkmasından yararlanarak çevik bir hareketle doğruldu ve zincirin uzun kısmını elinde tutup bekledi.

Savunma durumu alan genç kızın, bakışlarından öfkeli kıvılcımlar fışkırıyordu:

—Yanıma yaklaşırsan kafanı kırarım! diye bağırdı.

Dev kambur, kızın sesindeki sert ifadeden hiç şakası olmadığını anladı.

Kısa bir an durdu. Katerin'in yırtılan elbisesinden görünen beyaz göğsüne iştahla bakarak yutkundu. Sonra acelesi olmadığını anlatmak ister gibi omuz silkerek kapıya doğru geriledi. Bir yandan da burnundan soluyarak homurdanıyordu:

—Bu hareketin çok kötü! Yemek yok?.. Beni memnun etmezsen sana hiçbir zaman yemek yok...

—Yemek yerin dibine batsın! Defol!..

Dev kambur, uğursuz ve iğrenç bir şekilde sırıttı:

—Ya açlıktan ölürsün, ya da beni memnun edersin. Acelem yok, beklerim...

Adam kanayan elini emerek mahzeden çıktı.

Genç kız kapının sürgüsünün çekildiğini ve ağır adımların uzaklaştığını duydu.

Sonra kendisini saman yığınının üzerine atarak, başını ellerinin arasına alıp uzun uzun ağladı.

Omzu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Kraliçe, onu hayvana benzeyen bu adama teslim etmekle, ölümlerin en korkuncuna mahkûm etmiş oluyordu.

Katerin kendisine teslim olmadığı takdirde dev kambur onu açlıktan öldürecekti.

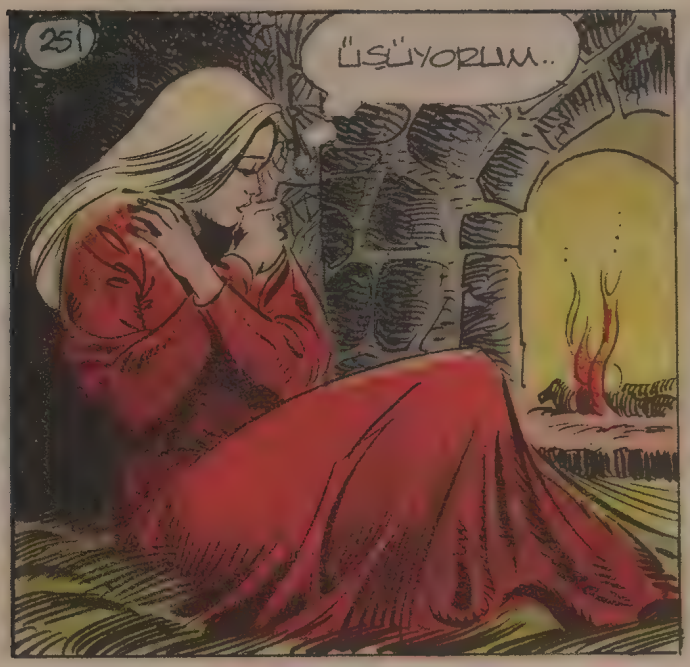

Boş midesi daha şimdiden genç kızı rahatsız ediyordu.

Ocaktaki ateşin sönmesi de yakındı.

Talihsiz Katerin, ocağın yanına kadar sürüklenerek, uyuşmuş ellerini ateşe doğru tutup, ısıtmaya çalıştı.

Saatler geçti...

Katerin titriyordu.

Bir yandan açlık ve soğuk yüzünden ıstırap çekerken, bir yandan da korkunç kamburun geri gelmesi endişesiyle ürperiyordu.

Bütün geceyi bir köşeye büzülmüş bir halde geçirdi.

Kulakları tetikte bekliyor, korkudan gözüne uyku girmiyordu.

Biraz daha az üşümek için samanlarla üstünü örtmeye çalıştı. Buna rağmen, gün doğana kadar her yanı soğuktan kaskatı kesildi.

Başlayan yeni gün, Katerin için tarif edilmez bir işkence ve azap oldu.

Açlıktan zayıf düştüğü ve soğuktan titrediği yetmiyormuş gibi bir de gardiyanın yeni saldırılarına karşı koymak zorunda kaldı.

Genç kız sinsice bir tecavüze uğramamak için uyumaya cesaret edemiyordu.

Kızın elindeki zinciri gören Matyo, vahşi vahşi sırıtıyor ve:

—Yakında onu tutamayacak hale geleceksin. Sonra da seni kucağıma almam ve sevmem için yalvaracaksın güzelim... diyordu...

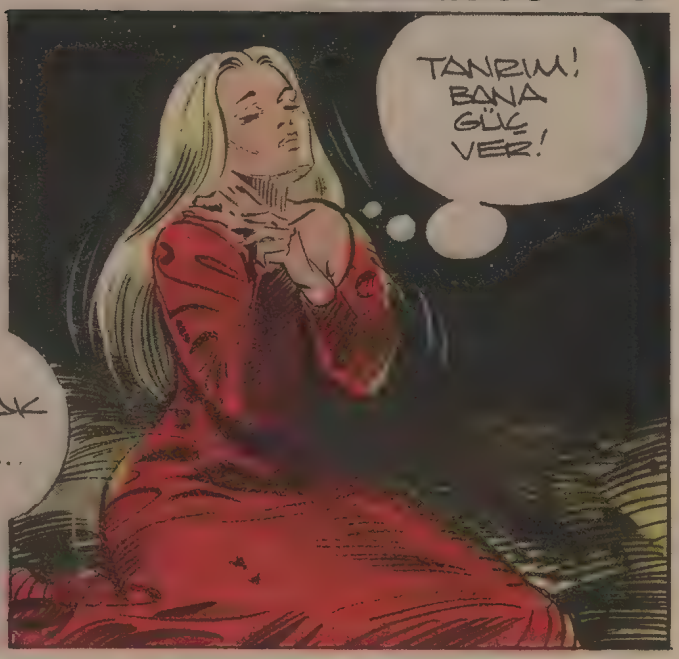

Gerçekten Katerin, dev kamburun tecavüzüne karşı koyamayacağı anın yaklaştığını hissediyor, bütün vücudu korkudan yaprak gibi titriyordu...

Kollarında artık kuvvet kalmamıştı.

Kendisini savunması için, gereken enerjiyi devam ettiremeyeceğini anlıyordu.

Hayatta kalmak ve daha fazla acı çekmemek için her şeye katlanacağı, hatta dev kamburun tecavüzüne bile boyun eğeceği zaman uzakta değildi.

Gözlerinden yaşlar süzülerek:

—Tanrım! Bana güç ver! diye inledi.

Üçüncü günün sabahında Katerin'in kolunu kaldıracak kuvveti bile kalmamıştı.

Dev kambur Matyo, mahzene girdiği vakit, genç kızı samanların üzerinde hare-

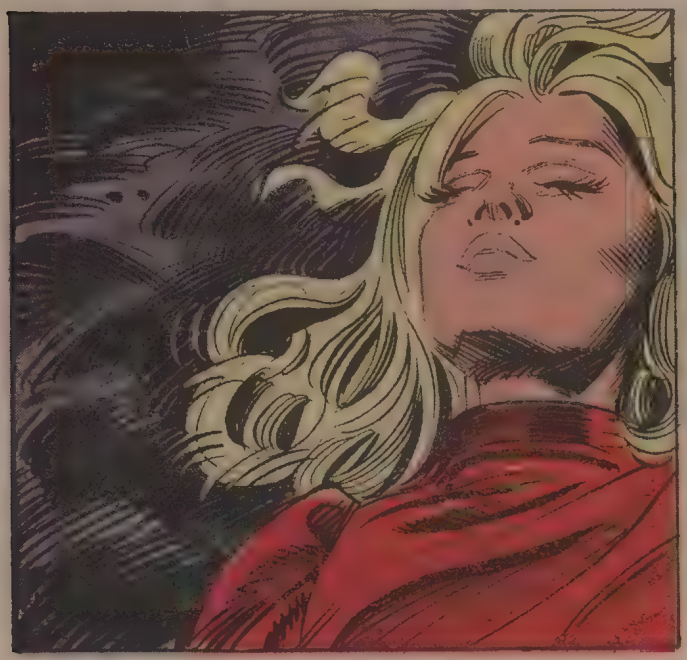

ketsiz bir halde yatarken buldu, gözlerinden ani bir sevinç ışığı geçti.

Katerin'in artık kaderine boyun eğdiği anlaşılıyordu.

Bütün enerjisi tükenmişti.

Göz kapaklarını kapadığı zaman, gözlerinde kızıl kıvılcımlar çakıyor, açtığı zaman da önünde siyah kelebekler uçuşarak, çevresini görmesine engel oluyordu.

Korkunç kamburun üzerine eğildiğini rüyada gibi hayal meyal farketti.

Adam, iri elini genç kızın memesinin üzerine koyarak, onun göstereceği tepkiyi anlamak istedi.

Katerin irkildi, fakat başka hiçbir şey yapamadı.

O kadar bitkindi ki, kımıldayamıyordu.

Allahtan sabır diliyordu.

Bu durumda Matyo ona istediğini yapmış, yapmamış ne fark ederdi?

Nasıl olsa kısa bir süre sonra ölecekti.

Bu azap, bu işkence belki yarın, belki öbür gün sona erecekti.

Vücudunda bütün duyguları uyuşmuştu...

Gövdesinde yalnız bir yeri hâlâ duyarlılığını koruyordu. Demir halkanın sıyırdığı ve yaktığı boynunun acısını hissediyor, gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

Çevresini göremeyecek hale gelen Katerin, dev kamburun soluya soluya yanına yaklaştığını, elbisesini yukarıya doğru sıyır-

dığını, sabırsızlığından gömleğini yırttığını ve memelerini avuçladığını farketmedi bile...

Vahşi gardiyanın hoyrat elleri genç kızın vücudunda dolaşırken o hiçbir şey duymuyordu.

Dev kambur şimdi bir domuz gibi homurdanıyor, kalın dudaklarını çıplak gördüğü her yerde şehvetle dolaştırıyordu.

Katerin dayanılmaz bir ağırlığın altında ezildi, ezildi...

Artık genç kızlığına bu vahşi adamın acımasızca sahip olacağını anlıyordu.

Tehlikeli an yaklaşıyor, yaklaşıyordu...

Adaman şehvetten sıklaşan soluklarının sesi bütün mahzeni kaplamıştı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

15 EYLÜL 1982 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 451 FİYATI 15 KURUŞ

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

Genç kız kımılayamıyordu ama, düşünce gücünü yitirmemişti:

"—Tanrım?!...Mahvoldum!" diye acı acı inledi.

Dev kambur kaba kaba gülerek pantolonunu çıkarırken umulmadık bir şey oldu.

Havada bir kırbaç şakladı.Emreden bir ses gürledi:

—Geri bas!...Geri bas köpek!...

Yabani gardiyan sırtında hissettiği acıyla ayağa kalkıp, kızı samanların üzerinde titrer bir durumda bıraktı.

Katerin, gözlerini kaplayan sis perdesinin arkasından, Kara Murat'ın az ötede ayakta durduğunu, elinde de bir kırbaç olduğunu gördü.

Delikanlı bu kırbacı az önce, kızın üzerinden koparabilmek için dev kamburun sırtın-

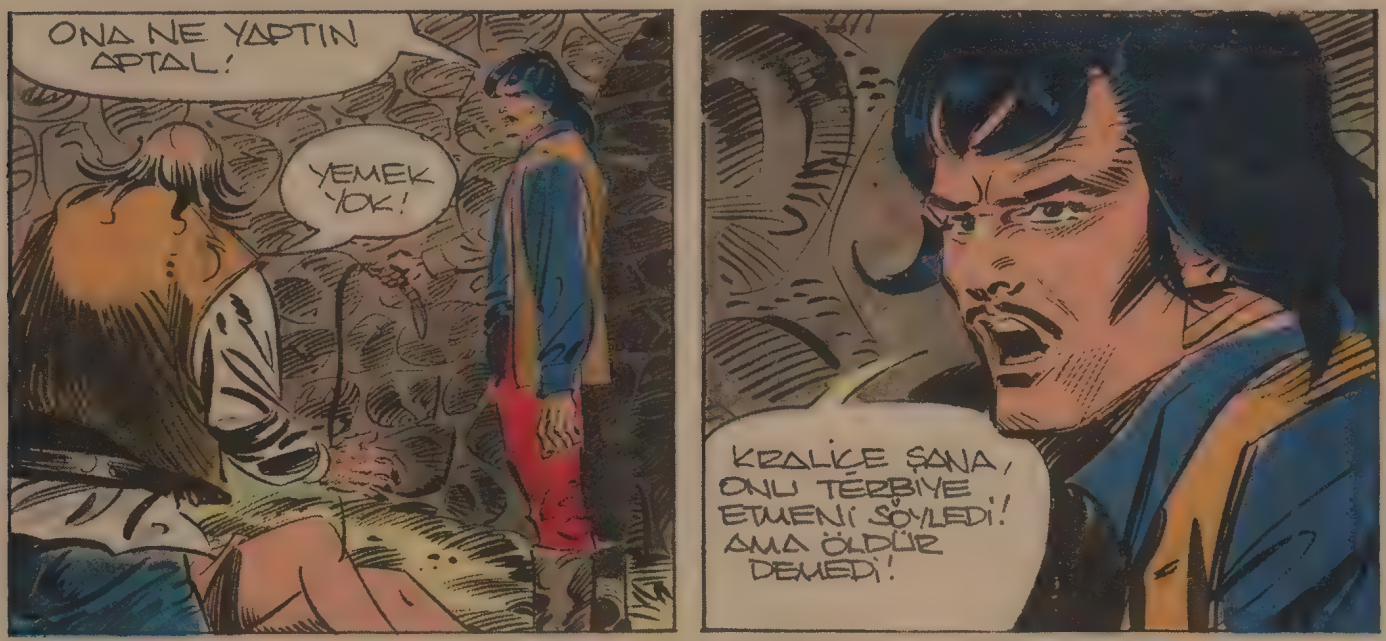

dan şaklatmıştı.

Kara Murat, genç kızın içler acısı halini görünce kükredi:

—Ona ne yaptın aptal?

Gardiyan homurdandı:

—Yemek yok...Beni memnun etmek istemedi.

Kara Murat çılgına döndü:

—Ona üç gündür yemek vermiyorsun ha? Sersem herif...Kraliçe sana onu terbiye etmeni söyledi.. Ama öldür demedi.Bu gidişle bir iki günden fazla yaşamaz. Çabuk bana anahtarları getir, onu çözelim.

Kara Murat genç kızın üzerine eğildi, gömleğini ve elbisesini düzelterek açılan vücudunu örttü.

Zindancı Matyo:

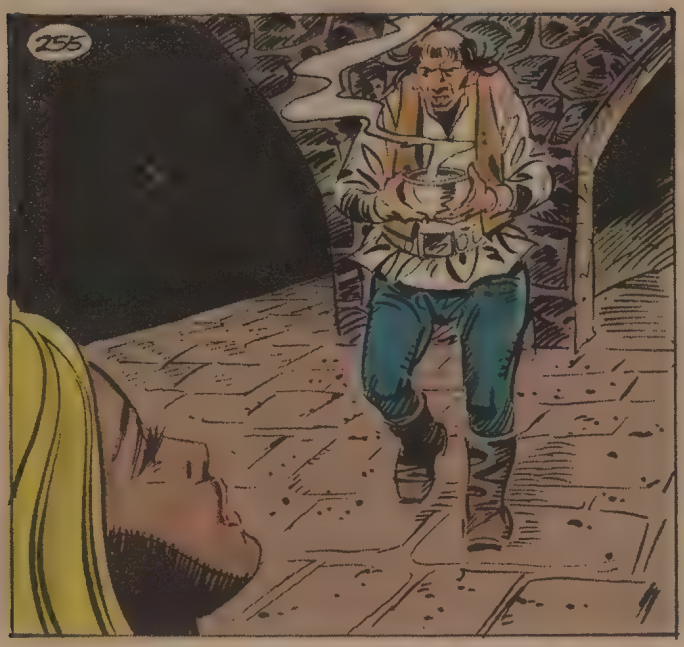

—Anahtar yok...Anahtar Kraliçe'de,diye homurdandı.

—Öyleyse çabuk bir çorba getir.

Zindancı Kara Murat'ı Kraliçe'nin adamı olarak biliğinden ses çıkarmadan dışarı çıktı, birkaç dakika sonra içinde bir şeyin tüttüğü tahta bir çanakla geri döndü.

Kara Murat, çorbayı içebilmesi için Katerin'i doğrulttu.

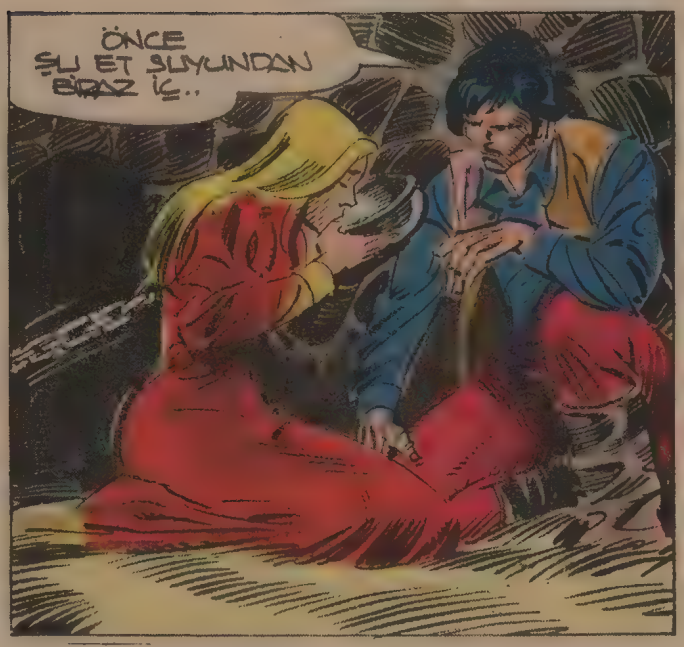

—Yavaş...Önce şu et suyundan biraz iç.

Talihsiz kız, kurumuş dudaklarını sıcak çorbanın içine hırsla daldırdı.

Bir yudum, iki yudum derken hayat vücuduna geri gelmeye başladı.

Çanağın içinde çorbanın damlası kalmayınca, derin bir göğüs geçirdi, zayıf bir sesle:

—Teşekkür ederim Kara Murat! diye

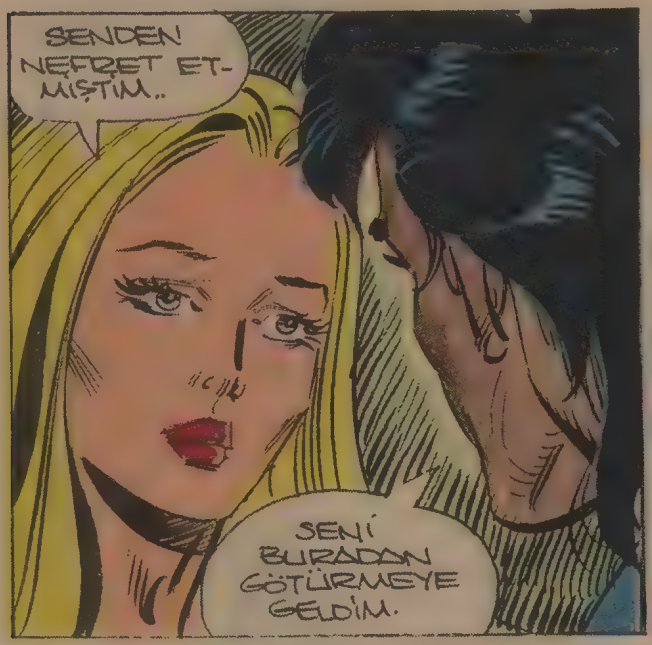

mırıldandı.Ben de seni alçak ruhlu bir insan sanmış, senden nefret etmiştim...

Kara Murat,gülümsedi:

—Başka çarem yoktu..Kraliçe'nin yanında öyle davranmak zorundaydım. Buraya girene kadar canım çıktı. Deli kadın her şeyi o kadar iyi düşünmüş ki...Seni buradan götürmeye geldim...

—Gelemem Kara Murat...O kadar halsizim ki...Gardiyan kendisine teslim olmam için, üç gündür bir lokma ekmek vermedi. Hem bu zinciri nasıl kıracaksın?

—Dur bakayım,düşüneyim...

Kara Murat, halkayla zinciri inceledi. Demirler hayli kalındı ve eğeyle kesilmesi çok uzun sürerdi.Halkayı duvara bağlayan kilidi açmaktan başka çare yoktu.

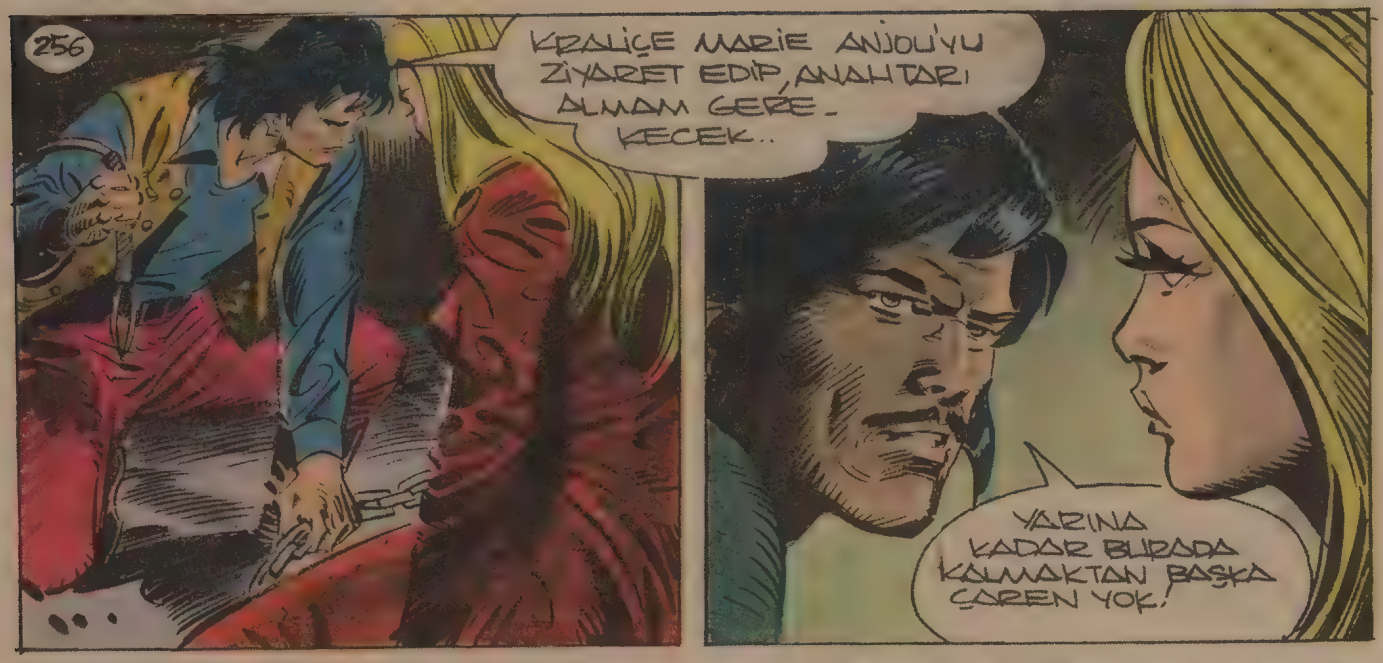

—Bunun anahtarı nerede acaba? Zindancının söylediği doğruysa Kraliçe'deymiş. Zindancı Matyo, yalan söyleyemeyecek kadar kıt zekâlı bir adam...Demek ki Kraliçe Marie Anjo'yu ziyaret edip, anahtarı almam gerekecek.

Kara Murat kısa bir süre düşündükten sonra, Katerin'i kurtarmayı ertesi güne bırakmak gerektiğine karar verdi.Zinciri kırmaya kalkışsa, zindancı Matyo'nun kendisine engel olacağı muhakkaktı.Üstelik binada, Matyo'ya yardım edecek birkaç adam daha vardı. Katerin'e dönüp:

—Beni dinle, dedi.Seni burada bırakıp geldiğim gibi gitmek zorundayım.Gardiyanı öldürebilirim.Ama seni bu zincirden kurtarmak için elimde hiç bir alet bulunmadığına göre, bunun bir faydası olmaz. Yarına kadar

burada kalmaktan başka çaren yok...

Katerin umutla:

—Döneceğine inanırsam beklerim! diye mırıldandı.

Kara Murat, genç kızın ipek gibi yumuşak saçlarını okşadı:

—Seni mutlaka kurtaracağım. Bu zincirin anahtarını elde edemezsem halkayı kesmek için eğe ve keskilerle dönerim.Ayrıca gizleneceğin bir yer de hazırlamış olurum.

—Seni bekleyeceğim Kara Murat...

—Güzel.Şimdi bunu al. Hiç değilse kendini koruman için elinde bir silahın olsun.

Katerin, Kara Murat'ın eline soğuk bir cisim sıkıştırdığını hissetti.Bu bir hançerdi:

90 —Senin o zekâsı kıt zindancının elinde savunmasız olarak kalmana dayanamam. Haydi şimdi artık yat, uyu.Ben gidiyorum.

Katerin, Kara Murat'ın ellerini omuzlarında hissetti. Aynı anda dudaklarına hafif bir öpücük kondu. Delikanlı:

—Cesaret! diye fısıldadı. Yarın görüşürüz...

Kara Murat mahzenden çıktı, kapı gürültüyle kapandı. Koridorda zindancı Matyo'nun kendisine hain hain baktığını gören Kara Murat:

—Buraya Kraliçe'nin emiyle geldim, dedi. Kıza bir kötülük yaparsan kafanı koparırım...

Dev adam homurdandı:

—Kraliçe bana her şey için izin verdi...

—Ben vermiyorum.Şunu aptal kafana

iyice sok...Kıza bir şey olursa, seni öldürürüm..

Kara Murat, koridorun ucunda kaybolurken, Zindancı Matyo, kin dolu gözlerle onun arkasından bakıp:

—Kraliçe'nin adamı olmasa bu herifi boğardım. Ben Kraliçe'den başka kimseyi dinlemem, diye homurdanıyordu.

Mahzende ses seda kesildikten sonra Katerin kendini yeniden acı bir yalnızlığın içinde buldu...

Şilteyi üzerine çekerek uyumaya çalıştı...

Kara Murat'ı görmek ona yaşama umudu vermiş ve bu umut beraberinde heyecanı da getirmişti.

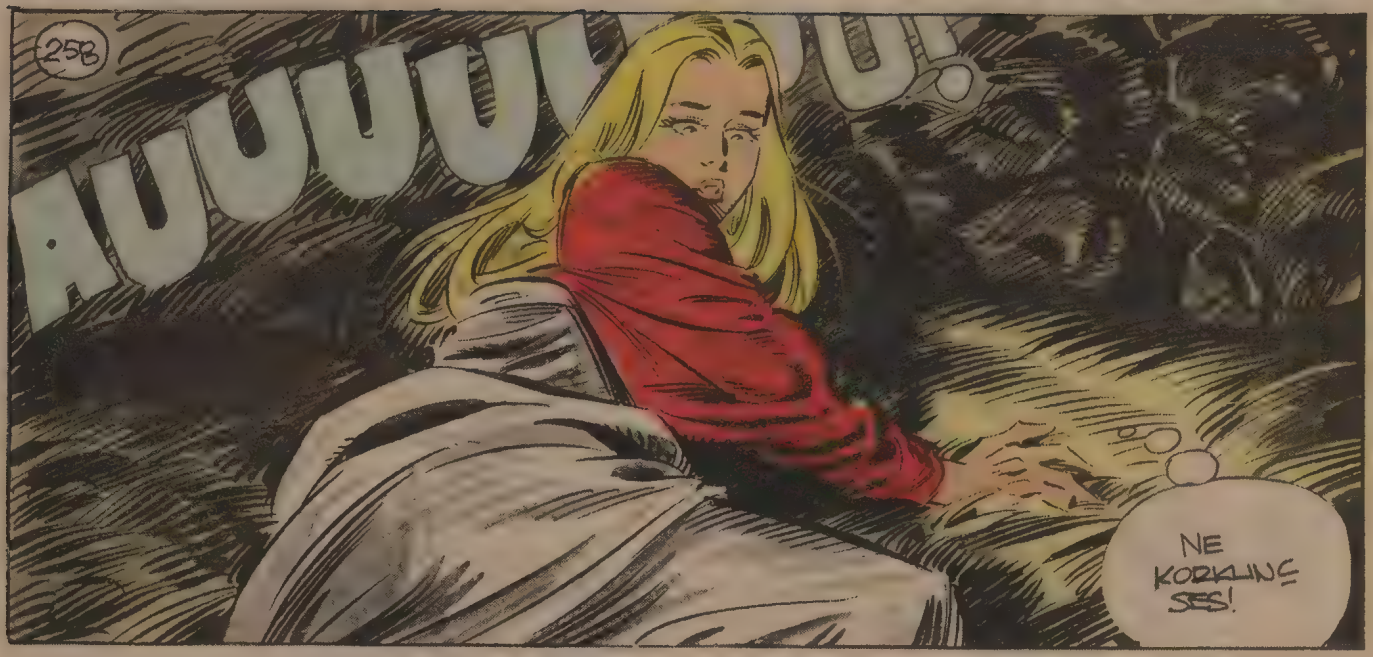

Kara Murat dönünceye kadar geçecek saatler ona hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Derken korku da yavaş yavaş geri geldi...

Kara Murat'ın başına bir şey gelir de geri dönemezse, bir daha hiç kurtulma ihtimali olmadan iğrenç Matyo'nun elinde kalacak, sadist ruhlu gardiyan ona her istediğini yapacaktı.

Bu endişeler yetmiyormuş gibi tam o sırada karanlığın içinde bir haykırış yükseldi.

Katerin bunun can çekişen bir insan çığlığı olmayıp, aç bir kurdun uluması olduğunu anlayıncaya kadar birkaç dakika zaman geçti...

Pencereden içeri vuran ölgün ışık, dışarısının karlı olduğunu belli ediyor, bu kurt uluması ise, genç kızın bulunduğu zindanın, şehrin dışında olduğunu gösteriyordu...

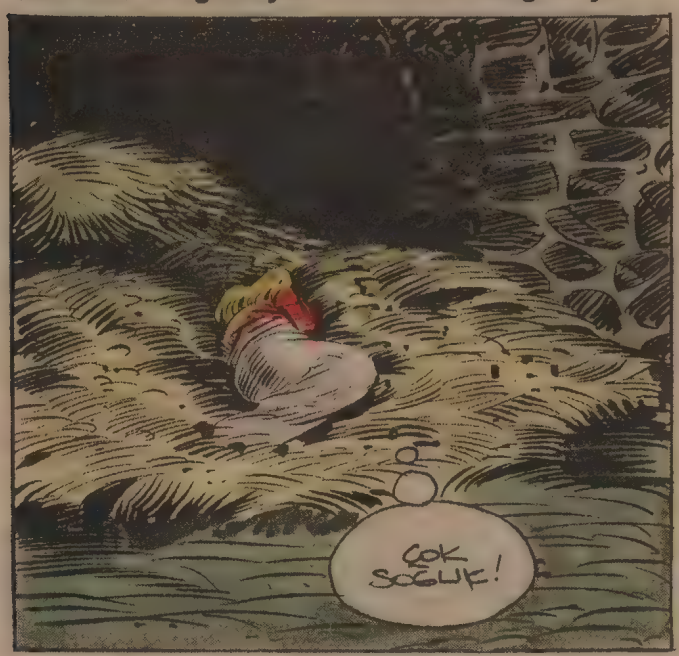

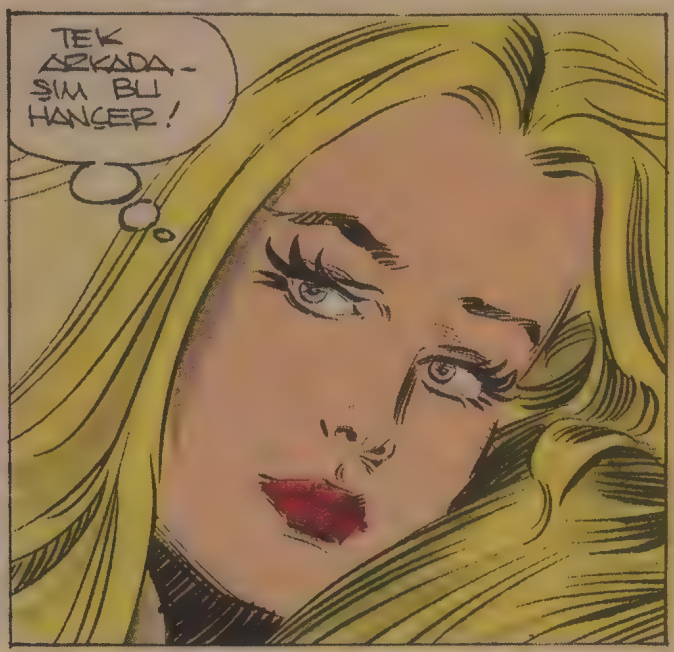

Ateş çoktan sönmüştü.

Katerin'in soğuktan dişleri birbirine vuruyordu.

Zavallı kalbinin çılgınca atışları yavaşlamıyor, elinin altında Kara Murat'ın bıraktığı hançerin soğukluğunu hissettikçe biraz teselli buluyordu.

Bu silah şimdilik onun için en iyi arkadaştı.

Kara Murat'ın geri dönmeye imkân bulamaması halinde genç kızın ıstırap, korku ve açlıktan ebediyen kurtulmasının tek çaresi bu bıçak olacaktı...

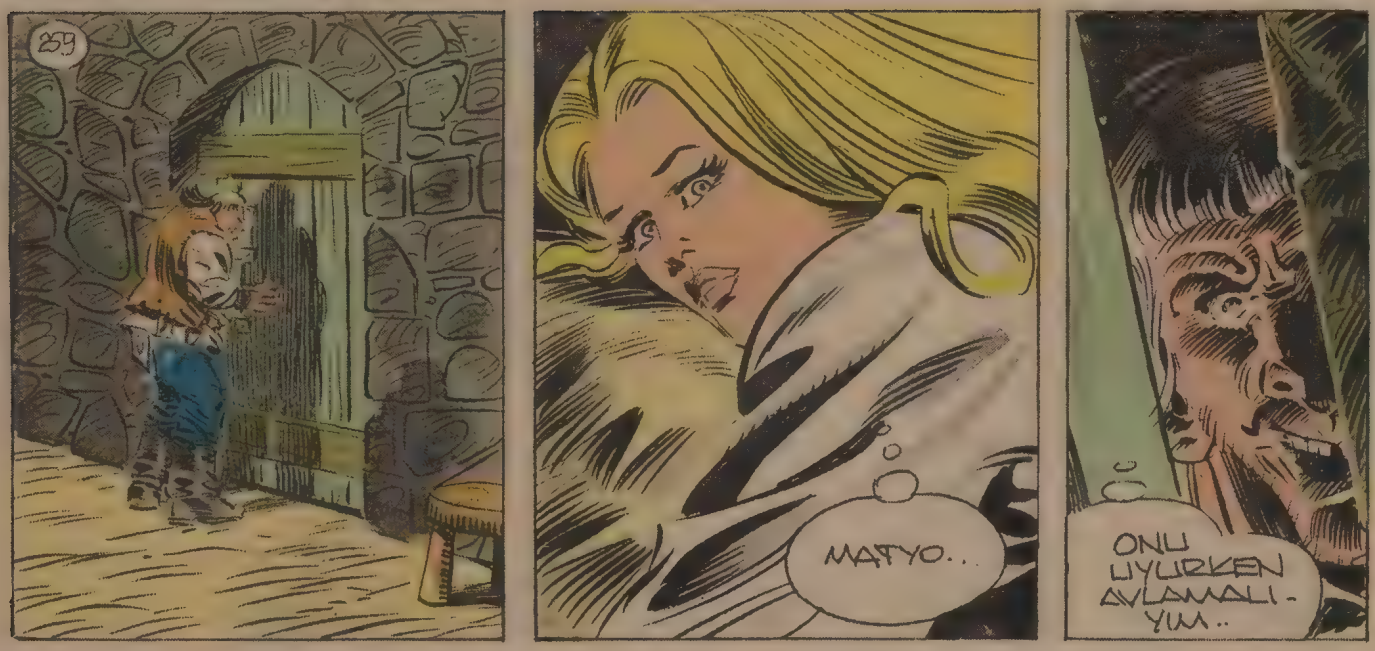

Katerin, hançeri koynuna sokup, onu daha iyi korumak istermiş gibi eli göğsünde yere uzandı ve gözlerini kapadı.Çok geçmeden hafif ve huzursuz bir uykuya daldı.

Birdenbire kapının altından sızan bir ışık ve ardından usulca çekilen sürgünün gıcırtısı Katerin'in sıçrayarak uyanmasına ve korku içinde duvarın dibine büzülmesine sebep oldu.

Gece hâlâ zifir gibi karanlıktı.

Zindancı Matyo'nun mahzene girerken gürültü çıkarmamaya çalışması, genç kızı uyurken avlamayı umut ettiğini gösteriyordu.

Gıcırtı hafif hafif devam ediyordu.

Kapı ağır ağır aralandı. Sızan ışıkla Matyo'nun çirkin suratı göründü.

Dev zindancı kapıyı usulca kapadıktan

sonra ayaklarının ucuna basarak ilerledi.

Katerin, canavarın kesik kesik soluklarını duyuyordu.

Titreyen eliyle,Kara Murat'ın hançerini kavradı ve bunun sapını avucunun içinde sıkı sıkı tuttu.

İri eller karanlıkta omuzuna yapıştığı sırada zindancının iğrenç kokusu da burnuna doldu.

Adamın ellerinden biri boğazına yapışırken, öteki de beline sarıldı.

Paniğe kapılan Katerin'in kolu hızla kalktı ve tüm gücüyle indi...

Acı bir çığlık koparan zindancı Matyo, kızı bırakarak elini kanayan omuzuna bastırıp geri sıçradı.

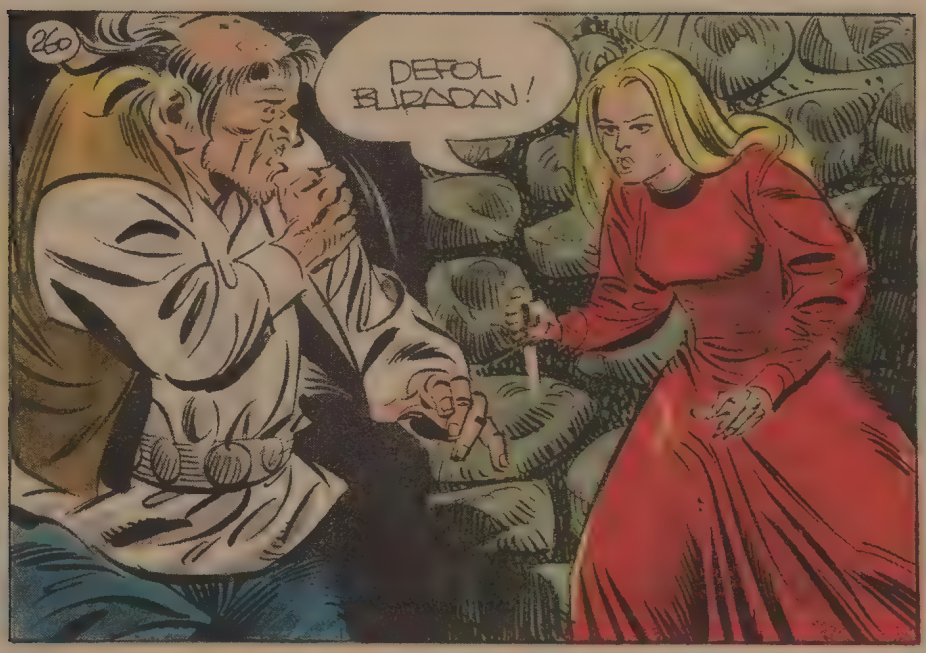

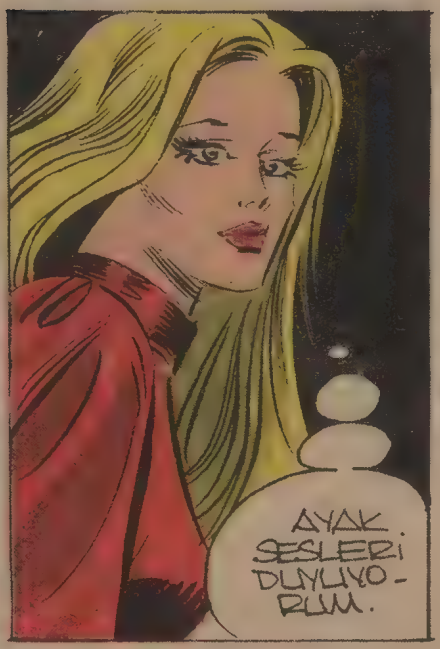

Katerin, gözlerinde şimşekler çakarak:

—Defol buradan! diye haykırdı. Bana bir daha elini sürersen seni öldürürüm!...

Duyduğu acı ve akan kan, gardiyanı korkutmuştu.

Hayvan gibi inleyerek uzaklaştı.

İniltiler daha bir süre genç kızın kulağına geldi, sonra her yer yine ürpertici sessizliğe gömüldü.

Ama genç kızın çilesi bitmemişti.

Yarım saat kadar sonra mahzenin merdivenlerinde ayak sesleri duyuldu.

Bu defa iki kişi birden geliyordu.

Katerin, tanımadığı bir sesin, zindancıyla konuştuğunu duydu.

Derin bir umutsuzluk yüreğini sıktı.

Genç kızın kalbi, göğsünü parçalarcasına atıyordu.

Kapı açılırken, bağırmamak için kendisini zor tuttu.

Biri elinde meşale, öteki ise bir ip taşıyan iki kişi içeri girmişti.

Gözleri korkudan büyüyen Katerin meşaleli adamın zindancı Matyo olduğunu gördü. Yaralı omuzu pis bir sargı ile sarılmıştı.

İkinci adam da zindancı Matyo'nun benzeriydi. Onun kadar iğrenç, çirkin ve vahşi bir görünüşü vardı.

Bu ikinci adam, Matyo'dan daha zalim görünüyordu. Yüzündeki uğursuz ifadede ölçüsüz bir hainlik seziliyordu.

İpi elinde sallayarak Katerin'e yaklaştı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

22 EYLÜL 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 452 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

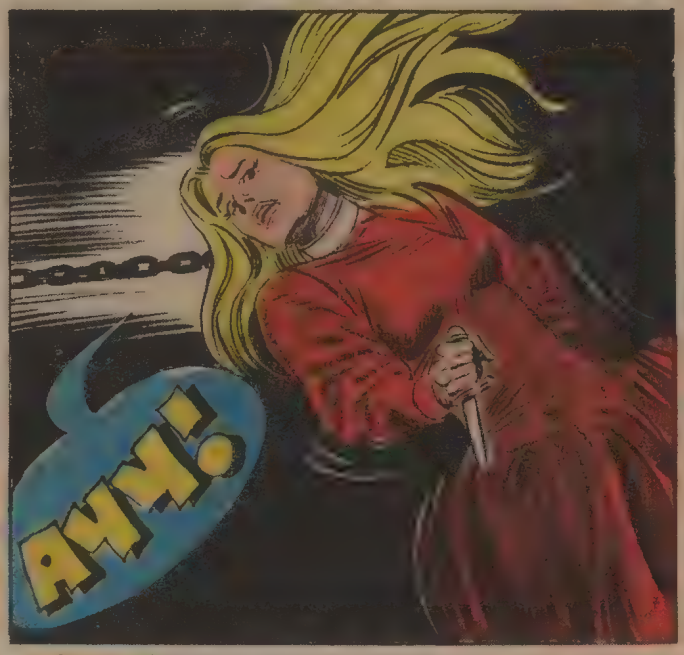

—Demek huysuzluk ediyorsun ha güzelim! Matyo'yu neden biraz eğlendirmek istemiyorsun? Halbuki o iyi bir çocuktur.

Katerin'den hâlâ ürken dev zindancı genç kızı işaret ederek homurdandı. Ağzından bir tek kelime döküldü:

—Bıçak!..

İkinci adam:

—Bıçağı var ha! dedi. Merak etme, elinden alırız onu...

Demir halkaya bağlı zinciri yakalayıp genç kızı hızla kendine çekti...

Halka boğazına sarılı olan Katerin bir an başının uçtuğunu sandı...

Acı bir feryat kopardı.

Vahşi adam çekmeye devam ederek genç kızı saman yatağının dışına sürükledi.

Katerin yere yuvarlandı, bu sırada bıçağını elinden düşürdü.

Zindancının arkadaşı:

—Bak gördün mü Matyo? dedi. İşte bıçağı düştü. Korkman için hiçbir sebep kalmadı. Seni bu sürtükle yalnız bırakmadan önce bıçağı nereden bulduğunu anlayalım. Bu hanım bizi fazla üzmeden her şeyi anlatır değil mi?

Adam böyle derken demir halkaya bir kere daha asılmış ve Katerin'i boğmasına kısa bir an kalmıştı. Genç kızın boğazından kesik kesik hırıltılar çıkıyordu...

Adam korkunç bir sesle:

—Gördün ya, ne kadar uysallaşıyor? dedi. Onunla bundan sonra iyi anlaşacağız.

Zindancıdan daha acımasız olan arkadaşı, halkayı iyice havaya kaldırdığı için genç kız nefes alamıyor, boğulacak gibi oluyordu.

Sonunda adam:

—Artık biraz soluk al! diyerek kolunu gevşetti.

Kaba ve zalim kahkahaları zindanı çınlatırken zindancıya seslendi:

—Haydi Matyo buraya gel... Madem bu güzel bayan o kadar hoşuna gidiyor onu doya doya sev bakalım. Korkma ben onun kollarını,bacaklarını tutarım. Hem senden, sonra biraz da ben istifade ederim... Haydi onu soyalım... Bakalım vücudu güzel mi?

Adam, Katerin'in elbiselerini sert ve hırçın tavırla bir bir yırtmaya başladı.

Genç kız hiç karşı koyamadan olacakları bekliyordu.

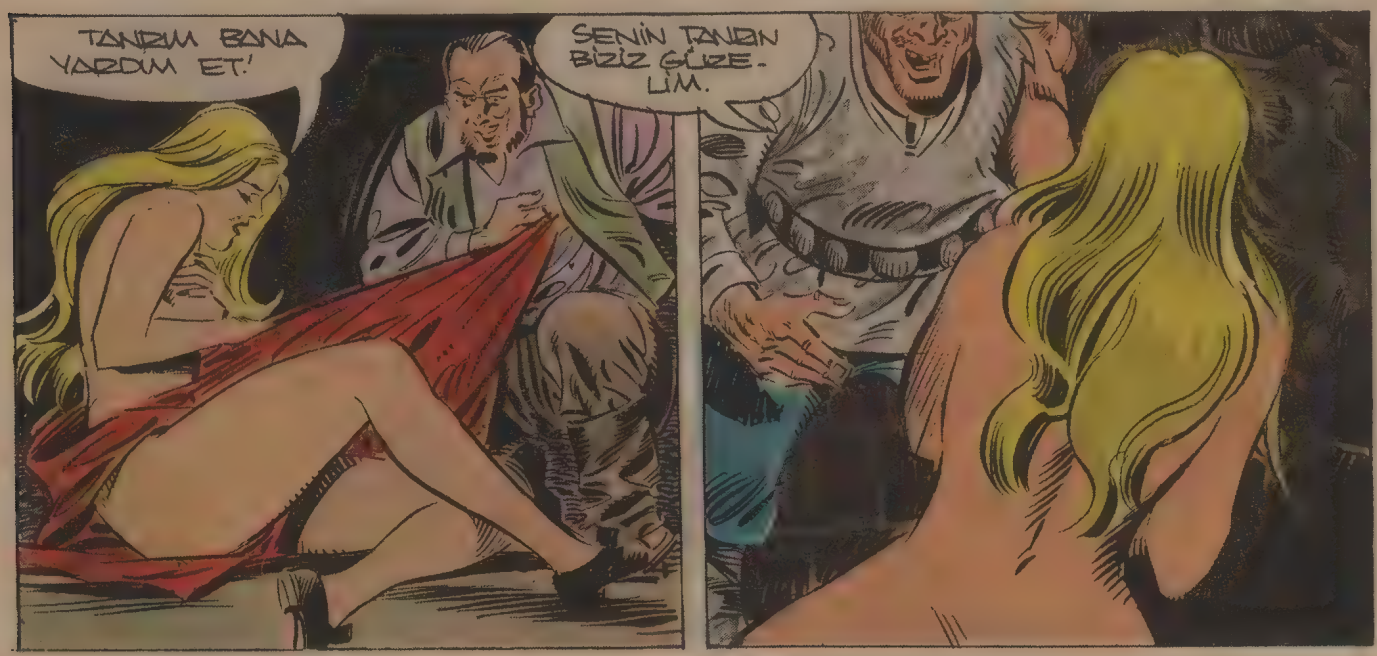

Vücudu çıplak kalmıştı.

Memeleri soğukta titriyor, iki adamın hoyrat elleri vücudunu sıkarak beyaz teninde izler bırakıyordu. Vücudu çürükler içinde kalmıştı.

Katerin gözlerini kapayarak:

—Tanrım bana yardım et! diye inledi. Güzel yüzü korku ve umutsuzlukla buruşmuştu.

İki adam kaba ve vahşi birer kahkaha koyuverdi:

—Senin Tanrın biziz güzelim. Bu gece bizim olacaksın...

Ağızlarından şehvet salyaları akıyordu. Gözleri, çıplak vücudun inanılmaz güzelliği karşısında faltaşı gibi açılmıştı.

Kral İkinci Şarl, Luvr Sarayındaki büyük kristal aynaya bakınca yüzünün sapsarı olduğunu gördü.

Hastaydı ve bu onda büyük bir dehşet uyandırmıştı.

Bununla beraber korkusu yavaş yavaş geçiyordu...

—Hayır... Gördüğüm bir hayal değildi. O yaşıyor... Düşes Tampa ölmemiş... Cellatın elinden nasıl kurtuldu bilmiyorum ama melun kadın beni acımasızca zehirledi... Bu kadın, beraberinde ölümü taşıyor...

Sarayda birçok doktor vardı...

Kral bunların arasında yalnız Müneccim Barnebe'ye itimat ediyordu...

Barnebe, kendisini pekâlâ iyi edebilirdi.

İkinci Şarl, odasında bir süre heyecanla gezindikten sonra yatıp uyudu. Korkulu rüyalarla dolu sıkıntılı bir gece geçirdi.

Bütün uğursuzluklar Kara Murat adlı Türk'ün Paris'e gelmesiyle başlamıştı. Kral, onu eline geçirirse köpeklere parçalatacağına yemin etti...

Sabah gün doğmadan uyandı. Hemen Müneccim Barnebe'nin getirilmesini emrederek sabırsızlıkla beklemeye başladı:

—Beni kurtaracak birisi varsa, o da Müneccim Barnebe'dir, diyordu.

On dakika sonra Barnebe Kral'ın karşısındaydı.

Bir bakışta onun zehirlenmiş olduğunu anladı.

O zehiri Düşes Tampa'ya kendisi vermiştl... Kral bunu öğrenirse en korkunç işkencelerle öldürüleceğini biliyordu...

Sesini çıkarmadan sapsarı bir yüzle ve heyecanla bekledi...

Kral kısa bir an sustuktan sonra sessizliği bozdu:

—Azizim Barnebe. Ben hastayım...

Müneccim Barnebe şaşırır gibi yaptı:

—Hasta mısınız? Sanırım şaka ediyorsunuz...

—Hayır... Ölüme bu kadar yakın olduğumu hiç hatırlamıyorum.. Savaşta, düşmanın alev ve ateş püsküren topları karşısında bile bu kadar tehlikede değildim...

—Anlayamıyorum asaletmeap...

—Vücudumda ölümü taşıyorum.. Gerçi kuvvetli ve sağlıklı görünüyorum ama ölü-

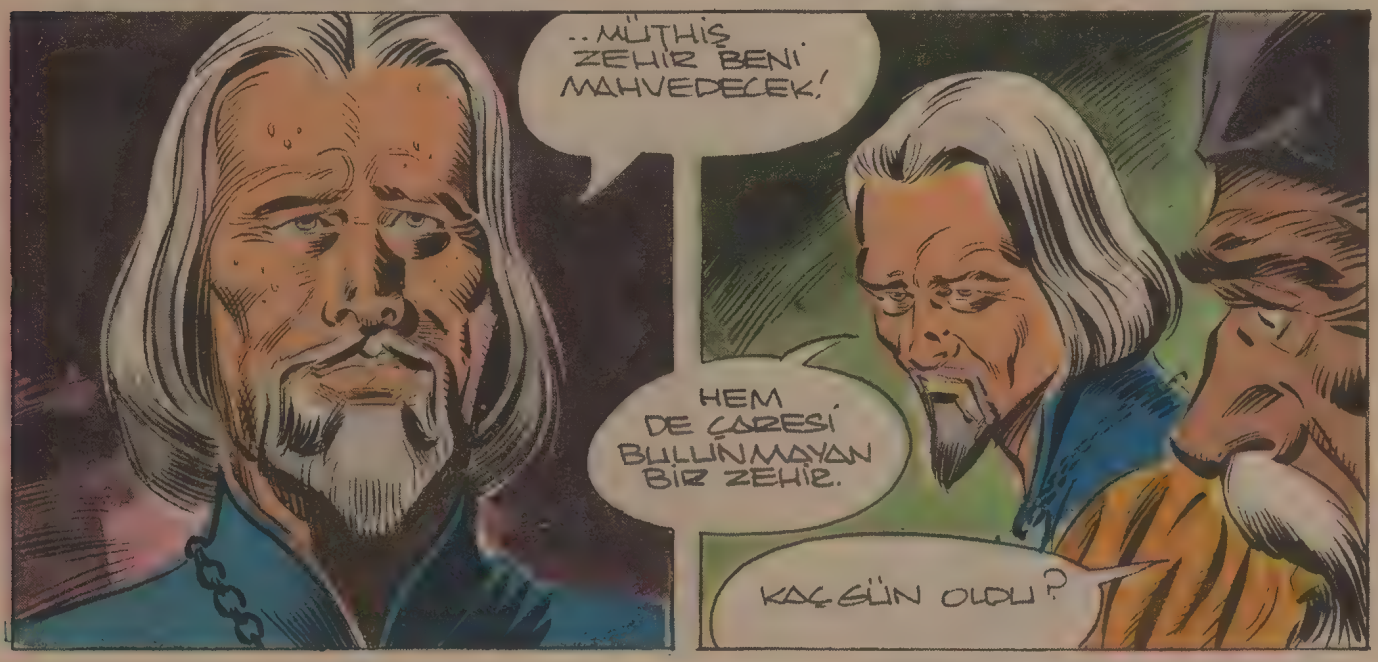

me mahkûm olduğumu biliyorum. Bir veya iki hafta sonra iğrenç hastalık kendisini gösterecek. Vücudumu yaralar kaplayacak ve müthiş zehir beni mahvedecek...

Sapsarı kesilerek alnından terler damlayan ve korkudan tir tir titreyen Kralın haline şaşırmış gibi görünen Barnebe:

—Zehir mi? diye bağırdı...

—Evet üstat... Zehir.. Hem de çaresi bulunmayan bir zehir... Bu zehir insanı birdenbire öldürmezmiş... Müthiş acılarla inletirmiş...

—Bunu kimden öğrendiniz asaletmeap?

—Beni zehirleyen alçaktan...

—Kaç gün oldu?

—Bir gün bile olmadı. Daha dün gece bu felakete uğradım.

—Yaranıza bakabilir miyim?

Kral gömleğini sıyırıp kolundaki ve omuzundaki küçük çizikleri gösterdi. Bu çiziklerin çevresini koyu bir kızıllık kaplamıştı.

Müneccim Barnebe üzüntülü bir tavırla başını salladı:

—Evet asaletmeap... Bu zehiri tanıyorum... Çok müthiştir... Vücuda girdikten bir hafta sonra etkisini göstermeye başlar.

—Ne kadar yaşarım?

—Az önce söylediğiniz gibi bir, ya da iki ay kadar... Bununla beraber daha kısa süre içinde ani bir kriz gelebilir...

Kral acı acı başını salladı:

—Hiç umut yok mu? Tıp bilimi beni kurtaramaz mı? Henüz yapacak çok işlerim

var... Ölmek, birçok insandan intikam almadan ölmek... Silaha değil bir kadına yenilerek ölmek pek acı... Beni kurtar üstat... Beni yaşat... Seni dünyanın en zengin insanı yaparım...

Müneccim Barnebe, zehirin tedavisinin mümkün olmadığını biliyordu. Ama bulduğu bazı yeni ilaçlarla şansını deneyebilirdi:

—Asaletmeap, dedi. Şu anda kesin bir şey söylemek doğru olmaz... Bütün tıp bilgimi kullanıp ölümü yenmeye çalışacağım. Sizinle beraber mücadele edeceğiz. Ya biz ona galip geliriz, ya o bize...

Kral, Müneccim Barnebe'ye son derece güveniyordu. Sevinç içinde:

—Kurtuldum! diye bağırdı...

Müneccim Barnebe ise içinden acı acı:

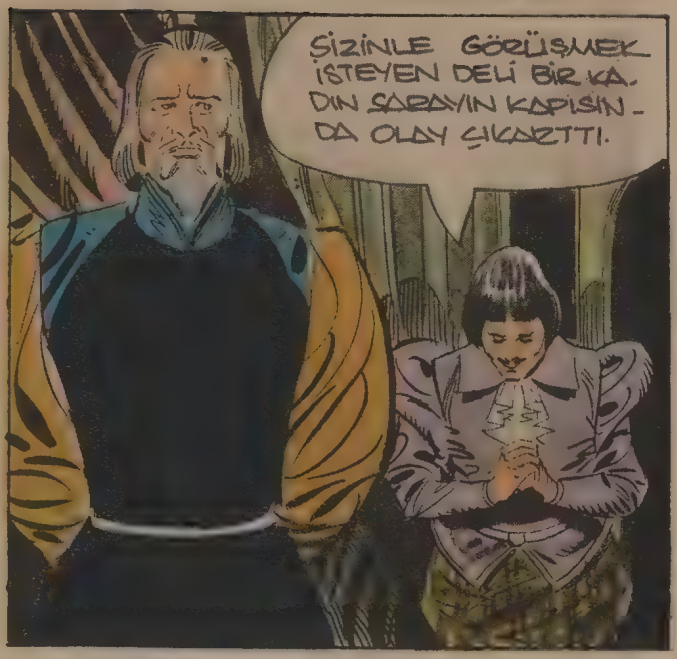

"—Hayır.. Seni ben bile kurtaramam" diye mırıldandı. Bununla beraber yine de şansını deneyecekti... Kral o zehiri Düşes Tampa'ya kendisinin verdiğini öğrenmeden Düşes'i ortadan yok etmesi gerektiğini düşündü...

Müneccim Barnebe salondan çıkarken içeriye giren bir haberci:

—Asaletmeap dedi sizinle görüşmek isteyen deli bir kadın sarayın kapısında olay çıkarttı. Muhafız subayının yüzünü tırnakladı... Hapse atalım mı?

—Kimmiş bu deli kadın? Adı ne?

—Goşe Ana diyor... Bu adı duyunca sizin onunla mutlaka görüşmek isteyeceğinizi söylüyor...

Kral birden, güzel Katerin'i hatırlayarak irkildi... Kalbinde yine aşk fırtınaları esti. Goşe Ana kendisine hep Katerin'den haber getirmişti...

İkinci Şarl, ışıldayan gözlerini habercive dikerek:

—Çabuk, diye bağırdı. Çabuk o kadını içeri alın...

Haberci şaşkın bir şekilde giderken Kral Goşe Ana'yı düşünmeye başladı...

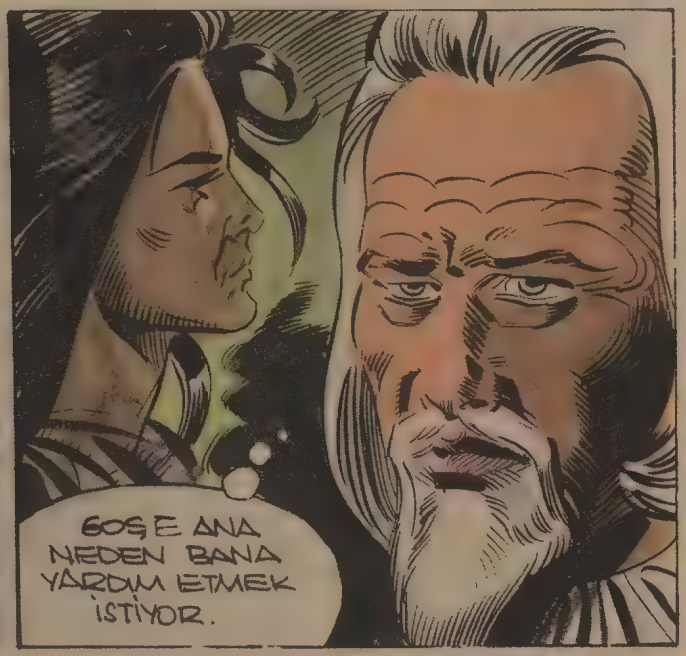

Bu kadın kendisi için önemliydi. Onunla ilk karşılaştığı anı, söylediği sözleri, tavırlarını, yüzünü, bakışlarını hatırlamaya çalıştı.

Bütün düşüncelerinin sonu bir noktada toplandı...

Goşe Ana denilen esrarengiz kadın hiçbir karşılık beklemeden kendisine neden yardım ediyordu?

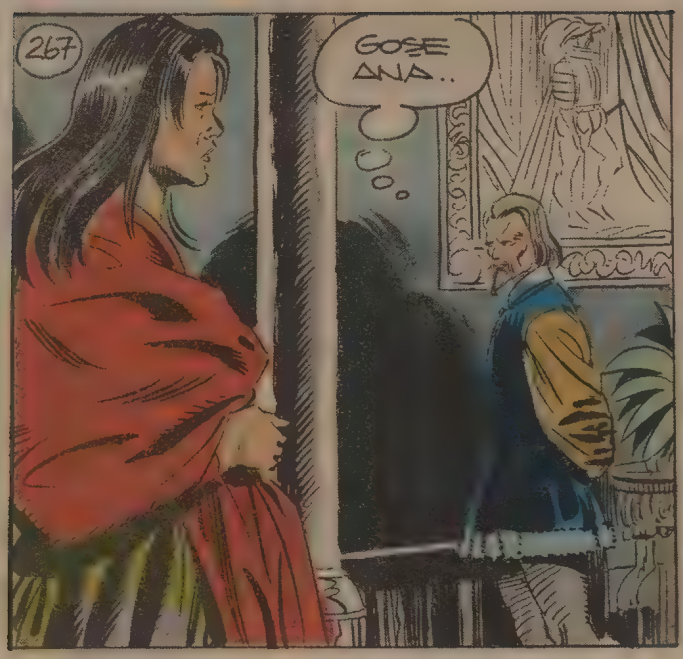

Neden sürekli olarak Katerin'i bulması için ona bilgi veriyordu?

—Bu sırrı mutlaka öğreneceğim! diye mırıldandı...

On dakika sonra yaşlı kadın, her zamanki hırpani kılığıyla Kral İkinci Şarl'ın karşısındaydı...

Kalbindeki büyük kinin ışıltısı gözlerine yansıyordu...

Kadın da, Kral da derin bir merak içindeydi..

Goşe Ana:

—Tamam mı asaletmeap? dedi. Muradınıza erdiniz mi?

—Ne demek, muradıma erdim mi?

—Yani Katerin'e sahip olmadınız mı? Onunla yatıp, onu sevmediniz mi?

Kral, kadının amacının ne olduğunu an-

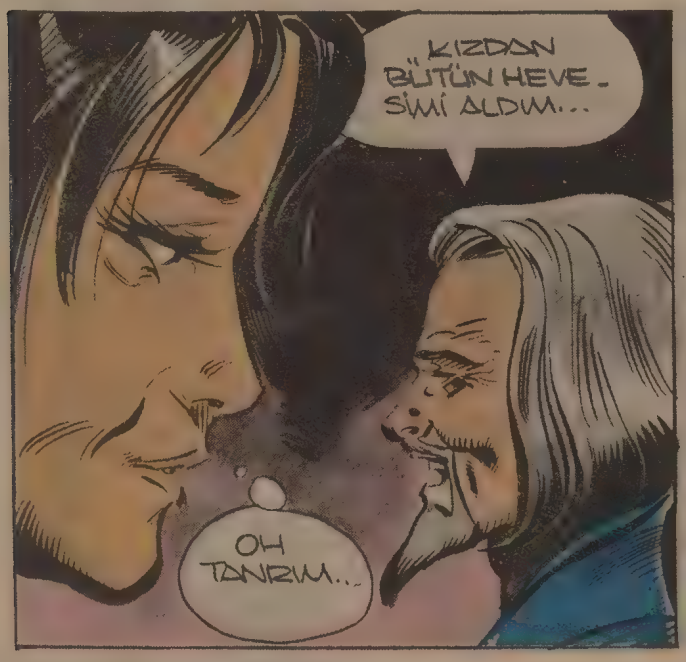

lamak için yalan söyledi:

—Haaaa... O iş mi? diye şen bir kahkaha atarak devam etti:

—O işi çoktan becerdim... Kızdan bütün hevesimi aldım... Çok nefis bir yaratık...

Goşe Ana'nın gözleri garip bir şekilde parladı. Sesinde sanki derin bir sevinç vardı:

—Demek Katerin, sizin metresiniz oldu?

—Evet...

—Eminsiniz değil mi?

—Elbette... Ama daha sonra esrarengiz bir şekilde ortadan kayboldu... Meçhul birileri onu kaçırdı galiba?

Duyduğu şeyler Goşe Ana'yı sevinçten sarhoşa çevirmişti sanki...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

29 EYLÜL 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 453 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

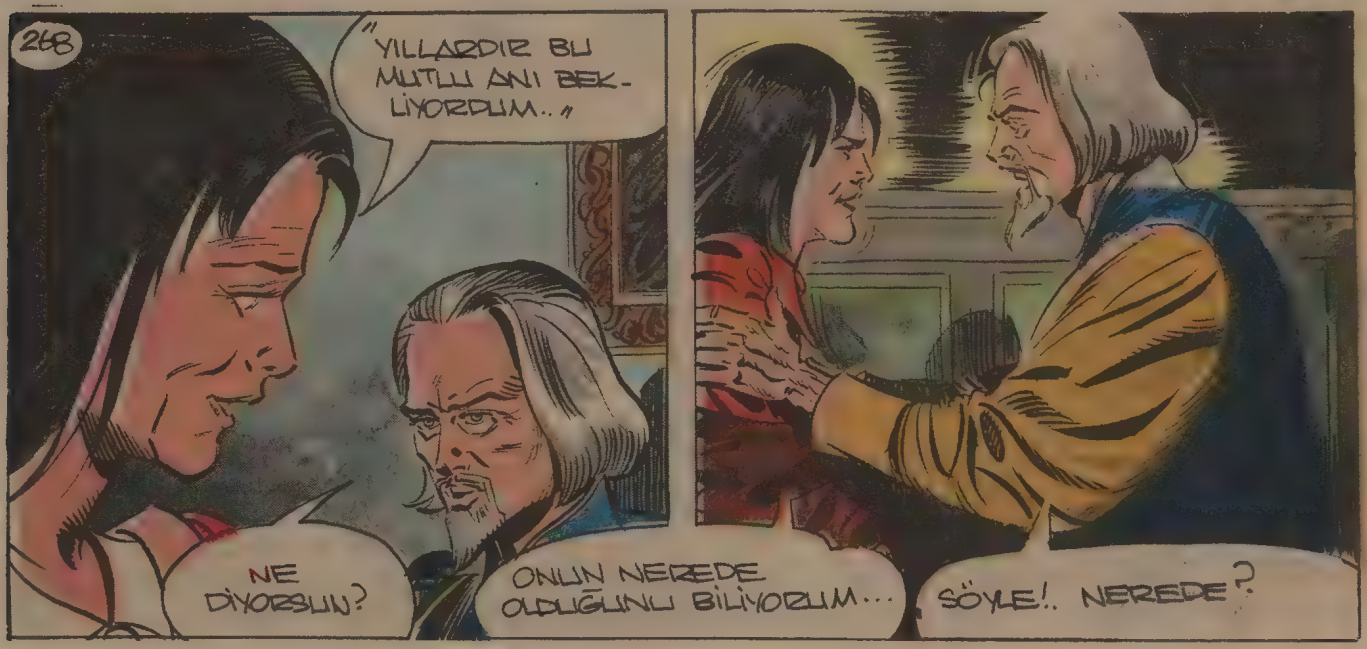

"—Tanrım... Yıllardır bu mutlu anı, bu mutlu intikam dakikasını bekliyordum" diye mırıldandı.

Kral, onun garip mırıltılarını anlamayarak sordu.

—Ne diyorsun?

—Şey asaletmeap...Sizin mutluluğunuzun beni de memnun ettiğini söylüyorum. Katerin ortada yok diyorsunuz. Onun nerede olduğunu ben biliyorum.

Kral heyecanla Goşe Ana'ya doğru atıldı kollarından tutarak şiddetle sarstı.

—Söyle...Nerede?

Goşe Ana, zalim bir şekilde gülümsedi. Bakışları şimdi vahşi bir şekilde parlıyordu.

—Acele etmeyin. Söyleyeceğim. Hem de çok şeyler söyleyeceğim.. Sevgiliniz, metresiniz Katerin şu anda Paris dışında size ait

bulunan eski av köşkünün soğuk mahzeninde bulunuyor.

—Bana ait olan köşke onu kim kapatabilir?

—Karınız asaletmeap... Kraliçe Marie Anjou...

—Neden?

—Kıskançlıktan tabii. Onu orada işkence ile öldürecek. Gidin, kurtarın Katerin'i. Çünkü o size bir sevgiliden, bir metresten de yakın bir kişi..

Kral, kaşlarını çatarak haykırdı.

—Ne demek istiyorsun?

Goşe Ana, müthiş ve korkunç bir kahkaha kopardı.. Başı doğruldu ,sırtı dikleşti. Sert bir sesle:

—Yıllardır düşündüğüm intikam nihayet gerçekleşti, dedi.

Kral haykırdı:

—Ne demek istiyorsun aptal karı?

—Ben aptal değilim. Her şeyi bilirim. Hele kendi intikamımı almasını çok iyi bilirim...

—Neler saçmalıyorsun?

—Katerin'le yattığınızı söylemiştiniz değil mi asaletmeap?

—Evet...

—Yani onu siz iğfal etmiş oluyorsunuz öyle değil mi?

—Evet...

Goşe Ana'nın sesi birden dikleşti ve hakaret edici bir hal aldı.

—Öyleyse şunu iyi bil ki sefil adam, bu kız yani Katerin.. Senin öz kızın.. Yıllar önce metresin olan Kontes'le aranızda geçen yasak aşkın meyvesi...

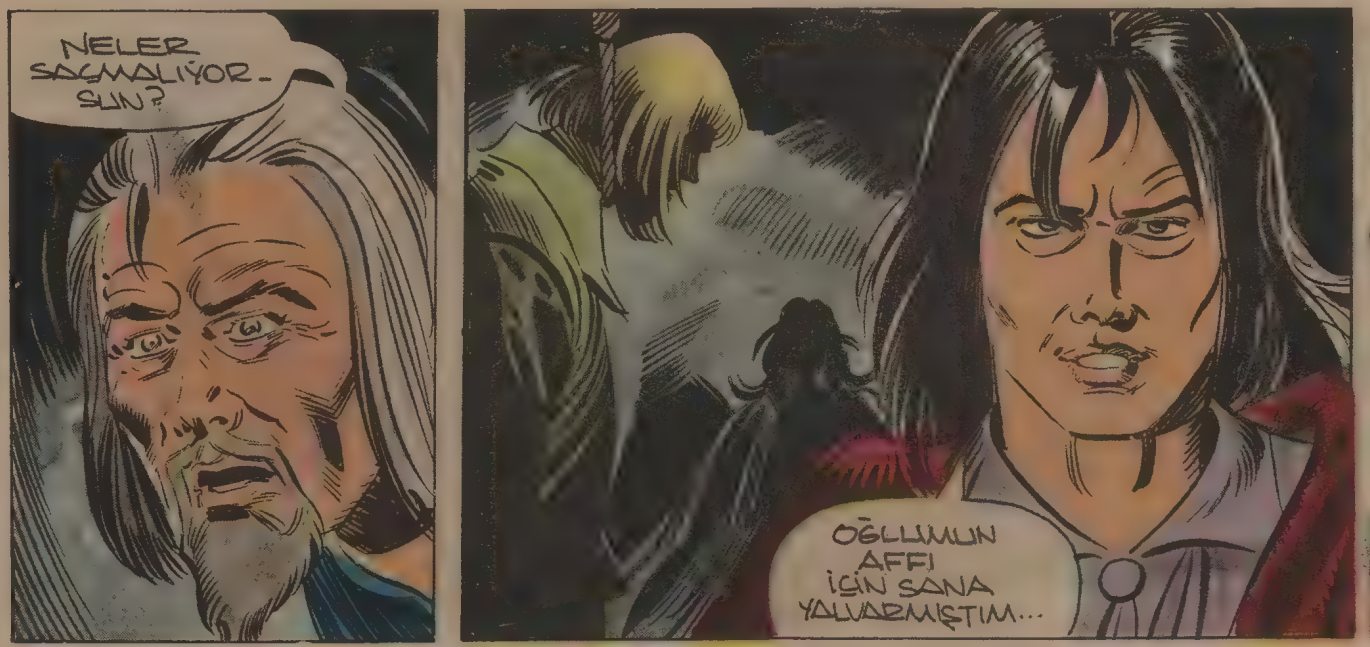

Kral İkinci Şarl'ın gözleri hayret ve dehşetle büyüdü:

—Neler saçmalıyorsun, deli karı?

Goşe Ana, Kralı duymuyormuş gibi aynı heyecanlı sesle devam etti.

—Yıllar önce, hani senin güzel bir sevgilin vardı.. Hatırlarsın. Bu sevgilinden bir de çocuğun olmuştu.. Sonra bu çocuk birdenbire kaybolmuştu.

—Evet... Hatırlıyorum...

—İşte onu çalan benim... Onu büyüten benim... Onu senin darbene uğratan, senin koynuna atan benim. Bir gün idam edilmek üzere olan oğlumun affı için sana yalvarmıştım. Sense çok zalim davranmıştın... İşte bunun öcünü aldım. Fransa Kralı... Cehennem Şarl. Katerin senin kızındır.. Haydi git.. Ona sarıl, onu sev...O aynı zamanda senin metresindir...

İkinci Şarl, duyduklarına inanamıyormuş gibi, gözlerini iri iri açarak bir süre Goşe Ana'ya baktı.. Sonra gök gürültüsü gibi patladı:

—Uğursuz karı!.. İntikamın boşa gitti! Beni kendi kızımın ırzına geçmiş bir baba olarak kederden nasıl öldürmek istediysen, şimdi sen de öyle kudurarak geber. Katerin'e asla elimi sürmedim ve sürmeyeceğim... Yıllar sonra bilmeden kızımı bulmama yardım ettiğin için sana da bir şey yapmayacağım. Kalbinde bu kederle yaşayabilirsen yaşa...

Goşe Ana, yuvalarından fırlayan gözlerini açtı...

Boğazından boğuk bir çığlık fırladı.

Sonra bir kütük gibi sırt üstü yere yuvarlandı.

Yıllarca planladığı korkunç intikamının bir anda boşa gitmesi, kadını yıldırım çarpmışa döndürmüştü.

Goşe Ana bir süre baygın kaldı.

Sonra, yavaş yavaş kendine gelip, çevresine kanlı bir bakış fırlatarak ayağa kalktı.

Sendeleye sendeleye kapıya doğru yürüdü...

Kral, ortalarda görülmüyordu...

"Acaba beni buraya hapis mi etti?" diye düşündü...

Hayır... Kapı açıktı...

Koridoru geçip, merdivenlerden indi.. Ona kimse engel olmadı...

Sokağa dönerek, kin dolu bir bakış fırlattı.

KRALIN GÖZDESİ

Sonra:

—Daha her şey bitmedi! diye söylenerek Paris'in ara sokaklarına dalıp, gözden kayboldu.

★ ★ ★

Yıllar sonra öğrendiği gerçek Kral İkinci Şarl'ı şaşkına çevirmişti.

Demek deli gibi aşık olduğu Katerin, kendi öz kızıydı, öyle mi?

Bu mümkün müydü?

Cadı karı yanılmış olamaz mıydı?

Bir baba, kendi öz kızına karşı, bilmeden de olsa nasıl böyle aşk ve şehvet duyabilirdi?

Hâlâ onu sevmek, göğsünün üstünde sıkmak, yumuşak vücudunun ılıklığını hissetmek istiyordu.

Bir an bu düşüncelerinden utanır gibi oldu. Sonra:

—Hemen gidip, onu iğrenç mahzenden kurtarmalıyım! diye söylendi.

Yanına bir muhafız kıtası alıp, saraydan çıkmak üzereyken, saray komutanı heyecanla koşarak soluk soluğa haykırdı.

—Asaletmeap.. Asaletmeap...

—Ne var? Ne oluyor?

Komutan alnında biriken terleri sildi:

—Çok korkunç bir şey oldu asaletmeap...

—Söylesene be herif, ne oldu?

—Müneccim Barnebe'yi çalışma odasında kalbinden hançerlenmiş olarak bulduk.

Kral titredi, her yanı dehşetle ürperdi.

—Neee? Müneccim öldü mü?

—Öldürülmüş efendimiz.Biz bulduğumuzda can çekişiyordu. Kalbine saplanan bu bıçağı çıkardık, doktorlar onu tedavi etmeye çalıştı, ama kurtaramadı.

Komutan, elindeki beyaz bezi açtı ve kanlı hançeri gösterdi.

Kral'ın yüzü bir anda mosmor kesildi.

Bu hançeri tanımıştı.

Düşes Tampa'ya kendi hediye etmişti bunu...

Müthiş kadın bir gün önce bu hançerle gözlerinin önünde bir kişiyi daha öldürmüştü.

—Tanrım! Bu ne uğursuz bir gün! diye mırıldandı..

Kendisini korkunç zehirden kurtaracak tek kişi olan Müneccim Barnebe de o ha-

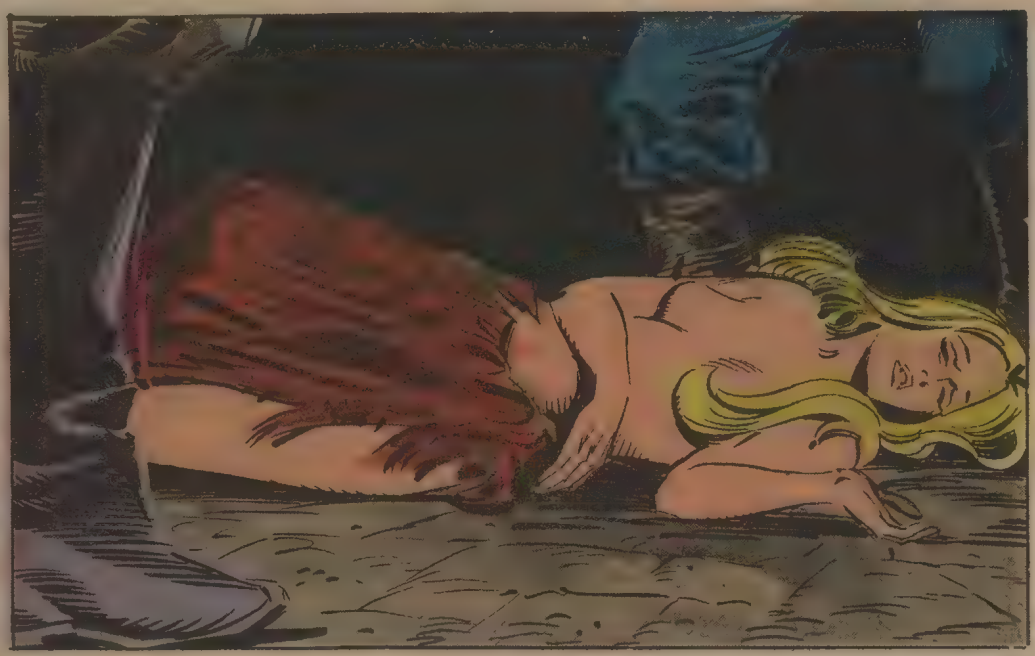

yalet kadının kurbanı olmuştu.

İkinci Şarl, ölümün adım adım kendisine yaklaştığını hissediyordu.

★ ★ ★

Katerin'in artık direnme gücü kalmamıştı.

Hafif hafif inliyor, kalbi korkuyla çarpıyordu.

Elbiseleri, iki vahşi adamın hoyrat elleriyle yırtılmış, vücudu çıplak kalmıştı.

İnce beli, diri göğüsleri ve yuvarlak omzu, çıldırtıcı bir güzellikteydi.

Zindancı Matyo ile korkunç arkadaşı, şehvet mırıltıları içinde onun üzerine atıldı.

Genç kız, hiç karşı koymadan olacakları bekliyordu.

Yorgun, bitkin ve perişandı.

Her şeyin sonunun geldiğini düşündü. Kalbi acıyla burkuldu...

Ansızın tüyler ürpertici bir hırıltı, bayılmak üzere olan Katerin'i kendine getirdi.

Havada, keskin bir vınlama duyulmuş, uçan bir bıçak zindancının arkadaşının boğazına saplanmıştı.

Şimdi bıçak, sapına kadar yumuşak ete gömülmüş halde duruyordu.

Mahzenin taşlarına yüzüstü yığılan korkunç adamın ağzından sel gibi kan boşandı. İri vücudu yerde acıyla kıvrandı, sarsıldı, titredi ve hareketsiz kaldı.

Katerin, ne olduğunu anlamadan çevresine bakınınca, kapıda kurtarıcısını gördü, soluk dudaklarının arasından bir sevinç çığlığı fırladı.

—Kara Murat...Oh Tanrım, çok şükür! Tam zamanında yetiştin...

Kara Murat, çevik bir hareketle cesedin üzerinden atladı. Şimdi yiğit yüzünde ışıl ışıl yanan kara gözleriyle dev zindancı Mat yo'ya bakıyordu.

—Sıra sende yaban ayısı!.. Irz düşmanlarının cezası ölümdür!..

Dev adamın kendisine sonsuz güveni vardı. Arkadaşının ölümü onu önce şaşırtmış ama kısa sürede kendisini toparlamıştı. Kin dolu bakışlarını Kara Murat'a dikerek:

—Yemin ederim ki, buradan sağ çıkamayacaksın! diye homurdandı ve kemerinden uzun bıçağını çekerek Kara Murat'a saldırmaya hazırlandı.

Yaman bir kavga olacağa benziyordu. Zindancı Matyo, çok iri ve güçlüydü.

Kara Murat, onunla nasıl baş edecekti?

Katerin, dövüşe hazırlanan iki adamın altında kalıp ezilmemek için bir köşeye sürüldü.

.Her yanı o kadar ağrıyor ,başı öylesine dönüyordu ki, Kara Murat tam zamanında geldiği için Tanrı'ya şükretmesi mi, yoksa delikanlının hesabına üzülmesi mi gerektiğini bilmiyordu.

Çünkü Zindancı Matyo'nun beş kişiyle baş edecek kadar güçlü olduğunu biliyordu.

Gerçi Kara Murat son derece çevikti. Mükemmel silah kullanıyordu, ama rakibi ondan iki karış daha iri ve kuvvetliydi.

Katerin, endişe içinde delikanlıya bakt ı. Bulanık gözlerinin arasından onun kendisinden emin bir şekilde gülümsediğini gördü.

İki erkek, şimdi karşı karşıya geçmişlerdi.

Garip bazı dans hareketleri yapar gibi, birbirlerinin çevresinde dönerek fırsat kolluyorlardı.

İkisinin de elinde uzun ve sivri birer bıçak parıldıyordu.

Kara Murat, Katerin'e:

—Seni duvara bağlayan zincirin anahtarını buldum, diye seslendi. Az daha bu sersemin söylediği yalana inanıyordum. Son anda onun odasına girip bir araştırma yapmak aklıma geldi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

6 EKİM 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 454 FİYATI 15 LİRA

ÖZET : Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

...Anahtar Kraliçe'de değil, zindancının odasındaydı. Bu yüzden, dönüşüm çabuk oldu. Şimdi kurtulman için şu hayvanı ortadan kaldırmamdan başka bir engel kalmadı.

Dev zindancı Matyo, Kara Murat'ın sözlerine fena halde öfkelendi, boğuk bir sesle:

—Şimdi senin kafanı koparayım da gör? diye homurdanarak onun üzerine atıldı.

İki adam, mahzenin ortasında kinle birbirlerine sarıldılar.

Kara Murat'ın zindancının altına yıkıldığını gören Katerin,acı bir çığlık attı. Ama delikanlı kendini çabuk toparladı.

İki erkek, birbirlerinin bıçaklı kollarını yakalamışlar, yerde yuvarlanıyorlardı.

Bu arada, ikisi de yırtıcı panterler gibi

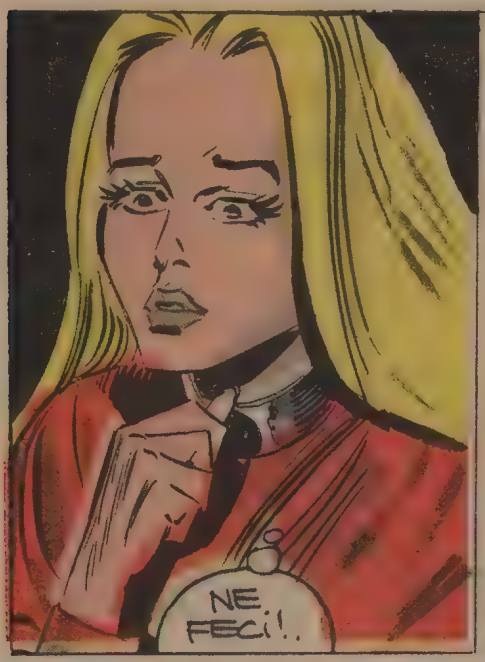

kükrüyor, birbirlerinin canını almaya çalışıyordu.

Hareketleri o kadar hızlı ve o kadar şiddetliydi ki, Katerin hiç bir şey seçemiyordu.

Tek vücut olmuşlardı sanki...

Böylece, genç kıza hiç bitmeyecek gibi gelen dakikalar geçti.

Kara Murat, hayatında bu derece kuvvetli bir düşmana rastladığını hatırlamıyordu. Zindancı Matyo hem çok iri, hem de olağanüstü çevikti.

Aynı anda, dev adam da şaşkınlık içinde:

"—Garip şey.. Benim yarım kadar olan şu herif, amma da kuvvetliymiş! Neredeyse benim kadar güçlü!" diye düşünüyordu.

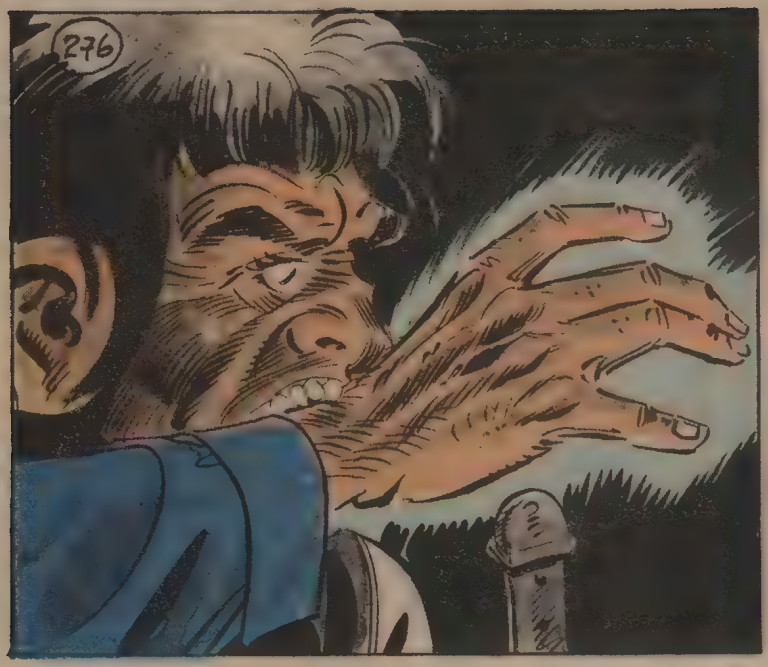

Adam birden hırsla atılarak dişlerini Kara Murat'ın bileğine geçirdi. Dişlerin saplandığı yerden kan çıktı.

Kara Murat'ın parmakları gevşedi ve bıçağı elinden düştü. Delikanlı öfke içinde:

—Vay kalleş! Doğrusu bunu beklemiyordum! diye söylendi. Düşmanını bütün gücüyle iterek, çevik bir hareketle geri sıçradı.

Zindancı Matyo'nun göğsünden sevinçli bir hırıltı çıktı ,kanlı gözlerini Kara Murat'a çevirerek:

—Şimdi hapı yuttun itoğlu it! diye kükredi.

Delikanlının dudakları hafif bir alayla kıvrıldı:

—O kadar sevinme koca ayı! Kavga henüz bitmiş değil.

Dev adam, vahşi bir kahkaha attı:

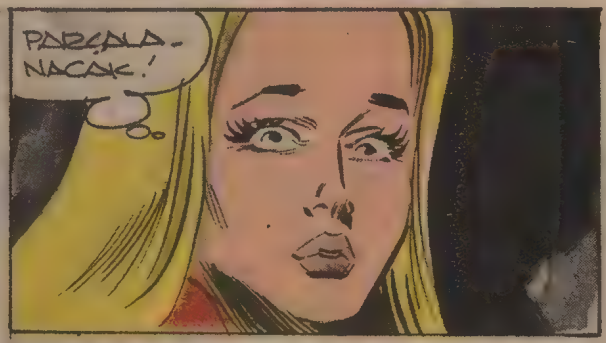

—Şuna bak.. Hâlâ pek yüksekten atıyor. Al bakalım bunu ne yapacaksın?

Birden hızla atılıp, havada döndürdüğü bıçaklı kolunu şimşek gibi Kara Murat'a savurdu.

Katerin, korku ile gözlerini kapayarak "Parçalanacak zavallı!" diye inledi.

Ama Kara Murat inanılmaz bir çeviklikle geriye sıçrayıp, Matyo'nun ölüm darbesinden sıyrıldı.

Delikanlı, adım adım geriledi, Matyo ilerledi.

Katerin, heyecandan bayılacak haldeydi. Dev zindancı dövüşü kazandığını düşünerek seviniyor, daha sonra Katerin'e sahip olacağını düşünerek zevkle ürperiyordu.

Tekrar saldırdı, bıçaklı kolu, havada hızla döndü.

Kara Murat, yay gibi büküldü, bıçak saçlarını yalayarak geçti.

Delikanlının bakışları hafifçe karardı, yüreği ıstırapla bulandı.

Durumu, hiç de parlak değildi.

Ölümden korktuğu yoktu ama, Katerin'i kurtaramamak düşüncesi ona acı veriyordu.

Matyo, kükreyerek bir hamle daha yaptı.

Kara Murat, panter çevikliğiyle yana kaçtı.

Fakat keskin bıçağın sivri ucu omuzunda küçük bir delik açtı. Kan bu delikten fıskiye gibi fışkırdı.

Katerin, derin bir umutsuzluk içinde:

"—Artık Kara Murat kurtulamaz. Zavallı benim için ölüyor!" diye inledi.

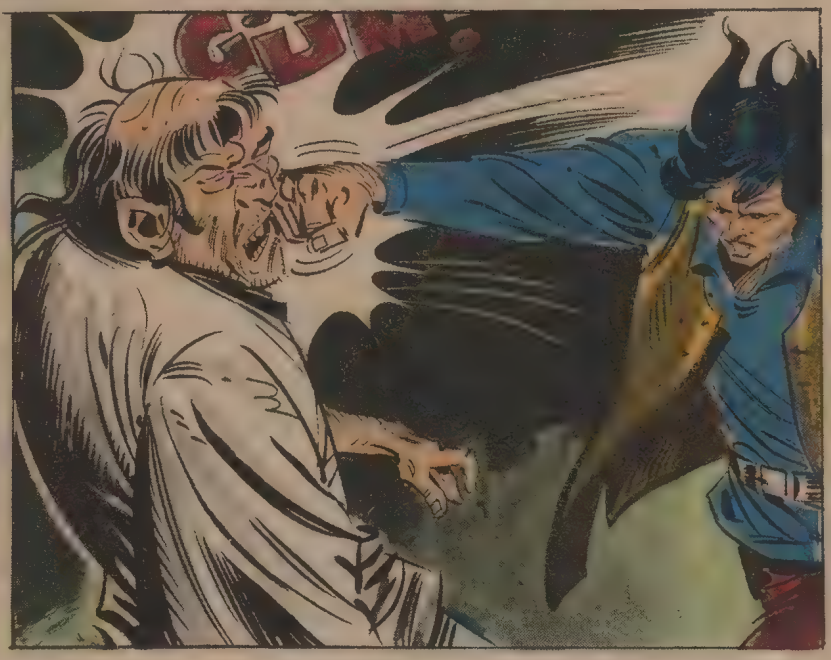

Dev zindancı, son ve öldürücü hücuma hazırlanıyordu.

Gözlerinde vahşi bir galibin sevinci vardı.

Rakibinin geri geri çekilmesini bekliyor ve bütün hücum planını buna göre tasarlıyordu.

Ama o anda inanılmaz bir şey oldu.

Bıçaklı adamdan korunmak için geri kaçması beklenen Kara Murat, ansızın yayından fırlayan bir ok gibi Matyo'nun üzerine atıldı, suratına müthiş bir yumruk vururken, aynı anda çelik gibi pençesiyle onun bıçaklı bileğini yakaladı.

Dev zindancının ağzından ve burnundan kanlar fışkırıyordu.

Birbirine kenetlenen iki gövde yere yuvarlandı.

İkisi de olanca gücünü harcıyor, Matyo, bıçaklı kolunu kurtarmaya uğraşırken, Kara Murat onun bileğini elinden kaçırmamaya çalışıyordu.

Dövüş, kıyasıya devam etti.

Her tarafları kan içindeydi.

Katerin ,bu vahşetten korkmuştu.

O güne kadar böylesine dehşetli bir kavga görmemişti çünkü.

Bir kin topağı halinde yerde yuvarlanırlarken, Kara Murat'ın başı duvara çarptı, gözleri karardı, bulanık bakışları arasından dev adamın bıçaklı kolunu homurdanarak kaldırdığını gördü.

Katerin, zindancının dizini Kara Murat'ın karnına bastırdığını ve onu koyun keser gi-

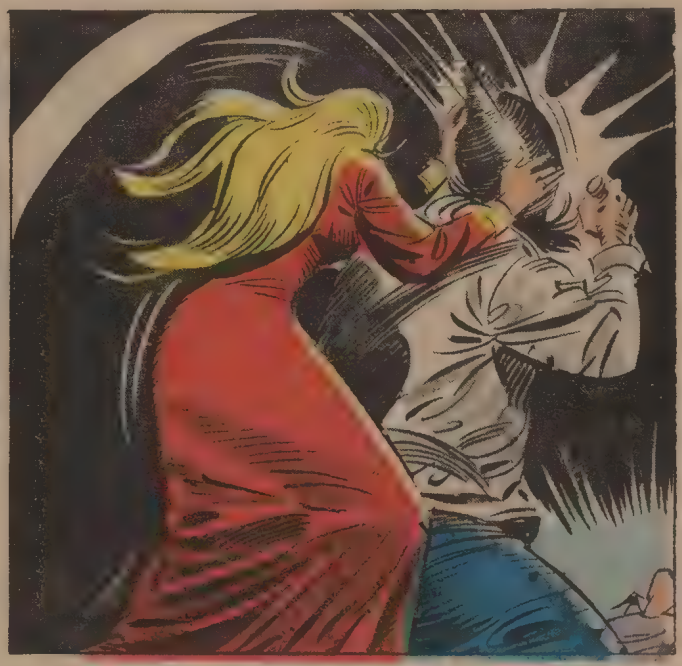

bi doğrayacağını dehşet içinde farketti.

Şimdi, adamın bıçaklı kolu havadaydı.

Kara Murat,birkaç saniye sonra ölecekti.

Genç kız:

—Tanrım! Bir şeyler yapmalıyım! diye hıçkırdı.

Umutsuz bir hareketle bütün gücünü toplayarak, yanındaki su testisini kaptığı gibi zindancının başına indirdi.

Bunu tam zamanında yapmıştı.

Adam gık demeden yere yığıldı.

Kendisini toparlayan Kara Murat bir sıçrayışta ayağa kalkarak:

—Sağol Katerin! Hayatımı kurtardın! dedi.

KRALIN GÖZDESİ

Katerin son gücünü kullanıp testiyi adamın başına indirdikten sonra tekrar yığıldığı yerden delikanlıya sevgiyle baktı.

Kara Murat düşürdüğü bıçağını alarak dev zindancının kendisine gelmesini bekledi.

Adam, homurdana homurdana ayağa kalktı....

Neye uğradığını anlayamamış gibi, şaşkın bir tavırla Kara Murat'a baktı.

—Yine kurtuldun ha? Âma bu defa sonun geldi! diye hırlayarak yerden bıçağını kaptı.

Testi kırıkları adama her şeyi hatırlattı. Baygın kaldığı kısa an içinde Kara Murat'ın kendisini öldürmeyişine şaşırdı:

—Demek fırsat varken beni hançerlemedin? Ne büyük hata! Bu fırsatı kaçırmamalıydın delikanlı! Çünkü ben seni affetmeyeceğim...

Dev zindancı, vahşi bir hayvan gibi garip sesler çıkararak saldırdı.

Ama, Kara Murat bu defa tetikte bekliyordu.

Yana çekilerek, adamın saldırısından kurtulurken bıçaklı kolunu şimşek gibi uzattı.

Gırtlağı delinen zindancının kanı yarı baygın halde yerde yatan Katerin'in ayaklarına kadar sıçradı.

Adam, kesik kesik hırıltılar çıkararak yere yığıldı, kısa bir süre can çekişti, sonra hareketsiz kaldı.

Kara Murat, alnında biriken terleri silerek:

—Bu da öldü! dedi.

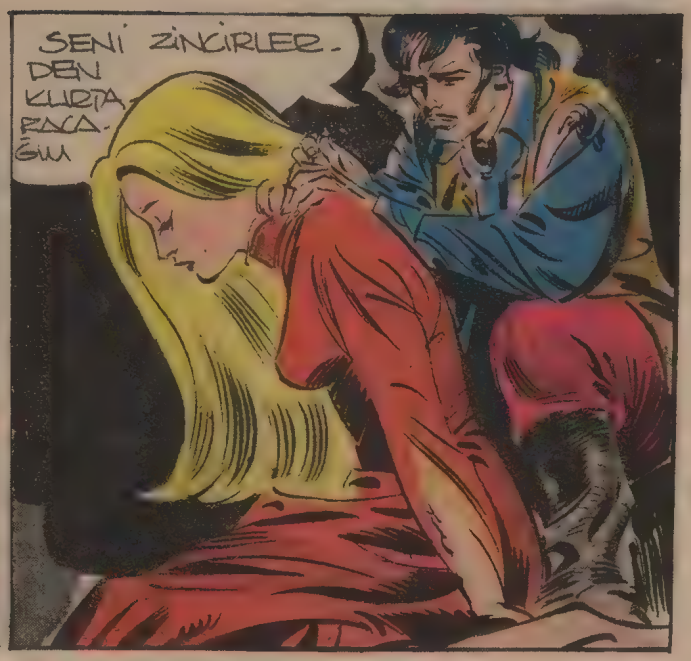

Soluk soluğaydı.

Hâlâ nefes almakta güçlük çekiyor, göğsü körük gibi kalkıp iniyordu.

Katerin'in yanına diz çökerek, kızın uzun saçlarını okşadı:

—Çok cesursun! Kavgada bana yardım etmesen ölebilirdim. Seni hemen boynundaki şu iğrenç halkadan kurtarayım. Pis haydut seni ne hale sokmuş! Boynun kan içinde!

Zindancıyla arkadaşının acımasızca çektikleri demir halkanın yaraladığı Katerin'in boynu yer yer kanıyordu.

Genç kızın büyük acı çektiği belliydi.

Kara Murat genç kızın gömleğinin bir kısmını yırtarak demir halka ile boynunun arasına tampon gibi soktu. Sonra paslı bir anahtarla kilidi açmaya çalıştı.

On saniyelik kısa bir zaman süresi bile,

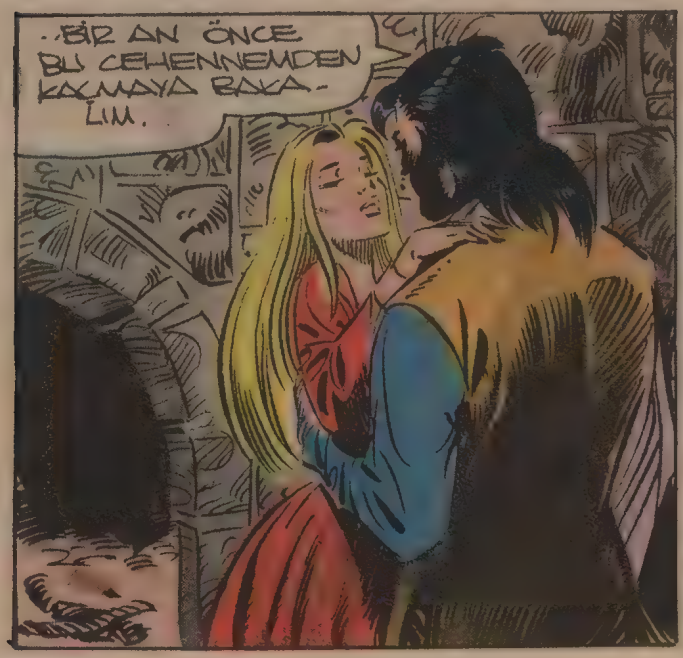

Katerin için yorucu ve ıstıraplı oldu. Yaralı boynu fena halde sızlıyordu.

Nihayet, kilit açıldı, demir halka düştü ve serbest kalan Katerin, ayağa kalkarak, Kara Murat'ın boynuna sarıldı.

Delikanlı:

—Bana sonra teşekkür edersin, dedi. Şimdi bir an önce bu cehennemden kaçmaya bakalım. Çevrede başka gardiyanlar da var...

Kara Murat, sendeleyen kızı belinden tutarak kapıya doğru sürükledi. Katerin'in yürüyecek hali yoktu. Büyük bir çaba harcayarak Kara Murat'ı takip etti.

Kara Murat, kızı zincirlerinden kurtarmakla işin bitmediğini biliyordu.

Bundan sonra koridoru ve holü geçip avluya ulaşarak dışarıya çıkması gerekiyordu.

Bunun için de iki yol vardı: Kapıdan çıkmak veya duvarı aşmak. Katerin'le beraber duvarı aşması zordu. Hatta imkânsız gibiydi.

Kapıda ise, her zaman birkaç nöbetçi bulunuyordu. Şu halde binadan çıkması için müthiş bir kavga yapması gerekecekti. Katerin'in zincirlerini birbirine bağlayarak bir topuz haline getirip, sağ eline aldı. Kızla beraber dar ve karanlık koridorda dikkatle ilerlerken, her an bir saldırı bekliyordu.

Nitekim, koridordan çıkıp, hole ulaştığı sırada sert bir ses, top gibi gürledi:

—Dur!...

Kara Murat, irkilerek durdu. Katerin umutsuzlukla inledi.

Vahşi bakışlı iki adam, önlerini kesmişlerdi. Muhafızlardan biri kaba kaba güldü.

—Demek kaçıyorsunuz?

Kara Murat, gayet sakin cevap verdi:

—Evet kaçıyoruz...

—Kızın zincirini sen mi kopardın?

—Evet...

—Nasıl koparabildin?

—İşte böyle...

Muhafız, birdenbire tavanın tepesine yıkıldığını sandı, Kara Murat elindeki zincirle başına vurmuş ve onu yere sermişti.

Bunu yaparken çok dikkatli davranmıştı. İstese adamın kafasını parçalar ve onu derhal öldürürdü. Zinciri, sadece onu bayıltacak hızla kafasına indirmişti.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

13 EKİM 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 455 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır

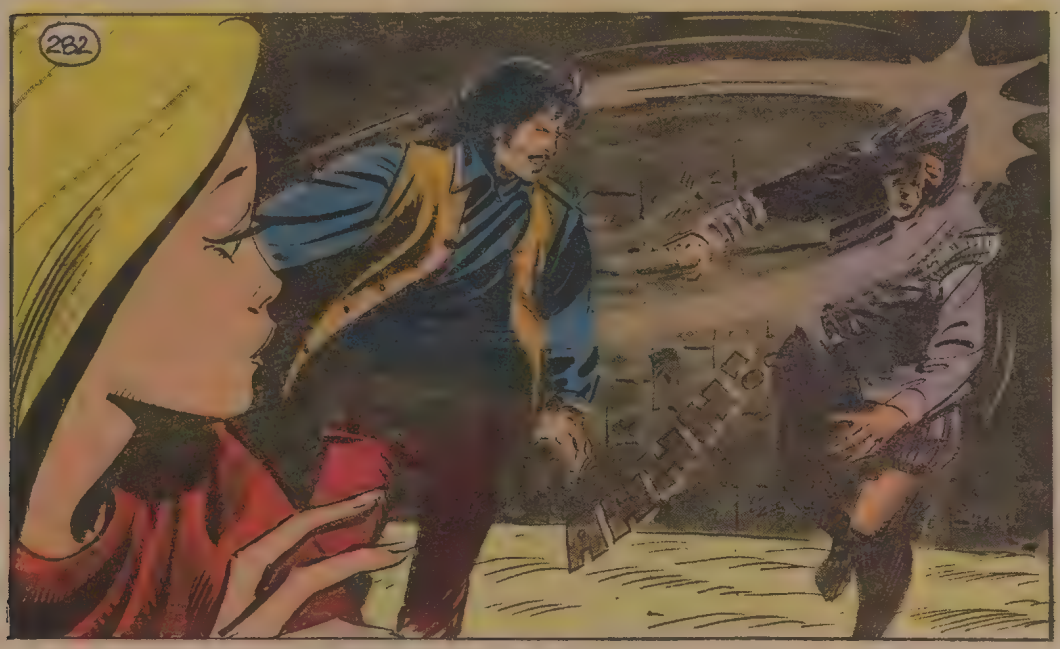

İkinci muhafız, kılıcını çekerek öfkeyle Kara Murat'ın üzerine atıldı ama bir zincir darbesiyle o da baygın yere düştü.

Heyecandan bayılacak hale gelen Katerin'in Kara Murat'a dikilen bakışlarında sonsuz bir hayranlık vardı. Genç adamın, kendisini kurtarmak için önüne çıkan herkesle vuruşması, kıza gurur veriyordu.

Katerin:

—Seni seviyorum! diye fısıldadı.

Kara Murat zinciri bırakarak, muhafızlardan birinin kılıcını alıp, Katerin'le beraber avluya çıktı.

Dış kapıya doğru ağır ağır ve hiç ses çıkarmadan yürümeye başladılar.

Kara Murat'ın yüreği birden sevinçle ürperdi.

Demir kapı aralıktı ve iki muhafız, nö-

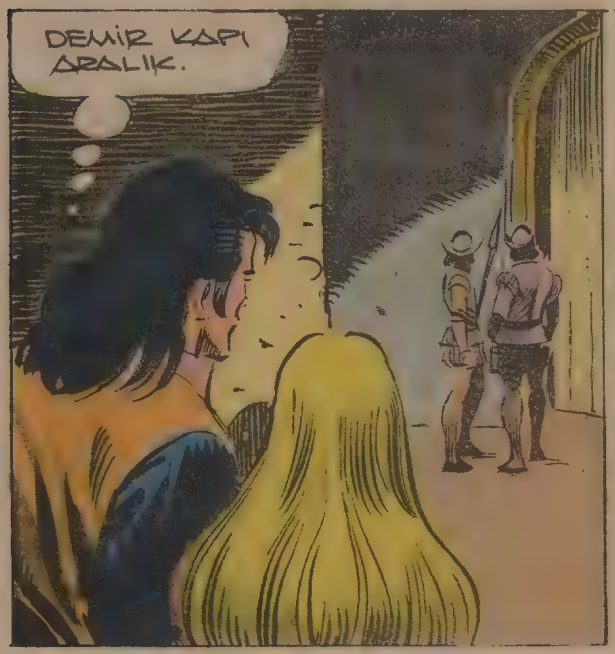

betçi kulübesinin yanında ayakta konuşuyorlardı.

Bu, büyük bir şanstı.

Kapı kapalı ve kilitli olsaydı, nöbetçileri haklasa bile anahtarı bulmak ve kapıyı açmak mesele olacaktı.

Boğuşma sırasında kopacak gürültü her yerden duyulacak ne kadar asker varsa kapıya dolacaktı.

Şimdi artık, saniyelerin bile büyük önemi vardı.

Nöbetçiler onları fark edecek olurlarsa, hemen kapıyıkapatıverirlerdi. Böylece büyük bir fırsat kaçmış olurdu.

Kıza durmasını işaret etti. Sonra duvara sürüne sürüne muhafızlara mümkün olduğu kadar yaklaştı. Daha fazla gizlenemeyeceği mesafeye gelince, yıldırım gibi koşmaya başladı.

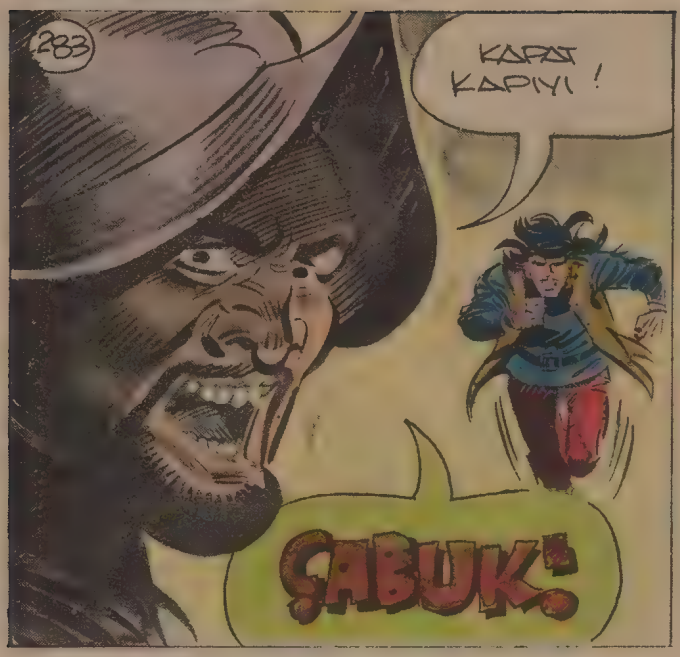

Nöbetçiler, ayak seslerini duyar duymaz, konuşmalarını yarıda bırakarak ona doğru döndüler:

—Kimsin sen?

Kara Murat cevap vermeden gittikçe hızlanarak koşuyordu.

Mızrağını doğrultan nöbetçi, arkadaşına:

—Kapat kapıyı! diye bağırdı.

Kara Murat mahvolmak üzere olduklarını anladı.

Şimdi, kapı ile arasında sadece on adım vardı.

Bir nöbetçi, yolunu kesmişti, öteki de demir kapıyı kapamak üzereydi.

Birkaç saniye sonra, bütün umudu sönecekti.

Kara Murat, mızrağı ile kendisini dur-

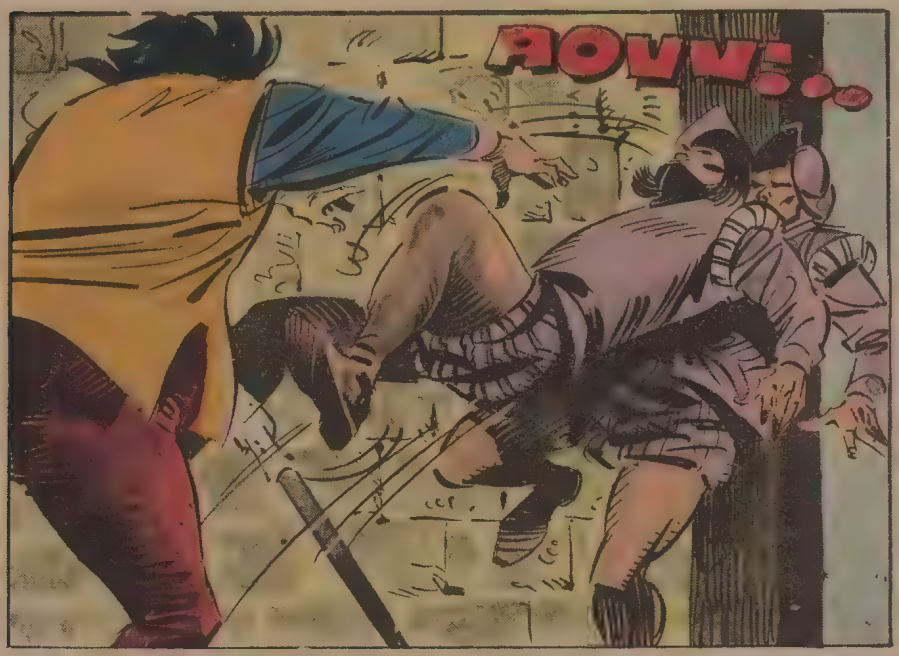

durmak isteyen askerin üzerine panter gibi atıldı, onu belinden kavradı ve kapıyı kapamaya çalışan nöbetçinin üzerine top gibi fırlattı.

Bunu tam zamanında yapmıştı.

Birbirinin üzerine yığılan nöbetçilerin vücutları, demir kapıya sıkışarak kapanmasına engel oldu. Şimdi ikisi de:

—İmdat! diye bağırıyordu.

Kara Murat, atmaca gibi yetişti ,balyoz gibi yumruklarıyla ikisini de bayılttıktan sonra, derin bir soluk aldı.

Binadan ayak sesleri ve bağrışmalar gelmeye başlamıştı.

Demek ki, daha birçok muhafız vardı.

Hızla Katerin'in yanına giderek:

—Haydi! dedi. Ama genç kız ayakta güçlükle durabiliyordu. Onun yürüyecek halde olmadığını gören Kara Murat:

—Ne yapalım başka çare yok! diyerek genç kızı kucakladığı gibi kapıdan dışarı fırladı.

İlerideki ağaç yığınına doğru koşmaya başlamıştı:

—Çoğu gitti, azı kaldı! diye mırıldanırken başını çevirip geriye baktı.

Henüz peşlerine kimse takılmamıştı.

—İşte bu iyi! diye sevindi.

Boş araziyi geçip, ağaçlığa dalabilirlerse, kurtulmaları kolaylaşırdı.

Ağaçların arasında iki yüz adım kadar gittikten sonra, durdu. Soluğu kesildiği için değil, sessizliği dinlemek ve takip edilip edilmediğini anlamak için durmuştu.

Katerin korkuyla:

—Bir şey mi var? diye sordu.

Kara Murat:

—Endişelenecek bir şey yok, dedi. Sadece uzakta birtakım atlılar koşuyor. Belki de avlanan asilzadelerdir. Bizimle ilgileri olduğunu sanmıyorum.

Kucağında tuttuğu kızı göğsüne bastırarak hızlı adımlarla ağaçlar arasında bir süre daha yürüdü, kuytu bir köşede durup, onu yere bıraktıktan sonra iyice yorulduğunu anladı.

Her şeye rağmen, Katerin'i kurtardığı için mutluydu.

Avını elinden kaçırdığını öğrenince, Kraliçe'nin yüzünün alacağı şekli düşünerek memnun bir şekilde gülümsedi.

Bundan sonra ne yapacağını, nereye gideceğini bilmiyordu.

Katerin'e sevgiyle baktı.

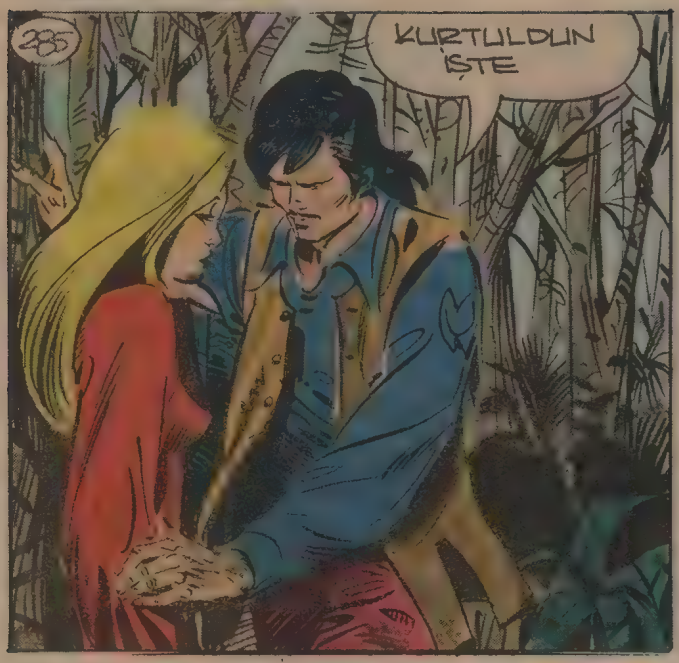

Kızı, yavaş yavaş bir sükunet dalgası kaplıyordu.

Onu tepeden tırnağa titreten nöbetler kaybolmuştu.

Acılar, kabuslar, dehşet dolu anlar ve ölüm zindanına ait her şey yok oluyordu.

Kara Murat tatlı bir sesle mırıldandı:

—Felaket insanın üzerine hiç beklenmedik bir anda çöküyor değil mi? Ama kurtuldun işte. Seni bulabilmek için Kraliçe'nin karşısında uzun zaman rol yapmak zorunda kaldım. Mutluyum, çünkü yaşıyorsun.

Kara Murat, biraz daha eğildi. Katerin'in gözlerini kapadığını ve kendini tamamen onun himayesine bıraktığını gördü. Kızı usulca dudaklarından öptü.

Katerin, okşamaları kabul ediyor ve öpücüğün verdiği tatlı hazla vücudundaki ağrıların hafiflediğini hissediyordu.

Birden, ağaçların arasından birtakım gölgeler çıktı ve heyecandan titreyen bir ses:

—İşte yakaladık onları! diye haykırdı.

Sapsarı kesilen Kara Murat, kızı bırakarak elini kılıcına attı.

Çevresi, bir anda yirmi kadar atlıyla kuşatılmıştı.

Süvarilerin hepsi mızraklı ve tepeden tırnağa silahlıydı.

Adamlara, umutsuz bir bakış fırlatan Katerin'in soluk dudaklarının arasından hazin bir inilti döküldü:

—Tanrım! Mahvolduk!

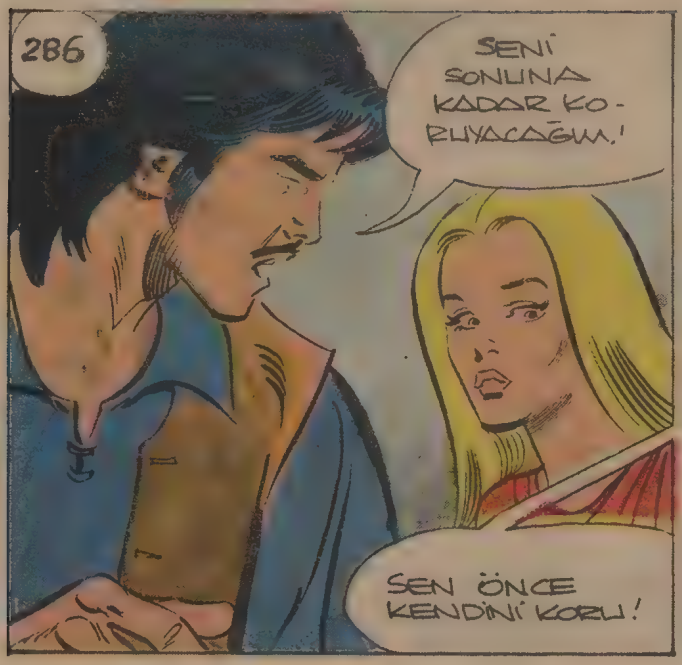

Kara Murat:

—Korkma Katerin! Seni sonuna kadar koruyacağım! diye kükredi.

Alaylı bir kahkaha, çevreyi çınlattı:

—Haydi oradan soytarı! Sen önce kendini koru.. Son duanı yapman için çok az vaktin kaldı. Az sonra ölümlerden ölüm beğeneceksin...

Kara Murat ,sesin geldiği yana döndü ve dudaklarının arasından tek kelime boğuk bir haykırış halinde çıktı.

—Kral!..

Evet.. Karşısında beyaz bir atın üzerinde çalımla duran Fransa Kralı İkinci Şarl'dı. Avını pençesine geçiren vahşi bir hayvan gibi gözleri sevinçle ışıldıyordu:

—Seninle görülecek bir iki hesabımız vardı Kara Murat. Şu son günlerde başıma

bir sürü iş açtın. Sarayımı altüst ettin, Parisli serserileri ayağa kaldırdın, bana ve ülkeme çok zarar verdin. Katerin'i ararken, seni de ele geçirmem benim için mutlu bir rastlantı.

Kara Murat, çevresine hızlı bir bakış fırlattı.

Kurtulması imkânsızdı.

Madem ki ölümden kurtulamayacaktı, yerde sürünen sefil böcekler gibi ölmektense, havada uçarken vurulan kartallar gibi ölmeyi tercih ederdi.

Bunu düşünerek, son nefesine kadar vuruşmaya karar verdi. Bu kararı verdikten sonra rahatladı ve sakin bir şekilde Kral'a şöyle seslendi:

—Beni ele geçirmen kolay olmayacak.

...İstesem senin süslü askerlerini tırpan gibi biçerek geçip giderim ama, burada korumam gereken savunmasız bir kız var. Bu yüzden kalıyorum.

İkinci Şarl, gürültülü bir kahkaha attı:

—Hâlâ kabadayılık taslıyorsun.Adamlarımın seni parçalamak için sabırsızlandıklarını görmüyor musun?

Kara Murat'ın yüzünde alaycı bir gülümseme dolaştı:

—Onların yüzlerini görmek beni sevindirdi doğrusu. Çünkü Serseriler Yatağı baskınında arkalarına bakmadan kaçarken sadece tabanlarını görebilmiştim...

Bu ağır hakaret karşısında Kral'ın silahşorleri öfkeyle homurdandılar.

—Ne bekliyoruz? Hemen tepeleyelim edepsizi!.

—Acele etme arkadaş. Bırak Kralımızın dediği gibi son duasını yapsın.

—Asaletmeap, emir verir vermez kafasını tavuk gibi kopartırız.

Kara Murat hızla kılıcını çekerek.

—Boşuna vakit kaybediyorsunuz pis cellatlar! diye gürledi. Yoksa efendinizin yüzüne tükürdüğüm gibi, sizlere de birer birer tükürmemi mi bekliyorsunuz?

Öfkeden mosmor kesilen Kralın işaretiyle silahşorler atlarından inerek, kılıçlarını çektiler:

—Haydi, kanını akıtalım şu serserinin..

—Kalbini deşip, damarlarını boşaltalım -İşkembesini sökelim...

Kara Murat:

—Sakın gecikmeyin haydutlar! diye bağırdı. Burada çok kanın akacağı muhakkak. Ama bu kanların hangi damarlardan çıkacağı belli değil. Haydi soytarılar! Haydi pis cellatlar! Haydi Kralın uşakları! Hepiniz birden gelin

Delikanlının sözleri, adamları bir kat daha kızdırdı. Kendilerine böyle pervasızca hakaret yağdıran bu genci, hemen parçalamak için üzerine atıldılar.

Şimdi, sık ağaçlar arasında kanlı bir oyun oynanıyordu.

Kral'ın silahşörleri kendilerine küstahca meydan okuyan genç adama, öfke içinde saldırmışlardı. Hepsi de bu işin çok kolay olacağını sanıyordu.

Öyle ya, o bir kişi kendileri ise yirmi kişiydiler.

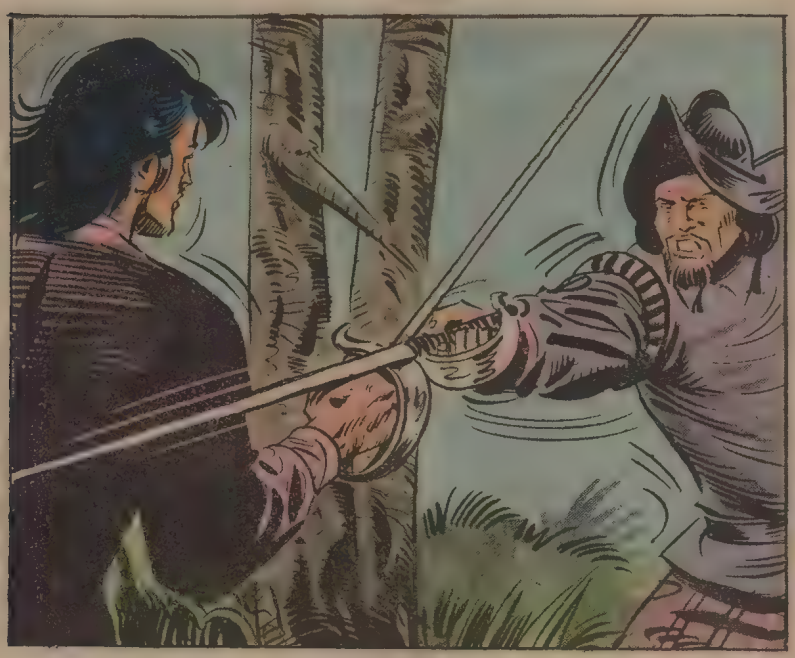

Her şeyin bir dakika içinde, istedikleri gibi sonuçlanmaması için hiç bir sebep yoktu

Kral'ın silahşörleri hızla ileri atılırken, Kara Murat onları aynı şiddetle karşıladı.

Kılıcını büyük bir ustalıkla kullanıyor, ağaçlar arasında durmadan yer değiştiriyor, kendisini korurken karşısındakileri birer birer avlıyordu.

—Al bu sana! Bu da senin payına ahbap! Yanağında açtığım yarayı ömür boyu taşıyarak daima beni hatırlayacaksın.

Ağaçlar arasında oynanan kanlı dramda, Kara Murat'ın kılıcı kadar zehirli sözleri de havaya hükmediyor, Kral'ın adamları onun alayları karşısında çılgına dönüyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

20 EKİM 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 456 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

Çarpışmanın uzadığını gören İkinci Şarl, dişlerini gıcırdatarak:

—Beceriksizler! diye homurdandı. Yirmi kişi bir kişiyle baş edemiyor. Bir de silahşörlükleriyle övünüp dururlar.

Kılıcını korkunç bir ustalıkla kullanan Kara Murat kendisini mükemmel koruyor, bir yandan yapılan hücumları savuşturururken, bir yandan da saldırganların bazılarını yaralamayı başarıyordu.

Kısa feryatlar, acı inlitiler ve kaba küfürler çevreyi kaplamıştı.

Çimenlerin üzerinde yaralılar kıvranıyordu. Kral İkinci Şarl, dehşet içinde:

—Vay canına! diye söylendi. Bu herif benim bildiğimden çok daha azgınmış. Şeytanın ta kendisi vallahi...

Kara Murat,dövüşün ne kadar sürdü-

ğünü kestiremedi. Bir ara elindeki kılıcın son derece hafiflediğini fark etti. Bakınca kılıcının kökünden kırıldığını, elinde sadece kabza kısmının kalmış olduğunu gördü.

Yüzünü, acı bir umutsuzluk kapladı.

Artık, her şey bitmişti.

Bir dakika sonra ölecekti.

Göğsüne doğru uzanan düşman kılıçları görünce:

—Hey kahpe dünya!.. diye haykırdı. Ömrüm vatanımdan çok uzaklarda sona erecekmiş demek ki!.. Elveda gençlik!.. Elveda sevgili Katerin!.. Elveda hayat!..

Bu sırada Kral bütün dikkatini Katerin'in üzerine toplamış, onu tepeden tırnağa süzüyor ve acı acı:

"Kızımmış!..Âşık olduğum, taptığım, uğrunda her çılgınlığı yaptığım Katerin kızımmış!..." diye düşünüyordu.

Kralın ihtirası yine bir anda bütün vücudunu sarmıştı.

Ruhunun aşkla dolu olduğunu hissediyor titriyor, ürperiyordu.

Bir baba kendi öz kızına âşık olabilir miydi?

Bu mümkün müydü? Ne feci şeydi bu?

Kral içinden:

"Tanrım!...O pis cadı yanılmış olamaz mı?" diye inledi.

Aynı anda silahşörlerin sevinç çığlıkları kralı düşüncelerinden kopardı.

Kara Murat'ın kılıcının kırıldığını gören şövalyeler:

—Canavarın dişi söküldü...

—Parçalayalım...

—Gebertelim haydutu! diye bağrışıyorlardı.

Kral bir bakışta durumu kavradı..

Günlerdir kendisine kâbus dolu anlar yaşatan müthiş Türk'ün sonu gelmişti. Kara Murat'ı artık hiç bir kuvvet kurtaramazdı. Gözlerinden sevinç kıvılcımları fışkırarak emretti:

—Öldürün onu!...

Kara Murat sırtını bir ağaca dayayarak derin bir soluk aldı ve yaklaşan ölümü akıl almaz bir cesaretle gözünü kırpmadan karşılamaya hazırlandı.

Son kez mavi gökyüzüne baktı...

Dünya o kadar güzeldi ki....

Ama işte her şey bitiyordu artık...

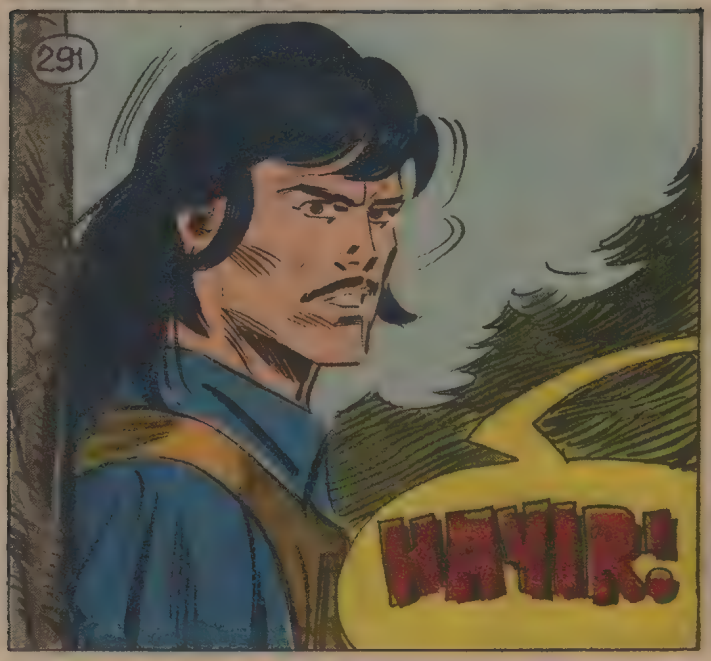

Birkaç saniye sonra ölecekti...

Üzerine gelen adamların gözlerini kan bürümüştü..Hepsinin görünüşü korkunçtu..

Ansızın keskin bir çığlık ormanı çınlattı:

—Hayır!..Öldürmeyin onu!...

Herkes şaşırdı kaldı..Silahşörler irkilerek durdular.

Kara Murat'la kılıçların arasına hızla ince bir gölge girmişti.

Bu, Katerin'di...

Sevdiği adamın ölmek üzere olduğunu gören genç kız ateş saçan kızarmış gözlerini adamlara dikerek adeta emretti:

—Durun!...Önce beni sonra onu öldürün!...Cesedimi çiğnemeden kimse ona dokunamaz...

Silahşörler kararsız bir şekilde Kral'a baktılar. Çünkü Katerin'i sağ yakalamak emrini almışlardı. Bu durumda kararı Kral'ın vermesi gerekiyordu.

İkinci Şarl bir an zıt duygular arasında bocaladı. Kendi öz kızını öldürtemezdi. Üstelik hâlâ Katerin'in kendi kızı olduğundan kuşkuluydu..Çünkü çıldırtıcı bir aşkın, tüm şiddetiyle damarlarını kavurmaya devam ettiğini hisssediyordu. Bunun mutluluk mu, yoksa felaket mi olduğuna bir türlü karar veremeyen Kral:

—Belki de şu anda ikisini birden öldürtmem en doğru hareket olacak! diye düşündü.

Böylece uykularını kaçıran bir kâbustan kurtulmuş olacaktı...

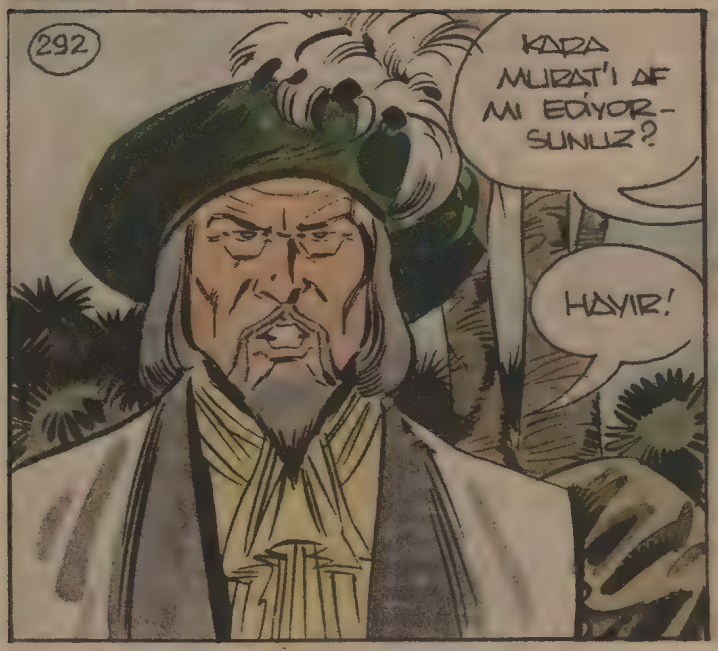

Ama taze bir çiçek kadar güzel ve çekici olan Katerin'e kıyamadı. Aynı anda aklına gelen vahşi bir fikirle gözleri parladı. Şövalyelere:

—Durun! diye emretti.

Albay Balue sordu:

—Kara Murat'ı af mı ediyorsunuz asaletmeap?..

—Hayır! Ona daha korkunç bir ölüm hazırlıyorum!...

—Nasıl bir ölüm bu?

Kral zalim bir şekilde güldü:

—Anlatınca senin de hoşuna gidecek Balue...Ama biraz bekle...

Bu sırada Katerin ellerini Kral'a doğru uzatmış, minnet dolu bir sesle:

—Sağolun asaletmeap...Yüce ruhlu, soylu bir Kral olduğunuzu gösterdiniz! diyordu.

Oysa genç kız, Kara Murat'a hazırlanan ölüm oyununu bilse korkudan düşer bayılırdı.

Kral, Albay Balue'ye:

—Kara Murat'ı zindana atın, Katerin'e ise köşkte iyi bir oda hazırlayın! diye emretti.

—Mahkûmu hangi zindana götürelim asaletmeap?...

—İnsan avında kullanacağımız diğer iki mahkûmun bulunduğu zindana...

Albay Balue birden irkildi,gözleri hafifçe büyüdü:

—Şey,asaletmeap...dedi. Kara Murat en büyük düşmanımız..Ama her şeye rağmen yiğit bir kişi olduğunu kabul etmeliyiz. Böyle bir ölüm şekli onun için çok ağır,çok müthiş bir ceza değil mi?

Kral İkinci Şarl, Albay Balue'ye ters bir bakış fırlattı. Balue, efendisinin azarladığı bir köpek gibi boynunu kıstı büzüldü ve sustu...

Bu sırada yeni bir asker grubu gelmişti. Kara Murat'ı zindana götürme görevi onlara verildi. Adamlar daha önceki kavgayı görmedikleri için aralarında şöyle konuşuyorlardı:

—Tek başına yirmi kişiyle boğuştu öyle mi?

—Evet...Kralın silahşörleri böyle dedi. İyi vuruşuyormuş...

—Doğrusu bunu görmek isterdim.

—Haklısın.. Bazı şeyler vardır ki, insan görmeden inanamaz...

—Yirmi kişi bana da biraz mübalağalı rakam gibi geldi...

Kara Murat, o zaman dayanamadı.

—Sanıyorum sizler de tam on kişisiniz baylar.. Çok merak ediyorsanız bana bir kılıç verin, deneme yapalım isterseniz...

Muhafızlar kıs kıs güldüler:

—Amma da atıyor ha!..

—Bunu yapamayacağımızı biliyor da ondan....

—Herifin eline kılıç verirsen kral bizi acımadan cellata yollar.

—Haydi, götürüp zindana kapatalım onu...

Bu sırada Kral İkinci Şarl, uzaktan seslendi.

—Hey Kara Murat.. Yarın sana yaşaman için bir şans tanıyacağım. Kendi kaderini kendin tayin edeceksin.. Bu son şansın olacak.. Anladın mı? Son şansın!.. Fransa'da buna ölüm oyunu derler.

Kral, acımasız bir kahkaha atarak, atını sürdü, gitti...

★ ★ ★

Kara Murat'ın kapatıldığı zindan, çok kötü bir yerdi.

Burada zor nefes alınırdı.
Yer, çamur içerisindeydi.
Duvarlardan sular sızıyordu.
Hücrede, Kara Murat'tan başka iki kişi daha vardı.

Sakallı ve iri yarı olan iki adam, delikanlıyı görünce sordular:

—Sen de mi bizim gibi ölüme mahkûm oldun?

—Bilmem?...

—Nasıl bilmezsin?

—Şimdiye kadar birçok defa ölüme mahkûm olduğum için bazen şaşırıyorum.

Adamlar, acı acı gülümsediler:

—Hımmm. Demek kaçmayı umuyorsun? Ama kaçmayı deneyecek kadar vaktin olmayacak.. Yarın sabah üçümüz de öleceğiz.

—Bu benim için güzel bir teselliidir.

—Neden? Ölümden korkmuyor musun?

—Bu iğrenç zindanda yaşamaktansa ölmek daha iyi değil mi? Böyle bir yerde en sağlam insan bile bir aydan fazla yaşayamaz. Hem daha vaktimiz var.

Mahkûmlar sordu:

—Neye vaktimiz var?

—Uyumaya.. Uyuyup dinlenmeli ve ölümün karşısına dipdiri çıkmalıyız!..

İki mahkûm, şaşkın bir şekilde birbirlerine bakıp:

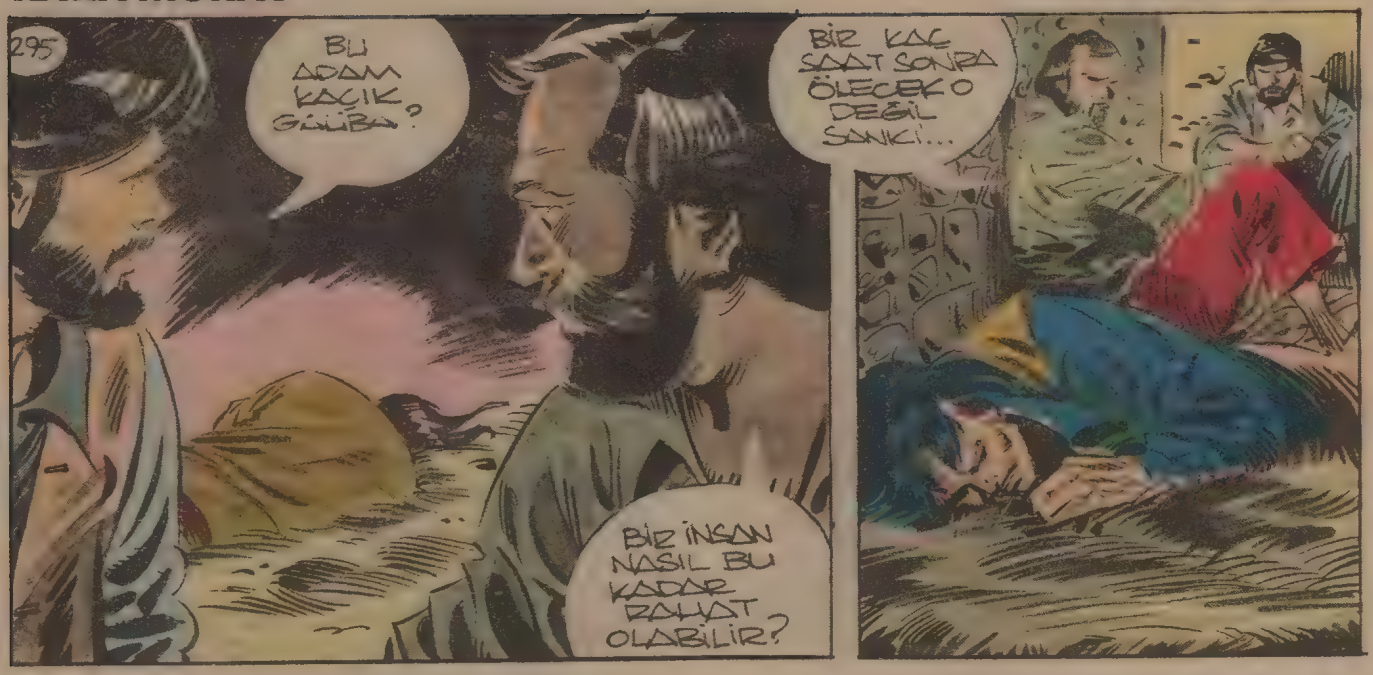

—Bu adam kaçık galiba? diye söylenirken, günün yorgunluğuyla gözleri kapanan Kara Murat, ot şiltenin üzerine uzanıp, derin bir uykuya daldı.

Mahkûmlar ağızları açık, ona bakakaldılar:

—Bu herif deli!.. Deli vallahi!...

—Bir insan nasıl bu kadar rahat olabilir?

—Evet.. Birkaç saat sonra ölecek o değil sanki!...

—Haydi, biz de son duamızı yapsak iyi olur.. Çünkü üçümüzü de feci bir ölüm bekliyor...

★ ★ ★

Kara Murat, zindanda hazin kaderini beklerken, Kral İkinci Şarl, değerli tablolarla

süslü zengin salonda öfkeli adımlarla dolaşıyordu. Bakışlarında çılgın bir ifade vardı.

Karşısında hemen hemen iki büklüm durarak kendisini büyük bir saygıyla dinlemekte olan Albay Balue'ya şöyle diyordu:

—Evet, işte dediğim gibi Balue.. Kinin ve nefretin bir insanın hayatındaki yerini kim inkâr edebilir? Ben de Kara Murat'tan sonsuz derecede nefret ediyorum işte.. Birçok tehlikeli düşmanımın arasında kaderimi en çok onun etkileyeceğini hissediyorum...

—Haklısınız asaletmeap.. Bu Türk garip bir insan. Çılgın bir cesareti var. Akıl almaz cüretiyle birçok işimizi altüst etti. Bir bela sanki..

Kral başını salladı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

27 EKİM 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 457 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

—Benim için çok tehlikeli bir düşman o... Bu dünya ikimizi bir arada taşıyamaz. Ya ben onu ortadan kaldıracağım, ya o beni...

—Herhalde o size hiçbir şey yapamaz. Çünkü kıskıvrak yakalamış bulunuyoruz. Emredin derhal öldürelim...

—Hayır... Onun kolay bir ölümle bu dünyadan göçmesini istemiyorum. Korkuyu tatmalı, acıların en büyüğünü çekmeli... Yarın bizim için çok zevkli bir gün olacak... Fakat ne var ki...

—Devam ediniz asaletmeap...

—Canımı sıkan bir nokta var. Katerin'den bahsediyorum. Ona karşı beslediğim duygu, damarlarımı tutuşturan aşk çok korkunç...

—Bana inanız ki asaletmeap, Katerin gibi bir kıza her erkek âşık olur... Sizin aşkınız onun için şereftir...

—Durum çok karışık Balue... O kızın hayali gözlerimden bir türlü gitmiyor. Hep onu düşünüyorum... Onun için göze alamayacağım şey yoktur. Çılgın bir aşk yüreğimi parçalıyor fakat...

—Evet asaletmeap...

—Fakat ona el süremem... Anlıyor musun, ona asla dokunamam... İşte bu düşünce beynimi yakıyor...

—Neden efendimiz? Emredin,derhal kızı yatağınıza getirelim. Belki biraz nazlanacaktır ama, sonunda seve seve sizin metresiniz olacaktır...

—Ah... Anlamıyorsun Balue... Beni bağlayan müthiş bir şey var...

—Nedir o?

—Uğursuz bir karı, Allahın belası bir cadı, Katerin'in benim öz kızım olduğunu söyledi... Yıllar önce kontesle olan ilişkimden dünyaya gelen bir kız çocuğu esrarengiz şekilde ortadan kaybolmuş, yani kaçırılmıştı. Kaçırılan bu yavru Katerin'miş...

Albay Balue'nin gözleri iri iri açıldı:

—Olamaz!.. Yalandır bu asaletmeap!.

—Ah, bunun yalan olduğuna inanabilsem ne kadar rahatlardım!.. Dinle beni Balue... Eğer gerçeği delilleriyle ortaya çıkarabilirsen sana para, şöhret, rütbe ne istersen veririm...

—Hepsini öğreniriz asaletmeap. Yalnız biraz sabırlı olmanız gerekiyor.

—Haklısın... Sabırla bekleyeceğim ve gerçeği öğreninceye kadar Katiren'e dokunmayacağım... Bu meseleyi halletmedikçe sakın gözüme görünme...

—Bana güvenin asaletmeap... Goşe Ana denilen o cadı karıyı bulup konuşturmak benim için hiç de zor olmayacak.

—İyi, şimdi git, derhal işe başla.. Ha, aklıma gelmişken söyleyeyim. Bu akşam yemeğinde, Katerin'in de Kral sofrasında bulunmasını istiyorum. Sen gerekeni yap...

—Emredersiniz asaletmeap...

★ ★ ★

Şatonun boruları akşam yemeğinin hazır olduğunu haber verirken Katerin yüksek kapının eşiğinde belirdi.

Hayatında hiçbir zaman bu derece solgun yüzlü olmamıştı.

Ama her zamankinden güzel olduğu da bir gerçekti.

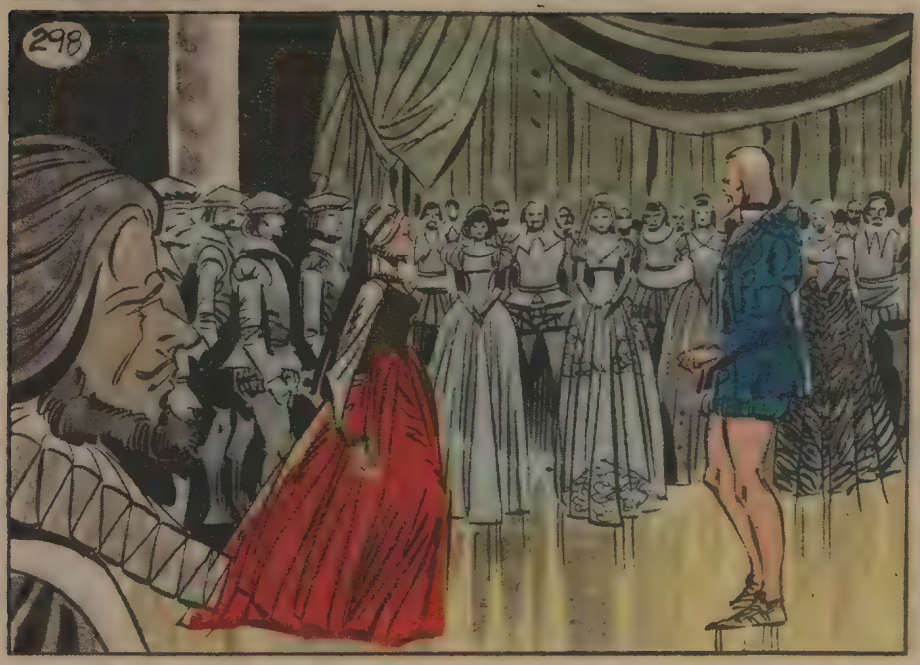

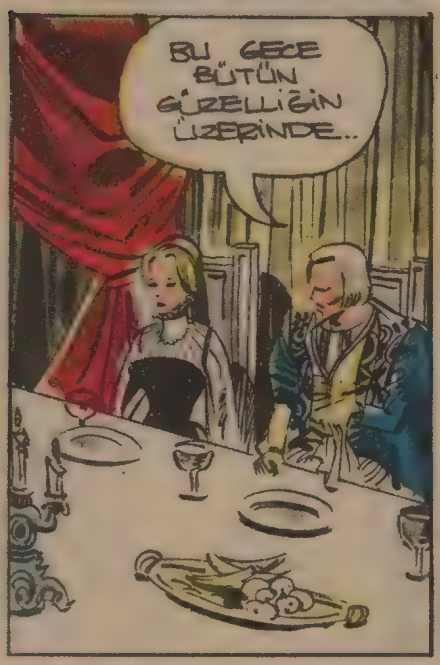

Bu melankolik, fakat aynı zamanda insanı çarpan bir güzellikti.

Üniformalı uşakların oluşturduğu çift sıranın arasında ilerlerken salonda derin bir sessizlik oldu.

Hemen herkes, bu sihirli güzellik karşısında büyülenmiş gibiydi.

Sessizliği bozan Kral İkinci Şarl oldu. Hızlı adımlarla Katerin'in yanına geldi ve elini üzerine koyması için kapalı yumruğunu uzattı. Bu hareket, Kral'ın Katerin'e ne kadar değer verdiğini gösteriyordu.

Böylece yan yana yürüyerek sofranın başına vardılar.

Kral, Katerin'i oturacağı yere götürdükten sonra kısaca:

—Bu gece bütün güzelliğin üzerinde! dedi.

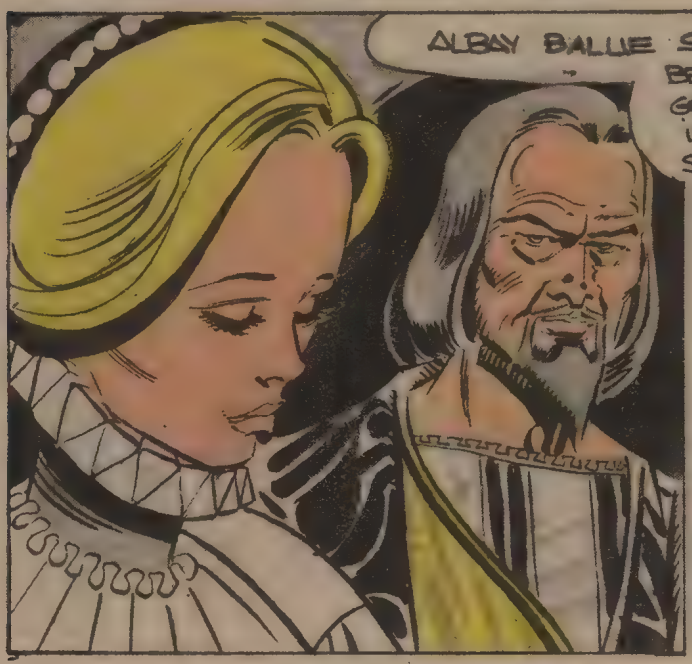

Yemek süresince hiçbir şey konuşmadılar.

Katerin, Kral'ın bakışlarını sürekli olarak üzerinde hissediyor, fakat başını tabağından kaldırıp ona bakmıyordu.

Çok şarap içen ve içtikçe yüzü kızaran Kral nihayet kıza sordu:

—Albay Balue senin ısrarla benimle görüşmek istediğini söyledi. Benden ne istediğini öğrenebilir miyim?

Genç kız, Kral'ın yüzüne bakmak için ağır ağır başını kaldırdı. Beklediği an nihayet gelmişti.

Güzel gözlerini ona dikerek konuştu:

—Hayatımı, namusumu, her şeyimi borçlu olduğum insanı hapse attınız...

...Kara Murat şimdi ölüm hücresinde vereceğiniz kararı bekliyor. Yüceliğinize sığınarak onu affetmenizi istiyorum.

Katerin bu son sözü güçlükle söyleyebilmişti. Sesi titriyor ve alacağı cevap, onu korkutuyordu.

Kral, iri elini sofrasının üzerine o kadar şiddetle indirdi ki, tabaklar ve bardaklar havaya sıçradı. Gözlerinden ateş saçılıyordu sanki.. Adamın sesi, sert ve kararlı bir şekilde bağırırcasına çıktı:

—Kara Murat hayatta en nefret ettiğim insan. Üstüne ait olmayan işlere burnunu soktu, beni herkesin karşısında küçük düşürdü, adamlarıma kılıç çekti, onları yaraladı, bazılarını öldürdü. Parisli serserilerin başına geçip muhafız birliğimi perişan etti. Normal olarak çoktan asılmış olması gerekirdi. Buna rağmen, sırf senin gönlünü hoş etmek için ona bir şans tanımaya karar verdim.

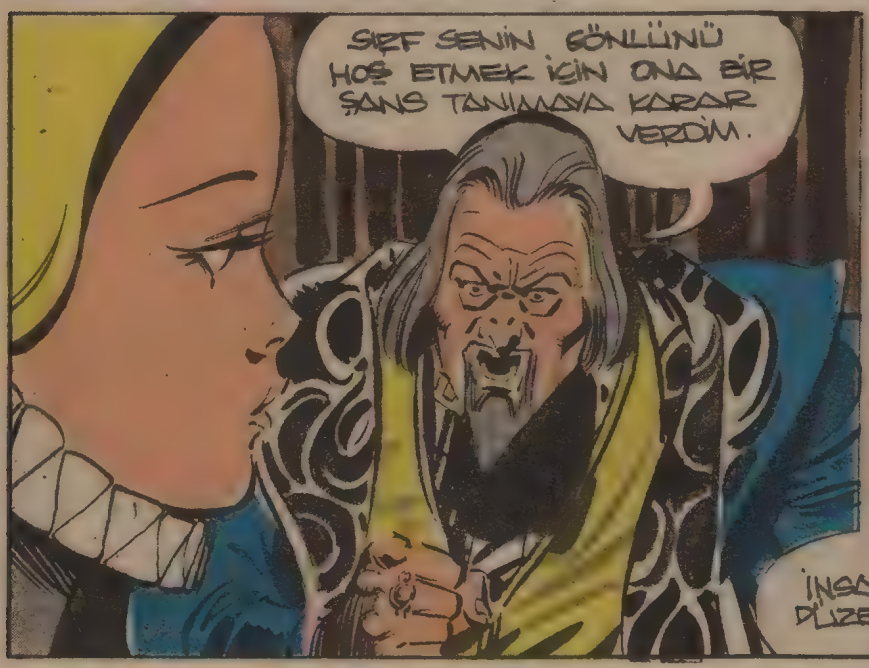

—Ne gibi bir şans bu?

—Yarın bu şatodan dışarı çıkılacak ve yarım saat uzaklaşmasına izin verilecek. Sonra ben adamlarımla ve köpeklerimle arkasına takılacağım. Onu yakalamayı başarırsak asacağız. Elimizden kurtulursa, dilediği yere gitmekte serbest olacak.

Katerin tüyleri diken diken olarak yerinden fırladı. Oturduğu sandalye gürültüyle arkasına devrilirken, genç kız öfkeyle bağırdı:

—İnsan avı düzenliyorsunuz ha? Canı sıkılan bir Kral için ne kibar bir eğlence bu!.. İsteğimi demek bu şekilde cevaplandırıyorsunuz?

—Kara Murat'ın tehlikeli bir cani olduğunu unutuyorsun Katerin... Ona bu şansı lütfettiğim için fazla iyi yürekli sayılırım.

—Kara Murat bir cani değil, soylu bir kişidir.. Sizin gibi asilzadelerin haksızlığına isyan eden bir kahramandır o...

Kral zalim bir kahkaha attı:

—Boşuna çırpınıyorsun küçük hanım.. Kararım katidir. Kara Murat yarın av köpeklerimin karşısında hayatıyla kumar oynayacaktır. Eğer bunu kabul etmiyorsan söyle onu hemen bu gece astırayım...

Katerin solgun bir yüzle ve dişlerini sıkarak Kral'ın karşısında dimdik durdu. Sonra o güne kadar Kara Murat'tan başka kimsenin cesaret edemediği bir şekilde İkinci Şarl'ı yerden yere vurmaya girişti:

—Bir de Fransa Kralıyım diye övünü-

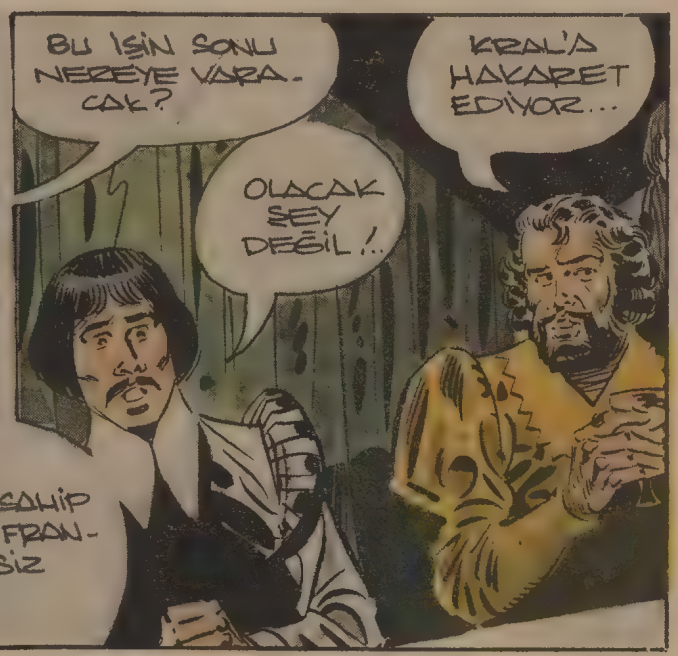

yorsunuz. Sizin gibi bir Kral'a sahip olduğu için Fransa çok talihsiz bir ülke... Az önce cani dediğiniz Kara Murat sizden çok daha şereflidir mösyö... Uşaklarınızın en adisinin bile sizden daha iyi yürekli olduğuna yemin ederim...

Salonda derin bir sessizlik oldu...

Herkes bu ağır sözler karşısında taş kesildi sanki...

Kimse soluk bile almıyordu...

Bu işin sonu nereye varacaktı?

Kral, bu akıl almaz hakaretler karşısında Katerin'i hemen astıracak mıydı?

Albay Balue bir adım atarak genç kızı tutmak istedi.

Ama Kral bir işaretiyle onu durdurdu:

—Bırak devam etsin... Şimdiye kadar karşımda hiç kimse böyle konuşmaya cesaret edememişti. Bakalım daha neler diyecek?

Katerin adeta kükredi:

—Neler mi diyeceğim? Sizin, göründüğünüz kadar yüksek biri olmadığınızı söyleyeceğim. Hiç durmayın, Kara Murat'ı astırın, beni de öldürün. Can vermeden önce ağzımdan çıkacak son söz sizin alçak bir insan olduğunuzu haykırmak olacak...

Herkes Kral'ın birden gazaba geleceğini düşünerek dehşet içinde titriyor, "Bu kız eceline susamış! Kendini idam ettirmek istiyor" diye düşünüyordu. Asilzadeler ve subaylar donmuş kalmıştı.

Bu sırada daha da müthiş bir şey oldu.

Katerin, masanın üzerinden Kral'ın

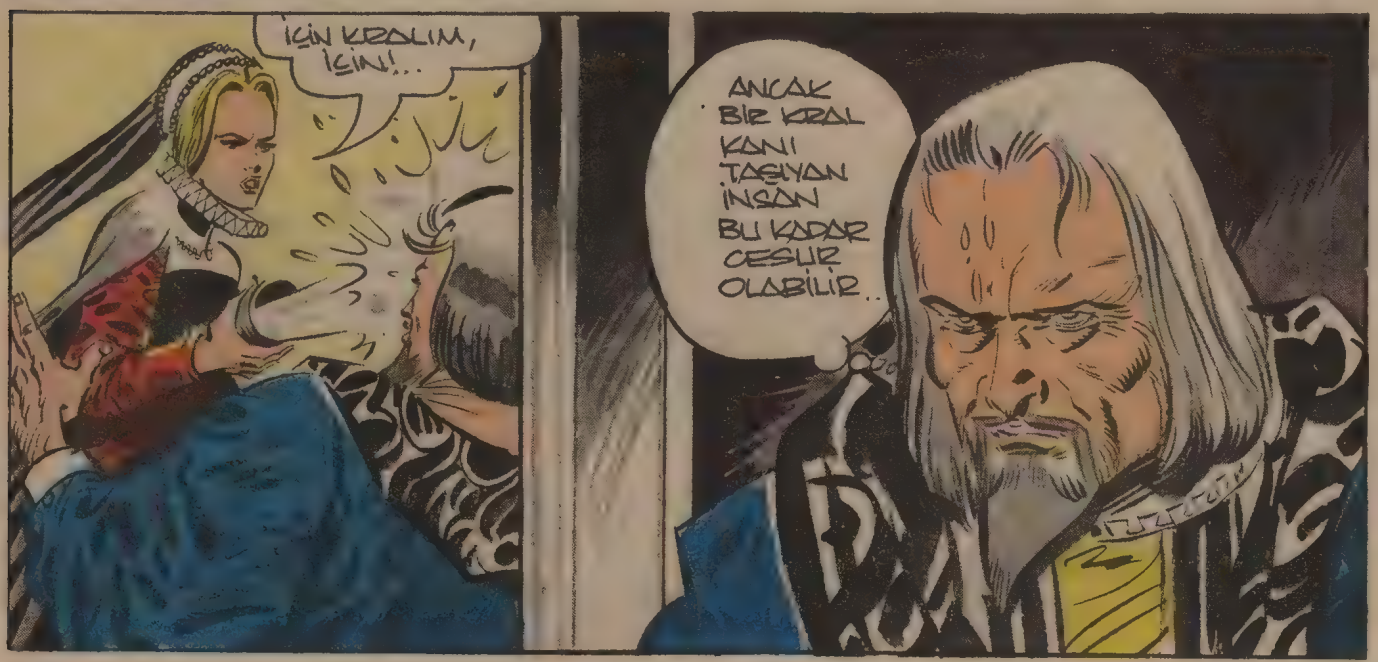

ağzına kadar dolu altın kupasını kaparak bunun içindeki şarapları sert bir hareketle adamın yüzüne fırlattı:

—İçin Kralım, için... Bu, zayıfların kanıdır!..

Genç kız, hareketinin salonda yarattığı büyük uğultuyu duymazlıktan gelerek Kral'a arkasını döndü ve hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Kral, yüzünden boynuna doğru süzülen kırmızı damlaları elinin tersiyle silerken herkes onun "Cellat!" diye bağıracağını sanıyordu. Ama İkinci Şarl, hiçbir şey demedi, içinden "Galiba benim kızım olduğu doğru.. Çünkü ancak bir Kral kanı taşıyan insan bu kadar cesur olabilir" diye düşündü.

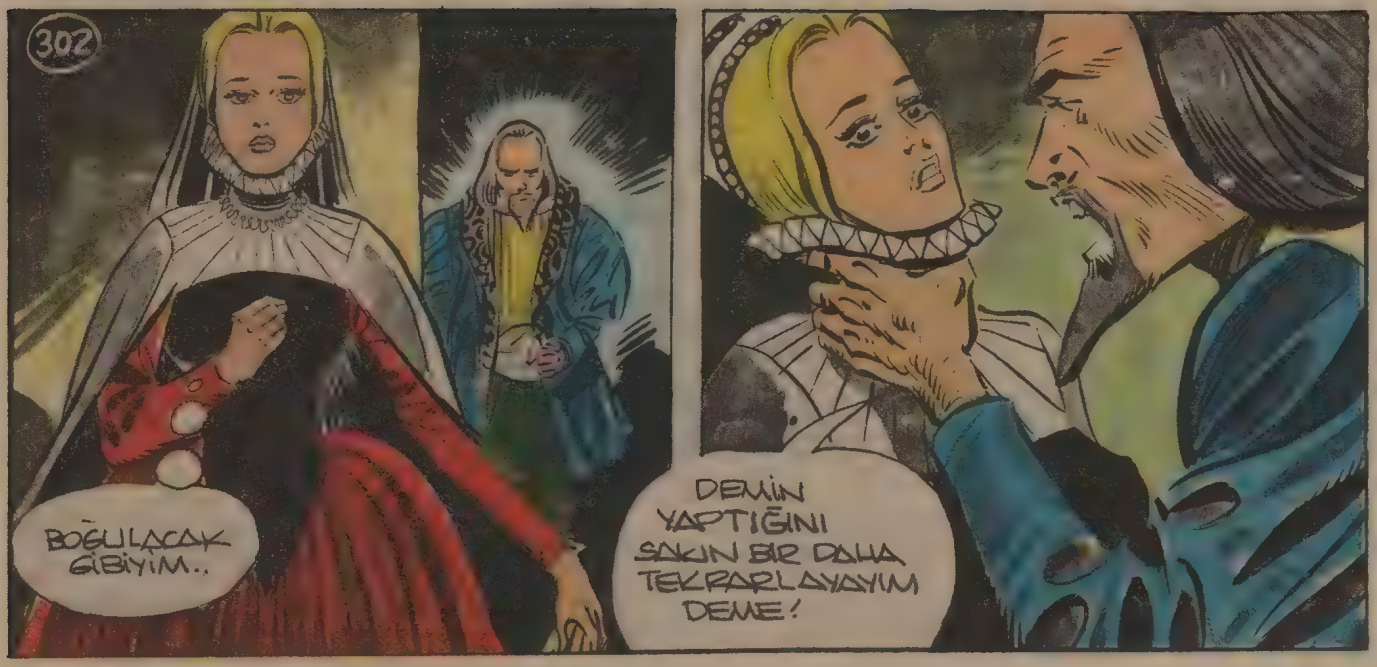

Katerin salonun dışına çıkınca derin nefes almak için bir süre durdu. Geçirdiği şiddetli heyecan içinde boğulacak gibi olmuştu. Biraz kendine gelince, odasına çıkmak üzere ağır ağır merdivene yöneldi.

Fakat daha birkaç adım atmadan arkasında koşar adımlar duydu.

Bir an sonra taş duvara yapışıp bir dehşet çığlığı koyverdi.

Yüzü öfkeden gerilmiş olan Kral deli gibi onun üzerine atıldı, haşin parmakları genç kızın gırtlağına sarıldı.

Katerin bir an boğulacağını sandı, acı acı inledi.

Kral haykırdı:

—Beni iyi dinle Katerin! Demin yaptığını sakın bir daha tekrarlayayım deme! Eğer hayatına değer veriyorsan bana karşı gelme-

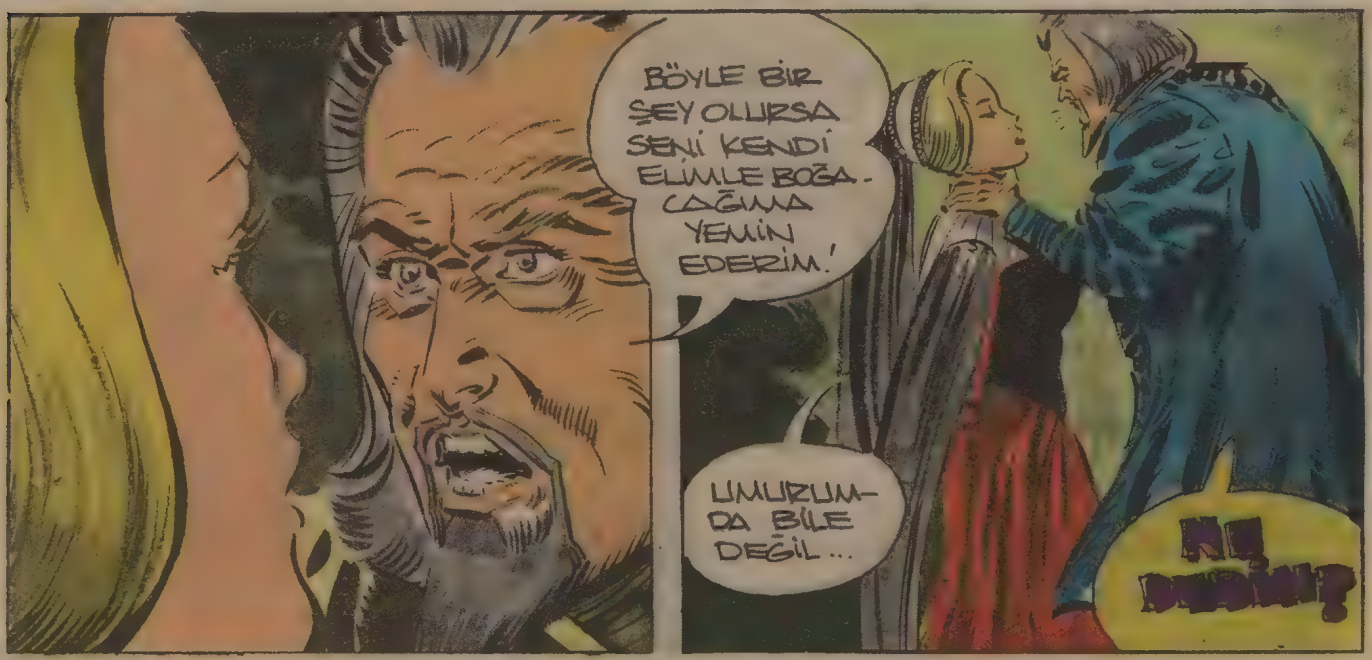

yi bir daha aklından bile geçirme. Başkalarının yanında beni küçük düşürdüğün için seni hemen idam ettirmem lazımdı. Ama şu anda bilmeni istemediğim bir nedenle bunu yapamadım. Bir daha böyle bir şey olursa seni kendi elimle boğacağıma yemin ederim.

Kral'ın yüzü o anda gerçekten korkunçtu... Ama Katerin birden ondan hiç korkmadığını hissetti:

—İsterseniz beni hemen şimdi boğun.. Umurumda bile değil! diye haykırdı.

Kral şaşırdı:

—Ne dedin, ne dedin?

—Evet efendim, ölmek umurumda bile değil!..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

1 KASIM 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 458 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

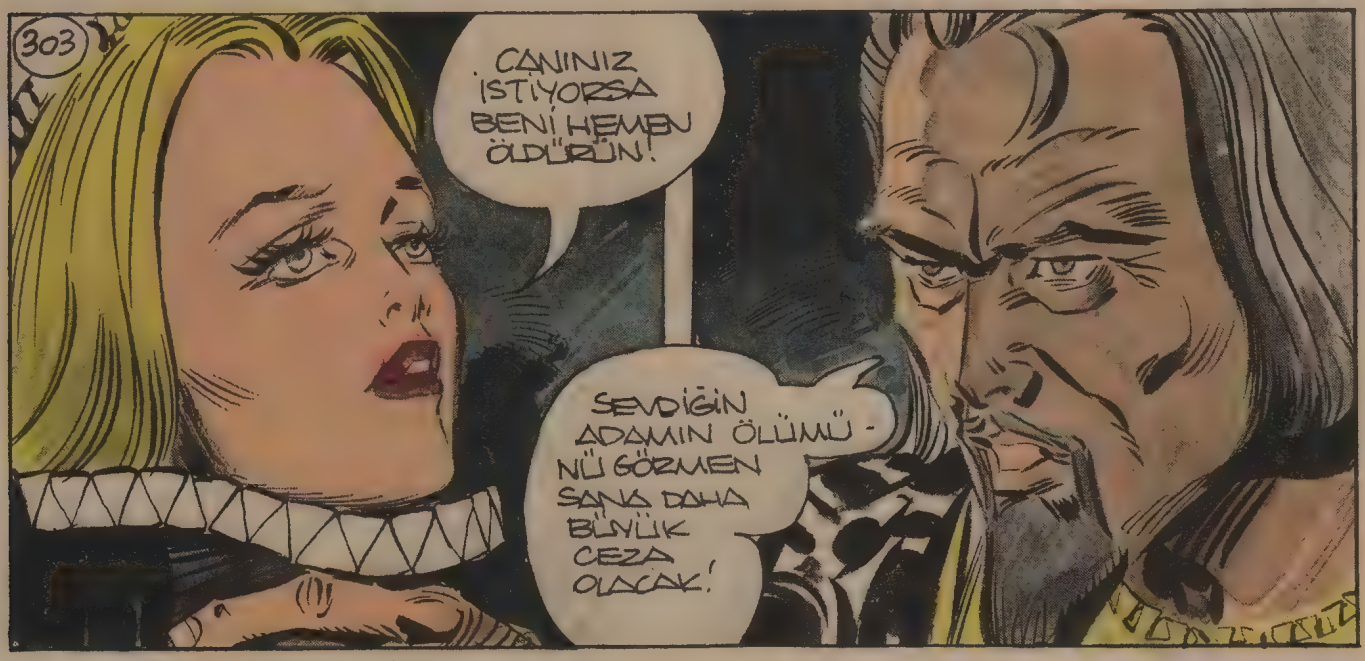

...Çünkü hayatımda sevdiğim tek erkeği yarın köpeklerinize parçalatacaksınız. Canınız istiyorsa beni hemen öldürün. Bana büyük bir iyilik yapmış olursunuz...

Ruhunu kaplayan öfke dalgasına rağmen Kral genç kızın sözlerinin gerçek olduğunu sezdi. Yüzünün gerginliği, Katerin'in kadere boyun eğmiş bakışlarının karşısında yavaş yavaş kayboldu.

—Hayır, seni öldürmeyeceğim..Sevdiğin adamın ölümünü görmen sana daha büyük bir ceza olacak. Kara Murat'ın köpekler tarafından parçalanacak cesedini yarın ayaklarının önüne atacağım. Bakalım o zaman da şimdiki kadar cesur olabilecek misin?

Kral, Katerin'in boğazını bıraktı, arkasını döndü ve sallana sallana salona doğru yürüdü...

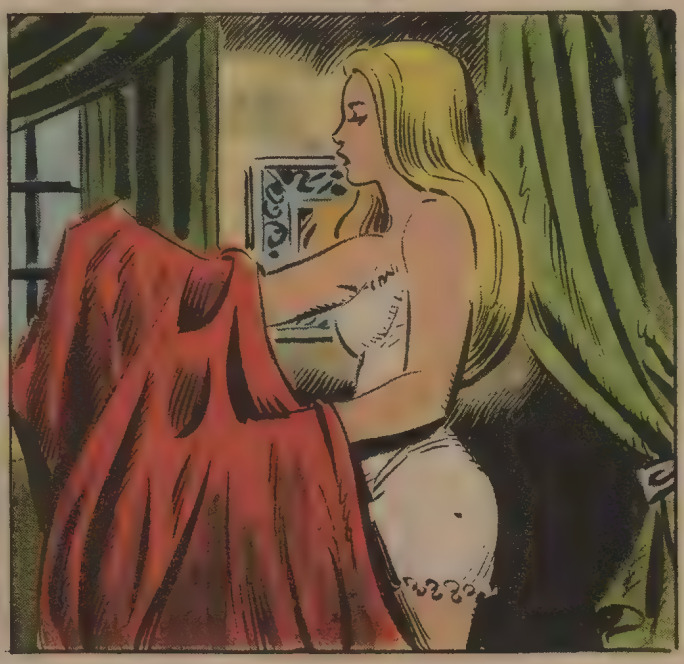

Hâlâ duvara yapışmış durumda olan genç kız kıpırdamadan bir süre durdu. Ayak sesleri salonun içinde duyulmaz olunca derin bir nefes aldı ve acıyan boynunu ovuşturarak merdivenleri çıkıp odasına gitti.

Şafak sökünce, Katerin yataktan fırladı.

Bütün gece gözünü kırpmamıştı.

Kanlı avın, ortalık aydınlanır aydınlanmaz başlayacağını bildiği için, nöbet kulesine çıkıp bu feci yarışın izleyebileceği kadarını izlemek istiyordu.

Şöminedeki ateş söndüğünden, genç kız şafak vaktinin dondurucu soğuğunda ürperdi. Çıplak vücudunun üzerine hemen elbiselerini geçirdi.

Avludaki seslerden insan avının başlamak üzere olduğu anlaşılıyordu.

Odasından tam çıkacağı sırada, kapının altından içeriye itilmiş beyaz bir kağıt dikkatini çekti.Kağıdın üzerinde dokuz kelime ile bir ismin baş harfleri vardı:

"Yalnız değilsiniz. Sizin için elimden geleni yapacağım.Dua edin!...D.T."

Katerin yüreğindeki ezici sıkıntının biraz hafifler gibi olduğunu hissetti.Soluk dudaklarının arasından şu isim fırladı:

—Düşes Tampa! Mektubu o yazmış! Güçlü bir kadın! Ama bize nasıl bir yardımı dokunabilir? Herhalde beni teselli etmek istiyor.Kral yakalarsa, onu da köpeklerine parçalatır.

Katerin birden,bu insan avına katılmaya karar verdi.Ne pahasına olursa olsun ısrar

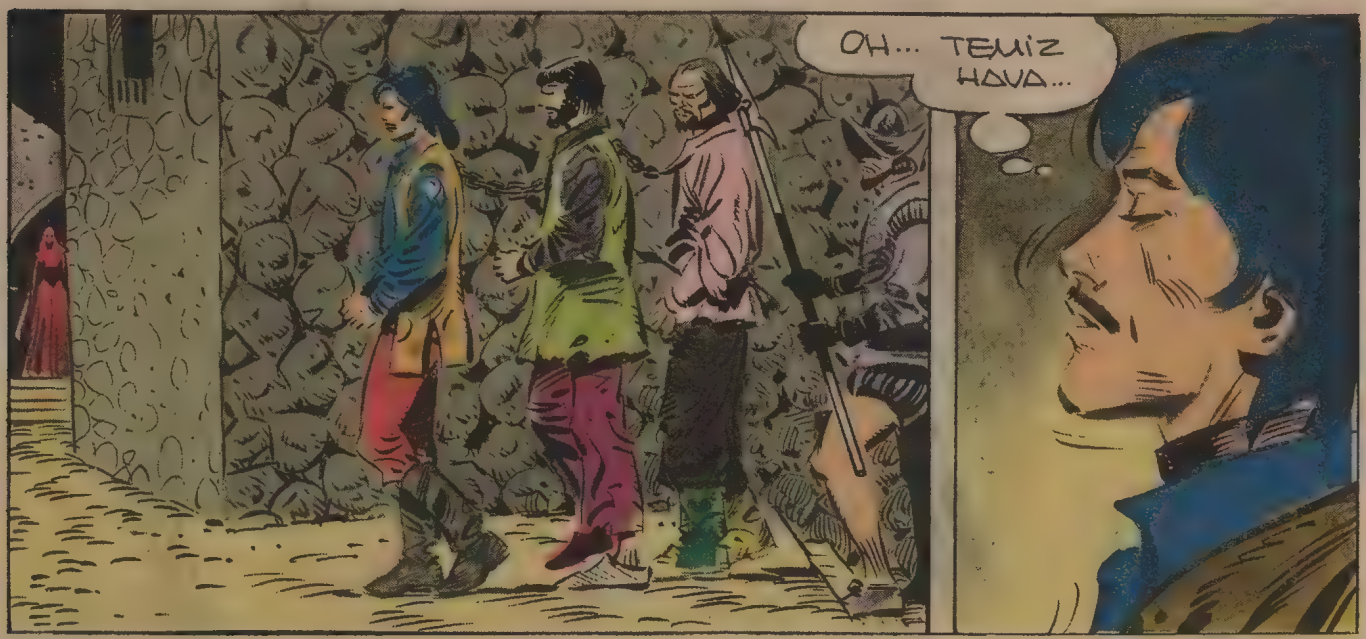

edecek ve Kral'dan ava katılma iznini alacaktı.

Kara Murat belki bu korkunç serüvenden sağ olarak çıkabilirdi.Düşes Tampa gibi Katerin'in de elinden geleni yapması gerekiyordu.

Genç kız, tam askerler mahkûmları zindandan çıkardıkları sırada avluya ayak bastı.

Üç mahkûm da kalın zincirlerle birbirlerine bağlanmıştı.Kara Murat'ın yanındaki iki adam kir içindeydi ve ürpertici bir görünüşleri vardı.

Kara Murat kapıdan çıktıktan sonra kısa bir an durarak göğsünü temiz hava ile şişirdi:

—Ohhh..Çok şükür...Zindanın o iğrenç kokusundan sonra bu temiz hava bana çok iyi geldi...

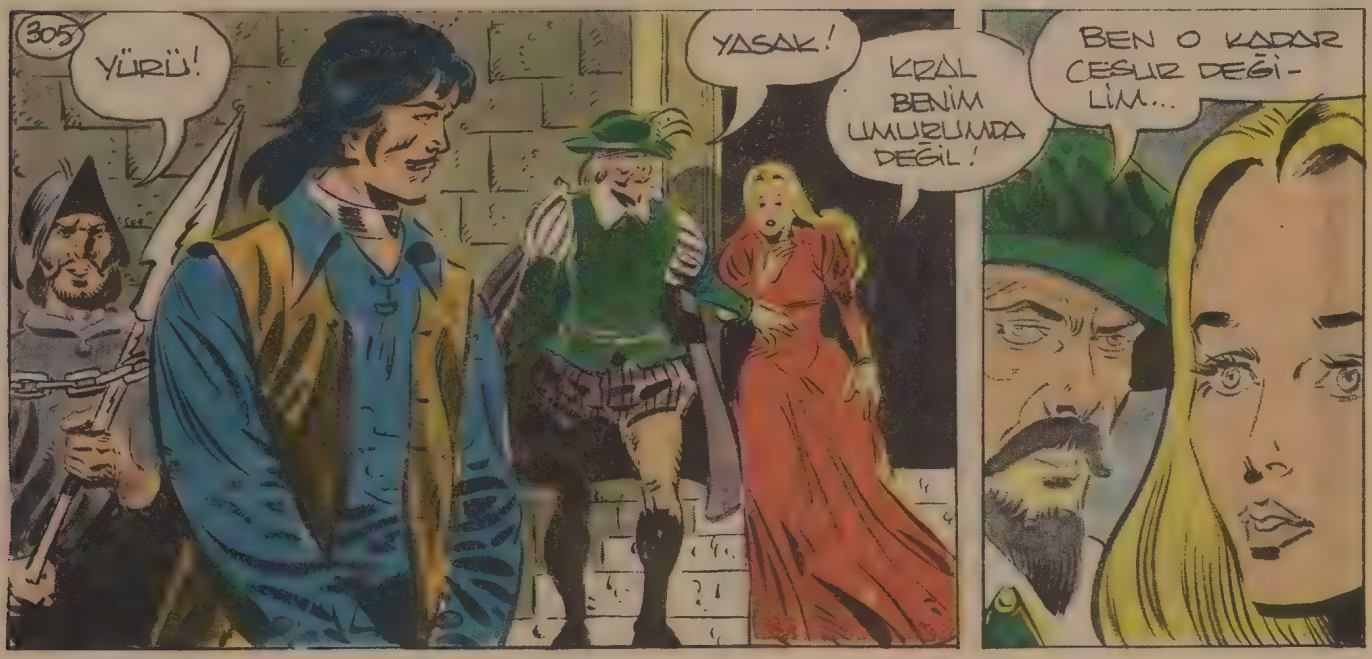

Bir mızrağın tersiyle sırtına yediği bir darbe, onun daha fazla konuşmasına engel oldu. Muhafız komutanının sert sesi gürledi:

—Gevezeliği bırak! Yürü !...

Delikanlı duyduğu acıya rağmen gülümsedi. Zira Katerin'i görmüştü. Genç kız ileri atılıp, Kara Murat'la konuşmak istedi ama komutan onun yolunu kesti:

—Yasak!...Kral, mahkûmlarla konuşulmasını yasak etti.

Katerin öfke içinde:

—Kral benim umurumda değil! diye haykırdı.

Muhafızların komutanı başını salladı:

—Sizin değil belki ama küçük hanım ben o kadar cesur değilim. Haydi, yürüyelim.

Kara Murat, tekrar mızrak darbesi yemeyi göze alarak genç kıza seslendi:

—Korkma Katerin!.Bu sersemler bana bir şey yapamaz. Henüz köpek maması olmaya hiç niyetim yok...

Komutan alaylı bir kahkaha attı:

—Hımmm... Kendine güveniyorsun öyle mi? Ama şunu bil ki, bugüne kadar canavar köpeklerin takibinden kurtulan olmadı... O müthiş hayvanlar derhal avlarının kokusunu alır, daha ormanın yarısına varmadan yakalayarak dişleriyle parça parça ederler...

Katerin Kara Murat'ı bekleyen feci sonu düşünerek hıçkırdı:

—Tanrım!...Ne korkunç!...İnsanlık dışı bir şey bu!...

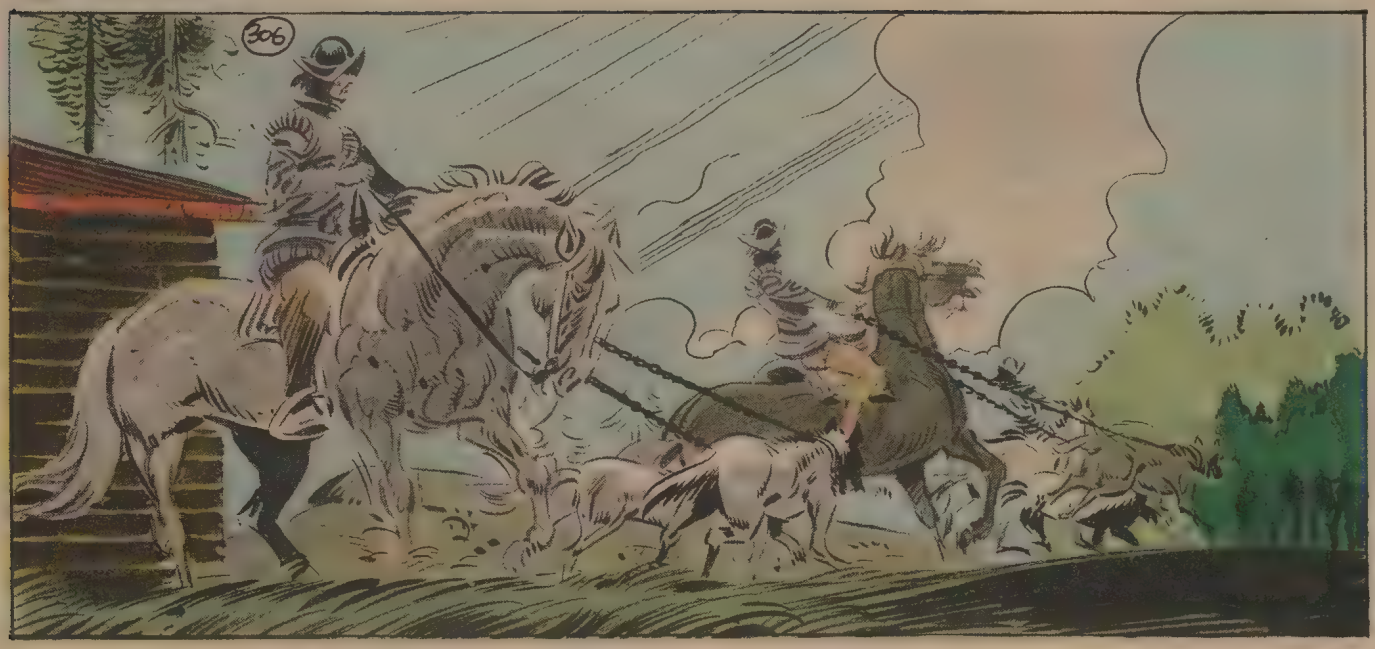

—Efendimizin en büyük zevki... Bu günkü av biraz daha eğlenceli olsun diye iki kişiyi daha köpeklerin önüne salmaya karar verdi. Hiç birinin kurtulma şansı yok tabii...

Şimdi ahırlarla, köpek kulübelerinin bulunduğu yönden atlar ve uşakların bütün güçleriyle zaptetmeye çalıştıkları kayışlara çifter çifter bağlanmış iri ve korkunç bir köpek sürüsü getiriliyordu.

Azgın hayvanlar tüyler ürpertici sesler çıkararak kayışlardan kurtulmaya çalışıyorlar, beyaz ve sivri dişlerini göstererek hırlıyorlardı.

Hepsi de çok kuvvetli ve yırtıcı yaratıklardı.

Katerin birden arkasında, Kral'ın sesini duydu:

—Köpekler dün sabahtan beri bir şey

yemediler. Bu yüzden her zamankinden daha hızlı koşacaklardır...

Siyah bir av elbisesi giymiş olan Kral merdivenin en alt basamağında duruyor ve gözlerini vahşi köpeklerden ayırmadan kadife eldivenlerini ellerine geçiriyordu.

Köpekleri zaptetmek her geçen an zorlaşıyordu.

Kral birden:

—Adamları salın! diye bağırdı.

Askerler emri alır almaz, Kara Murat'ın yanındaki iki mahkûmun zincirlerini çözüp yere düşürdüler.

Kral keyifle gerinerek:

—Önce bir gösteri yapacağız. Katerin! dedi. Şu iki serseriyi salıvereceğiz..Köpekler onları yakaladıktan sonra sıra Kara Murat'a gelecek...

...İlk avın bir saatten fazla süreceğini sanmıyorum.

Zincirleri çözülen iki mahkûm şaşkın şaşkın birbirlerine bakarken, askerler onları mızraklarının ucuyla iterek çayıra doğru götürdüler...

Kara Murat, Kral'a:

—Ya ben ne olacağım? diye bağırdı.

İkinci Şarl zalim bir kahkaha attı:

—Ben lezzetli yemekleri en sona saklarım...Önce şu sefil heriflerin akıbetini görelim.Hiç merak etme...Köpeklerim seni de afiyetle yiyecektir...

Serbest bırakılan iki mahkûm, özgürlüğe doğru umutla koştular...

İri gövdelerine rağmen ikisi de inanılmaz bir hızla gidiyordu...

Kral arkalarından seslendi:

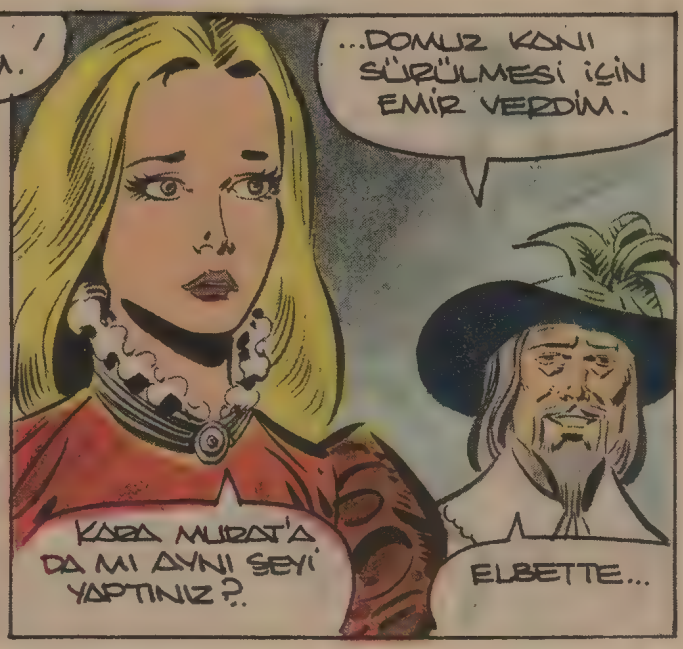

—Size yarım saat avans veriyorum serseriler! Bundan faydalanmaya bakın!

Mahkûmlar yüzlerinde tüyler ürpertici bir dehşet ifadesiyle kaçarken Kral Katerin'e dönerek yumuşak bir sesle:

—Bak, dedi.Köpekler kayışlarını nasıl sabırsızlıkla çekiştiriyorlar! Mahkûmların elbiselerine bu sabah yaban domuzu kanı sürülmesi için emir verdim.Domuz kanı leş gibi koktuğu için köpekler onların izlerini çok kolay bulacak...

Katerin:

—Kara Murat'a da mı aynı şeyi yaptınız? diye sordu.

Kral güldü:

—Elbette...

—Bu bir alçaklık!...

KRALIN GÖZDESİ

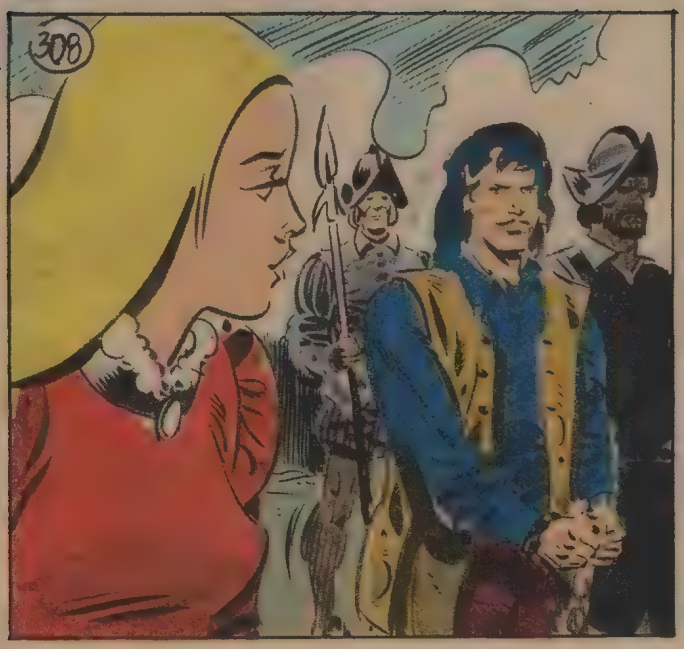

—Hayır!...Sadece bir av!...Bekleyelim bakalım, eğlencenin ilk bölümü ne kadar sürecek?

Bu sırada Katerin Kara Murat'la göz göze geldi...

İkisinin de derin anlamlarla yüklü bakışları, sözlerin ifade edemeyeceği kadar derin heyecanları anlatıyordu.

Kara Murat sakindi.

Ama Katerin, onun bu halinin görünüşten ibaret olduğunu, gerçekte içinde fırtınalar koptuğunu sezdi.

Derin bir sessizlik içinde beklediler.

Tam yarım saat dolarken Kral:

—Köpekleri çözün! diye bağırdı.

Serbest kalan vahşi hayvanlar ok gibi fırladılar.Askerler de onların peşinden atlarını dört nala sürdü.

Şimdi insan avı başlamıştı.

Kara Murat alaylı bir ifadeyle Kral'a seslendi:

—Tam sana uygun bir av...Aşağılık ve soysuz bir eğlence...

Kral İkinci Şarl, Kara Murat'ın hakaretine kızmadı, tersine kıkır kıkır güldü:

—Beni öfkelendirerek kendini çabuk öldürtmek istiyorsun. Böylece köpeklerimin dişlerinden kurtulacaksın, öyle mi? Yok öyle şey...Seni de bu avda yem olarak kullanacağım...Ölümün kolay olmayacak.

Zaman ağır ağır ilerledi...

Uzaklardan köpeklerin ulumaları duyuluyordu...

Birden sesler arttı...

Kral zevkle:

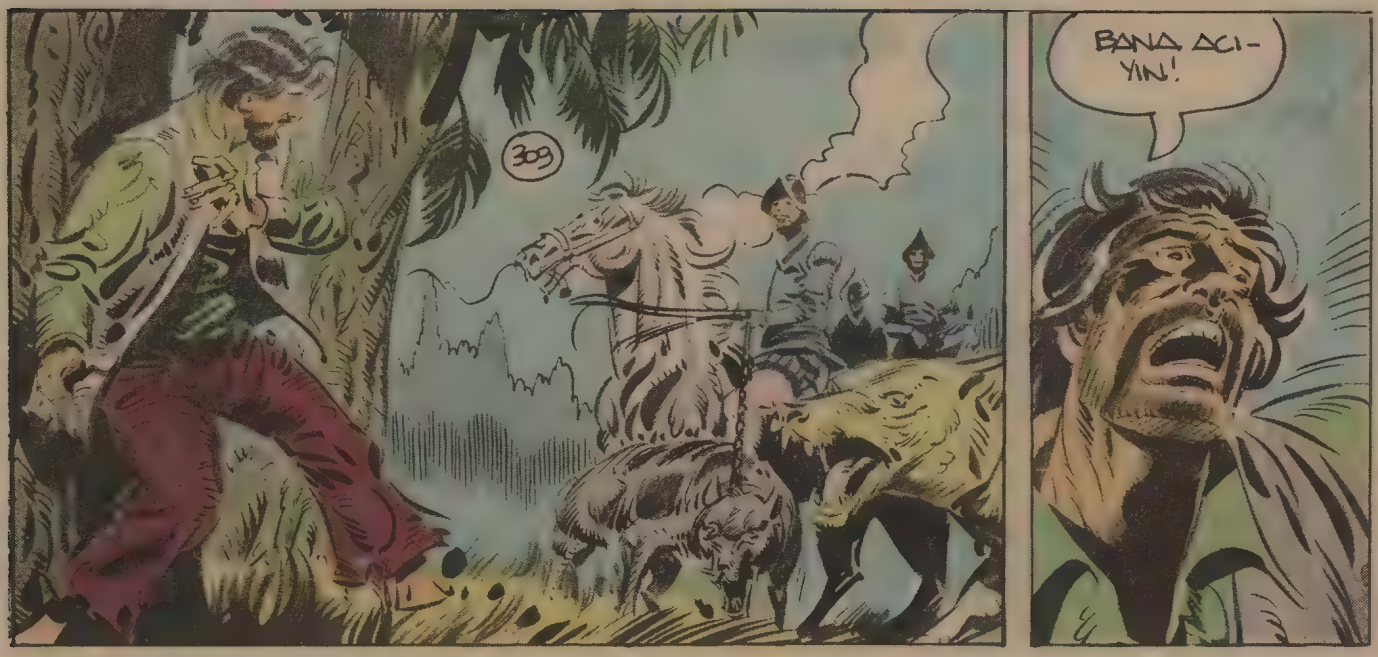

—Tamam! dedi.Avlardan biri şimdi ormanın bir köşesinde köpek sürüsünün karşısında zangır zangır titriyor. Yarım dakika sonra paramparça olacak.Zavallının son duasını yapmaya bile vakti yok...

Gerçekten köpekler, mahkûmlardan birini ağaçların arasında sıkıştırmışlardı.

Hırlayan hayvanların keskin dişlerinin ve birer kor gibi yanan korkunç gözlerinin tüyler ürpertici görünüşü vardı.

Mahkûm, sonunun geldiğini görünce diz çöküp, köpeklerin yanındaki muhafızlara yalvarmaya başladı:

—Merhamet!...Beni öldürmeyin!..Bana acıyın!...

Muhafızların başındaki çavuşun dudaklarında korkunç bir gülümseme belirdi, kır-

bacını kaldırarak adama yapıştıdı. Sonra kamçıyı havada şaklata şaklata köpeklere bağırdı:

—Parçalayın onu!...

Aynı anda müthiş köpekler ağızlarından köpükler saçarak mahkûmun üzerine atıldılar.

Hayvanlardan biri zavallının gırtlağını paraladı.

Bir başkası dişlerini omuzuna geçirdi.

Üçüncüsü göğsünü ısırdı.

Korkunç çığlıklar koparan mahkûm çırpınarak kendisini kurtarmaya çabaladı,yere düştü, keskin dişler altında öldü gitti..

Kısa bir süre içinde adamın vücudu parça parça olmuştu.

Tam bu sırada ötelerde boğuk bir haykırış daha duyuldu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

10 KASIM 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 459 FİYATI 15 LİRA

ÖZET : Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

Köpek havlamaları şiddetlendi. Birkaç dakika süren gürültülerden sonra orman yine sessizliğe gömüldü.

Çavuş:

—Köpekler öteki mahkûmu da hakladı! diye sırıttı.

Bir asker:

—Evet, dedi. Kurtulmalarına imkân yoktu zaten. Şimdiye kadar Kral'ın düzenlediği birçok insan avına katıldım. Hepsinin sonu böyle feci oldu...

—Haydi, ölüleri alıp dönelim..Şimdi sıra üçüncü mahkûma geldi...Kral'ın asıl amacı onu avlamak...

—Adı Kara Murat mıydı, neydi? Parçalanmış bu cesetleri görünce zavallının ödü kopacak..Kurtulma umudu olmadığını anlayacak çünkü...

—Gidelim...

Kafilenin gelişini Kral İkinci Şarl zalim kahkahalar atarak karşıladı:

—Ben demedim miydim sana Katerin? İşte köpeklerim kaçakları hemen yakaladı... Kurtulmaları imkânsızdı..Bak!..İkisi de lime lime olmuş!...Hah hah ha!...

Sapsarı bir yüzle kanlı cesetlere bakan Katerin:

—Bu iğrenç eserinizle övünmeniz sizi daha da küçültüyor! diye mırıldandı..

Kral ona aldırış bile etmedi. Gözlerini kan bürümüş gibiydi:

—Şimdi sıra Kara Murat serserisinde! Ne güzel av olacak? Günlerdir bu mutlu anı bekliyordum...

Katerin inledi:

—Ona daha insanca davranamaz mısınız? Böyle acımasız olmanız şart mı?

—Hah hah ha!... Kararımdan asla vaz geçmem!.. Kara Murat böyle müthiş bir ölümü hak etti..Bu ava bizzat ben de katılacağım. Kara Murat'ın nasıl geberdiğini gözlerimle görmek istiyorum.

Kral, on metre ileride, askerlerin arasında bulunan Kara Murat'a seslendi:

—Hey serseri!... Heriflerin sonunu gördün mü?

—Gördüm...

—Buna rağmen hâlâ sakin görünüyorsun...

—Evet...Senin gibi köpekler beni korkutamaz...

—Yaa?..Kabadayılığı elden bırakmıyorsun demek? Pekala..Sana da yarım saat a-

vans veriyorum.. Daha sonra köpeklerimle peşine düşeceğim..Kaçabildiğin kadar kaç ve bu zamandan faydalanmaya bak...

Kral, az sonra muhafızlara:

—Kara Murat'ı salıverin! diye emretti.

Askerler delikanlının zincirlerini çözüp yere düşürdüler...

Kara Murat ilk iş olarak keyifle gerindi:

—Vücudum amma da uyuşmuş ha! diye söylenirken muhafızlar onu mızraklarının ucuyla çayıra doğru ittiler...

Kara Murat kısa bir an çevresine bakındı, Katerin'e eliyle veda ettikten sonra ormana doğru koşmaya başladı..

Kral İkinci Şarl, genç kıza dönerek:

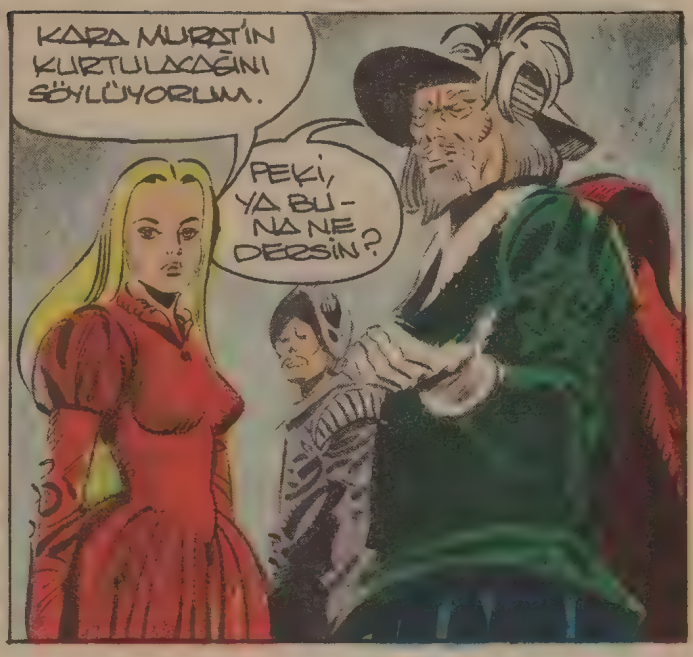

—İşte günün en zevkli avı başlıyor!dedi.

Katerin heyecandan titriyordu. Kral'ı kızdırmak için:

—O kadar heveslenmeyin! diye haykırdı. Kara Murat daha önce öldürttüğünüz zavallılara benzemez.

—Yaaa? Ona çok güveniyorsun demek?

—Evet...Kara Murat av kanunlarını iyi bilir...Köpeklerin ne kadar hızlı ve azgın olurlarsa olsunlar, bu her zaman başarılı olacakları anlamına gelmez.

—Ne demek istiyorsun?

—Kara Murat'ın kurtulacağını söylüyorum.

Kral alaylı bir kahkaha attı:

—Peki ya buna ne dersin?

Katerin'in gözleri dehşetle açıldı.

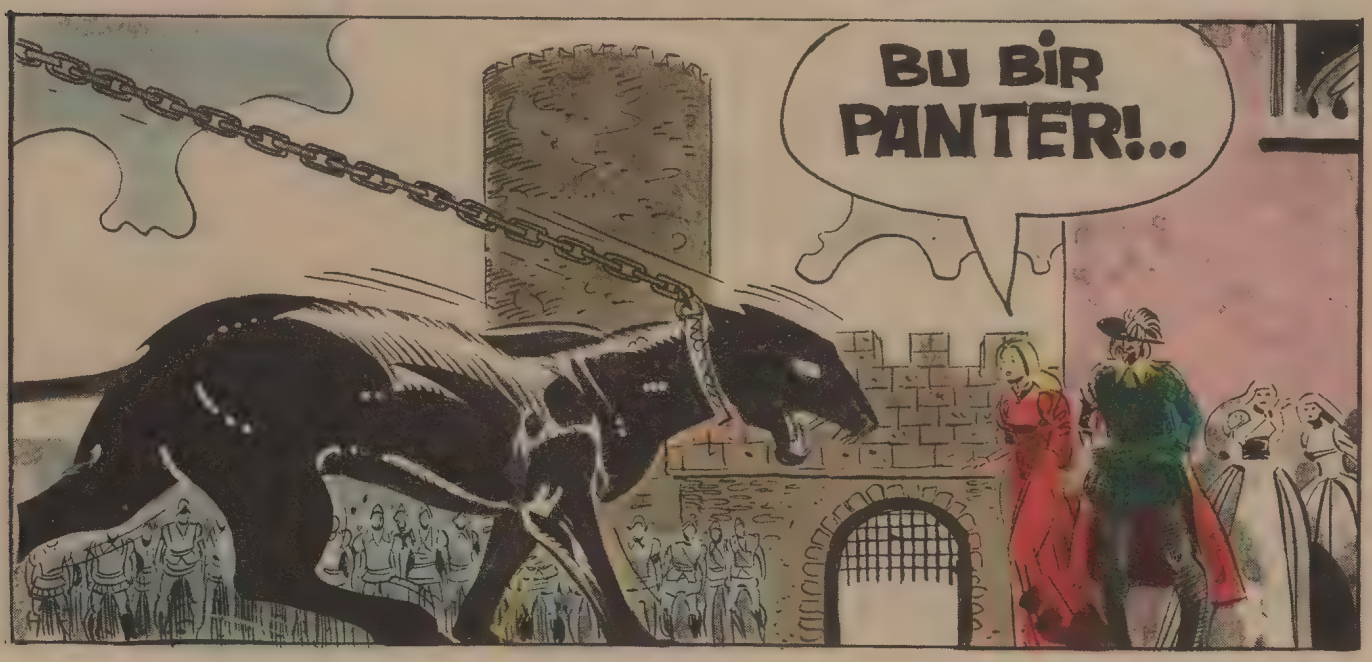

Zindanın kapılarından biri aralanmış ve tepeden tırnağa deri elbiseyle zırhlanmış bir vahşi hayvan bakıcısı avluya çıkmıştı.

Adamın elindeki zincirin ucunda, korku verici bir yaratık vardı.

Katerin'in soluk dudaklarının arasından hafif bir inilti çıktı:

—Bu bir panter!..

Yırtıcı hayvanı görünce hizmetçi kadınların hepsi ürkmüş tavuk çığlıklarıyla avlunun bir köşesine büzüldüler.

Av köpekleri öfkeyle hırlayıp, havlamaya başladı.

Gözlerinde şimşekler çakan panter, kükreyen köpeklerle ilgilenmeye tenezzül bile etmedi.

Göz kapaklarını büzerek onlara umursamaz bir şekilde baktıktan ve sivri dişlerini göstererek hafifçe homurdandıktan sonra sakin sakin yere yattı.

Göz ucuyla Katerin'i incelemekte olan Kral:

—Evet buna ne dersin? diye sordu.

Çok umutsuz bir durumda olan Katerin ona cevap vermedi.

Kral devam etti:

—Kara Murat ne kadar usta olursa olsun bunun gibi bir avcının elinden kurtulamaz...İşi şansa bırakmamak için onun peşine köpeklerden başka bir de bu panteri salacağım.. Görüyorsun ya, düşmanımı hiç küçümsemiyorum..Üstelik ona büyük önem veriyorum...

Katerin kendini zorlayarak başını kal-

dırdı ve Kral'a bakışlarıyla meydan okudu:

—Bana da bir at getirsinler asaletmeap! Bu avda bulunmayı arzu ediyorum...

İkinci Şarl afalladı. Belli ki böyle bir istekle karşılaşacağını ummuyordu...İlk şaşkınlığı geçtikten sonra gevrek gevrek güldü:

—Bu güzel işte...Av şimdi daha zevkli geçecek...Hey komutan!...Bayan Katerin'e bir at getirilsin...

Genç kızın ava katılması, atlarının üzerinde hazır bekleyen şövalyeler arasında derin bir ilgi yarattı.

Böyle bir insan avına ilk defa bir kadının katıldığını görüyorlardı.

Bu çok ilginç bir olaydı...

Kral İkinci Şarl, birdenbire elini kaldırarak vahşi bir sesle bağırdı:

—Yarım saat doldu! Av başlıyor! İleri!

Atılar hemen harekete geçtiler.

Köpekler, kendilerini güçlükle zapteden gardiyanları da sürükleyerek ileri atıldı.

Şimdi hayvanların müthiş havlamaları, sabahın derin sessizliğini yırtıyordu.

Aynı anda panterin de, bakıcısıyla beraber ormanın bir başka yönüne doğru koştuğunu gören Katerin:

—Bu uğursuz hayvan, köpeklerden daha korkunç! diye söylendi.

Kral zalim bir şekilde güldü:

—Avı elimden kaçırmaya hiç niyetim yok! Her tedbiri aldım.Kara Murat bizi sadece bir kaç saat eğlendirecek. Hepsi bu...Sonunda ya panterin pençesi, ya da köpeklerin dişleri onu parçalayacak...

Kara Murat'ın kendisine verilen süre içinde ne kadar uzaklaşabildiğini kimse bilmiyordu...

Fakat bilinen tek şey onun bu ölüm avından kurtulamayacağı idi...

Köpekler, küçük su birikintileriyle kaplı bir bölgeye doğru atılmışlardı.

Çamurun içinde bir hayli derinlemesine batmış ayak izleri Kara Murat'ın ormanın sık ağaçlarla kaplı bölgesine varmak için koştuğunu gösteriyordu...

Burunlarını yere dayayıp çamurları koklayan köpekler avlarının izini dikkatle takip ediyorlardı.

Aynı anda başka yönde bulunan panter de dikkatle ilerliyordu.

Köpek sürüsü bazen durup burnunu havaya dikiyor, uzun uzun rüzgârı kokluyordu. Hayvanların,ava yaklaştıkça daha çok havladıkları görülüyordu.

Kral İkinci Şarl birden:

—Köpekleri çözün! diye emretti.

Zincirlerden kurtulan hayvanlar ok gibi fırladılar...

Dört nala koşan atlar, şimdi ağaçların arasında inanılmaz bir hızla koşan köpekleri güçlükle izleyebiliyordu.

Katerin uzun zamandır ata binmemişti. Fakat o da hayvanın üzerinde dört nala yol aldıkça eski günlerin usta binicisi haline geliyordu.

Kara Murat'ın hayatı,bu insanlık dışı

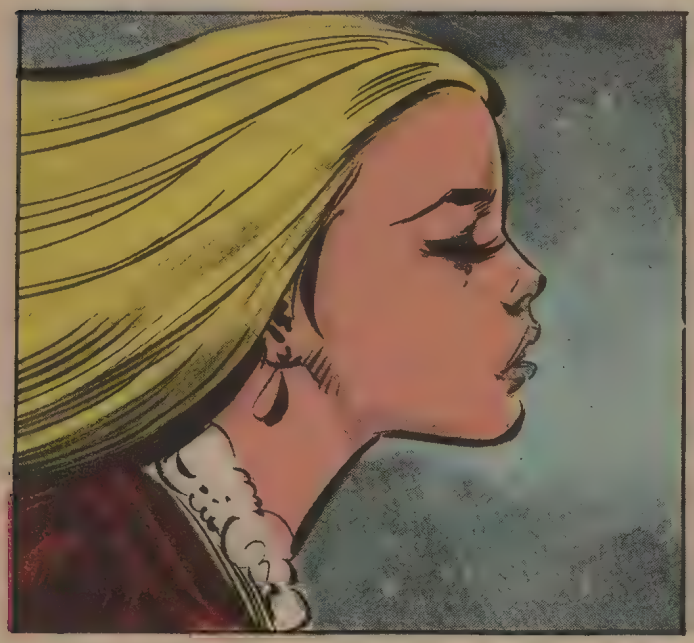

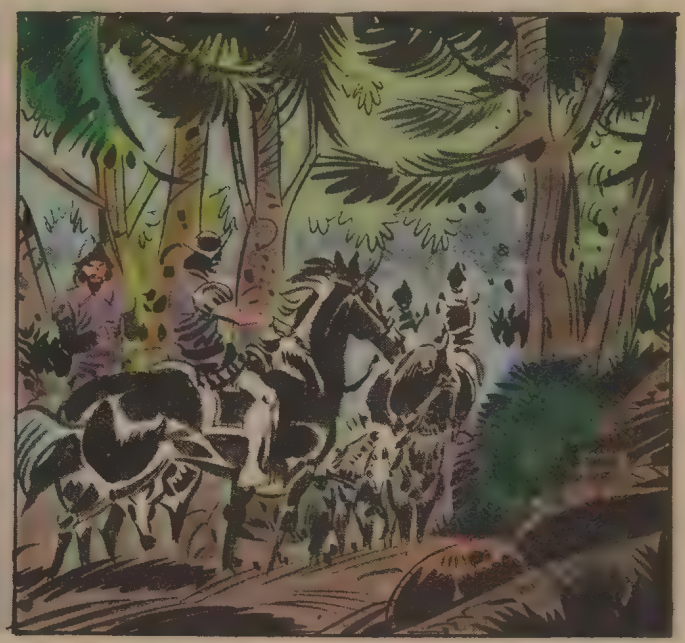

avın sonucuna bağlı olmasa Katerin serin sabah havasında at koşturmaktan büyük bir zevk duyacaktı.

Ama şimdi içinde sonsuz bir hüzün vardı.

Hıçkırmamak için kendisini zor tutuyor, köpeklerin havlamalarıyla askerlerin boru seslerini duydukça yüreği burkuluyordu.

Kafile, ağaçlar arasındaki küçük bir meydana gelince durdu.

Canavar köpekler burunlarını havaya kaldırarak koku almaya çalıştılar.

Hayvanların biri aradığı kokuyu bulunca tekrar sık ağaçlığa doğru atıldı. Öbür köpekler de onun peşi sıra ağaçların arasına daldılar.

Kral uğursuz bir gülüşle:

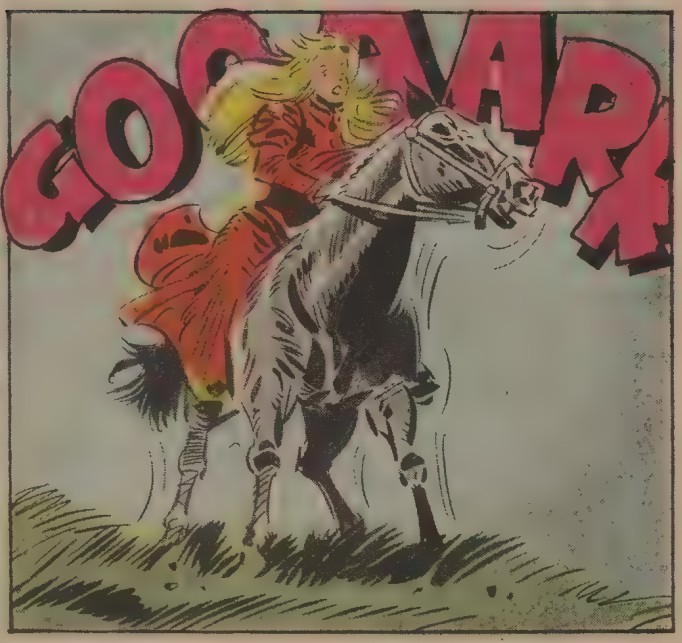

—Kara Murat hayvanlarımın elinden asla kurtulamaz! dedi.

Katerin bütün vücudunun titrediğini hissediyor, çaresizlik içinde kıvranırken kendi güçsüzlüğüne lanet ediyordu.

Kral İkinci Şarl devam etti:

—Serseriyi birazdan ormanın bir köşesinde köpeklerin karşısında tir tir titrerken bulacağımıza yemin ederim. Allah vere de hayvanlar onun birkaç parçasını bize bıraksalar...

Tam bu sırada, korkunç bir kükreme ormanı doldurdu..

Ürken bütün kuşlar, telaşla kanat çırparak ağaçların dallarından havalandılar.

Katerin sırtında soğuk bir ürpertinin dolaştığını hissetti.

Buz gibi terler döküyordu.

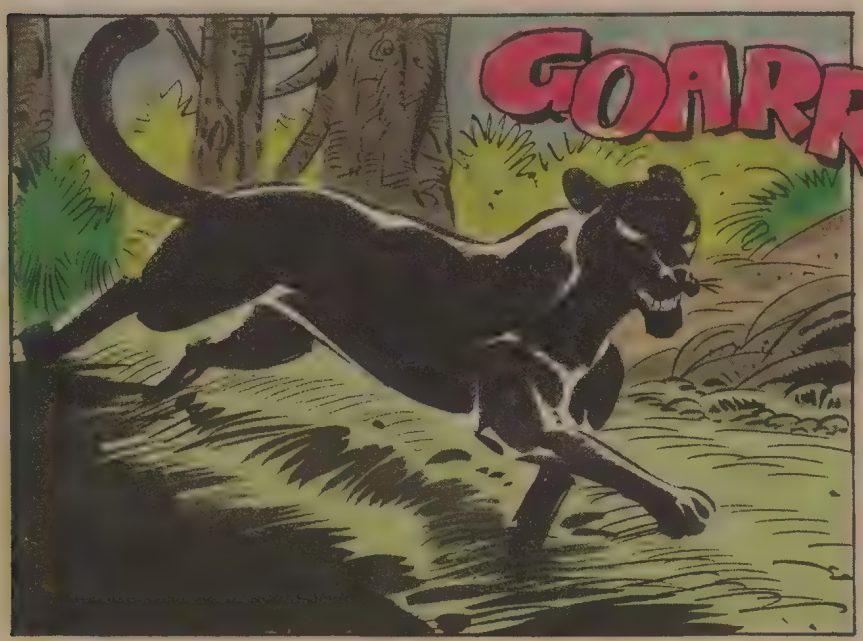

Panter, insanı titreten bir gürlemeyle bakıcısının elinden kurtulmuştu.

Katerin, yırtıcı hayvanın ok gibi ağaçlar arasına daldığını gördü.

Kral:

—O da koku aldı! Artık Kara Murat'ın işi bitiktir! diye güldü:

Gerçekten artık insan avının sonuna gelmişlerdi....

Kara Murat dakikalardan beri sık ağaçlar arasında koşuyordu.

Ne yapacağını, hangi yöne doğru gideceğini bilmeden bilinçsizce ilerliyor, yaklaşan köpek havlamalarını duydukça ürperiyordu.

Hayatı bu ölüm koşusunun sonucuna bağlıydı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 KASIM 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 400 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

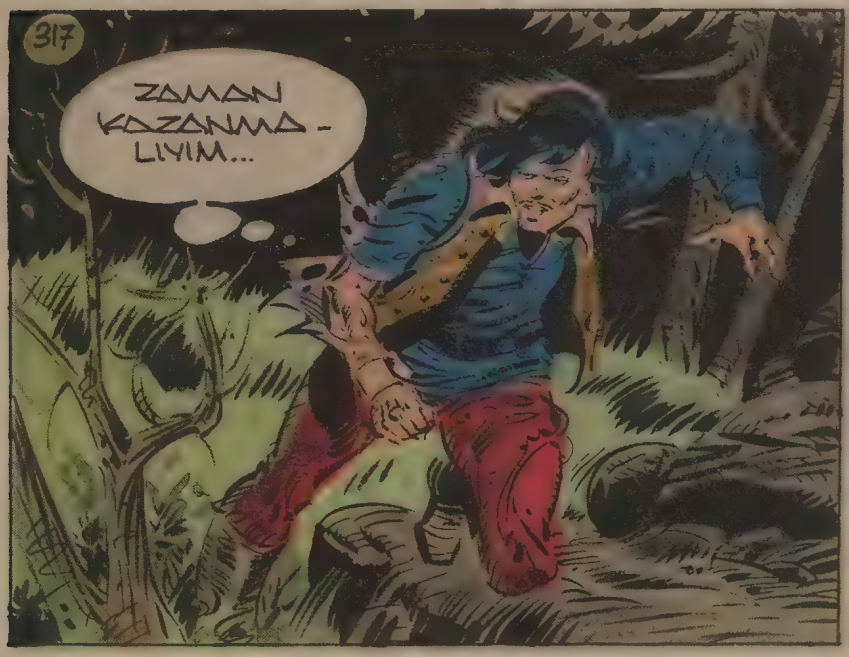

Zalim, insanlık dışı, acımasız bir avdı bu...

Canavar hayvanların, eninde sonunda kendisini bulacaklarını biliyor, zaman kazanmak için olanca gücüyle uzaklaşmaya çalışıyordu.

Çalıların, dalların aralarından geçerken, elbiseleri yırtılmış, dikenler kollarını, bacaklarını çizmişti.

Her yerinden kan sızıyordu.

Alnı, ter içindeydi.

Kendisini savunmak için üzerinde en küçük bir çakı bile bulunmayışı, onu daha da endişelendiriyordu.

Yaklaşan köpeklerin sesleri tüylerini diken diken ediyordu.

—Hav, hav, hav!... Hav, hav!..

Arada bir askerlerin sesleri duyulu-

yordu:

—Hayvanlar iyice hızlandı...

—Evet, ava yaklaştık galiba...

—Atlar yoruldu.. Köpekleri izlemek bile zor!

—Bu canavarların önünde av olmak feci bir şey doğrusu...

Kara Murat, olanca gücüyle kaçıyordu.

Bazen durup, eline bir odun parçası alarak vuruşmayı düşünüyor, ama sonra:

—Köpeklere karşı kabadayılık sökmez! diyerek vazgeçiyordu.

Yakalanması keskin dişler arasında - paralanarak ölmesi demek olurdu. Bunu biliyor, bu düşünce ile daha da hızlanıyordu.

Bir ara arkasına bakınca, dehşetle titredi.

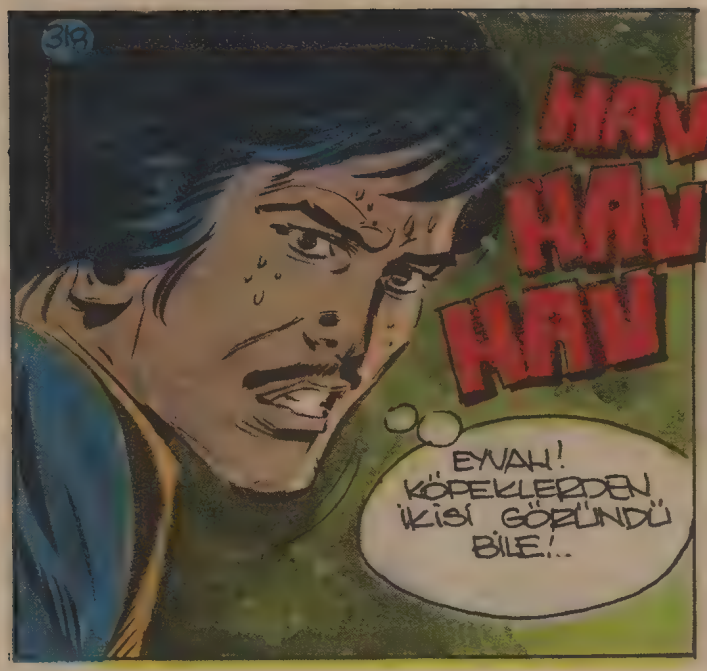

—Eyvah!. Köpeklerden ikisi göründü bile.. Bu hızla iki dakika sonra yetişirler!

Köpek havlamaları arasında borularını öttüre öttüre atlarını koşturan muhafızlar, iki köpeğin önden koşarak gözden kaybolduğunu görünce:

—Mahkûm galiba yakalandı.. Krala haber verelim! dediler.

Bu sırada Kral yanlarına gelmişti:

—Ne var? Ne oluyor?

—Köpeklerden ikisi en önden fırladı. Artık av bitmek üzere asaletmeap...

—Ne tarafa gittiler?

—İşte şu ağaçların arkasında gözden kayboldular....

—Gidip bakalım...

Kafile, diğer köpeklerle beraber gösterilen yöne doğru ilerledi..

Bir dakika sonra ileride korkunç bir haykırış yükseldi:

—İşte!.. Buradalar.. Burada ...

Hep birden, koşarak baktılar.

Fakat, aynı anda şaşkınlık ve korku ile mıhlanmış gibi duruverdiler.

Hepsinin boğazından boğuk bir feryat fırladı:

—Bu da ne?

—Allah kahretsin...

—Olur şey değil!..

İki köpek de yerde kanlar içinde cansız yatıyordu.

İkisi de, hepsinden hızlı koşmuş, mahkûma yetişmiş, fakat kendileri ölmüştü...

Bu nasıl işti böyle?

Kara Murat bunu nasıl başarmıştı?

Kral, gözlerini çevrede dolaştırınca, köpeklerin birkaç metre ilerisinde uzun, kalın ve kanlı bir sopa gördü.

Kara Murat'ın eline geçirdiği bu sopayı silah gibi kullanarak iki hayvanın beynini dağıttığı anlaşılıyordu.

Gök gürlemesini andıran bir sesle adamlarına emirler yağdırdı:

—Aptal aptal durmayın!. Mahkûmu bulun!.. Elbette burada bir yere saklandı. Arayın her yeri!

Kralın sert sesiyle kendilerini toparlayan askerler hızla çevreye dağıldılar.

Köpekler de ilerideki küçük göle doğru atılmış, burunlarını sürterek kıyıdaki çamurları koklamaya başlamıştı.

Hayvanların bilinçsiz ve şaşkın hareket-

lerini izleyen Kral, öfkeden köpürerek:

—Aptallar!.. Galiba izleri kaybettiler! diye homurdandı.

Söylene söylene sağı, solu, çalıların altını, üstünü, ağaçların çevresini, dalların arasını, her yeri karış karış arayan askerler sonunda umutsuzlukla ellerini açarak şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

Bir farenin bile saklanamayacağı deliklere bakmışlar, ama hiç bir ize rastlamamışlardı.

Aradıkça kızıyor, köpürüyor, bağırıyorlardı:

—Kral izin verirse, bulur bulmaz kafasını keselim...

—Hayır.. Kemiklerini çekiçle kırarak yavaş yavaş öldürelim...

—Hangi deliğe girdi bu melun?

—Yer yarılıp, yerin dibine geçti sanki...

Santim santim her yer tarandı, aranmadık delik bırakılmadı....

Oysa, buralarda bir yerde olduğu muhakkaktı. Çünkü, geldikleri sırada köpekler henüz yeni ölmüştü.. Ön tarafta göl vardı, yan taraf kayalıktı. Orman tarafından da kendileri gelmişlerdi.

Kara Murat'ın, kaçıp uzaklaşmaya vakit bulabilmesi olanaksızdı.

Şu halde ne olmuştu?

Neredeydi?

Uçmamıştı ya?

Köpekler hâlâ havlayarak göl kıyısındaki çamurların arasında dolaşıyorlardı.

Hayvanlar kıyıdan ayrılmadığına göre kaçak da buralarda bir yerdeydi demek ki...

Ama nerede?

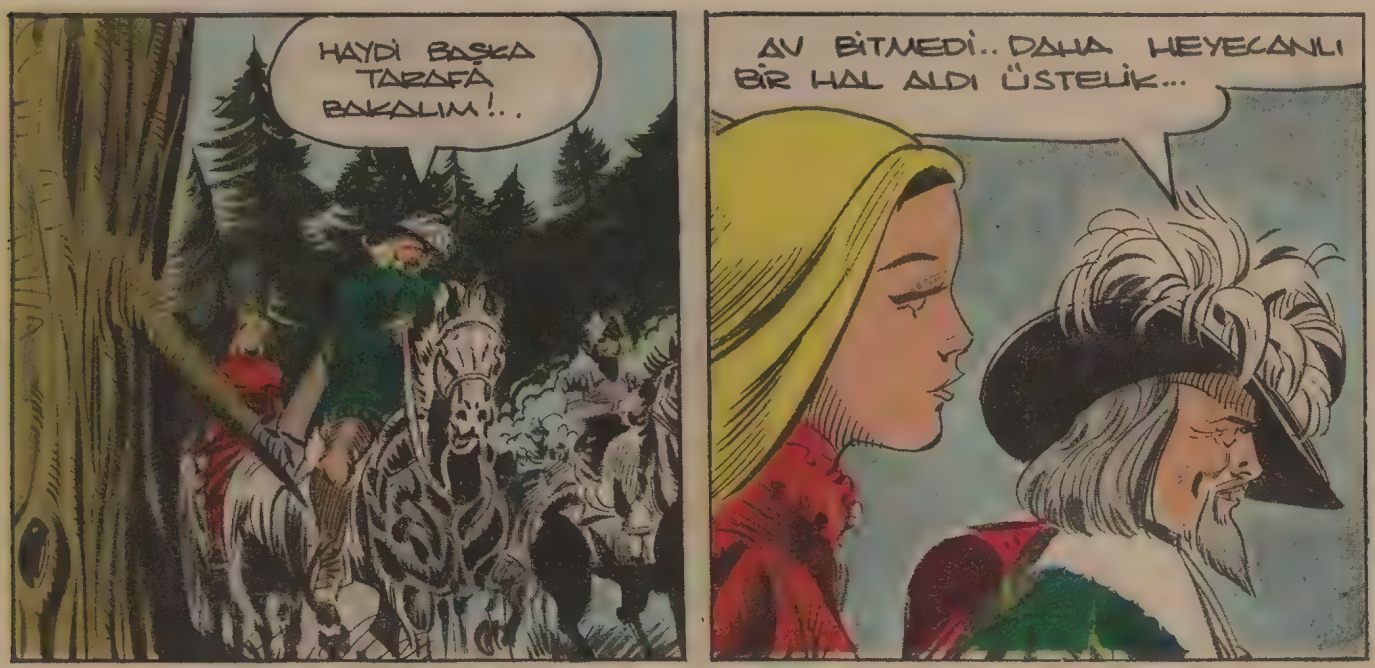

Uzun süre, karış karış tekrar her yeri aradılar...

Hiç bir iz yoktu...

İnanılacak gibi değildi bu...

Kral, çaresizlik içinde:

—Çok vakit kaybettik.. Haydi başka tarafa bakalım, diye bağırdı.

Kara Murat'ın kurtulması mümkün değildi.

Kral, eninde sonunda onu eline geçireceğine emindi.

"—Köpekleri atlatsa bile panterin pençesinden kurtulamaz" diye düşünüyor ve bu düşünce ile biraz rahatlıyordu.

—Av bitmedi... Daha heyecanlı bir hal aldı üstelik.. diye söylendi.

Aynı anda, yanı başında Katerin'in alaylı sesini duydu.

—Evet, av bitmedi asaletmeap.. Ama çok garip değil mi? Avlanan Kara Murat yerine, sizin hayvanlarınız oluyor.

Kral, öfkesini belli etmemeye çalıştı:

—Doğru.. Ama Kara Murat sadece aptal köpekleri haklayabilir. Panteri asla. Eğer onu canlı ele geçirebilirsem, derisini zevkle yüzeceğimden emin olabilirsin..

★ ★ ★

Kral ve askerleri uzaklaşınca, gölün ortasındaki kamışlardan biri sallandı, sular yarıldı ve mosmor olan yüzü ile Kara Murat suyun dışına fırladı:

—Oh be!.. Dünya varmış!..

Ağzına soktuğu kamışın bir ucunu suyun dışında tutarak nefes alıp, dakikalarca

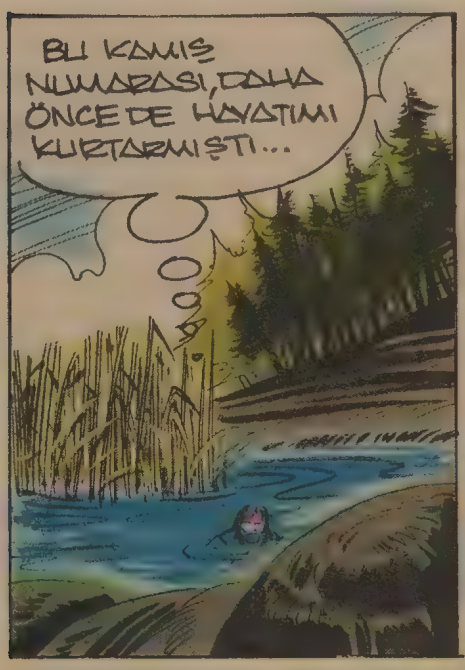

suyun altında kalan Kara Murat, derin derin soluk alarak sahile çıktı:

—Bu kamış numarası, daha önce de iki defa hayatımı kurtarmıştı, diye mırıldandı.

Sopayla, beynini dağıttığı iki köpeğe şöyle bir bakarak, ağaçlığa doğru yürüdü.

Henüz kurtulmuş değildi.

Bu ormandan nasıl çıkacağını bilmiyordu.

Diğer köpeklerin bir süre sonra izini yeniden bulacakları muhakkaktı.

O zaman ölüm avı daha müthiş bir şekilde tekrar başlayacaktı.

Hızla ilerledi...

Şimdi çevreyi, ürpertici bir sessizlik kaplamıştı.

Kara Murat, içindeki huzursuzluğun her geçen an arttığını hissediyordu:

"Bu sessizlik aldatıcı... Her an bir tehlike patlak verebilir" diye düşünerek kulağı kirişte yürümeye devam etti.

Birden arkasında korkunç bir kükreme duyarak, iliklerine kadar ürperdi:

—Tanrım! Bu da ne?

Birkaç saniye geçmeden,ormanı kaplayan müthiş sesin ne olduğunu anladı.

Bir panterle karşı karşıya idi...

Vahşi ve korkunç...

Soluk kesici bir andı bu...

Delikanlı ansızın panteri karşısında görünce irkildi, ama kaçmadı.

Kaçmaya kalkışmanın faydasız olduğunu biliyordu çünkü...

Hiç bir insan, panterden daha hızlı koşamazdı.

Siyah gözlerinde belki de ilk defa bir korku pırıltısı dolaştı.

Bakışlarını panterden ayırmadan yavaş yavaş gerilemeye başladı. İçinden:

"—Kralın güvendiği buymuş demek ki.. Şeytan herif!.. Mutlaka bir hayvana yem olmamı istiyor!" diye söylendi.

Vahşi hayvan, uzun uzun hırladı. Keskin, sivri dişleri beyaz ve parlaktı.

Kara Murat hızla çevresine bakındı. Kaçabileceği hiç bir yer yoktu. Hazin bir tavırla:

—Sonum geldi galiba.. diye düşündü.

★ ★ ★

Bu sırada Kral ve askerleri başka bir yöne doğru ilerliyorlardı...

Avın izini kaybeden köpekler, sağa sola doğru koşarak havayı kokluyor, öfkeli bir şekilde havlıyorlardı....

Katerin, kafilenin bir hayli gerisinde kalmıştı.

Tam o sırada uzaktan korkunç bir gürleme duyuldu.

Bu, panterin sesiydi.

Ormanı çınlatan gürlemede, avını bulan hayvanın vahşi neşesi vardı.

Katerin sırtında soğuk bir ürpertinin yeniden dolaştığını hissetti. Kararsızlık içinde bocalarken, ağaçların arasından bir atlının çıktığını görerek şaşırdı.

Atın üzerinde genç bir kadın vardı.

Katerin:

—Düşes Tampa! diye haykırdı.

Kadın, genç kıza susmasını işaret ederek yanına çağırdı.

Katerin, atını hızla ona doğru sürdü. Az sonra karşı karşıyaydılar.

Düşes Tampa:

—Beni kimsenin görmemesi lâzım, dedi. Mektupta da bildirdiğim gibi Kara Murat'a yardım etmek için burada bulunuyorum..

—Ona nasıl yardım edeceksiniz?

—Bilmiyorum.. Ama az önce duyduğum korkunç gürlemeden canavarın avını bulduğunu anladım.

Katerin inledi:

—Tanrım, Kara Murat ölecek! Panter onu yakaladı demek?

—Evet, uğursuz canavar, insan kokusunu köpeklerden daha iyi alıyor. Çabuk o tarafa gidelim, belki yetişiriz...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

24 KASIM 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 461 FİYATI 15 LİRA

ÖZET : Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteven Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

—Yetişsek bile ne yapabiliriz ki?

Düşes Tampa, eğerinin altından çelik uçlu bir sırık çekip çıkardı:

—Bununla çok şeyler yapılabilir...

—Kral ve ötekiler ne olacak?

—Onlar yanlış yolda... Hatalarını fark edinceye kadar çok zaman kaybedecekler...

İki kadın ağaçlar arasında atlarını hızla sürdüler.

Bu çılgınca koşu birkaç dakika kadar sürdü.

Ağaçlar,iki süvarinin yanından yeşil bir duvar gibi akıp gidiyordu.

Panterin zaman zaman çıkardığı gürleme şimdi çok yakından duyuluyordu.

Acaba zamanında yetişebilecekler miydi?

Yoksa Kara Murat'ı panterin pençeleri arasında can vermiş bir halde mi bulacaklardı?

Az sonra atlarla binicileri, duvar kadar sık ağaçlarla çevrili ve bir ucu kaya yığınıyla son bulan, küçük bir açıklığa çıktılar...

Ormanın bu kuytu köşesinde karşılaştığı müthiş manzara Katerin'i tokat yemiş gibi sarstı, genç kız dehşetle ürperdi ve acı bir çığlık koyuverdi.

Gördüğü şey gerçekten korkunçtu...

Çünkü panter ile Kara Murat, ileride, kayaların altında karşı karşıyaydı...

Delikanlı bacaklarını açmış ve üzerine atılacak hayvanı karşılamak için ellerini hafifçe ileri uzatmış durumda bekliyordu.

Kara Murat son derece soğukkanlı görünüyor, pantere dikilen gözleri hayvanın en ufak bir hareketini bile kaçırmamaya çalışıyordu.

Canavar yere sürünürcesine ön ayaklarının üzerine yatmış, güçlü pençelerini toprağa saplayarak saldıracağı anı beklemeye başlamıştı.

Hareketlerinden, hiç acelesi olmadığı anlaşılıyordu.

Keskin dişlerini göstererek usul usul homurdanıyor, öfkeden ışıldayan bakışlarını silahsız adamın üzerinden ayırmıyordu.

Düşes Tampa çelik uçlu sırığı Kara Murat'a atmak için eline aldı:

—Al Kara Murat!.. Bununla koru kendini!..

Fakat kadın daha cümlesini tamamla-

madan hayvan saldırıya geçti...

Panterin çevik vücudu havada yaylandıktan sonra güle gibi Kara Murat'ın üzerine düştü.

Düşes Tampa'nın attığı sırık hiç bir işe yaramaz halde çimenlerin üzerinde kalmıştı.

Kara Murat'la kara panter sarmaş dolaş bir halde yere yuvarlandılar.

Canavarın boğazını iki eliyle yakalamayı başaran delikanlı,ölüm saçan ağzı yüzünden uzakta tutmaya çalışıyordu.

Gösterdiği çabadan,harcadığı olağanüstü kuvvetten bütün adalelerinin titrediği görülüyor, panterin pençeleri omuzlarını paraladığı için bir yandan da acıyla yüzünü buruşturuyordu.

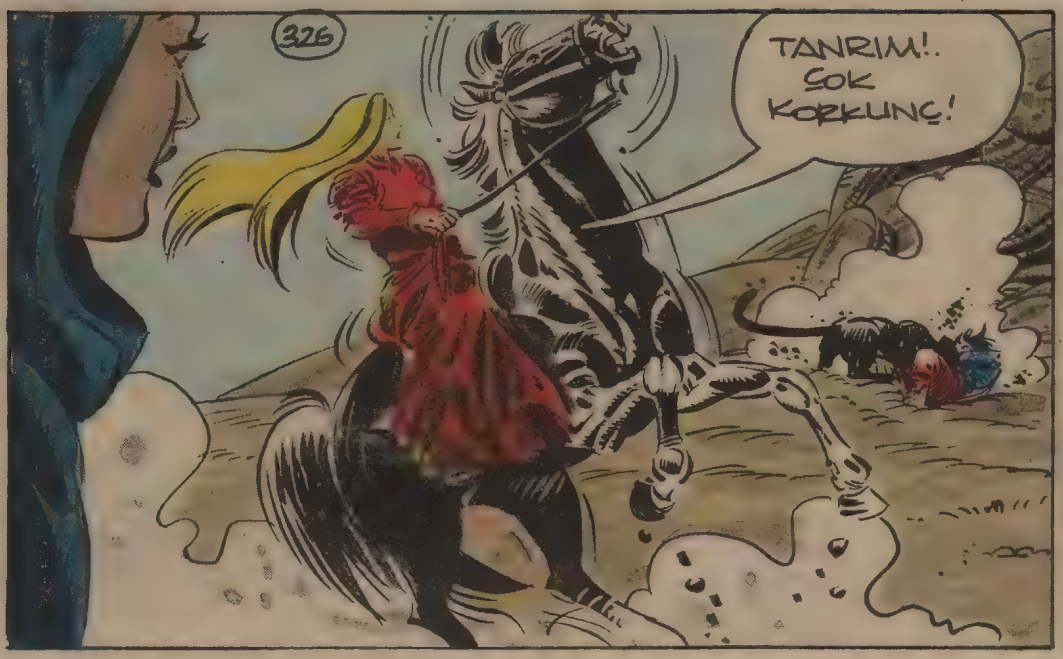

Öfkeden kuduran canavarın homurtuları ile genç adamın hızlı hızlı solurken çıkardığı gürültü birbirine karışıyordu.

Biraz ötede korkudan titreyen ve büyülenmiş gibi gözlerini kavgacılara diken iki kadın, panik halindeki atlarını zaptetmeye çalışıyorlardı.

Ürken hayvanlar kişniyor, şaha kalkıyor, kavga yerinden kaçmak istiyordu...

Katerin:

—Tanrım!.. Çok korkunç!.. Çok korkunç!.. diye inliyor, söyleyecek başka söz bulamıyordu. Gözleri tarifsiz bir korkunun dehşeti ile iri iri olmuştu.

Şu anda panteri durdurabilecek hiç bir güç yoktu.

Bu bir ölüm kalım savaşıydı...

Kara Murat'ın kolları, içinden kaslar ve

mavi damarların fışkırdığı iki sütuna benzemişti.

Boğuşma müthişti...

Delikanlı, çelik kollarıyla vahşi hayvanı zor zaptedebiliyordu.

Her yanı kan içinde kalmıştı.

Ummadığı bir kuvvetle karşılaşan panter, boğazını öldürücü mengeneden kurtarmak için debelenip duruyordu.

Kan kokusu hayvanı çılgına çevirmiş ve zaptedilmez hale getirmişti ama Kara Murat inanılmaz bir şekilde dayanıyor, sıkıyor,sıkıyordu.

Delikanlının gerilen yüzü mosmor olmuştu. Yer yer yırtılan göğsünden kanlar akıyordu.

Öfke içinde hırlayan vahşi panter birden bütün gücünü kullanarak boyunduruktan kurtulmak için debelendi.

Birbirine kenetlenen iki vücut, çimenlerin üzerinde top gibi yuvarlandı.

Bu, dehşet verici bir manzara ve görülmemiş bir kavgaydı...

Yenen kimdi, yenilen kim? Henüz belli değildi...

Panter, önce küçümsediği düşmanının yaman bir rakip olduğunu anlamaya başlamıştı. Soluğu kesiliyor, hırlamaları zayıflıyordu.

Kara Murat hayvanın yorulduğunu anladı.

Kendisi de yorgunluktan ölecek gibiydi.

Son bir gayretle kollarında kalan bütün gücü harcadı.

Birdenbire bir çatırtı oldu.

Bunu inleme ile karışık bir kükreme izledi.

Az sonra Kara Murat sendeleyerek ayağa kalktı.

Boynu kırılan panterin siyah vücudu ayaklarının dibinde yatıyordu.

Canavar son bir defa gerildi, titredi, sonra ayakları yayılarak hareketsiz kaldı.

İki kadının da heyecandan solukları kesilmişti.

Katerin sevinçle bağırmak ve mutluluğunu bütün dünyaya haykırmak istiyor ama sesi çıkmıyordu.

Düşes Tampa:

—Gözlerime inanamıyorum!.. dedi. Bir insanın bu panteri alt edebileceği hiç aklıma gelmezdi. Müthiş bir şey...

İki kadın atlarından inerek Kara Murat'ın yanına koştu.

Düşes Tampa Kara Murat'ın yaralarını yoklarken, delikanlı sevgi dolu bakışlarını Katerin'e dikti ve şaşkınlıkla mırıldandı:

—Ağlıyorsun Katerin!.. Evet, ağlıyorsun... Yoksa bu göz yaşları benim için mi?

Genç kız hıçkırıklarını zor zaptederek gözlerinden süzülen billur tanecikleri sildi:

—O kadar korktum ki... Canavar seni parçalayacak sandım...

Kara Murat alçak gönüllü bir gülümseme ile:

—Yok canım,dedi. Pençeleri hesaba katılmazsa iri bir çoban köpeğinden daha kuvvetli değildi...

Genç kız, koynundan mendilini çıkara-

rak Kara Murat'ın kanını dindirmeye ve yaralarını kayaların arasından akan küçük bir kaynağın sularıyla yıkamaya başladı. Düşes Tampa da sargı yapmak üzere boynundaki eşarbı feda etmişti.

Katerin:

—Şimdi ne yapacağız? diye sordu. Kara Murat henüz kurtulmuş sayılmaz...

—Evet, köpekler koku aldı galiba... Dinle bak. Sesler yaklaşıyor.

Katerin birden telaşlandı:

—Kaybedecek bir dakikamız bile yok... Hemen buradan uzaklaşmalıyız...

Kara Murat:

—Benim için kendinizi tehlikeye atıyorsunuz, dedi.

Düşes Tampa, delikanlıya sevgiyle baktı:

—Sen de kendini benim için tehlikeye atmıştın.Bunu unutmadım...

Kadının güzel gözleri bir an, geçmiş günlere daldı,mırıldanır gibi devam etti:

—Rüzgârlı, karlı bir gündü. Monfokon darağacının ipinde bir kadın sallanıyordu. O kadın bendim...Hayatın vücudumu yavaş yavaş terk ettiğini hissediyordum.Son anda cesur bir genç beni çekip ipten kurtardı. O genç sendin...

Kara Murat:

—Bana hiç bir şey borçlu değilsin Düşes, dedi. Kim olsa aynı şeyi yapardı...

Genç kadın acı acı gülümseyerek başını salladı:

—Öyle mi sanıyorsun? Sen Fransa'daki

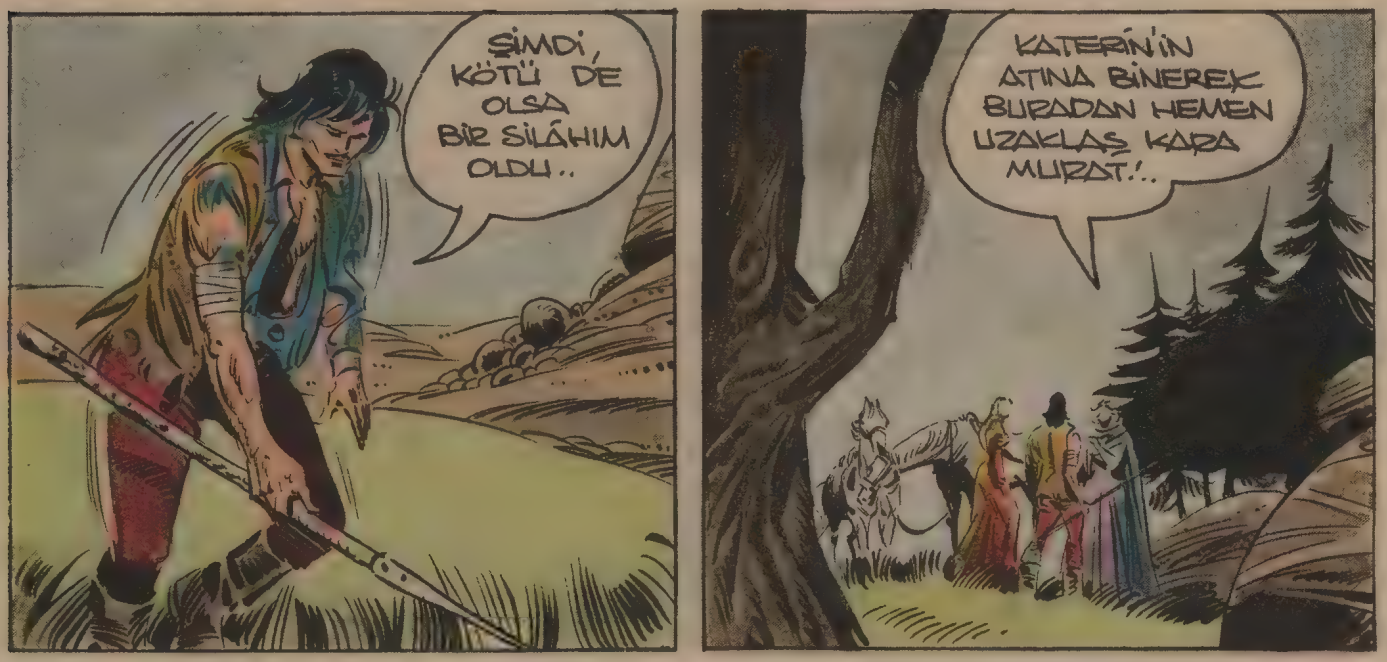

insanların çoğunun ne soysuz, ne kalleş olduklarını bilmiyorsun galiba... Neyse, bunu tartışmanın gereği yok... Seni köpeklerin elinden kurtarmaya çalışacağım. Bu halinde koca bir sürüyle başa çıkman imkânsız...

Kara Murat otlar arasında duran çelik uçlu sırığı alarak:

—Şimdi, kötü de olsa bir silahım oldu. Artık kendimi daha iyi koruyabilirim, dedi.

Düşes Tampa zaman geçtikçe telaşlanıyordu:

—Hemen Katerin'in atına binerek buradan uzaklaş Kara Murat... Ben Kral'ın adamlarını şaşırtıp onları başka yöne çekmeye çalışacağım. Sen durmadan kuzeye doğru git...

...Birkaç saat sonra deli gibi akan büyük ve huysuz bir ırmağa varacaksın...İyi yüzme bilir misin?

—Bilirim...

—Güzel...Irmağı yüzerek aşmak zorunda kalacaksın çünkü... Ama çok kan kaybettiğini unutma...Irmağı aşmaya gücün yetmezse hırçın suların arasında kaybolur gidersin...

—Şansımı deneyeceğim Düşes...

—Başka çaren yok... Hayatın ırmağı geçmene bağlı...

—Karşı tarafa çıkınca ne yapacağım?...

—Luar şatosunu bulacaksın...O şatonun sahibi benim. Kahya Moroy'a seni benim yolladığımı söylersin... Sana gereken yardımı yapacaktır. İtiraz filan edecek olursa onu astıracağımı söylersin... O zaman çok çabuk kararını verir.

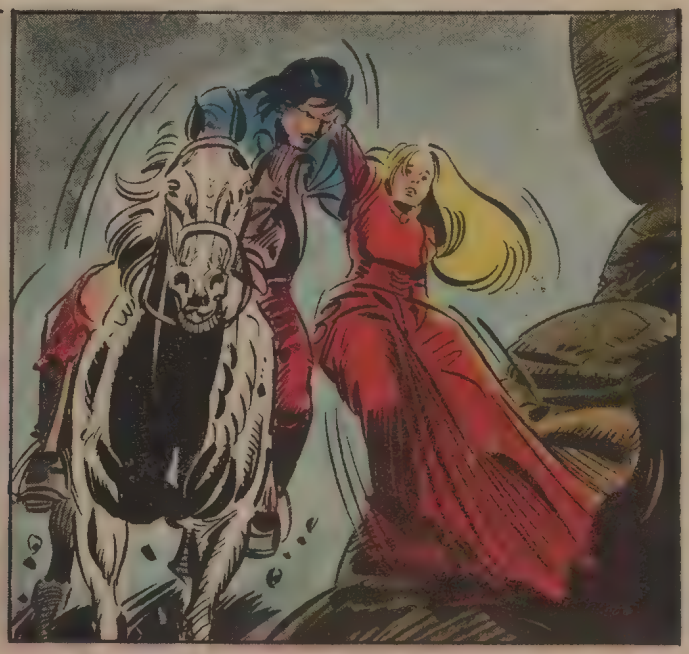

Katerin söze karıştı:

—Ben de Kara Murat'la gideyim. Kahya ona inanmayabilir... Oysa beni iyi tanır. Kara Murat'ı sizin yolladığınızı söylemem yeter...

—Haklısın... Haydi, hemen yola koyulun,çünkü köpek sesleri gittikçe daha yakından duyuluyor...

Gerçekten avcıların yankıları ormanın derinliklerinden gitgide yaklaşıyordu. Atlı askerler, boğazlarını paralarcasına borularını öttürüyor, köpekler boğuk ve öfkeli sesleriyle durmadan havlıyordu...

Kara Murat çevik bir hareketle Katerin'in atına atladı ve eğilerek genç kızı belinden kavrayıp tüy gibi kaldırarak hayvanın ön tarafına oturttu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

1 ARALIK 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 462 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

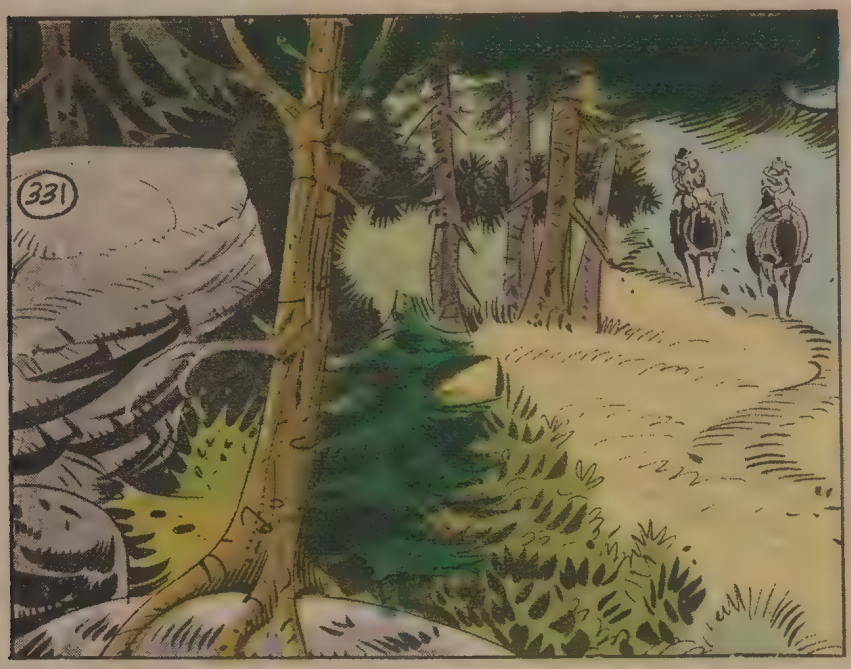

Düşes Tampa:

—Size izleyeceğiniz yolu göstereyim, diyerek atına binip hayvanı dört nala ağaçlığa doğru sürdü.

Kara Murat ve Katerin onun peşinden gittiler. Bindikleri at, yükünün ağırlığına rağmen uçarcasına yol alıyordu.

Düşes ağaçlığı geçip, küçük bir dereyi aştıktan sonra kayalık bir arazide durdu.

—Bu yolu takip edeceksiniz dostlarım. Taşların üzerinde ayak izleri kalmaz.. Sizi bulmaları zor olur...

Kara Murat kibar bir gülümsemeyle elini sallayıp:

—Sağol Düşes, bu yardımını hiç unutmayacağım... diyerek atını sürdü ve gözden kayboldu...

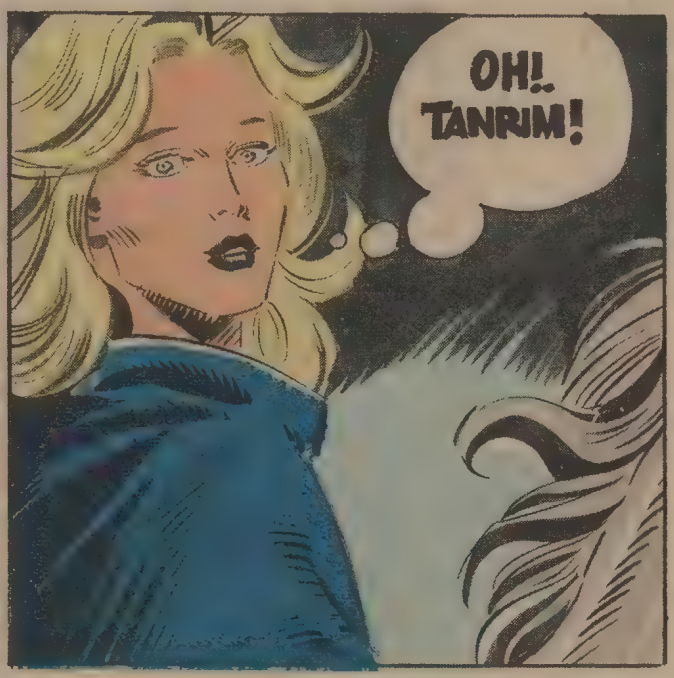

Düşes Tampa geldiği yoldan geri döndü. Kadın, kendini çok mutlu hissediyor:

—Kralı bulup, suratını görmek için sabırsızlanıyorum, diye mırıldanıyordu.

Kara Murat'ın panterle boğuştuğu açıklığa yaklaşınca ağaçların arasına gizlenerek ileriye baktı. Askerlerin, yırtıcı hayvanın ölüsünü bulup bulmadıklarını merak ediyordu.

Birden tüyleri diken diken oldu.

Kral oradaydı...

Panterin leşinin başında ayakta duran İkinci Şarl, çevresindeki köpeklerin üzerine kırbaç darbeleri yağdırıyordu.

Kralın, çılgın bir öfkenin pençesinde olduğu görülüyordu.

Dehşete kapılan hayvanlar onun ayaklarının dibine yatmışlar, kırbaç vücutlarına indikçe acı acı inliyorlardı.

Muhafızlar ise bu vahşi sahneyi korku içinde seyrediyor, titriyorlardı.

Hepsi de şaşkındı...

Saatlerden beri takip ettikleri Kara Murat'ın gücü onları ürkütmüş gibiydi.

Bu yırtıcı hayvanı nasıl öldürebilmişti?

Panterle silahsız nasıl boğuşmuş, nasıl onun boynunu kırmıştı?

Akıl almaz bir olaydı bu...

Kral, kamçısını öfkeli bir hareketle fırlatıp attıktan sonra:

—Bu sersem köpeklerin hiçbir şey bulacağı yok... Panter de öldü... Oysa avcı olarak yetiştirilen yırtıcı hayvanın büyük değeri vardı... Ah Kara Murat!.. Serseri haydut!..

Seni elime geçirirsem ne yapacağımı çok iyi biliyorum!..

Köpekler ansızın inlemeyi kesip kulaklarını diktiler...

Yeni bir koku almışlardı.

Birden havlayarak ağaçlığa doğru atıldılar... Askerler de onları izledi...

Şimdi kafilenin büyük bir bölümü, özellikle gürültü yaparak kaçan Düşes Tampa'nın atını kovalamaya başlamıştı...

Ama köpeklerden ikisi bu oyuna kanmadı. Yeri koklaya koklaya başka yöne doğru ilerlemeye başladı.

Kral ikinci Şarl:

—Beş kişi benimle gelsin! diyerek atını iki cins köpeğin arkasından sürdü...

Şimdi kafile ikiye ayrılmıştı...

On dakika sonra köpekler iyice hızlandı ve küçük dereyi geçerek kayalık araziye vardı. Bu defa doğru iz üzerinde olduklarını anlamak ister gibi sevinçle havlıyorlardı.

Kral:

—İki köpek, beş asker ve bir de ben. Kara Murat'ı kolayca haklarız.. Yeter ki yakalayayım! diye mırıldandı... Sonra yumruklarını havaya doğru kaldırarak haykırdı:

—Bulacağım seni Kara Murat!.. Şeytanın inine saklansan yine yakalayacağım!.. Benden kaçamayacaksın!..

Bu sırada Kara Murat atını dört nala koştururken Katerin'i kolları arasında sıkı sıkı tutuyordu...

Genç kız tek kelime konuşmuyor, yalnız zaman zaman dönüp yan gözle genç adama bakıyordu...

Bu bakışlarda sonsuz bir sevgi ifadesi vardı...

Onun olağanüstü cesaretini düşündükçe hayranlığı artıyordu.

Kara Murat ise sessiz ve düşünceliydi.

Peşlerinden gelen azgın sürünün kendilerine ne zaman yetişeceklerini hesap etmeye çalışıyordu.

Köpeklerin takibinden kurtularak ırmağa varabilecekleri şüpheliydi.

Çünkü iki kişiyi taşıyan at iyice yorulmuş, hızı azalmıştı.

Üstelik yol gittikçe sarplaşıyor, ilerlemesi güç bir hal alıyordu.

Hayvan ter içinde kalmıştı. Ağzından köpükler saçılıyordu.

Ama durmaları ölüm demekti.

Bütün güçleriyle kaçmaları gerekiyordu...

Gövdesini saran güçlü kollar Katerin'i heyecanlandırıyordu ama delikanlının bunu hissedecek, güzel vücudun ılıklığını duyacak hali yoktu.

Kafasını kurcalayan tek şey, ırmağa varıp varamayacakları idi.

Bir süre sonra yol, atla gidilmez hale geldi.

Katerin:

—Şu tepeyi aştıktan sonra ırmağı göreceğiz! dedi.

Hayvandan inerek yürümeye başladıkları sırada, kayalarda yankılar yapan başka atların seslerini duydular.

Gelenler vardı.

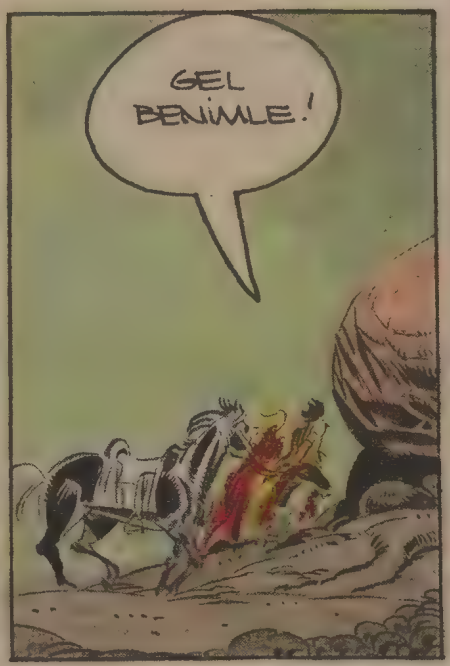

Kara Murat yüzünü buruşturarak:

—İzimizi buldular! dedi.

Katerin sapsarı bir yüzle ona baktı:

—Fakat görünürde kimseler yok...

—Evet... Şimdilik öyle... Ama şu tepenin ardında olduklarına eminim... Birkaç dakika sonra ortaya çıkarlar.

Hızla çevresine bakındı, kartal bakışlı gözleri saklanacak yer aradı, sonra kızı kolundan çekerek:

—Gel benimle, dedi ve ilerideki kaya çıkıntısına doğru koşmaya başladı. Atı da yedeğine almış, çekiyordu.

Kayanın arkasında yan yana yüzükoyun yatarak heyecanla beklediler...

Az sonra atlılar göründü. Üç kişiydiler.

Kara Murat:

—İnşallah bizi görmezler! diye mırıldandı.

Ama birkaç saniye sonra yanıldığını anladı.

Atlıların yanında bir de köpek vardı.

Hayvan yeri ve havayı kokluyor, keskin dişlerini göstererek öfkeli öfkeli homurdanıyordu.

Bir koku aldığı belliydi...

Atlılardan biri:

—Köpek huysuzlanmaya başladı, dedi.

Öteki başını salladı:

—Mutlaka avın kokusunu aldı. Bahse girerim haydut yakında bir yerdedir.

—Dönüp Kral'a haber versem mi acaba?

—Gerek yok... Köpek, serseriyi parça-

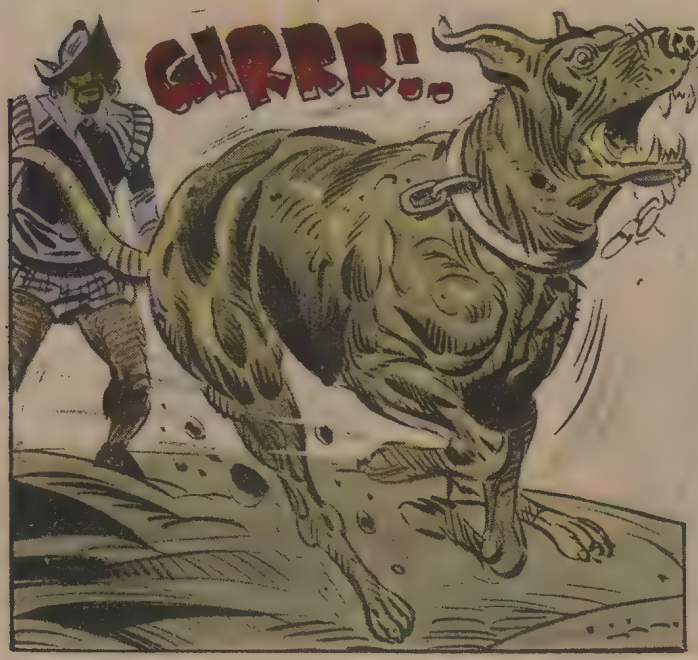

lar nasıl olsa...

Adam atından inip, köpeğin kayışının ucundaki tasmayı çözdü. Bunlar, Kraldan ayrılan başka bir gruptu...

Serbest kalan hayvan korkunç bir şekilde homurdanarak yıldırım gibi kayalıklara doğru atıldı.

Kara Murat gizlendikleri yerden endişeyle:

—Eyvah!.. Köpek izimizi buldu! diye mırıldandı.

Katerin güzel gözlerinde derin bir umutsuzlukla genç adama baktı:

—Kaçalım!..

—İmkânsız... Bu canavar hayvan yarım dakikada bize yetişir...

—Mahvolduk öyleyse...

—Henüz değil...

—Ne yapabilirsin ki?

—Vuruşurum!..

Katerin, sevdiği adamı kaybedeceğini düşünerek sarsıldı, yüreğinde, benzerini duymadığı bir sızı hissetti:

—Tanrım! Ona yardım et!..

Canavar köpek, müthiş bir öfkeyle tepeyi döndü, sivri dişlerini gösterip boğuk boğuk hırlayarak arka ayaklarının üzerinde yaylanıp Kara Murat'a doğru atıldı.

Her şeyin bittiğini düşünen Katerin umutsuz bir ıstırap çığlığı atarak geri çekildi.

Yorgun ve yaralı olan Kara Murat bu saldırıya dayanabilecek miydi?

Bu canavarla nasıl baş edecekti?

Genç kız içinden:

"Elveda sevgilim" diye inledi...

O sırada beklenmedik bir şey oldu.

Acı bir uluma kayalıkları inletti.

Gözlerini açan Katerin, köpeğin havada, askıda gibi bir an kaldığını sonra cansız bir külçe gibi yere yığıldığını gördü.

Bu nasıl olmuştu?

Kara Murat hayvanı nasıl öldürmüştü?

Genç kız, köpeğe saplanan çelik uçlu sırığı görünce her şeyi anladı.

Düşes Tampa'nın hazırlattığı sırık nihayet işe yaramıştı...

Kara Murat onu atın üzerinden ne zaman almıştı? Nasıl fırlatmıştı?

Katerin bunların hiçbirini görmemişti.

Hayatında ilk kez bu kadar hızlı hareket eden bir insana rastlıyordu.

Kara Murat:

—Köpek yerimizi belli etti... Haydi hemen buradan uzaklaşalım! diye bağırdı.

Fakat iki adım bile gidemediler.

Köpeğin peşinden koşan askerler, kana susamış vahşi birer yaratık gibi karşılarına dikilmişlerdi.

Askerlerden en önde olanı uğursuz bir kahkaha attı:

—Hah ha!.. Yakaladık seni kabadayı!..

İkinci muhafız gürledi:

—Boşuna direnme, kurtulamazsın!..

Üçüncü asker ise Kara Murat'a aldırış etmeden genç kıza seslendi:

—Siz şöyle çekilin Bayan Katerin.. Vuruşma sırasında size bir zarar gelirse Kral bize çok kızar...

Katerin hıçkırırcasına:

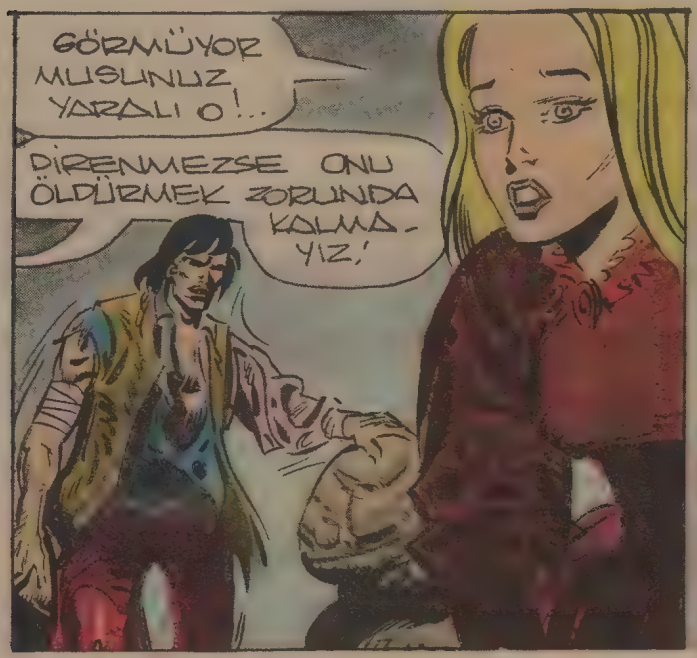

—Hayır.. Bırakın onu... Görmüyor musunuz yaralı o... diye bağırdı.

Birinci muhafız pis pis sırıttı:

—Evet, hem yaralı, hem de silahı yok. Onu canlı teslim edersek Kral çok sevinir.. Direnmezse onu öldürmek zorunda kalmayız!

Kara Murat çevresine hızlı bir bakış fırlattı.

Durumu umutsuz görünüyordu.

—Dediklerini yap, sen şöyle çekil Katerin, diye mırıldandı...

Genç kız hıçkırdı:

—Hayır... Hayır... Seni ölüme terk edemem...

—Öleceğimi kim söyledi?

—Silahsızsın... Üç kişiye birden karşı koyamazsın...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

8 ARALIK 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 463 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

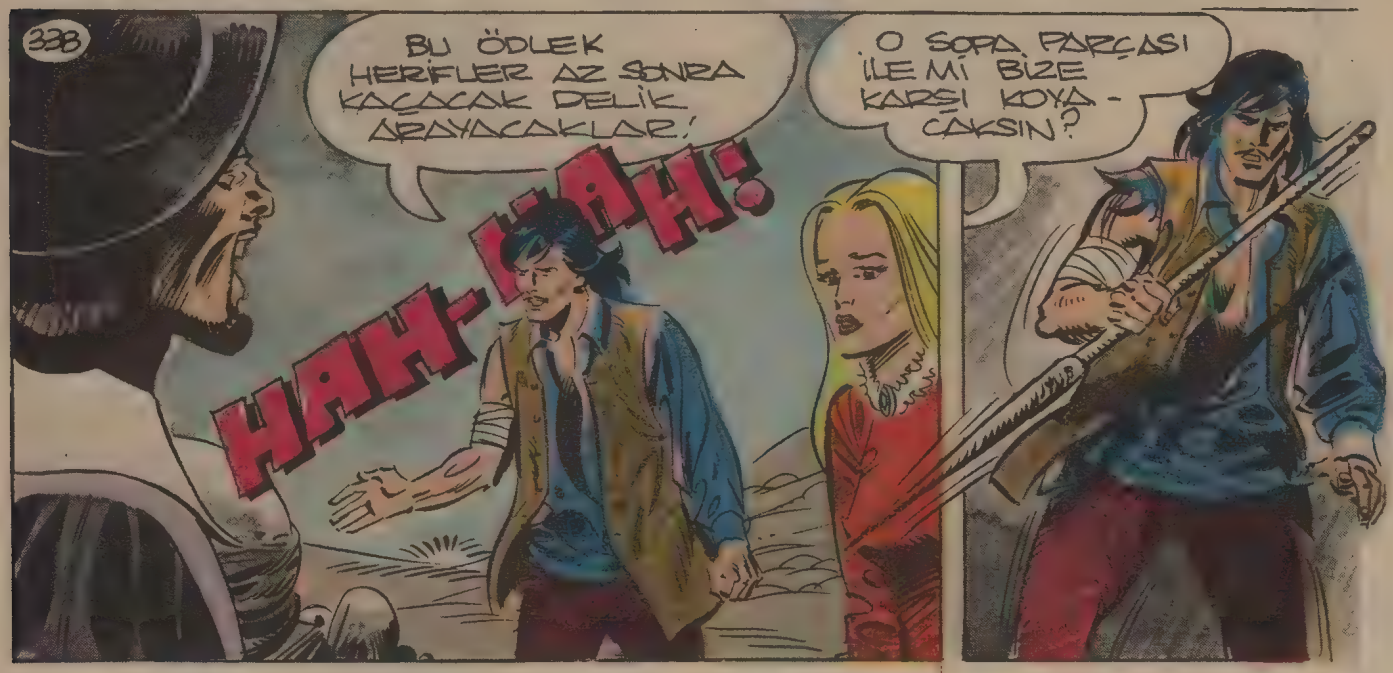

—Yanılıyorsun.. Bir insanın en büyük silahı yüreğidir. Bu ödlek herifler, az sonra karşımda kaçacak delik arayacaklar...

Muhafızlar bu sözlere önce şaşırdılar, sonra gürültülü birer kahkaha patlattılar:

—Hah, hah, ha!..

—Amma da atıyor ha!

—Pek kabadayı doğrusu!..

—Başka çare yok. Şundan birazcık kan alalım...

Kara Murat hızla eğildi, yerde cansız yatan köpeğe saplanmış halde duran çelik uçlu sırığı çekip aldı. Sırığın ucundan kan damlıyordu...

Muhafızlar alay ettiler:

—O sopa parçasıyla mı bize karşı koyacaksın?

—Sen ya çok safsın, ya da deli!.

—Bir vuruşta o sırığı ikiye biçer, sonra kafanı gövdenden ayırırız...

Kara Murat sırığı elinde dengeleyerek saldırıyı soğukkanlılıkla beklerken, dudakları alaylı bir ifadeyle kıvrıldı:

—Belki de siz haklısınız.. Üç kişinin bir kişi karşısında bu kadar cesur olması kolaydır.

Muhafızlardan biri ilerledi, kanlı gözleri vahşi bir hayvanınki gibi parlıyordu:

—Ne demek istiyorsun? Seni tek başıma haklayamaz mıyım yani?

Kara Murat, karşısındakini çıldırtan bir sakinlikle:

—Çok zor dostum, dedi. Çok zor.. Sende o bilek ve o yürek nerede?

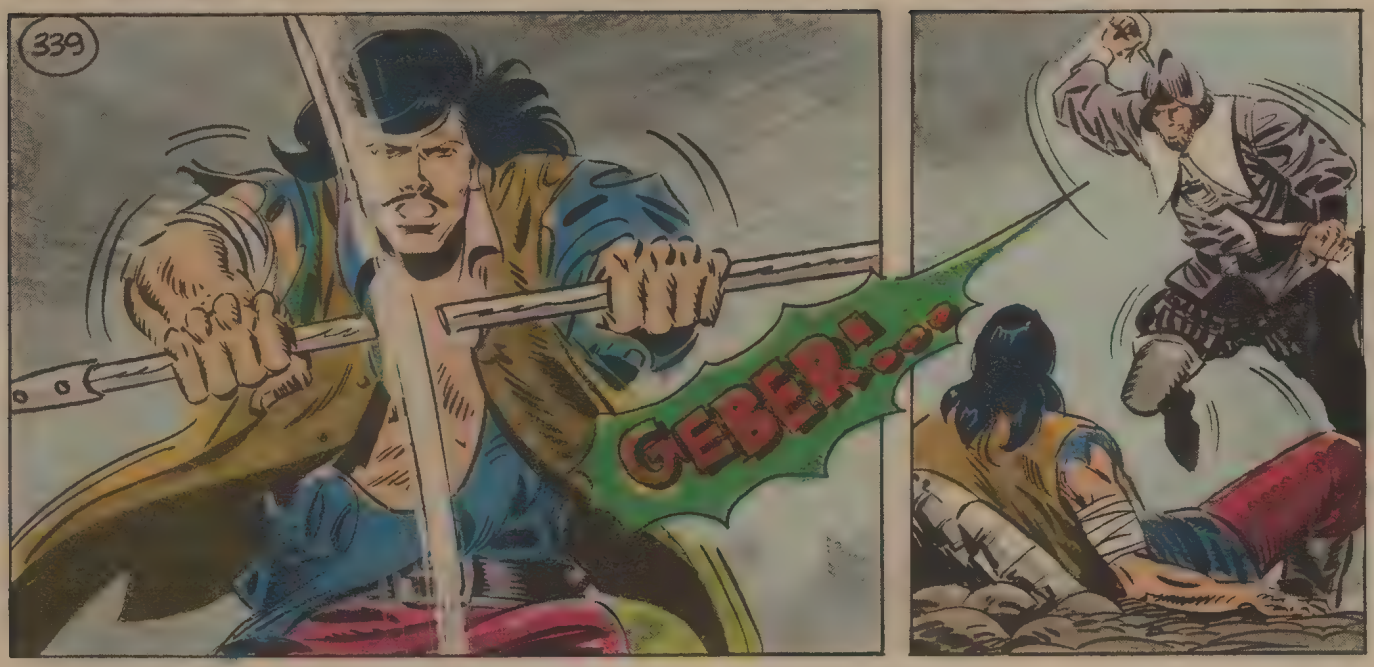

Adam birden korkunç bir nara atarak, Kara Murat'ın üzerine saldırdı:

—Geber!...

Kılıçlı kolu, havada şimşek gibi bir daire çizdi.

Kara Murat ,sırığı iki eliyle tutup havaya kaldırarak darbeyi karşıladı.

Kılıç, sırığı bir anda ikiye böldü. Kara Murat kendini geriye atmasa, keskin çelik onu da biçebilirdi...

Muhafız, sırt üstü yere düşen Kara Murat'a son darbeyi indirmek için kılıcını yeniden kaldırdı.

Kara Murat'ın da istediği buydu...

Adam kılıçlı kolunu hızla kaldırırken açık vermiş ve gövdesini savunmasız bırakmıştı.

Kara Murat sırığın, elinde kalan çelik

uçlu parçasını gözle görülmez bir hızla ileri doğru uzattı.

Muhafızın karnını delen sırık, gövdesini geçti ve kaburgalarının arasından dışarı çıktı.

Adam neye uğradığını anlamamıştı bile.. Kara Murat'a büyük bir şaşkınlıkla baktı. Sırığın karnına girdiğini daha duymamıştı. Belki birkaç saniye daha acıyı hissetmeyecekti...

Bakışlarında boş ve hayret dolu bir ifade vardı...

Kara Murat hızla doğrulup, adamın elindeki kılıcı aldıktan sonra muhafız acı acı inleyerek iki büklüm olup yere yuvarlandı:

—Ahh! Yaktın beni namussuz!...

—Affını dilerim... Ama yaşamak için bunu yapmak zorundayım...

Diğer iki muhafız, arkadaşlarının can çekiştiğini görünce çılgına döndü.. İkisi de ulurcasına bağırdı:

—Sen de gebereceksin melun!

—Ciğerlerini sökeceğiz senin...

Katerin, Kara Murat'ın birkaç adım gerisinde sapsarı bir yüzle onları seyrediyordu.

Şu son birkaç saat içinde akıl almaz olaylar yaşamıştı.

Kara Murat'a karşı olan hayranlığı her an biraz daha artıyor, onu daha çok seviyordu...

Hiç bir insan, hayata bu kadar bağlı olamaz, hiç bir insan yaşamak için böyle olağanüstü cesaret ve kuvvet gösteremezdi...

Kara Murat, eline geçirdiği kılıcın kab-

zasını sevgiyle sıkarak:

—Şimdi benim de bir silahım var.. Gelin bakalım Kralın köpekleri! dedi.

Katerin, kendisine yüz yıllar kadar uzun gelen bi. süre birbirlerine çarpan kılıçların şakırtısından ve dövüşenlerin öfkeli soluk alışlarından başka bir ses duymadı.

Kara Murat, sırtını kayalara vermiş öyle vuruşuyordu.

Panterle yaptığı ölüm dövüşünden aldığı yaralarla, çok kan kaybettiği için halsizdi.

İki muhafız, Kara Murat'ı iyice sıkıştırmaya başlamıştı.

İleri fırlıyor, vahşi hayvanlar gibi böğürerek atılıyor, yere yuvarlanıp hemen yine kalkıyorlardı.

Dövüş kızıştıkça ağızlarından küfürler, lanetler tehditler fışkırıyordu....

★ ★ ★

Bu sefer Kral İkinci Şarl, dövüş yerine on dakikalık bir mesafedeydi...

Yüreği nefretin keskin tırnaklarıyla kazınıyordu.

Önden yolladığı üç adamından hiç bir haber gelmeyişi, onu daha da öfkelendirmişti:

—Hâlâ bir haber yok mu? diye kükredi.

Kralın öfkesi, yanındaki iki muhafızı korkuttu. Kekeleyerek cevap verdiler:

—Hayır asaletmeap... Ama herhalde yakında bir yerdeler...

—Ben de aynı fikirdeyim.. Uzakta olduklarını sanmıyorum...

—Hiç değilse biri geri dönüp, bilgi

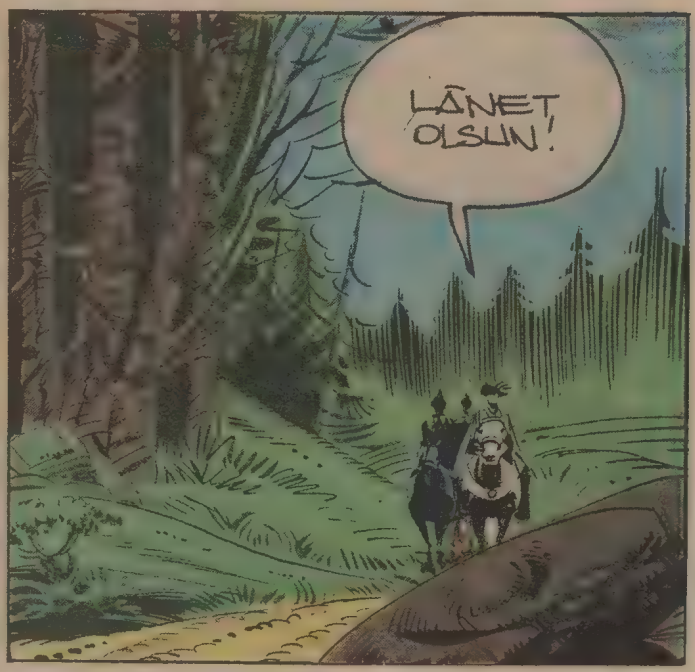

verseydi...

—Ben de buna kızıyorum ya.. Bu avın sonunda ihmalini gördüğüm herkese ağır ceza vereceğim..

Kral, iyice yükselen güneşe baktı. Ava çok erken başladıkları halde saatler geçmiş, öğlen olmuş,hâlâ bir sonuca ulaşamamışlardı.

Bu arada iki cins köpeği ile değerli panterini kaybettiğini düşünen Kral Ikinci Şarl:

—Lanet olsun! diye homurdandı. Ne uğursuz bir gündü bu böyle?

Kara Murat'ı yakalarsa, onu acıların en büyüğünü çektirerek öldürmeye yemin etti. Kalbi nefretle dolu olan Kral, yanında ilerleyen iki muhafıza sordu:

—Köpekler ne yapıyor?

—Yeri, havayı her tarafı koklayıp duruyorlar efendimiz.. Kayalarda iz sürmek zor galiba.. Kararsız bir halleri var..

—Çok vakit kaybettik. İlk defa bir av bize bu kadar dayanıyor.

—Evet efendimiz, haklısınız. Ama sonunda avı mutlaka yakalayacağız.

—İyi, aramalara devam öyleyse...

★ ★ ★

Katerin bitkin bir halde olan Kara Murat'a nasıl yardım edebileceğini düşünürken, muhafızlardan birinin dövüşü bıraktığını ve arkadan sinsi sinsi dolaşarak Kara Murat'a yaklaştığını gördü, ürperdi.

Dondu, kaldı adeta...

Bu, öyle müthiş, öyle karşı konulmaz ezici bir korkuydu ki, bağırmak istediği hal-

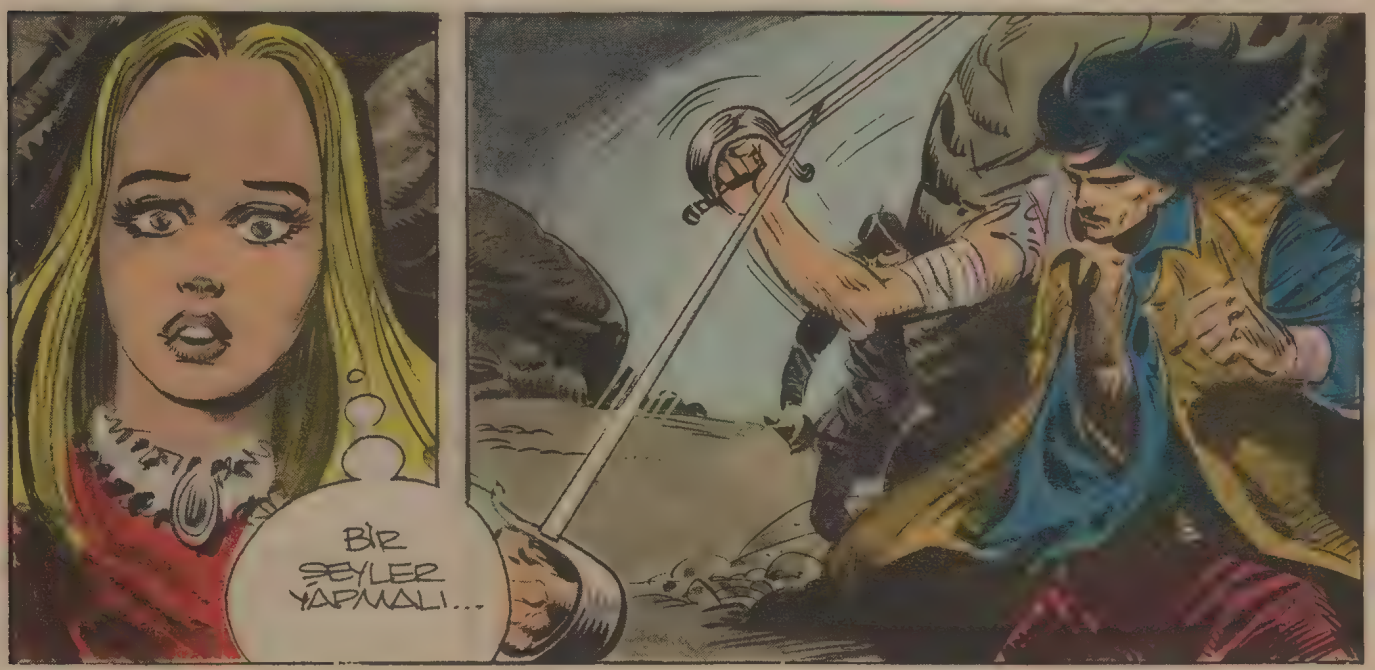

de sesi çıkmadı...

Dili tutulmuştu sanki...

Aslında genç kızın bağırmasına gerek yoktu....

Çünkü, Kara Murat gibi bir kavga kurdunun düşmanının bu sinsi hareketini gözünden kaçırması mümkün değildi.

Üstelik bu kalleşçe harekete memnun bile olmuştu. Böylece kısa bir an için bile olsa, karşısındaki kılıçlardan biri eksilmiş oluyordu...

Kara Murat bu avantajı hemen değerlendirdi ve yıldırım gibi atıldı.

Kılıcı aynı anda birkaç yerde birden görülüyor, şimşek hızıyla yaptığı hareketleri karşısındaki adamı bunaltıyordu.

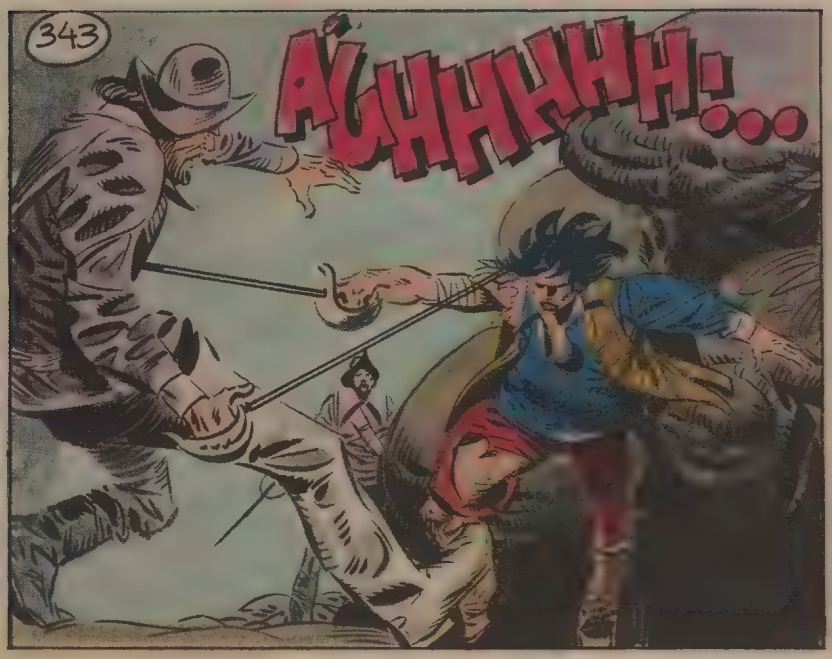

Kısa bir süre sonra kılıç, muhafızın göğsüne gömüldü. Boğuk bir çığlık, kayalıkları inletti.

Adam kanlar içinde yere yıkılırken öteki muhafız, delikanlının arkasından iyice yaklaşmış, fakat aynı anda arkadaşının acı sonunu dehşet içinde görmüştü.

Kara Murat birden hızla ona doğru dönünce adam öyle korktu ki, bir an ne yapacağını şaşırdı.

Bu müthiş Türk'le tek başına dövüşemeyeceğini anlayan muhafız, kılıcını yere atıp titreyerek, Kara Murat'a yalvardı:

—Beni öldürme yiğidim! Çoluğuma çocuğuma bağışla!..

Kara Murat'ın durakladığını gören Katerin derin bir öfke içinde:

—O seni arkadan vuracaktı Kara Murat.

Ona acıma! diye bağırdı.

Aynı anda kayalar arasında sert bir ses gürledi:

—Evet, ona acıma!.. Böyle korkakların yaşamaya hakkı yoktur.. Öldür!

Kin dolu, kalın, emreden ses,Kara Murat'ı da Katerin'i de ürpertti. Sesin geldiği yana dikilen bakışlarında tarif edilmez bir şaşkınlık belirdi, ikisi de sapsarı kesilerek boğuk bir sesle mırıldandılar:

—Kral!..

...Ve şimşek hızıyla ikisinin de aklından şu düşünce geçti?

—Şimdi mahvolduk!..

Kral İkinci Şarl, iri bir kayanın üzerinde heykel gibi duruyor, iğrenç kahkahaları kulakları tırmalıyordu:

—Evet.. İyi bildiniz! Ben Kralım.. Nihayet seni yakaladım Kara Murat...

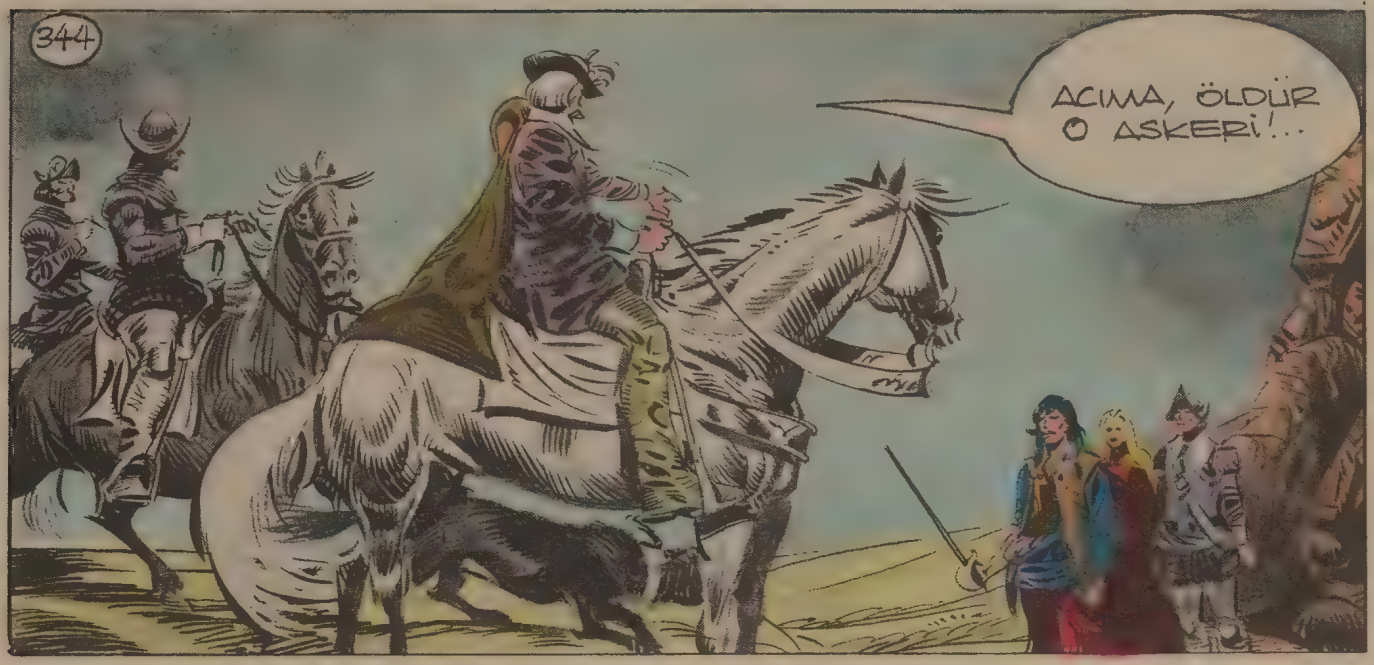

Kralın yanında tepeden tırnağa zırhlı iki silahşör ve onların güçlükle zaptetmeye çalıştığı iki azgın köpek vardı...

Av köpekleri havlıyor, hırlıyor, sivri ve keskin dişlerini göstererek Kara Murat'a doğru atılmaya çalışıyordu ama boyunlarına takılı tasmalar onları durduruyordu.

Katerin, derin bir endişe içinde:

—Tanrım... Bu hayvanlar ne korkunç böyle? diye inledi.

Kral aynı emreden sesle gürledi:

—Evet Kara Murat, acıma öldür o askeri.. Çünkü o serseri, beceriksizliğiyle ölümü hak etti.

Kara Murat, karşısında titreyen muhafıza bir an baktı, sonra acı acı gülümseyerek şöyle dedi:

—İşte ahbap...Yıllardır bir köle gibi hiz-

met ettiğin Kralının gerçek yüzünü gör. Aşağılık ve soysuz efendin, ihtiyacı kalmayınca senin ölüm emrini veriyor. Haydutlar bile bu kadar zalim ve vefasız olamaz...

Kara Murat kılıcını usulca indirdi ve adama:

—Haydi, git! dedi.. Seni affettim...

Adam kulaklarına inanamadı.. Birkaç teşekkür kelimesi mırıldanarak geri geri çekildi:

—Sağolun, sağolun, efendim! Çok iyisiniz...

Kara Murat kendisine şaşkınlıkla bakan Kral'a dönerek soğuk bir tavırla.

—Hiç bir Türk, teslim olan düşmana vurmaz! dedi.

Kral, kaşlarını çatarak küstah bakışlarla onu süzdü:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

15 ARALIK 1982 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 464 FİYATI 15 LİRA

ÖZET : Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

—Önemi yok..Ne zaman istersem onu astırırım..Ama daha önce seni öldüreceğim.. Hazır mısın?

Kara Murat ölümü yiğitçe ve güler yüzle karşılamaya karar verdi:

—Arkanda iki silahşör ve yanında azgın köpek varken tek kişiye meydan okumak kolaydır..

Kral kaba bir kahkaha attı:

—Onlara mı güvendiğimi sanıyorsun?

—Sanmıyorum, eminim..Senin gibi yüreksizin biri başka türlü bana nasıl meydan okuyabilir?

Kral'ın kahkahaları bir alay halini aldı:

—Beni kızdırarak teke tek dövüşe zorluyorsun..Seni tepelemek benim için zor değil Kara Murat..Ama bir Kral asla senin gibi ne

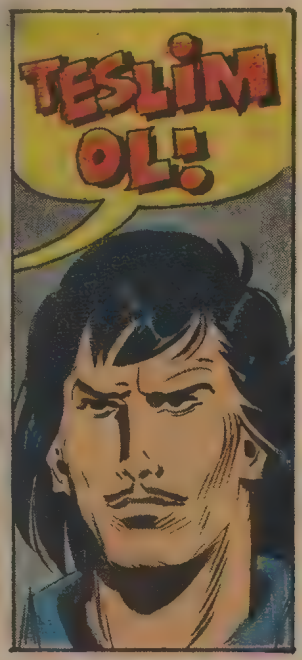

idüğü belirsiz bir serseriyle dövüşmez..

Kral tek başına da Kara Murat'ı yeneceğinden emindi.

Fransa'nın bir numaralı şövalyesiydi o. İngilizlerle yaptığı savaşta kılıcını çekerek on düşmanın arasına girdiği çok görülmüştü. Tek başına Kara Murat'ı yeneceğinden emindi ama onun bir kılıç darbesiyle kolayca ölmesini istemiyordu. Onu, günlerdir içinde tortulanan öcünün tadını çıkara çıkara, kinini yavaş yavaş akıta akıta öldürmek istiyordu.

Çünkü bu Türk, karşısında titremeyen eğilmeyen tek insandı...

—Teslim ol! diye bağırdı. Teslim olursan birkaç gün daha yaşama imkânına kavuşursun....

...Kimbilir, belki sana yeni bir şans daha tanırım....

Kara Murat, Kralı küçümser bir tavırla süzdü:

—Demek benimle teke tek vuruşmayacaksın?..

—Hayır...

—Bu çok normaldir..Çünkü sen korkağın birisin...

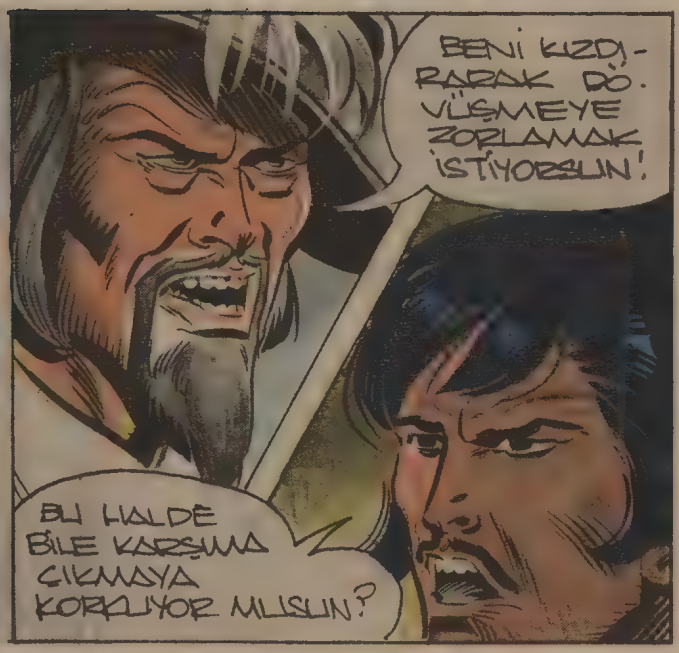

Kral birden sapsarı kesildi, öfkeden titreyen bir sesle bağırdı:

—Beni kızdırarak dövüşmeye zorlamak istiyorsun...

—Dövüşmek istediğim doğru ama sende o yüreğin olup olmadığını bilmiyorum. Bak, üstelik ben yorgun ve yaralıyım. Ayakta zor duruyorum. Bu halde bile karşıma çıkmaya korkuyor musun?

Kral kükredi:

—Ben senin ne hınzır olduğunu bilirim Mutlaka bir oyun hazırlıyorsun yine...

Kara Murat ona alaylı alaylı baktı:

—İnsanlar korktukları vakit kendilerini böyle aldatırlar.

—Ben kimseden korkmam sefil herif!

—Belli..Köpeklerinin arasında bir kahraman gibi duruyorsun.

—Boşuna uğraşma. Seninle dövüşmeyeceğim. Haydi yakalayın şu serseriyi.

İki silahşör, azgın köpeklerin tasmalarını çözdü...

Ağızlarından salyalar fışkıran hayvanlar, korkunç hırıltılar çıkararak ok gibi Kara Murat'ın üzerine atıldılar, Katerin gözlerini kapayarak acı acı inledi.

Genç kızın duyduğu ıstırap sonsuzdu. Sevdiği adamın parçalanışını görmek istemiyordu.

Kara Murat bu köpeklerin panter kadar korkunç olduklarını görerek ürperdi. İkisiyle birden boğuşması mümkün değildi.

Aynı anda yanında bir gölge belirdi. Heyecanlı bir ses:

—Artık iki kişiyiz! Köpeklerden birini bana bırak yiğidim! dedi.

Kara Murat, gökten yıldırım düşse bu kadar afallamazdı.

Az önce canını bağışladığı muhafızın, elinde kılıcıyla yanında yer aldığını gördü, şaşırdı. Adam:

—Ben de seninle beraberim, derken saldıran köpeklerden birinin kafasını kılıcıyla parçaladı. Sonra, Kara Murat'ın şaşkın haline

bakıp:

—Hayatımı bağışlayan bir insanın ölümüne göz yumacak kadar alçak değilim! diye gülümsedi.

Bu sürprizle Kara Murat'ın adeta başı dönmüştü. Son anda kendini toparlayıp, ok gibi üzerine atılan ikinci köpeği sert bir vuruşla havada ikiye biçti...

—Hayvanların işi tamam! Şimdi sıra köpek Kral'da..

Kral İkinci Şarl'ın gözleri, deli gözü gibi parladı. Çılgınca bir hareketle kılıcını çekerek yanındaki iki silahşöre emretti:

—Haydi! Gebertelim şu hainleri!..

Kral atını yıldırım gibi sürdü ve kılıcını Kara Murat'ın kafasına doğru savurdu:

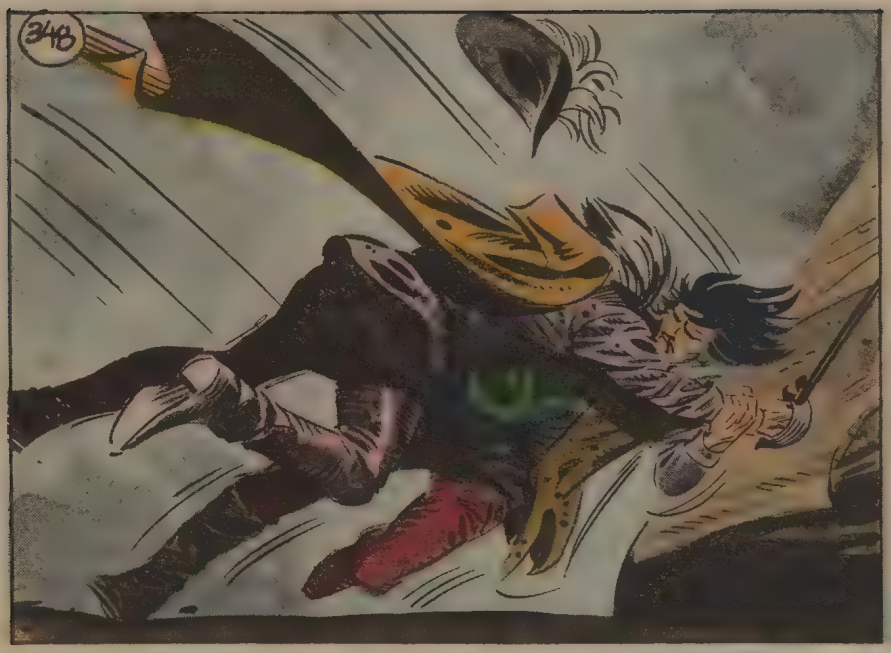

—Geber!

Kara Murat, yay gibi eğildi, kılıç saçlarını yalayarak geçerken o çelik gibi pençesiyle Kral'ın bileğini yakaladı.

İkinci Şarl başına geleceği anlayarak sapsarı kesildi.

Boş yere direnmeye çalıştı ama, Kara Murat onu bir çekişte atın üzerinden yere düşürdü...

Kısa bir an alt alta, üst üste boğuştular.

İkinci Şarl, kendini Kara Murat'ın pençelerinden kurtararak ayağa fırladı. Kılıcı elindeydi.

Bu sırada Katerin, eline geçirdiği iri taşı silahşörlerden birinin kafasına indirerek onu baygın yere sermişti.

Diğer silahşör ise, Kara Murat'ın tarafına geçen muhafızla çarpışıyordu.

Kral,Kara Murat'a öfkeyle bakarak:

—Alçak! dedi.

Yüzü, allak bullaktı. Terler şakaklarından ırmak gibi akıyor, gözlerinde ölümcül bir kinin parıltıları dolaşıyordu.

Kara Murat vahşi bir şekilde gülümsedi:

—Demek beni kolayca avlayacağınızı sandınız ha? Ne büyük hata!..

Kral İkinci Şarl:

"Ben de iyi bir silahşörüm. Onu pekâlâ öldürebilirim. Neden korkuyorum sanki?" dide düşündü.

Teke tek dövüşte o güne kadar herkesi yenmişti.

Gerçekten, neden korkuyordu Kara Murat denilen şu Türk'ten?

Şimdi ikisi de ellerinde kılıçlarla birbirlerinin çevresinde fır fır dönüyor, bir açık yakalayıp, birbirlerinin karnını deşmeye çalışıyordu.

Alınlarında terler birikmiş, solukları sıklaşmıştı.

Vücutları yay gibi geriliyor, kolları ok gibi fırlayarak hedefi bulmaya çalışıyordu.

Bir ara Kral, korkunç bir çığlık attı.

ni!

Kral, ansızın dehşete kapılarak kaçmak istedi.

Ama Kara Murat'ın onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Kartal gibi atıldı. Kral daha iki adım atmadan yetişti. Bir tokatta onu yere düşürdü. Sonra çevik bir hareketle atılıp, dizini göğsü-

Kılıcı elinden uçmuş, silahsız kalmıştı..

Gözleri dehşetle büyüyen İkinci Şarl, bir hayalet görüyormuş gibi kekeledi:

—Sen..Sen şeytansın..Çünkü hiç bir insan, bu kadar kişiyi yenemez...

Kara Murat, kükredi:

—Bırak bunları..Şimdi uyuz bir köpek gibi senin leşini yere sereceğim. Kolla kendi-

ne bastırarak kılıcının keskin yanını adamın gırtlağına dayadı:

—Şimdi senin canını alacağım pis herif.

Kral'ın yüzü dehşetle kasıldı:

—Öldürme beni! Sana ne istersen veririm!...

Kara Murat acı acı güldü:

—Ne istersem mi?

Kral umuda kapıldı:

—Evet..Evet..Ne istersen tabii...

Kara Murat buz gibi soğuk bir sesle konuştu:

—Alevler içinde acımasızca yaktığın Bilgin Aragon'u da geri verebilir misin? Ben o soylu bilginin hayatını kurtarmak için Paris'e gelmiştim. Sen onu öldürdün. Sonra beni bir av hayvanı yerine koyup, köpeklerini peşime saldın. Sana ne yapsam yüreğimi saran kini söndüremem...

Kral İkinci Şarl'ın gözleri dehşetinden yerinden fırlayacak gibiydi. Sanki bütün kanı uçup gitmiş, yüzünü ölüm sarılığı kaplamıştı.

Kara Murat'ın sesi acımasızdı:

Seni öldüreceğim, Kral hazretleri! Kurtuluş umudun yok!...

—Acı bana ...Suç bende değildi..Bilgin Aragon halkı bana karşı ayaklandırmak istiyordu...

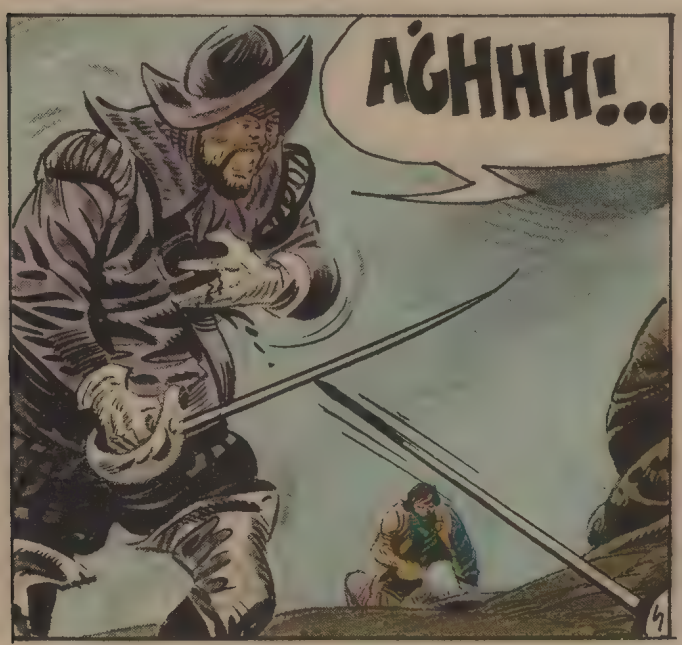

—Hayır!..Onu sadece Müslüman olduğu için dinsizlikle suçlayıp, ateşte yaktırdın. Oysa gerçek dinsiz sensin!

Bu sırada bir çığlık duyuldu. Kralın son silahşörü de göğsüne saplanan kılıçla cansız yere yıkılmıştı. Kara Murat'ın dostu olan muhafız:

—Evet yiğidim, dedi. Şimdi bu soysuz Kralı dilediğin gibi rahatça öldürebilirsin. Geç de olsa gözüm açıldı, uyandım. Artık böyle aşağılık heriflerin değil, kendi kendimin efendisi olacağım.

Kral son bir umutla eski askerine doğru elini uzatarak, yalvardı:

—Beni kurtar Jak. Seni subay yaparım. Hatta general bile yaparım. Acı bana...

Adı Jak olan asker Kral'a iğrenircesine baktı:

—Sen acıma nedir bilir misin? Bilsen de artık çok geç..Yaptığın kötülüklerin hesabını vereceksin!

Kara Murat'ın kılıcı boğazına biraz daha fazla bastırdığını hisseden Kral inledi...

Delikanlı kısık dişlerinin arasından söylendi:

—Doğrusu bu ava başlarken, sonunda kendinin av olacağını hiç düşünmemiştin değil mi Kral hazretleri! Bizde güzel bir söz vardır. Ava giden avlanır, derler. İşte şimdi sen av oldun...

Kral, Hâlâ umudunu yitirmemişti:

—Beni öldürmezsen seni dünyanın en zengin insanı yaparım. Kral gibi, prens gibi yaşatırım.

Kara Murat, onu duymuyordu bile. Bir kere değil, bin kere ölüme mahkûm ettiği bu sefil adamı nasıl öldüreceğini düşünüyordu.

Onu öldürürken acının her zerresini tattırmak, bugüne kadar yaptığı kötülüklerin cezasını çektirmek istiyordu!

Kral'ın gözleri dehşet içinde açılmış, zalim bir korkunun pençeleri arasında kıvranmaya başlamıştı:

—Sana ne istersen veririm. Fransa'nın en güzel kadınlarını bile sana yollarım!

Kara Murat iğrendi, midesi bulandı, içindeki tiksinme duygusu daha da arttı.

Bir Kral nasıl bu kadar alçalabilirdi?

Yaşamak için, hayat bu kadar küçülmeye değer miydi?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

22 ARALIK 1982 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 465 FİYATI 15 LİRA

ÖZET: Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

Kara Murat canını bağışlasa bile, Kral İkinci Şarl bu utançla nasıl yaşayacaktı?

Delikanlı ona nefretle bakarak:

—Kadın dedin de aklıma geldi, diye homurdandı. Sen suçsuz bir kadını da Monfokon darağacına astırmıştın. Genç ve güzeldi. Üstelik seni çok seviyordu.

Kral, boğuk bir sesle mırıldandı:

—Düşes Tampa!

—Evet o kadın.. İşte o kadına yaptığın işkence yüzünden de sen ölümü hak ettin.

Kara Murat, Kral'ın başını bir eliyle bastırırken, öteki eliyle kılıcını kaldırdı.

Artık Fransa Kralı'nın sonu gelmişti.

Kılıç inecek ve baş gövdeden ayrılacaktı.

Ama o sırada garip bir sey oldu.

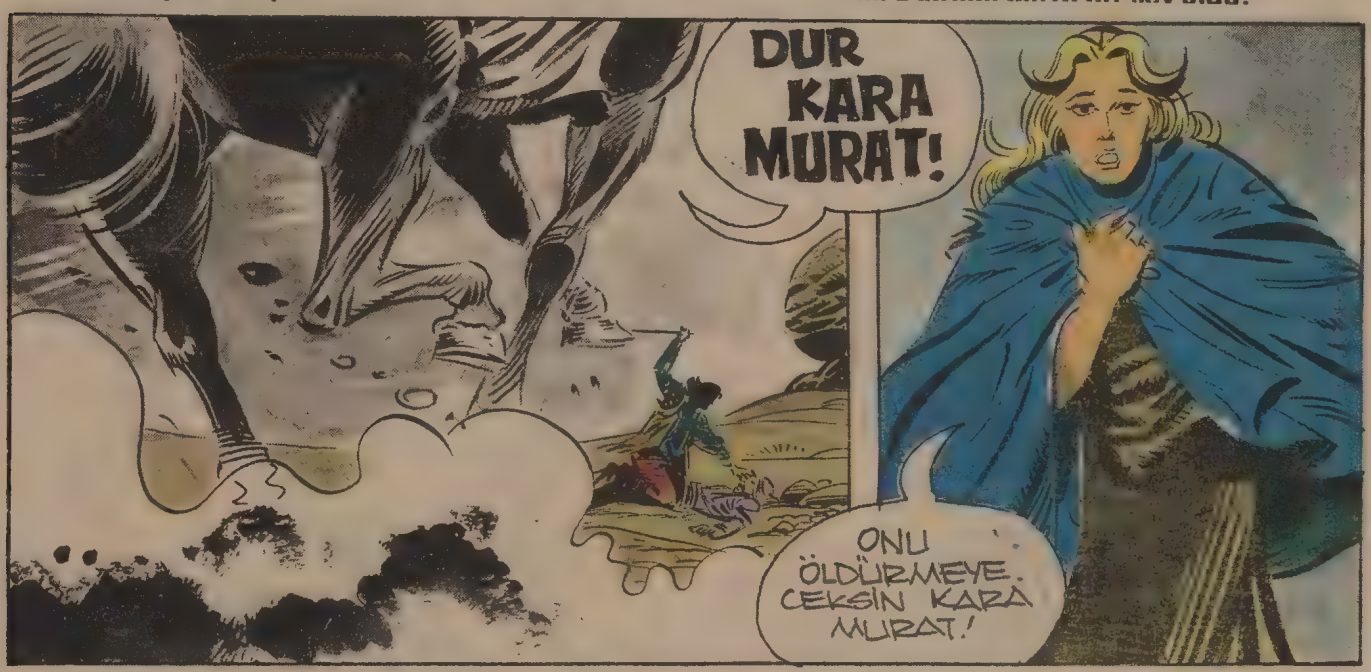

Dörtnala bir atlının yıldırım gibi geldiği görüldü. Çılgın gibi bir kadın sesi:

—Dur Kara Murat! Öldürme onu! diye haykırdı.

Kara Murat son anda durdu, başını çevirdiği vakit Düşes Tampa'yı tanıdı.

—Neden öldürmeyecekmişim?

Genç kadın, çevik bir hareketle atından yere atladı. Saatlerdir at koşturduğu için yorgun görünüyordu. Kralın öteki bütün adamlarını yanlış yönlere çekmiş, hepsini atlattıktan sonra buraya gelmişti.

Güzel yüzünden akan terleri silerek:

—Onu öldürmeyeceksin Kara Murat! diye tekrarladı. Çünkü öldürmekle onu kurtarmış olursun.

—Ne demek istediğini anlamadım...

Düşes Tampa'nın güzel gözlerini vahşi bir ifade kapladı:

—Çünkü onu ben zaten öldürmüş bulunuyorum!

Kara Murat, iyice şaşırdı, soran bakışlarını Düşes'e dikti:

—Nasıl?

Genç kadın ölüm kokan bir sesle:

—Onu zehirledim! dedi. Şu anda vücudunda en korkunç ölümü taşıyor.Birkaç gün sonra vücudunda kapanması mümkün olmayan iğrenç yaralar çıkacak. Bu yaralar her yanını kaplayacak. Hiç bir canlının dayanamayacağı kadar büyük acılar içinde kıvrana kıvrana can verecek. Onu böyle bir ölümden kurtarmak ister misin?

Kara Murat başını eğdi, gözünün ucuyla Kral'a baktı:

—Haklısın Düşes.. Bu adam söylediğin gibi bir ölümü hak etti. Onu öldürmüyorum.

Genç kadın, Kral'a yaklaştı.

Ayağa kalkan İkinci Şarl, korku içinde geriledi:

—Hayalet! Hayalet!

—Hayır. Hayalet değilim Şarl. Sadece intikam için yaşayan, gururu kırılmış bir kadınım...

—Ne istiyorsun benden?

—Öleceksin Şarl!.. Senin ölümünü istiyorum...

Hatıraları, Düşes Tampa'nın duyduğu nefret ve kini artırıyordu.

Bütün hatları gerilmişti.

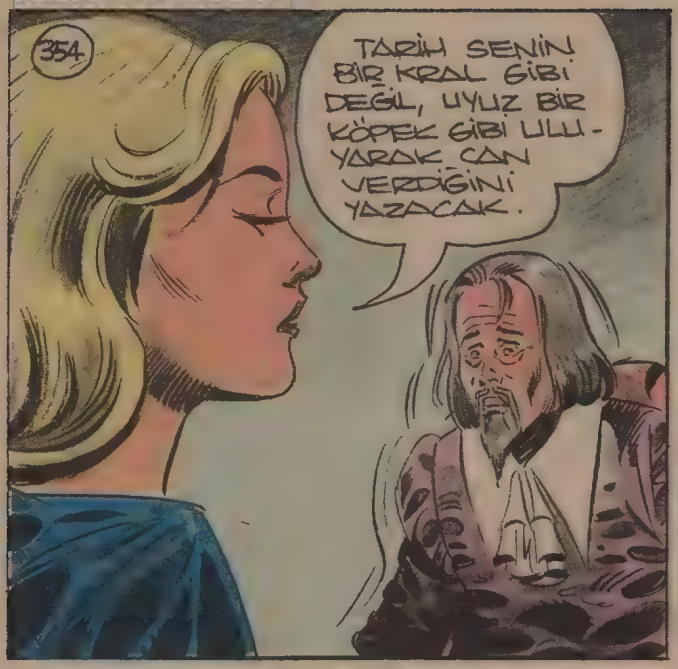

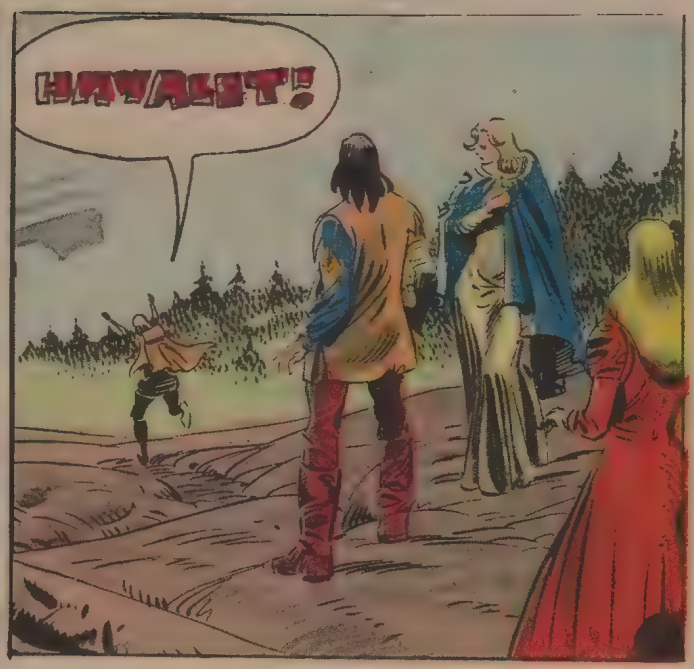

Gözleri kısık, çeneleri kaskatıydı.

Düşes Tampa, o anda bir ölüm habercisi gibi, ürpertici ve korkunç görünüyordu.

Buz gibi, dondurucu bir sesle ağır ağır devam etti:

—Öleceksin Şarl! Tarih senin bir Kral gibi değil, uyuz bir köpek gibi ulayarak can verdiğini yazacak.Bu utanç sana yeter. Kara Murat da ben de canını bağışlıyoruz. Haydi, defol....

Kral, geri geri çekildi, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak arkasına bakmadan tepeden aşağıya doğru koştu:

—Hayalet... Hayalet bu... İmdat!..

Kral İkinci Şarl, korkudan çıldıracak hale gelmişti.

Yediği darbe inanılmayacak kadar acı-

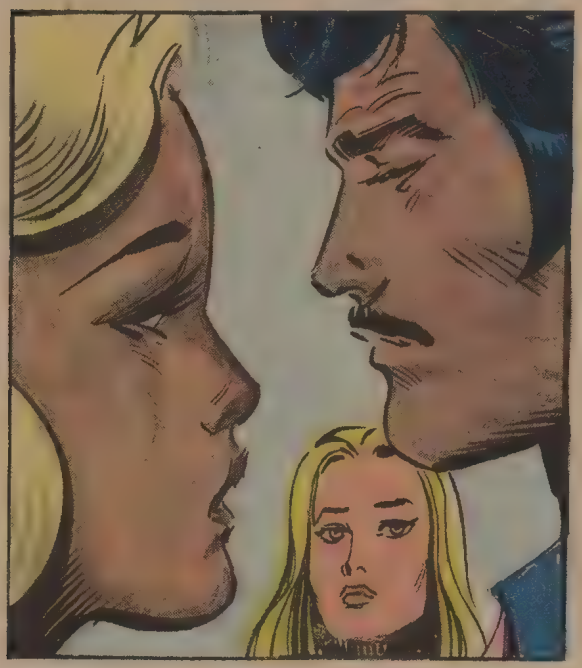

masız ve sarsıcıydı.

Düşes Tampa, Kara Murat'a dönerek:

—Kralın diğer adamları senin izini bulmadan derhal git buradan, dedi. Sonra, kollarını delikanlının boynuna dolayarak onu uzun uzun öptü:

—Seni tanıdığım için mutluyum Kara Murat. Ama ne çare ki, yollarımız ayrılıyor. Seni hiç bir zaman unutmayacağım.

Bu sırada Katerin de hıçkırarak Kara Murat'a atıldı, güzel başını onun geniş göğsüne dayayarak hıçkırdı:

—Seni seviyorum Kara Murat. Ama burada kalmana imkân olmadığını da biliyorum. Senin yaşadığını bilmek bile bana ömrüm boyunca mutluluk verecek.

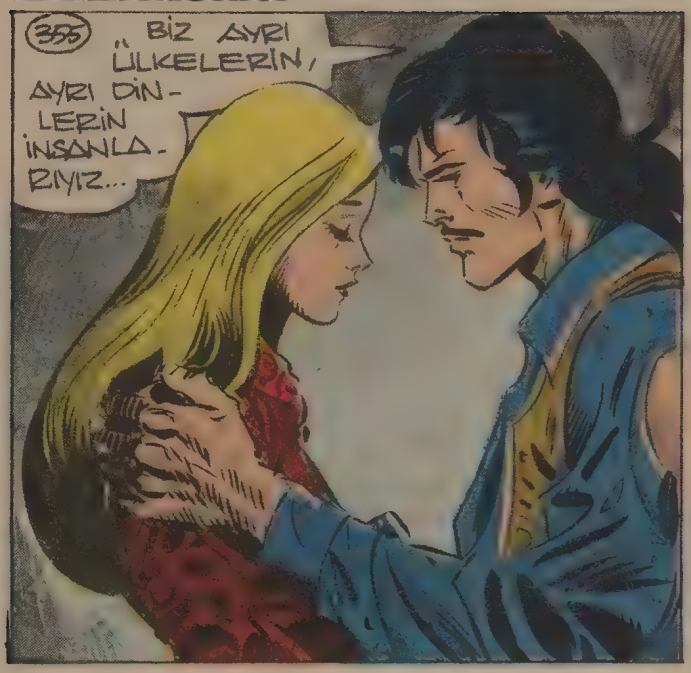

Kara Murat, perişan ve şaşkın görünen genç kıza sevgiyle baktı, hazin bir sesle:

—Evet Katerin, dedi.Yolumuzda ayrılık var. Çünkü biz ayrı ülkelerin, ayrı dünyaların, ayrı dinlerin insanlarıyız. Ama kalplerimiz bir...

Eliyle, genç kızın yanaklarına süzülen inci gibi yaşları sildi:

—Sen şüphesiz Fransa Sarayının en güzel süslerinden biri olacaksın. Günün birinde parlak ışığını oradan uzaklaştırırsan,saray soğuk ve kasvetli bir hayat yaşayacak. Ama unutma, saraydaki çehreler, dünyanın en sahte, en aldatıcı manzaralarıdır.

Kara Murat bir an sustu. İki kadına da ayrı ayrı baktı. İkisi de değişik güzelliklere sahipti.

Biri prenses, öteki düşesti.

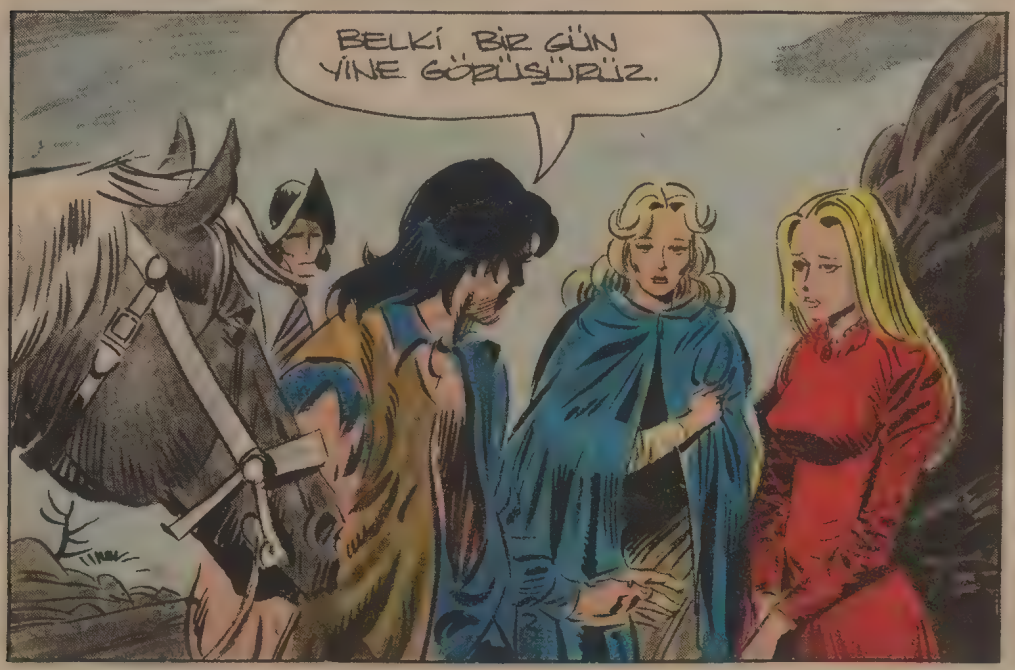

Böyle kibar ve soylu iki kadının ilgisini çekmek, Kara Murat'ın gururunu okşadı.

Büyük bir zevk duydu bundan...

Delikanlı, kadife gibi yumuşak bir sesle devam etti:

—Allahaısmarladık Katerin! Allahaısmarladık Düşes Tampa! Belki bir gün yine görüşürüz...

Kara Murat, Kral'ın sahipsiz kalan cins atına atladı, yeni kader arkadaşı Jak ile beraber ağaçlıklar arasında ilerlerken,Katerin gözlerinden süzülen yaşları mendilinin ucuyla silerek ona el salladı.

Düşes Tampa sordu:

—Demek yanılmamışım. Onu sen de benim gibi gerçekten seviyorsun.

—Aşkımdan çıldıracağım madam.

—Onu elde etmek için ne yapardın?

—Her şeyi madam, her şeyi....

Kara Murat'ın silüeti uzaklarda kaybolurken Katerin yaşlı gözlerle:

—Yine görüşeceğimize eminim Kara Murat! diye mırıldandı. Çünkü karnımda senin çocuğunu taşıyorum. Bunu öğrenince bebeğini görmek için mutlaka bana koşacaksın.

Şimdilik, elveda sevgilim?

★ ★ ★

Kara Murat gittikten sonra neler oldu?

Kralın sağlığı hızla bozuldu.

Her geçen gün, vücudunda çıkan yaralar çoğalıyor ve büyüyordu. Dayanılmaz acılar çekiyor, dünyanın en iyi hekimleri bile onun ıstırabını dindiremiyordu. Zalim adam sık sık:

—Ah, namussuz karı! Beni zehirledi. Bu zehirin tedavisi de yok! diye inliyordu.

Yüzü sararmış, ölüme biraz daha yaklaşmıştı.

Korkunç yaralar,ağzının içine kadar her yere yayılmıştı.

Yemek yiyemiyor,su içemiyordu.

Sık sık, "Beni öldürün" diye inliyor, yalvarıyor, hiç bir insanın bu kadar ıstırap çekmediğini haykırıyordu.

Ama, o bir Kral'dı...

Kimse ona dokunmaya cesaret edemiyordu...

İkinci Şarl, ölüm girdabında dönerken, Kraliçe Marie Anjou, ondört yaşındaki oğlunun yanına giderek sevinçle söylendi:

KRALIN GÖZDESİ

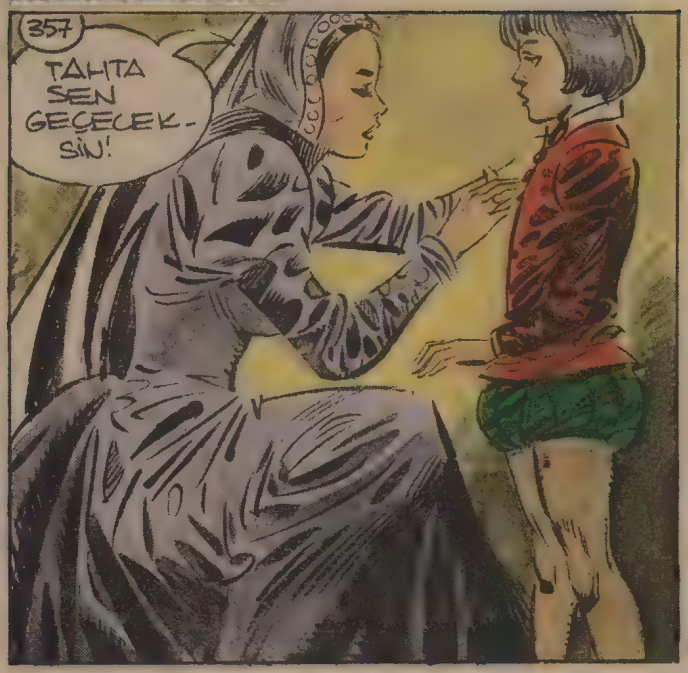

—İş yakında olacak. Tahta sen geçeceksin?!

Kral İkinci Şarl'ın oğlu Fransuva titredi, sapsarı oldu.

Babasının ölümü, onu kral yapacaktı. Bu onun için mutlu bir olaydı. Kral olmak, bütün kudreti elinde toplamak demekti.

İktidarı ele geçirmek için, her türlü entrikayı çeviren Kraliçe ise:

"Fransuva henüz küçük. O, onsekiz yaşını doldurunca kadar bütün Fransa'ya ben hükmedeceğim. Herkes karşımda diz çökecek!" diye düşünüyordu.

O gece aynanın karşısında çırılçıplak soyundu, güzel vücudunu, yuvarlak kalçalarını ve diri göğüslerini hayranlıkla seyretti:

—Hâlâ genç ve güzelim. Fransa'nın tek hakimi olduktan sonra bütün yakışıklı asilza-

deler benim gözüme girebilmek için canlarını vermekten çekinmeyecek...

Kraliçe Marie Anjou, aynadaki vücuduna uzun uzun hayranlıkla baktı.

Sonra, o gece için genç âşıklarından birini çağırdı.

İki çıplak vücut,ihtirasla birbirine kenetlendi.

Aynı dakikada Kral'ın hasta yattığı kapının kapısı usulca açıldı ve içeriye meçhul bir gölge girdi.

Gölge,eşikte bir an durdu.

Kral,aldığı ilaçların etkisiyle derin bir uykudaydı.

Gölge yavaş yavaş yatağa kadar ilerledi, yorganın üstüne bir mektup koydu.

Sonra caniler kurbanlarının önünde nasıl sessizce çekilip giderlerse, öylece odadan çıktı, sarayın koridorlarında kayboldu.

Kapıyı kapatırken, özellikle gürültü yapmış ve Kral'ın uyanmasını sağlamıştı.

Hasta Kral kalktı, eli ilk hareketinde mektuba ilişti. Hemen aldı ve okudu.

Bu mektupta Kraliçe'nin ihaneti yazılıyor ve sevistiği asilzadenin adı da veriliyordu. Mektubun altında "Düşes Tampa" imzası vardı.

Kral, dehşet içinde kalarak:

—Yılan kadın! Odama kadar nasıl girdi? Vücudumu zehirlediği gibi şimdi de ruhumu zehirlemek istiyor. Kraliçe bana asla ihanet etmez! diye homurdandı.

Ama, içine zalim bir kuşku girmişti.

Elini alnının üzerinden geçirerek mektubu tekrar okudu, sonra yine kendi kendine söylendi:

—Bu mektup da nereden çıktı? Bu bir gerçek mi? Acaba az önceki korkunç kâbusların bir etkisi mi? Ama, hayır.. İşte mektuba elimle dokunuyorum. Bu bir rüya değil. Yazıyı tanıdım. Melun kaltak. Demek buraya kadar geldin. Demek Kraliçe'ye iftira ediyorsun. Pekala gidip bakacağım.

Hızla yataktan kalktı, hayatında ilk defa olarak bir hizmetçinin yardımına ihtiyaç görmeden tek başına giyindi.

Gözleri parlıyordu. Kin, vücuduna yepyeni bir kuvvet vermiş, onu adeta yeniden canlandırmıştı.

Beline, kınsız bir hançer taktı.

Yaptığı gürültüyü duyan muhafız komutanı telaşla içeriye girdi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

29 ARALIK 1982 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 466 FİYATI 15 LİRA

KARA MURAT'ın
en heyecanlı serüveni

VAHŞİ ve GÜZEL

Bugün 6. sayfada başladık

ÖZET : Paris'te, sabaha karşı, Düşes Tampa adında genç ve güzel bir kadın, Kara Murat tarafından iki defa ölümden kurtarılır. Düşes Tampa Fransa Kralı'nın metresidir ve kendisini öldürtmek isteyen Krala karşı büyük bir kin duymaktadır.

—Hastasınız asaletmeap. Lütfen yataktan kalkmayın!

—Az önce neredeydin?

—Koridorda dolaşıyordum...

—İçeriye birinin girdiğini görmedin mi?

—Hayır asaletmeap...

—Öyleyse geber! Senin gibi muhafıza ihtiyacım yok!

Kral'ın kolu şimşek gibi kalktı ve indi. Hançeri göğsünün üzerine yiyen komutan, gık bile diyemeden cansız yere yuvarlandı.

Gürültüye birçok kişi koşup geldi.

Gördükleri kanlı manzara karşısında donup kaldılar.

Kral, yürümek istedi ama ayakları birbirine dolanıyordu. Çok güçsüzdü:

—Beni Kraliçe'nin odasına götürün,

diye bağırdı.

İki subay, Kral'ın koluna girerek emrini yerine getirdiler.

Kral, karısının odasına girerken kendisini izleyenlere:

—Kimse içeri girmesin.. Girecek olanı astırırım! Orada geçecek şeyler yalnız bana aittir! dedi.

Uşaklar ve muhafızlar geri çekildiler.

İkinci Şarl, içeri girerek kapıyı anahtarla kilitledi.

Kraliçe'nin odasına izinsiz girmenin cezası ölüm olduğu için, kapı kilitli değildi.

Kral odaya girer girmez, hemen hançerini eline aldı, homurdanarak ilerledi ve yarı karanlıkta, yatakta çırılçıplak sevişen karısıyla genç asilzadeyi gördü.

İkisi de kendilerini seyreden Kral'dan habersiz çılgınca sevişiyordu.

Kral, birkaç saniye onlara baktı.

Baş döndürücü kokular bütün duygularını gıcıklıyordu.

İkinci Şarl, yaklaştı ve hançerini karısının üzerinde şehvetle titreyen genç adamın sırtına olanca gücüyle indirdi.

Korkunç bir çığlık.. Sonra ölüm hırıltıları salonu kapladı.

Kraliçe Marie Anjou dehşet içinde yataktan fırlayarak:

—Affet beni Şarl! Yalvarırım öldürme! Seni seviyorum! diye bağırdı.

Kral, kanlı hançeri elinde, bir dakika kadar,karısının çıplak, güzel vücudunu seyretti.

Hayatı boyunca aldatıldığı gerçeği bir bıçak gibi yüreğine saplandı. Gerilen dudakları arasından:

—İhanet! İhanet! diye homurdanıyordu.

Kraliçe, son bir umutla kollarını Kral'a doğru uzattı. Titriyor, çırpınıyor, kendisini affettirmeye çalışıyordu:

—Seni seviyorum Şarl.. Yalvarırım inan bana...

Kral, ona deli gibi bakıyordu.

—Bu yaralı ve iğrenç halimle de mi beni seviyorsun? Sana inanayım mı? diye sinirli sinirli güldü.

Kraliçe hayatını kurtarmak için bütün dişiliğini, bütün rol yapma yeteneğini kullanıyordu. Sevgi dolu bir sesle fısıldadı:

—Evet Şarl... Gel bana.. Artık beni ihmal etme...

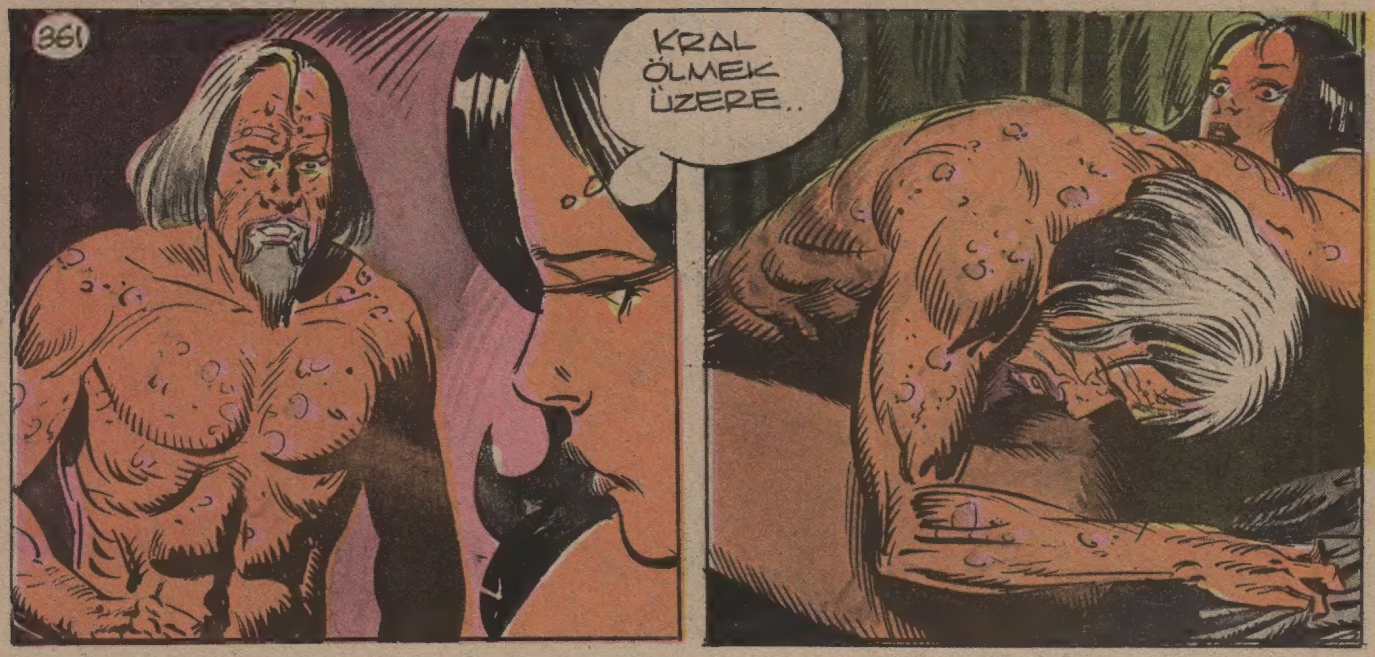

Kral, hançerini elinden fırlattı. Soyunmaya başladı.

Kraliçe Marie Anjou'nun umudu artmıştı. Hasta Kral zaten ölmek üzereydi. Heryanı iğrenç yaralar içinde olsa da son bir defa onunla yatmaya katlanabilirdi. Buna mecburdu.

Birbirlerine kenetlenerek yatağın üzerine devrildiler.

Tamamen birbirlerinin olmuşlar, kin ve nefretlerini unutmuşlardı.

Şehvet dolu boğuk fısıltıları salonu doldurdu.

Saatler geçti.. Gece pek karanlıktı. Işık da yakmamışlardı.

Kral İkinci Şarl, birden fenalaştı, yüzü morardı, boğulmak üzere olan bir insan gibi gözleri yuvalarından fırladı.

Şimdi son bir çırpınışla hıçkırıyor, hırlıyordu.

Kraliçe Marie Anjou, eliyle onun vücuduna dokunarak buz gibi soğumuş olduğunu gördü.

Ölmek üzereydi...

Kadın, sevinç içinde "Kurtulacağım" diye düşündü.

Kral da ölümünün yakın olduğunu anlamıştı.

O zaman bütün şehvet duyguları silinerek sonsuz bir kin ve düşmanlık hissi tüm benliğini yeniden kapladı.

Kraliçe, hayatının en zevkli anını yaşıyormuş gibi, dudaklarını uzatıp:

—Bir daha öp, bir daha okşa sevgilim? diye mırıldandı.

Oysa o anda, ölmek üzere olan Kralı boğup boğamayacağını düşünüyordu.

İkinci Şarl, son nefesinde dudaklarının, karısının boynuna çok yakın olduğunu gördü.

Can havliyle ağzını açtı ve vahşi bir hayvan gibi homurdanarak dişlerini bu bembeyaz gerdana geçirdi.

Bütün gücüyle ısırdı.

Fışkıran bir kan seli, ikisinin de vücudunu kırmızıya boyadı.

Kraliçe Marie Anjou, acı bir çığlık atarak çırpındı, titredi ve öldü. Kadının açık kalan bakışlarında korkunç bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Kral, yuvalarından fırlamış gözleriyle karısının ölüsüne baktı.Kanlı dudaklarından bir kahkaha fırladı.

Birden aklına Düşes Tampa geldi.

Her şeyi o planlamıştı:

—Hayalet! Hayalet kadın! Hepimizi mahvettin! diye söylendi.

Sonra, cansız vücudu bir külçe gibi karısının ölüsünün üzerine düştü.

Kral İkinci Şarl, korkunç acılar içinde can verirken, Kara Murat atını dört nala sürerek Paris'ten uzaklaşıyordu.

Haftalar sonra Fransa Kralı'nın feci ölümünü haber alınca, kinle, öfke ile gerilen ve bakışlarında sonsuz bir nefretin öldürücü kıvılcımları fışkıran Düşes Tampa'nın güzel yüzü gözlerinin önünde canlandı, içini çekerek:

—Allah insanı gururu kırılmış bir kadının intikamından korusun! diye mırıldandı.

BU SERÜVENİN SONU